

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

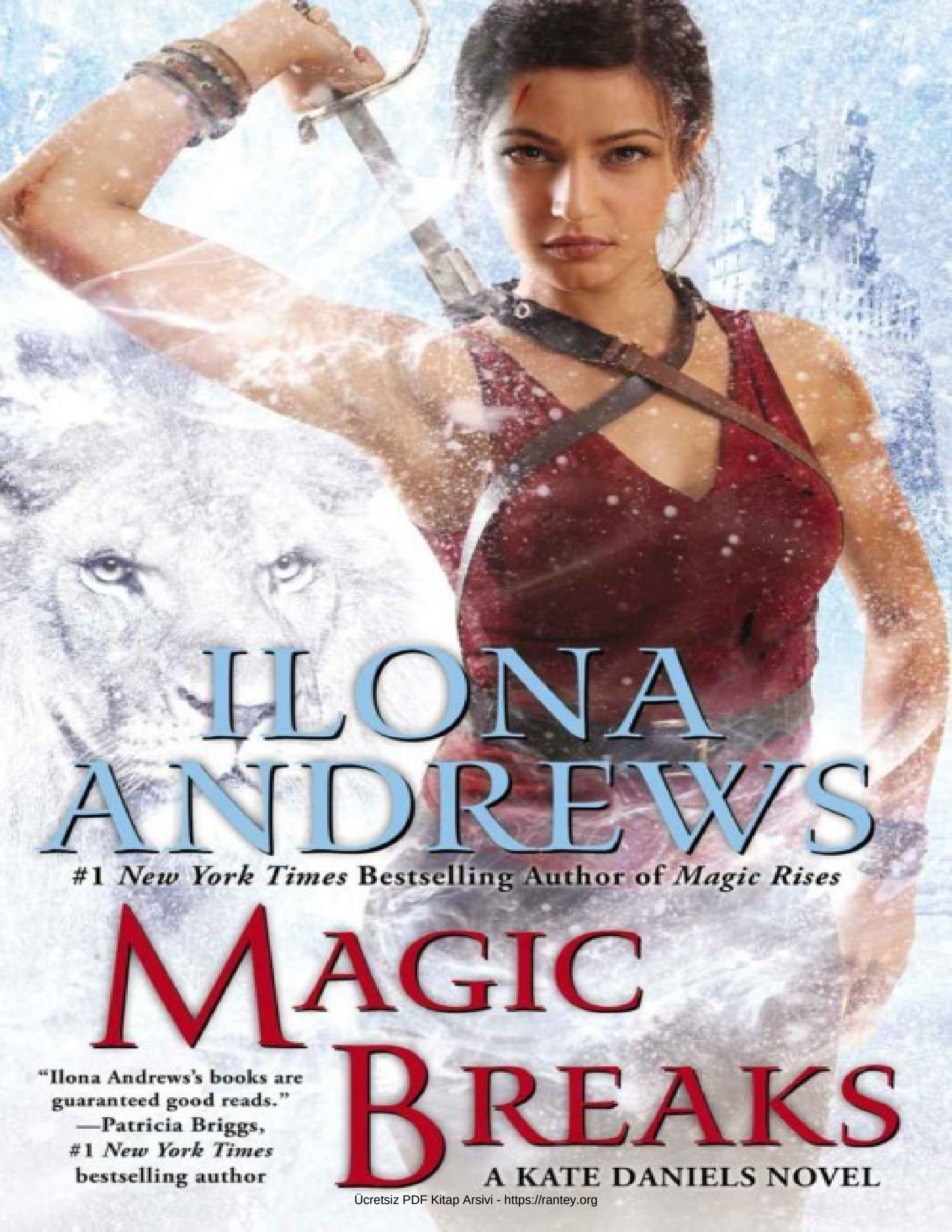
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ILONA
ANDREWS

#1 New York Times Bestselling Author of Magic Rises

MAGIC
BREAKS

A KATE DANIELS NOVEL

"Ilona Andrews's books are
guaranteed good reads."

—Patricia Briggs,
#1 *New York Times*
bestselling author

ILONA ANDREWS'UN AS KİTAPLARI

Kate Daniels Romanları

SIHIR ISIRIR SIHIR
YAKAR SIHIR
VURUR SIHIR
KANAR SIHIR
ÖLDÜRÜR SIHIR
YÜKSELİR SIHIR
KIRILIR

Kate Daniels'ın Dünyası

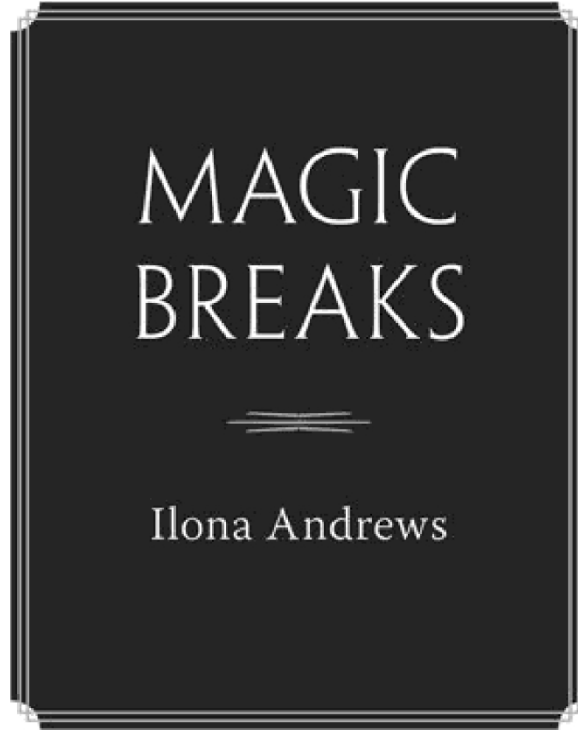
GUNMETAL MAGIC

The Edge Romanları

KENARDA BAYOU
MOON KADERİN
KENARI ÇELİĞİN
KENARI

Özel Ürünler

SIHIR, SIHIRLI
RÜYALARIN YASINI
TUTAR

ACE e00XS, #Ew YORK

BERKLEY YAYIN GRUBU
Penguin Group Penguin Group
(USA) LLC tarafından
yayınlanmıştır
375 Hudson Street, New York, New York 10014

ABD - Kanada - İngiltere - İrlanda - Avustralya - Yeni Zelanda - Hindistan - Güney Afrika -

Çin penguin.com

Bir Penguin Random House Şirketi

Bu kitap The Berkley Publishing Group'un orijinal bir yayınıdır.

Telif hakkı © 2014 Andrew Gordon ve Ilona Gordon'a aittir.
"Sihirli Testler" Ilona Andrews telif hakkı © 2012 Andrew Gordon ve Ilona Gordon'a aittir.

Penguen telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguen'in her okur için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

Ace Books, The Berkley Publishing Group tarafından yayımlanmaktadır.
ACE ve "A" tasarımı Penguin Group (USA) LLC'nin ticari markalarıdır.

eKitap ISBN: 978-0-698-14640-2

Kongre Kütüphanesi Yayın Verileri Kataloglaması

Andrews, Ilona.
Büyü bozulur / Ilona Andrews. sayfa
cm. - (Bir Kate Daniels romanı; 7)
ISBN 978-0-425-25622-0 (ciltli)
1. Daniels, Kate (Hayali karakter)-Kurgu. 2. Şekil Değiştirme-Kurgu. 3. Büyü-Kurgu. 4. Atlanta (Ga.)-Kurgu. 5. Fantastik kurgu. I. Başlık.
PS3601.N5526625M34 2014 813'.6-
dc23
2014009023

İLK BASKI: Ağustos 2014

Kapak resmi Juliana Kolesova
tarafından yapılmıştır. Kapak
tasarımı Jason Gill.
İç metin tasarımı Tiffany Estreicher tarafından yapılmıştır.
Harita Julie Krick tarafından.

"Magic Tests" daha önce An Apple for the Creature adlı antolojide yayımlanmıştır.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Sürüm_1

İçindekiler

[Ilona Andrews'un](#)
[Kitapları Başlık Sayfası](#)
[Kopyalama hakkı](#)
[İthaf Yazarların](#)
[Notu Karakter](#)
[Listesi Harita](#)

[Barābas Gilliam'ın Günlüğünden Bölüm 1](#)
[Bölüm 2 Bölüm 3](#)
[Bölüm 4 Bölüm 5](#)
[Bölüm 6 Bölüm 7](#)
[Bölüm 8 Bölüm 9](#)
[Bölüm 10 Bölüm](#)
[11](#)

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Sonsöz

Sihirli Testler

Anastasia ve Helen'e

Sevgili okurlar,

Yedi yıldır Kate'in maceralarını okuduğunuz için çok teşekkür ederiz. Desteğiniz için minnettarız. Seriye duyduğunuz heyecan bizi ayakta tutuyor.

Bu kitapta gerçekten büyük şeyler oluyor. Serinin son kitabı gibi görünüyor ama değil. Biz bunu yazarken, üç kitap için daha sözleşmemiz var. Sihirli Kırılmalar hikayeyi bitirebilir ama hikayeyi bitirmiyor.

Seriye yeni başlayanlar için karakterlerin bir listesini ve serinin en popüler yan karakterlerinden birinin bakış açısından yazılmış bir seri özeti olan "Barabas Gilliam'ın Günlüğünden" bölümünü ekledik. Serinin uzun süredir hayranıysanız, bu iki bölümdeki bilgiler muhtemelen gereksiz gelecektir ve bunları atlamayı tercih ederseniz, hiçbir şey kaybetmezsiniz.

Bazı hikayeler dünyanın geleceğinin dengede durduğu büyük kapsamlıdır, bazı hikayeler ise küçüktür ama daha az önemli değildir. Sihirli Kırılmalar bu geniş kapsamlı öykülerden biri olduğu için, daha küçük bir öyküyü de seveceğinizi düşündük ve size Julie'nin yeni okulundaki maceralarını anlatan kısa bir öykü olan "Sihirli Testler "i sunuyoruz. Dünyanın kaderi tehlikede olmayabilir, ancak bir çocuğun hayatı tehlikede ve iki hikaye arasındaki zıtlığı beğeneceğinizi umuyoruz.

Her zaman olduğu gibi, bu hikayeyi size ulaştırmamıza yardımcı olan kişilere teşekkür etmek istiyoruz. Harika editörümüz Anne Sowards ve menajerimiz Nancy Yost, her ikisi de bizi hızla tutmak için çabalıyor. Kıdemli yapım editörü Michelle Kasper ve yardımcı yapım editörü Julia Quinlan. Sanat yönetmeni Judith Lagerman; kapaktaki görselden sorumlu sanatçı Juliana Kolesova; ve kapak tasarımcısı Jason Gill.

Avukat Jonathon Frisby ve eşine; avukat Veronique Cantrell-Avloes'a; avukat Noel Goudreau ve eşine; avukat Sarah Javaheri'ye; avukat Carol Najera'ya; avukat Tiffany Murphy'ye; avukat Nina Javan'a ve diğerlerine inanılmaz cömertlikleri, bilgileri ve bir geyik avukatı içeren varsayımsal suç senaryolarını eğlendirmeye istekli oldukları için teşekkür ederiz. Kendilerine minnettarız. Herhangi bir gerçek veya hukuk hatası bize aittir.

Ayrıca, kitabı olabilecek en iyi hale getirmemize yardımcı olmak için zamanlarını ve becerilerini nazikçe bağışlayan beta okuyucularımıza da teşekkür etmek istiyoruz. Onlar, belirli bir sıraya göre değil: Ying Dallimore, Carrie Wassenaar, Omar Jimenez, William Stonier, Stella Won, Julie Heckert, Laura Hobbs, Antoinette Hodges, Nichole Walford, Michelle Kubecka, Melody LeBaron, Wendy Baceski, Shannon Daigle, Cathy Thilmany, Jeanine Rachau, Michelle Kraut ve diğerleri.

Son olarak, siz harika okuyucularımıza bir kez daha teşekkür ederiz.

KARAKTER LİSTESİ

Sürü

KATE DANIELS: Ana karakter. Kadın, kitabın yazıldığı tarihte yaklaşık yirmi yedi yaşında. Eski paralı asker, eski Tarikat üyesi, şu anda Özgür İnsanların Canavar Lordu Curran'ın Eşi ve şekil değiştiren Sürünün dişi alfası. Avcı adında bir kılıç taşıyor. Hayatı boyunca saklandığı Roland'ın kızı ve onun hain savaş lordu Voron tarafından yetiştirildi. Kate, Sürü tarafından finanse edilen küçük bir araştırma ajansı olan Cutting Edge'in sahibidir.

Canavar Lordu. Atlanta'nın şekil değiştirenlerinin alfası ve lideri. Erkek, otuz üç yaşlarında. On beş yaşından beri Canavar Lordu. Kuzey Amerika gri aslanına dönüşüyor. Sarışın, gri gözlü, yaklaşık 1.80 boyunda ve uzun süredir ağırlık kaldıran birinin yapısına sahip. İnsan formundayken, judo, güreş ve jujitsu eğitimini kullanarak boğuşmaya odaklanarak göğüs göğüse dövüşmeyi tercih eder.

JIM SHRAPSHIRE: Werejaguar ve Kedi Klanı'nın alfası. Erkek, otuz beş yaşında; 1.85 boyunda ve orta sıklet bir boksör gibi yapılı. Koyu tenli, kahverengi gözlü. Jim, yüzeyin hemen altında bekleyen bastırılmış enerji ve şiddeti gizleyen kolay atletik bir yürüyüşle hareket eder. Jim sürünün güvenlik şefi. Her köşede ve her gölgede sürüye yönelik tehditler gören paranoyak bir mikro yöneticidir. Kate Daniels ile Paralı Askerler Birliği'nde birlikte çalıştıkları döneme dayanan bir geçmişi var (romantik olmayan).

BARABAS GILLIAM: Weremongoose ama bouda (werehyena) klanının üyesi; 1.90 boyunda ve ince yapılı. Yirmili yaşlarının sonlarında görünen Barabas çok soluk tenli ve parlak kıvılcı saçları var, genellikle jöleli ve başının üstünde dikenli. Bir eskrimci ya da dansçının zayıf yapısına sahiptir. Barabas Sürü'nün baş hukuk danışmanı ve Kate'in Büyü Yükseliyor'daki ölümünden önce B Hala tarafından atanan "bebek bakıcılarından" biridir. Barabas, hem insan hem de sürü kanunları hakkında ansiklopedik bilgiye sahip yetenekli bir bıçak dövüşçüsüdür.

ANDREA NASH: Kadın, 1.80 boyunda, sarışın. Andrea, Kate'in en iyi arkadaşı. Tarikatın eski şövalyesi ve uzman nişancı. Andrea beastkin, yani dişi bir bouda ile bir hyenawere'nin, yani insana dönüşebilen bir sırtlanın son derece nadir yavrusu. Birçok şekil değiştiren sürüsünde, canavar derililer en iyi ihtimalle

Hoşgörıldüler ama kötü muamele gördüler, en kötüsü de iğrençlik olarak görıldüler ve doğduklarında öldürıldüler. Andrea ve annesi doğdukları sürünün ellerinde tarifsiz istismar ve zulme maruz kalmışlardır. Genç bir kızken Andrea kaçtı ve insan kılığına girerek Tarikat'ın Şövalyeler Akademisi'ne katıldı ve onur derecesiyle mezun oldu. Büyü Kanıyor'daki olaylardan sonra Andrea'nın bir şekil değıştiren olduğı ortaya çıkar ve Tarikat'tan zorla emekli edilir; daha sonra dedektiflik ajansı Cutting Edge'de Kate'e katılır. Andrea, Bouda Klanı'nın alfa erkeğı Raphael ile nişanlıdır ve B Teyze'nin ölümünden sonra klanı birlikte yönetmektedirler.

RAPHAEL MEDRANO: Bouda Klanı'nın soyundan ve alfası, yirmili yaşlarının sonunda ve yaklaşık 1.80 boylarında. B Teyze ve merhum kocasının hayatta kalan tek oğlu. Raphael tam bir seksi piç, uzun boylu, esmer ve son derece yakışıklı, heyecan verici seksin ipuçlarını veren şeytani bir gülümsemeye sahip. Bouda Klanı'nın çoğunluğu gibi, Raphael de uzun bir partner listesiyle romantik deneyimler yaşamıştır ancak Andrea Nash'e ilk görüşte aşık olmuş ve daha iyi bir yargıya rağmen onun ilerlemelerini kabul edene kadar acımasızca onu takip etmiştir. Curran'ın R a p h a e l'e karşı isteksiz bir saygısı var ancak yakın zamana kadar Sürü'nün tartışmasız en iyi bıçak dövüşçüsü olmasına rağmen onu şımarık ve kibirli biri olarak görüyordu.

DEREK GAUNT: Kurtadam ve hem Jim'in hem de Curran'ın çırağı. Sihirli Isırıklar'da bir genç olarak tanıtılan Derek artık genç bir yetişkin, yaklaşık on dokuz yaşında ve deneyimli bir dövüşçü. Bir zamanlar neredeyse güzel olan Derek, Sihirli Saldırıları'daki olaylar sırasında onarılamayacak şekilde sakatlanmıştır. Saldırı sırasında ses telleri de zarar görmüş ve kalıcı olarak alçak ve tehditkâr bir sese sahip olmuştur. Kate Derek'ten sık sık "harika çocuk" diye bahseder ve ona olan bağlılığı Curran'a olan hayranlığı ve sadakatinden sonra neredeyse fanatiktir. Derek de tıpkı Curran gibi, vahşileşmiş şekil değıştiriciler olan loup'lara karşı derin bir nefret ve küçümseme beslemektedir.

ASCANIO FERARA: Genç bouda, on altı yaşında. Temelde Raphael'in daha genç bir versiyonu, ancak daha da uslanmaz. Magic Slays'de tanıtılan Ascanio, yakın zamana kadar dini bir yerleşkede yetiştirilmiş ve dış dünyadan korunmuş genç bir bouda. Kaybettiğı zamanı telafi etmeye kararlıdır ve bazen davranışları bouda standartlarına göre bile aşırıdır. Yaptığı maskaralıklar sık sık Bouda Klanı'nın ve Sürü'nün dikkatini çeker. Derek tarafından, Curran'ın Raphael'i vahşi ve disiplinsiz gördüğü şekilde görülüyor. Kitabın yazıldığı sırada Ascanio, Kate ve Andrea'nın ona göz kulak olabileceğı Cutting Edge'de ücretsiz stajyer olarak çalışmaktadır.

DESANDRA: Kadın, yirmili yaşların sonunda, kurt adam. Büyü Yükseliyor'da tanıtılan Desandra bir muamma. Babası Akdenizli şekil değıştiren sürüler arasındaki en acımasız ve sadist alfalardan biriydi. Çocukları arasında yetişkinliğe kadar yaşayabilen tek kişi olan Desandra, kibirli ve aptal gibi davranarak hayatta kaldı. İkiz bebek oğullarıyla birlikte Atlanta'ya geri getirilen Desandra, Kurt Klanı'nda hızla yükselerek Jennifer'dan sonra ikinci beta oldu. Dışarıdan kaba ve şok edici derecede açık sözlü görünümünün altında, babasının kızıdır, kurnaz, zeki ve ani şok edici şiddet yeteneğine sahiptir.

DR. DOOLITTLE: Sürünün önde gelen büyücüsü olan Doolittle, ellili yaşlarının ortalarında görünen, kısa kırlaşmış saçlı, tel saçlı, Afro-Amerikan bir erkektir.

çerçevesi gözlükler ve tıknaz, güçlü bir yapı. Son derece yetenekli bir doktor ve tıbbi büyücü olan Doolittle, zamanını bilime ve Sürü'nün tedavisine ayırma eğilimindedir, ancak bal porsuğu alter egosu gibi, korkusuzdur ve Curran ve Kate de dahil olmak üzere herkese karşı durmaya isteklidir. Doolittle, Magic Rises filminde ciddi şekilde yaralanmış ve bunun sonucunda tekerlekli sandalye kullanmaya başlamıştır.

JULIE: Curran tarafından "Kate'in yavrusu" olarak adlandırılan genç kız. Sarışın, minyon ve güzel olan Julie, annesini Büyü Yanıkları'nda kaybettikten sonra Kate tarafından büyütülüyor. Kate gibi o da Sürü'nün arasında ve koruması altında yaşayan büyülü bir insan. Julie'nin eşsiz bir sihir görme yeteneği vardır; o bir insan m-tarayıcıdır ve güçleri hâlâ gelişmektedir. Onu küçük bir kız kardeş olarak gören Derek'e aşıktır ve onu bir rakip ve potansiyel romantik bir fetih olarak gören Ascanio ile düşmanca bir ilişkisi vardır. Magic Slays sırasında Julie'ye şekil değiştirici virüsü olan Lyc-V bulaşmıştır ve çılgına dönmektedir. Kate, Julie'nin hayatını kurtarmak için babasının ritüellerinden birini kullanmış ve Julie'nin kanını kendi kanıyla yıkayarak Julie'yi kendisine bağlamıştır. Julie, Kate ve Curran'ın ondan sakladığı bir gerçek olan Kate'in doğrudan emrini reddedemez.

JENNIFER: Kurt Klanı'nın dişi alfası ve Sihirli Katliamlar'da ölen Daniel'in dul eşi. Jennifer kız kardeşini öldürdüğü için Kate'e karşı hâlâ kin besliyor ve Desandra'yı Atlanta'ya geri getirdiği için ondan şimdi daha da fazla nefret ediyor. Jennifer zayıf olduğunu biliyor ve yeni betasının harekete geçmesi an meselesi. Kendisi ve çocuğu için korkuyor.

ROBERT VE THOMAS LONESCO: Sıçan Klanı'nın evli alfaları. Sayıca kurtlardan sonra ikinci sırada yer alan sıçanlar mükemmel izciler ve casuslardır. Lonesco'lar sürünün güvenlik şefi Jim tarafından değersiz görüldüklerini ve kendilerine güvenilmediğini düşünüyorlar.

CHRISTOPHER: Bir zamanlar Roland'ın sarayında gözde olan Christopher, Hugh d'Ambray'e verilmiş, o da bilinmeyen bir suçtan dolayı onu yavaş yavaş aç bırakarak ölümle cezalandırmıştır. Büyü Yükseliyor'da Kate onu kurtardığında, Hugh d'Ambray tarafından aylarca bir kafeste esir tutulması Christopher'ı eski halinin paramparça bir kabuğu haline getirmiştir. Christopher'ın gerçekliğe dair zayıf bir kavrayışı var gibidir ve bazen uçabildiğine inanır ama bunu nasıl yapacağını unutmuştur. Kendisini serbest bıraktığı için Kate'e son derece bağlıdır ve fiili idarecisi Barabas'ın bir melek olduğuna inanmaktadır.

Sipariş

TED MOYNOHAN: Kafkasyalı erkek, ellili yaşların sonunda. Yaşlanmış bir boksör ya da futbolcu gibi iri yapılı olan Ted 1.80 boyunda ve iki yüz kilonun üzerinde. Şövalye koruyucu olarak Ted, Atlanta'nın Merhametli Yardım Tarikatı bölümünü yönetir ve bu nedenle aynı zamanda Kate ve Andrea'nın eski patronudur. Ted, şekil değiştirenlere ve İnsanlara eşit derecede güvenmeyen ve onları hor gören bir fanatiktir. Bir zamanlar Tarikat içinde önemli bir oyuncu olarak görülmekteydi ancak

Order'ın ofisleri Kate'in rahmetli halası Erra'nın adamlarından biri tarafından saldırıya uğradı ve yakıldı; Ted'in Erra'yı durdurma planı geri tepti ve düzinelerce sivilin hayatını kaybetmesine neden oldu (bkz. Magic Bleeds). Andrea Nash olayını daha sonra ele alması itibarını daha da zedeledi. Artık daha çok yaşlanan bir utanç kaynağı olarak görülmektedir, ancak uzun süredir görevde olduğu için çok büyük bir hata yapmadığı sürece Tarikat onu emekliliğe zorlayamamaktadır. Ted bir sızlanmayla değil, bir patlamayla gitmeye karardır.

MAXINE: Güçlü bir telepat ve uzun süredir Tarikat'ın sekreteri ve bekçisi. Savaşçı olmayan Maxine herkese "Sevgili" diye hitap eder. Ted'in ona olan düşmanlığına rağmen Kate'e düşkündür.

MAURO: Tarikat'ın iri yarı Samoalı şövalyesi Mauro, Ted'in eski muhafızlarının sonuncusudur; diğerleri Magic Bleeds'te Tarikat'a yapılan saldırıdan sonra transfer olmuş ya da saldırı sırasında ölmüşlerdir. Mauro nazik, zeki ve yavaş öfkelenen bir devdir. 1.80'lik üç yüz kiloluk devasa gövdesi, ateşi yeniden yönlendirmek için gücünü kullanırken parlayan dövmelele kaplıdır.

İnsanlar (Ölümsüzlerin Pilotları)

GHASTEK: Zayıf ve karanlık, yaşı belirsiz, otuzlu yaşların sonunda veya kırklı yaşların başında olabilir. Güçlü bir Ölümlerin Efendisi olan Ghastek, Atlanta'nın eski baş ölü çağırıcısı Nataraja'nın yakın zamanda ve açıklanamayan bir şekilde ortadan kaybolmasıyla oluşan güç boşluğunu doldurmak için Mulradin Grant ile güç mücadelesine girmiştir. Ghastek, Kate'te görüldüğünden daha fazlası olduğunu hisseder ve onun gerçekte kim olduğunu bilmek ister. Çok zeki ve yeteneklidir ve bunun farkındadır, bu da zaman zaman kibrinden dolayı hatalar yapmasına neden olmaktadır.

MULRADIN GRANT: Ghastek'in Atlanta'daki İnsanlar bölümünde iktidar için en büyük rakibi. Sürü, Mulradin hakkında sağlam bir aile babası olarak tanınmasının ötesinde pek bir şey bilmiyor.

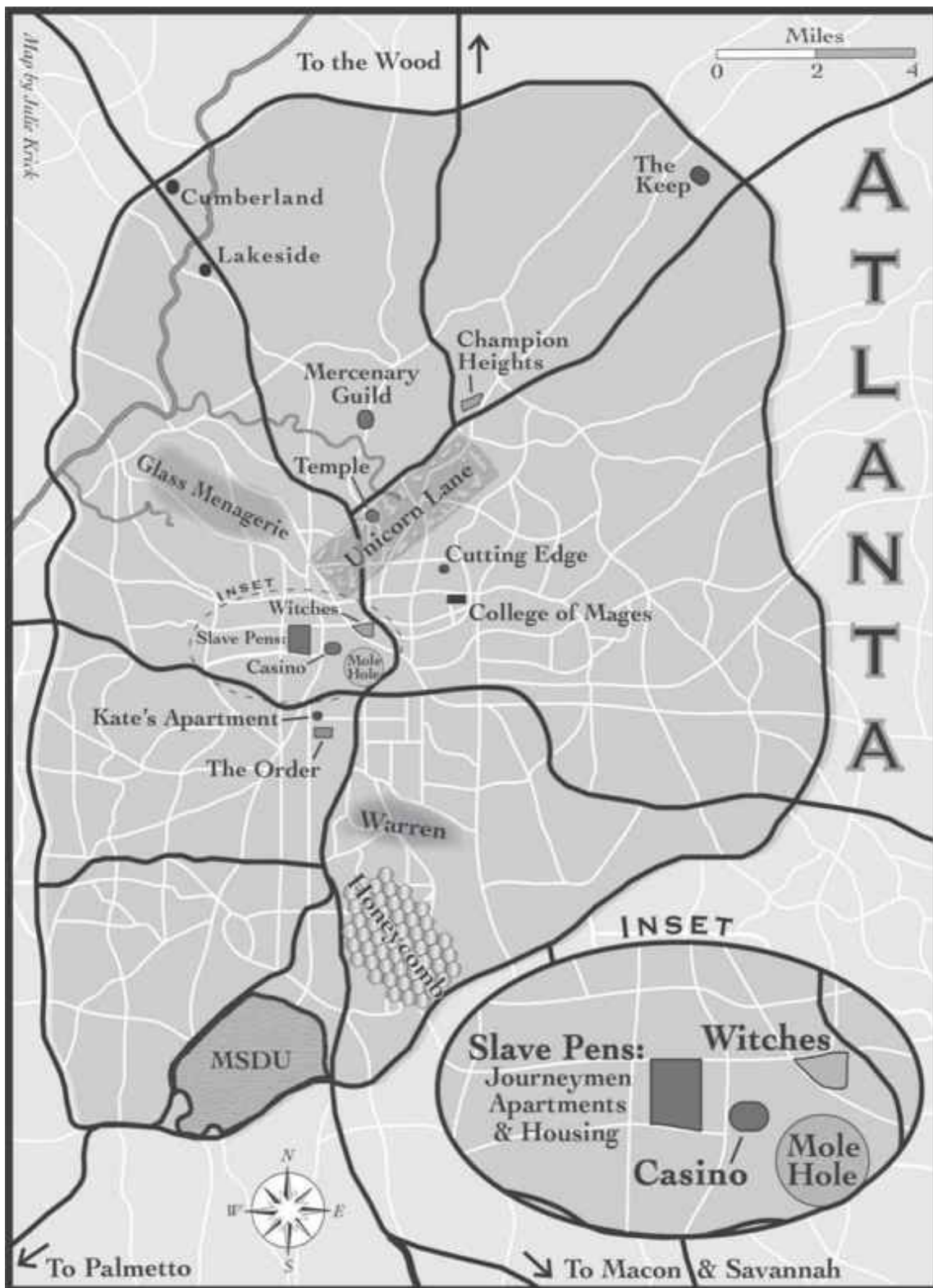
Kötü Adamlar

HUGH D'AMBURY: Roland'ın savaş lordu; yaklaşık on yıl önce Voron'un peşine düşmüş ve onu öldürmüştür. Kate'in kimliğini keşfetmiştir ve onu babasına teslim etmeye karardır. Kate onun için karşı konulmaz bir ödüldür: Roland'ın kızıdır ve tıpkı Hugh'un kendisi gibi Voron tarafından eğitilmiştir. Curran'a duyduğu nefret, Kate'in direncinin üstesinden gelme kararlılığıyla eşleşir. Atlanta'yı yakıp yıkması ya da şekil değiştiren kanına boğması gerekse bile Kate'in kendi iradesine boyun eğmesini sağlamaya karardır. Kate'in kendi özgür iradesiyle ona gelmesi ya da zincire vurulup sürüklenmesi umurunda bile değildir. Hugh bir

mükemmel bir stratejist ve olağanüstü bir büyücüdür. Aynı zamanda Roland'ın kuvvetlerinin askeri kolunun seçkin birimi olan Demir Köpekler Tarikatı'nın da önderi.

HIBLA: Dişi, kökeni bilinmiyor. Hibla, Hugh'un Demir Köpeklerinden biridir. Bir şekil değiştirici ve kılıç ustası olan Hibla, B Teyze'nin ölümünden doğrudan sorumludur ve Kate, Büyü Yükseliyor'un sonundan beri intikam peşindedir.

ROLAND: Kate'in babası, kökenleri gerçek ile masal arasında bir yerde olan efsanevi bir figürdür. O, Kulelerin Yapıcısı'dır. Yüzyıllar boyunca uyudu ama şimdi büyü'nün yeniden ortaya çıkmasıyla insanoğlunun dünyasından uzun süreli uzaklığı sona erdi. Roland neredeyse tanrısal bir güce sahiptir.

BARABAS GILLIAM'IN GÜNLÜĞÜNDEN

MSenin adın Barabas. Annem hırslı olduğu için bana bu ismi vermişler. Daha kötüsü de olabilirdi.

Benimkilerden biri

Kuzenlerimin adı Lucifer. Bir keresinde teyzeme nedenini sormuştum ve o da "Çünkü onun güzel olmasını ve kendi başına düşünmesini istedim" demişti. Boudalar, ya da çoğu insanın bizi tanıdığı şekliyle werehyenalar, dünyaya ilginç bir bakış açısına sahiptir.

Teknik olarak, ben bir bouda değilim. Ben bir weremongoose'um ama annem bir bouda ve ben onların arasında büyüdüm.

Bunu yazdığım sırada yirmi dokuz yaşındayım. Virginia Üniversitesi'nden hukuk diplomam var ve şu anda Atlanta'da ikamet ediyorum. Sürü avukatı olarak çalışıyorum, yani Güney'deki en büyük ve Kuzey Amerika kıtasındaki ikinci en büyük şekil değiştiren organizasyonunun bir üyesiyim. Ayrıca Sürü Eşi için özel danışman olarak çalışıyorum. Eş, zaman zaman benden dadısı olarak bahseder ve ben de bu terimi son derece doğru bulurum. Elimde olsa ona o iğrenç çocuk tasmalarından takardım ama kolumu keseceğinden oldukça eminim.

Kendimi zamanın garip bir anında buluyorum. Tam önümde, sadece Sürü'nün değil, sadece benim neslimin değil, gelecek nesillerin de geleceğini büyük ölçüde değiştireceğinden şüphelendiğim çok önemli bir şey gerçekleşiyor. Ön sıradan bir koltuğum var. Tam ortasındayım. Yine de etrafımdaki hiç kimse yıllar sonra torunlarımızın bu ana dönüp bakacağını ve tüm bunların nasıl olduğunu merak edeceğini fark etmiyor gibi görünüyor. Birileri bunu belgelemeli. Ne de olsa tarih, hayatta kalanlar tarafından ve onlar için yazılır ve şu anda

Hayatta kalanların kim olacağından emin değilim. Beni yanlış anlamayın, yuvarlanıp gecenin içinde kaybolmaya niyetim yok. Dylan Thomas'ın şiirinde tavsiye ettiği gibi, en iyileriyle birlikte öfkeleneneceğim. Ama galip gelemezsek, ne kadar sıkı savaştığımızın bir kaydı olmalı. Görünüşe göre bu kaydı ben yapacağım, çünkü başka kimse zahmet edemez. İşlerin hep böyle sonuçlanması ne tuhaf.

Sanırım en baştan başlayacağım. Dünya sihirli bir kıyamete maruz kaldı. Beklendiği gibi, bu tamamen bizim hatamızdı.

Eski zamanlarda teknoloji ve büyü mükemmel bir denge içindeydi, ama sonra insan ırkı ortaya çıktı. Büyüye dayalı bir uygarlık kurdular. Topraklarda dehşet ve güzellik saçan yaratıklar dolaşıyordu. Tanrısal güce sahip büyücüler bir gecede koca şehirler inşa ettiler ve düşmanlarının üzerine kanatlı yılanlar ve erimiş metal yağdırdılar. (Bir kenara, o çağ tam bir kabus olmalı. Bu kadar gücü tek tek insanların elinde toplamak? Neden, bu asla yanlış gidemez ya da korkunç zulümlere yol açamaz. Sadece İncil'i okuyun.) Sonunda büyü ve teknoloji arasındaki denge o kadar bozuldu ki büyü geriledi. Büyünün yarattığı şehirler yıkıldı, harikaları toza dönüştü ve canavarları efsaneye dönüştü.

Beş bin yıl ileri saralım. Yirmi birinci yüzyılın başlarındayız ve teknolojiye dayalı bir uygarlık yarattık. Bir kez daha dengeyi bozduk ve büyü, kafamıza bir tokat indirmek için intikamla geri döndü. Gezegeni dalgalar halinde sular altında bırakıyor. Bir an teknoloji hüküm sürüyor, içten yanmalı motorlar çalışıyor, silahlar ateşleniyor ve elektrik canavarları uzak tutuyor. Bir sonraki görünmez sihir dalgası bölgeyi boğuyor, silahları boğuyor ve kabus gibi dişleri ve güçlü iştahları olan yaratıklar ortaya çıkarıyor. Sonra, hiçbir uyarı olmadan, büyü azalıyor ve SWAT'ın büyücülerini ateş püskürmeyi bırakıp tüfeklere geri dönüyor.

Bu kıyametin adı Değişim'dir. Değişim teknolojik uygarlığı yok etti. Hava yolculuğu artık mümkün değildir, çünkü uçaklar sihirli bir şekilde gökyüzünden düşer.

vurdu. İnternet neredeyse öldü, çünkü zamanın yarısında elektriğimiz yok ve sihir bilgisayar parçalarını toza dönüştürüyor. Cep telefonları çalışmıyor, tabii orduda değilseniz ve gerçekten iyi bir izniniz yoksa. Yüksek binalar ve gökdelenler yıkıldı, büyüünün dişleri tarafından kemirildi ama hayat devam ediyor ve insanlar hayatta kalıyor. Vardiya sonrası yeni Atlanta'da yeni gruplar ve güçler devreye girdi.

İlk olarak, Sürü var. Bahsettiğim gibi, ben bir şekil değiştirenim ve Sürü için çalışıyorum, bu yüzden tam olarak kim olduğumuzu ve ne yaptığımızı açıklamakla ilgileniyorum. Sürü ülkedeki en büyük ikinci şekil değiştiren örgütüdür ve bin beş yüzden fazla üyesi vardır. Canavarlarının türlerine göre yedi klana ayrılmıştır, yani boudalar, kurtlar ve benzerleri. Her klan bir çift alfa tarafından yönetilir. Alfalar birlikte Sürü Konseyi'ni oluşturur. Ancak Disney'in bize öğrettiği gibi, bir kral olmalı ve bizim kralımız Canavar Lordu olarak biliniyor, çünkü biz kırmızı kanlı Amerikalılar olarak monarşiyle bir sorunumuz var. Adı Curran Lennart. Curran on beş yaşındayken kimsenin dokunamadığı çılgın bir yaban ayısını yenerek Sürü'nün başına geçti. Bizi birleştirdi. Alfaları topluca arazi satın almaya ikna etti ve kalemiz olan Keep'i inşa ederek bize kendimiz olmak için güvenli bir yer sağladı. Kurallar ve yasalar koydu ve bize istismara müsamaha gösterilmeyeceğini öğretti. Onun sayesinde, göreceli bir refah içinde birlikte yaşıyoruz. Curran zıpla dediğinde öyle bir zıplarız ki yer sallanır. Bu demek değildir ki, onun eşeklik nöbetleri yok, ama her şey düşünüldüğünde, bunlar affedilebilir. Ayrıca "ya benim yolumdan ya da otoyoldan" yönetim tarzına düşkün, gerçekten korkunç bir piç. Bu konuya daha sonra değineceğim.

Biz şekil değiştirenler, Atlanta'nın geri kalanı tarafından açık bir şüpheyile karşılanıyoruz. Varlığımız Lyc-V virüsünün bir sonucudur ve bazen virüs bedenlerimizi ele geçirerek bizi louplara dönüştürür. Louplar vahşi, deli, yamyam katillerdir. Loupizmin tedavisi yoktur, bu yüzden hepimiz sıkı bir disiplin uyguluyoruz ve duygularımızı kontrol altında tutmak için kapsamlı bir zihinsel şartlandırmaya

tabi tutuluruz.

Çek. Her şey başarısız olduğunda, sihirle pişirilmiş bitkisel bir karışım olan her derde deva vardır. Lupizmi tedavi etmez, ancak zamanın yaklaşık yüzde otuzu, devam etmekte olan dönüşümü tersine çevirir. Bu konuda da daha sonra bilgi vereceğim. Halkın gözünde her şekil değiştiren potansiyel bir luptur ve "kurt adam" hala kirli bir kelimedir.

Sırada People var. Her büyük şehirde ofisleri olan ülke çapında bir organizasyon. İnsanlar ölümsüzleri, özellikle de vampirleri eğlence ve kâr amacıyla kullanıyorlar, ancak onlara sorarsanız, bunu bazı şüpheli bilimsel amaçlar için yapıyorlar. Vampirlerin kendi akılları yoktur. Kurbanlarının ölümüne ve ardından yeniden canlanmasına yol açan Immortuus patojeni, iç organlar, saç, cinsel organ ve bilinç dahil olmak üzere ihtiyaç duymadığı her şeyi vücutlarından temizler. Bir vampir, hiç bitmeyen bir açlıkla tüketilen bir beslenme makinesidir. Konuşmazlar; düşünmezler; nabızı atan her şeyi öldürürler ve bir tanesini durdurmak için ağır bir antipersonel obüs ya da kafa kesme gerekir. Consort'un birçok kez kanıtladığı gibi, onları küçük parçalara ayırmanın da işe yaradığı bilinmektedir. Şehirde serbest dolaşan tek bir vampir, on bloklu bir alanın derhal boşaltılmasına ve birkaç acil durum polis biriminin gönderilmesine neden olur, çünkü tek bir SWAT ekibinin onu yakalamadan önce cephanesi tükenecektir.

Büyücüler -onlara navigatör denmesini tercih ediyorlar- Bir vampirin boş zihnini telepatik olarak ele geçirerek iradelerini o boş tuvale empoze ederler. Buna pilotluk deniyor. Yönlendiriciler vampirleri uzaktan kumandalı arabalar gibi yönlendirir. Ölümsüzün gördüklerini görürler, duyduklarını duyarlar ve vampir konuştuğunda, yönlendiricinin sesi ağzından çıkar. Kumarhanenin zırhlı odalarında kahvelerini yudumlarken vampiri tehlikenin içine gönderebilirler. En iyi yön bulucular kendilerine Ölülerin Efendileri derler, çünkü alçakgönüllülük onların en değerli erdemidir.

İnsanlar karargâhlarını Kumarhane'de kurarken, bizim karargâhımız Keep'tedir. İnsanlar, Sürü'nün şehirdeki en büyük rakibi. Birbirimize girdiğimizde insanlar ölüyor; bu yüzden bir süre önce, olası kan dökülmesini azaltmak için şehri nominal olarak onların ve bizim "bölgemiz" olarak ikiye ayırdık. Belirli sokaklar ve bölgelerle biraz karmaşık, ancak basitlik adına, kuzey ve kuzeydoğu bizim, güney ve güneybatı onların.

Birimizin "şehir bölgesi" dediğini duyduğunuzda, kastettiğimiz şey budur. Birbirimizin belirli bölgelerinde mülk sahibi değiliz ve hayali sınırlarımızda devriye geziyoruz.

Şu anda İnsanlar kendi içlerinde bir güç savaşına girmiş durumdalar. Atlanta ofisinin başkanı emekli oldu - ya da belki de onu öldürdüler, kimse bilmiyor - ve Ölülerin Efendilerinden ikisi en üst noktaya çıkmak için manevralar yapıyor. Biri Ghastek, oldukça zeki, yetkin, son derece tehlikeli ve dünyadan bıkmış bir kibrin koruyucu kabuğuna sarılmış. Temelde uzmanlığı ve onu destekleyecek bir vampir sürüsü ile her şeyi bilen biri. Diğeri ise Mulradin, hakkında çok az şey bildiğimiz Mulradin bir aile babası ve insanlar karısının kulağının dibinde "Vay anasını!" gibi zararsız şeyler söylediğinde rahatsız oluyor, bu tür kabalıklara maruz kalarak kirlenmemeli. Isır beni.

İşin can alıcı noktası şu: çoğu insan bunu bilmiyor ama Halkın tamamı tek bir adama hesap veriyor. Büyü Çağı'nı ve tanrısal güçlere sahip büyücüleri hatırlıyor musunuz? Büyü dünyadan kaybolmaya başladığında, o büyücülerin hepsinin ölmediği ortaya çıktı. Bazıları kış uykusuna yatmış. Binlerce yıl sonra, Vardiya onlardan birini uyandırdı.

Bir düşünün. Etik ve ahlak kurallarına bağlı olmayan bir adam. Eskiden bir imparatorluğu yöneten bir adam.

Binlerce yıldır yaşayan ve tek bir büyü hamlesiyle binlerce hayatı yok etme gücüne sahip bir büyücü-kral, kendi başına bir kanun. Yürüyen bir nükleer bomba. O kadar güçlü bir adam ki, bir isme ihtiyacı yok; ona büyük harflerle başlayan ifadeler eklenmiş. Ölümsüzlüğün Babası. Kulelerin Yapıcısı.

Artık kendine Roland diyor. Eşime nedenini sordum ve bana Roland'ın Şarkısı'nı gösterdi. İhanet yüzünden pusuya düşürülen ve tüm askerleri ölene kadar gururundan borusunu öttürmeyi reddeden ve sonunda o kadar sert üfler ki şakakları patlar ve şehit olarak ölen bir şövalye hakkında bir on ikinci yüzyıl baladı. Ne dersiniz deyin.

Binlerce yıl önce Roland vampirleri yarattı ve şimdi İnsanları Orta Batı'daki bölgesinden yönetiyor. Folklor, Tevrat, İncil ve diğer kutsal kitaplara farklı isimler altında dağılmış hikayeleri ve mitleri vardır. Görünüşe göre Roland'ın iki takıntısı var. Birincisi, o bir toplum mühendisi. İmparatorluklar kuruyor. Kendine engel olamıyor. Aydınlanmaya ulaşmamızın tek yolunun kendi yönetimi altında olduğunu biliyor. Demokrasi onun için önemli bir kavram değil, ki bu bizim için gerçekten kötü bir haber. İkincisi, aşık oluyor. Çok aşık oluyor ve çocuk yapıyor ve er ya da geç, bu über güçlü çocuklar ona düşman oluyor ve onları öldürmek zorunda kalıyor. Örneğin, İbrahim onun çocuklarından biriydi; aralarında bir tür tartışma çıktı ve Roland onu sürgüne gönderdi, ta ki İbrahim daha sonra yoksulluk içinde ölene kadar. Tam olarak İncil'de anlatıldığı gibi değil ama işte.

Roland kış uykusuna yatmadan önce, görünüşe göre üremeye tövbe etmiş. Ama Vardiya sırasında uyandıktan sonra, hayatta olmanın coşkusuna kapılmış olmalı. İnsanların cenazelerden sonra seks yapmasıyla aynı sebepten.

Roland, Kalina adında bir kadına aşık oldu. Kadın çocuk sahibi olmak istiyordu ve görünüşe göre Roland'ın da buna bir itirazı yoktu, ta ki bir kız çocuğuna hamile kalana ve Roland fişi çekip onu anne karnında öldürmeye karar verene kadar. Kalina'nın kendi büyüğü vardı, zorlama büyüğü ve bebeğini kurtarmak için çaresizdi. Roland'ın savaş lordu Voron'a büyü yaptı ve onu kendisine aşık olduğuna inandırdı. Birlikte kaçtılar. Kalina doğum yaptı ama Roland sonunda onlara yetişti. Kalina, ikisi arasında Voron'un hayatta kalma ve bebeği büyütme şansının daha yüksek olduğunu fark etti, bu yüzden ona kaçmasını söyledi ve

Roland'la yüzleşmek için geride kaldı. Roland'ı gözünden bıçakladı ve Roland da onu öldürdü.

Mutlu bir hikaye değil.

İşte Voron, soğuk, acımasız bir piç, kıtamızı ele geçirdiğinde Roland'ın ordularına liderlik etmesi gereken gerçekten yetenekli bir savaşçı, bu kadar iyi olmak için muhtemelen yüzlerce insanı öldürmüş bir adam ve şimdi bu bebekle yalnız. Beyni Kalina'nın büyüyle kalıcı olarak pişmiş. Muhtemelen sevdiği tek kadının kızı olan bu minik büyülü bebeğe bakıyor ve kendi kendine şöyle demiyor:

"En azından ondan bana kalan bir şey var. Bu çocuğu büyüteceğim ve onu korumak, kollamak, sevmek ve mutlu bir hayatı olmasını sağlamak için elimden gelen her şeyi yapacağım." Hayır, ona bakıyor ve "Öcümü alacağım" diye düşünüyor. Çünkü o soğuk, acımasız bir piç.

Bu bebeği alır ve yaşayan bir silaha dönüşene kadar onu bileyip şekillendirir. Seni kılıcıyla öldürebilir. Seni bir kürdanla öldürebilir. Seni çıplak elleriyle öldürebilir. Ben bir weremongoose'um. Çok hızlıyım. Canım sıkıldığında evcil kobramla oynarım, mecazi anlamda söylemiyorum. Asla ısırılmam, çünkü saldıran bir yılandan kolayca kaçabilecek kadar hızlıyım. Bazen Kate kılıcını salladığında onu göremiyorum. O kadar hızlı.

Bu küçük kız büyürken, Voron'la birlikte tüm Amerika'yı dolaşıyorlar. Bir yerde asla uzun süre kalmıyorlar; bir ay Oklahoma'da biriyle antrenman yapıyor, bir sonraki ay Brezilya'da bir gladyatör çukurunda. Tüm bu süre boyunca Voron ona babasının annesini nasıl öldürdüğünü ve eğer ortaya çıkarsa onu nasıl öldüreceğini anlatıyor. Bunların hepsi doğru. Ama Voron ona hayatta kalmasının tek yolunun Roland'ı öldürmek olduğunu da söyler. Ergenliğe ulaşmadan önce insan hayatına nasıl son vereceğini öğrenir. Çocukken ona verilen zarar şaşırtıcıdır. Ama en kötüsü bu değil.

Voron onu mükemmel bir suikastçı yapmak için yola çıktı ama ona hiç büyü öğretmedi. Kendisi de büyü kullanıcısı değildi,

Bu yüzden biraz cadılardan, biraz da büyücülerden genel büyü becerilerini öğrendi ama Roland'ın büyü markası olan kan büyüsünü uygulamadı - birincisi kimse ona öğretmediği için, ikincisi de Voron bunun onu ele vereceğini düşündüğü için. Ama üçüncü bir neden daha var. Buna hiç gerek yoktu çünkü Voron Roland'ın neler yapabileceğini biliyordu. Kate'in yeteneklerinin Roland'a giden yolu kesmesi için yeterli olduğunu biliyordu ama babasına karşı hiç şansı yoktu. İntikamının özü buydu. Bu çocuğu bebekliğinden beri sırf bir gün Roland'ın kendi kanından biri tarafından öldürülmesini ya da öldürülmesini izleyebilsin diye büyüttü. Bunu biraz kafama sokayım.

Bunu kendi gözleriyle görme şansı olmadı. Roland yeni bir savaş lorduna ihtiyacı olduğuna karar verdi ve Voron'un en iyi öğrencisini, oğlu gibi büyüttüğü çocuğu aldı ve onu savaş lordu yaptı. Adı Hugh d'Ambray ya da daha uygun olan adıyla Hasta Sik. Hugh d'Ambray ihanetinden beri Voron'un peşindeydi. Bir gün Kate evden uzaktayken Hugh onu buldu ve öldürdü. Bunun için biraz üzgün olduğunu iddia ediyor ama o yalancı piçin ağzından çıkan tek bir kelimeye bile güvenemezsiniz.

Voron öldüğünde Kate tek başınaydı. Merhametli Yardım Tarikatı'ndan bir şövalye geçici olarak onun vasiliğini üstlendi ve onu Tarikat Akademisi'ne göndermeye çalıştı ama Kate okulu bıraktı. Tarikat yarı resmi bir kolluk kuvveti. Dinleyecek herkese defalarca belirttiğim gibi yasal statüleri belirsiz. Fanatikler, katı bir zihniyete sahipler ve ortalama vanilya Homo sapiens'ten herhangi bir sapmanın sizi insan dışı yaptığına inanıyorlar.

Yazdıklarımı okudun. Sence ben insan mıyım?

Bu adamlara göre Charles Manson ve Karındaşen Jack benden daha insan. Eğer polis teşkilatımız bunalmış olmasaydı, onların varlığına müsamaha gösterilmezdi. Zaten müsamaha gösterilmemeli. Ancak, her zaman olduğu gibi, birisi size gelip mahallenizdeki insanları öldüren o sinir bozucu griffini ortadan kaldırmayı teklif ettiğinde

ve eğer ödemeye gücünüz yetmiyorsa bunu ücretsiz yapmak, çoğu insan bir hediye şövalyesinin ağzına bakmayı reddediyor.

Böylece Kate, Tarikat'ın beyin yıkamasının ona göre olmadığına karar verdi. Georgia'da serserilik yaptı, Atlanta'ya girip çıktı. Bir süre Paralı Askerler Birliği için çalışmış.

Paranız ve arka bahçenizde bir canavar varsa ve polisler şehir merkezinde zehirli bir uçan denizanasıyla çok meşgulse aradığınız adamlardır. Göz önünde saklanmaya çalıştı. Canavar Lord'la karşılaşmasaydı bunu başarabilirdi. Bahsettiğim gibi, o korkutucu, otoriter bir piç. Tüm otoriteden nefret eder. "Atla" dedi. O da "Canın cehenneme." demiş. Tabii bundan sonra birbirlerine delicesine aşık olurlar. Çılgınca dediysem, ciddiym.

Kate hiçbir şeyi yarım yapmaz. Voron'un bir psikopat yaratmaya çalıştığından eminim ama bir şekilde başarısız oldu. Kate her seferinde kendini tehlikeyle aptal seyirciler arasına koyar. Bir alkoliğin yarı aç çocuğunu sokakta buldu, onu iblislerden kurtarıırken neredeyse ölüyordu ve sonra onu evlat edindi. Julie, yaratabileceği sorun miktarı da dahil olmak üzere her yönden istisnai bir çocuktur. Onu yetiştirmek kolay değil. Kate'in şikayet ettiğini hiç duymadım.

Kate beni arkadaşlarından biri olarak sayıyor. Bu bir ayrıcalık. Bu, birkaç eyalet uzaktayken onu arayıp "Başım belada" dediğimde, kılıcını alıp beni almaya geleceği ve hiçbir karşılık beklemeyeceği anlamına geliyor. Bu nadir görülen bir şey. Curran bir Canavar Lordu ve inatçı biri olabilir ama onunla tanıştığında neye sahip olduğunu biliyordu. Bu yüzden şimdi Sürü'nün Eşi o. Uzun zamandır bir Eşe ihtiyacımız vardı.

Curran'ı dengeleyecek biri. Sonra o geldi, mantıklı ve adil olmaya çalışıyor. İşler bir süreliğine çok iyi gidiyordu.

Her derde deva ilaçtan bahsetmişim ya, hani şu kafayı yemememize yardımcı olan bitkisel ilaç. Yakın zamana kadar ona erişimimiz yoktu. Avrupa'da bir yerde üretilmişti ve bize ne pahasına olursa olsun satmıyorlardı. Geçen yaz birdenbire Canavar Lordu ve Eşi, Avrupa'da bir yere yerleşmek için davet aldılar.

Karadeniz'de küçük bir ülkede şekil değiştiren bir aile anlaşmazlığı. Paraları her derde deva olarak ödenecekti. Hepimiz bunun bir tuzak olduğunu biliyorduk ve hepimiz tuzak kapısının ipini kimin tuttuğunu görmeye gittik. Hugh d'Ambray'di. Ekmek kırıntılarının izini takip etmiş ve Kate'i bulmuştu. İşte babası olarak gördüğü adam tarafından eğitilmiş bir kadın. Kılıç kullanmada ondan daha iyiydi. Taptığı adamın kızı. Nereye varmaya çalıştığımı anlıyor musun? Hugh onu istiyor ve "hayır"dan anlamıyor. Kız ondan nefret ediyor, çünkü o hasta bir pislik ve sensei'sini öldürdü. Çok hızlı bir şekilde garipleşti ve dev bir dövüş ve yanan bir kale ile sonuçlandı.

İşte buradayız. Her derde deva bulamadık ama Kate'in, Hugh'nun onu yavaş yavaş açlıktan öldürdüğü bir kafesten çıkardığı deli büyücü Christopher'a kavuştuk. Christopher o kadar da değil. Her derde deva yapabildiği ortaya çıktı, yani artık kendi kaynağımız var, ama fiyatı yüksekti. Bouda Klanı'nın alfası B Teyze'yi kaybettik. Boudalar uyumsuzdur. Diğer şekil değiştirenler bize güvenmiyor. İşleri kitabına göre yapmayız. B teyze bize göz kulak oldu. Benimle. Benim için ne ifade ettiğini kelimelerle anlatamam. O artık yok. Kate onun ölümünü izledi. Bu onu yiyip bitiriyor. Bunu yüzünden anlayabiliyorum. B Teyze'nin mezarını oğlundan daha çok ziyaret ediyor ve Raphael de her fırsatta oraya gidiyor.

İşte buradayız, bir yol ayırımındayız. Hugh'un ölü mü diri mi olduğunu bilmiyoruz. Curran Hugh'un omurgasını kırmış ve onu ateşe atmıştı ama Kate onun ışınladığını hissettiğini söylüyor. Saklanma günlerinin sona erdiğini biliyoruz. Roland kızı için gelecek. Daha önce ajanları aracılığıyla Sürü'ye saldırmıştı. Bizden hoşlanmıyor çünkü büyüyor ve güçleniyoruz. Ama şimdi, Hugh hayatta kalsa da kalmasa da Roland kesin gelecek. Hugh öldüyse, Roland onu kimin öldürdüğünü görmeye gelecek. Eğer Hugh yaşıyorsa, Roland'a kızından bahsetmiş olacak ve Roland onu görmeye gelecek.

Dediğim gibi, şu an her şeyin dengede olduğu bir an. Roland bize saldırırsa savaşırız.

Konsorsiyum için değil, kulağa aşırı dramatik gelse de hayatlarımız için. Roland kişisel özgürlük kavramını anlıyor. Sadece çok abartıldığına inanıyor. Özgürlük bizim için her şeydir. Köle olmayacağız. Kate onu durdurmak için en iyi umudumuz ama -işte yine o sinir bozucu kelime- kendi sihrinin Roland'ınkiyle boy ölçüşemeyeceğini biliyor. Atlanta'daki Coven'lar onunla birlikte hareket ediyor ve babasının kan büyüsünü uygulayabilmesi için ona ölümsüz kanı sağlıyorlar. Öğreniyor ama korkarım yeterince hızlı değil. Roland Atlanta'yı ele geçirirse diğer şehirler de onu takip edecektir. Sürü olarak onunla savaşmak için en iyi şansa sahibiz.

Ufkumuzda toplanan bir fırtına var. Bir duruş sergileyeceğiz, ama sonunda bunun bir önemi olacak mı merak ediyorum.

1

"K_{ATE}, BU gerçekten tehlikeli," dedi Ascanio.

Genç şekil değıştiricilerin ilginç bir "tehlikeli" tanımı vardır. Varoluşlarından sorumlu virüs olan Lyc-V, vücutlarını hızlı bir şekilde yeniler, bu nedenle bıçaklanmak bir şekerleme ve ardından gerçekten büyük bir akşam yemeğı anlamına gelir ve kırık bir bacak, iki hafta dinlenmeye ve ardından sorunsuz bir maraton koşmaya eşittir. Bir şekil değıştirici olmasının yanı sıra Ascanio ergenlik çağında bir erkek ve risk alma konusunda kendi kategorisinde olan bir bouda ya da werehyena'ydı. Genellikle bir bouda bir şeyin tehlikeli olduğunu söylediğinde, bu sizi anında yakıp kül edebileceğı ve küllerini rüzgâra savurabileceğı anlamına gelirdi.

"Tamam," dedim. "İpi tut."

"Onun yerine ben gitsem daha iyi olur diye düşünüyorum."

Ascanio bana göz kamaştırıcı bir gülümseme verdi. Gülümsemenin üzerimden sıçramasına izin verdim ve sert bakışlarımı ona diktim. Beş on yaşında ve çok hızlı büyüdüğü için hala ince olan Ascanio sadece yakışıklı değildi; güzeldi: mükemmel hatları, kesik çenesi, yontulmuş elmacık kemikleri, koyu renk saçları ve daha koyu renk gözleri vardı. Sadece meleksi olarak tanımlanabilecek bir yüzü vardı; ancak o iri gözlere bir kez baktığınızda cennete hiç gitmediğini, ama cehennemde bir yerlerde birkaç düşmüş meleğin on altı yaşında bir çocuğı özlediğini anlıyordunuz. Sahip olduğu etkiyi hayatının erken dönemlerinde fark etti ve bunu sonuna kadar kullandı. Yaklaşık beş yıl içinde, o yüz olgunlaştığında, yıkıcı olacaktı. Eğer o kadar uzun yaşarsa. Ki şu anda bu pek mümkün görünmüyordu, çünkü ona kızgındım.

"İpi tut," diye tekrarladım ve ilk adımı attım. "Aşağı bakma," dedi Ascanio.

Aşağı baktım. Yaklaşık on beş santim genişliğinde metal bir kirişin üzerinde duruyordum. Altımda, Georgian Terrace Otel'i'nin kalıntıları üzgün bir şekilde yıkık caddeye doğru sarkıyordu. Sihir bir zamanların görkemli binasına iyi davranmamıştı. On sekiz katı aşamalı olarak çökmüş, geçitlerden, dik düşüşlerden ve ufalanan duvarlardan oluşan bir labirent yaratmıştı. Tüm bu karmaşa her an yerle bir olabilirdi ve ben de bu moloz yığınının en tepesindeydim. Eğer kayarsam, yaklaşık yüz metre aşağıdaki kaldırıma düşecektim. Hayalimde kafamın kaldırıma düşen bir yumurta gibi çatladığını canlandırdım. Tam da ihtiyacım olan şey. Çünkü buz tutmuş kirişin üzerinde dengede durmak yeterince zor değildi.

"Aşağı bakma dedim," dedi Ascanio yardımsever bir şekilde. "Ayrıca dikkatli ol, buz kaygan."

"Teşekkürler, Kaptan Belli."

Altımda, Atlanta şehir merkezinin mezarlığı uzaklara doğru uzanıyordu. Devasa binalar onlarca yıl önce devrilmiş, bazıları çakıl taşlarına dönüşmüş, bazıları ise neredeyse bütün halde, kirişleri açıkta, kemikleri sergilenen çürümüş balinalar gibi yere yayılmıştı. Moloz yığınları sokakları tıkamıştı.

Enkazın arasında garip turuncu bitkiler yetişiyordu, her biri ince bir sap ve tek bir üçgen yaprakla sonlanıyordu. Yaz aylarında kanalizasyon ve yağmur taşkınları açık alana dökülürdü, ancak sert geçen kış zemini siyah buzla kaplayarak dondururdu.

Unicorn Lane'in büyüü etrafımda tehlikeli ve çarpık bir şekilde dönüyordu. Sihir dünyamızı dalgalar halinde sular altında bırakırdı, bir an gelir, bir an giderdi ama Unicorn Lane, o sevimli yer, teknolojinin en güçlü olduğu zamanlarda bile gücünü korurdu. Burası, hayatın sıkıntıları size fazla geldiğinde geldiğiniz yerdi. Burada, yıkılmış gökdelenlerin arasında parlayan gözleri olan şeyler ürerdi ve eğer bu harabelerde oyalanırsanız, onlardan birinin sizi iyileştireceği garanti edilirdi.

Aklı olan herkes Unicorn Lane'den kaçınırdı, özellikle de hava karardıktan sonra. Ancak işiniz bocaladığında, karşınıza ne iş çıkarsa çıksın kabul etmek zorundasınız, özellikle de Atlanta Journal-Constitution'ın baş editörü, nadir ve pahalı evcil hayvanı kaybolduğu için ofis koltuğunuzda ağlıyorsa. Sihir interneti öldürüp televizyonu sakat bıraktığından beri, gazeteler bir kez daha birincil haber kaynağı haline gelmişti ve bölgedeki en büyük gazeteden gelen bir onay altın değerindeydi. Ayrıca ofisimde ağladı. İş kabul ettim.

Bir Konsorsiyum olarak hayatımı kazanmak için çalışmak zorunda değildim. Sürü ihtiyaçlarla ilgileniyordu ama ben Cutting Edge'in başarılı olmasını istiyordum ve kendi ayakları üzerinde durması için ne gerekiyorsa yapacaktım. Kaçan hayvanların peşine düşmek bile olsa.

Ne yazık ki söz konusu pofuduk yaratık doğruca Unicorn Lane'e gitmişti ve bu yüzden onu bulmam birkaç saatimi aldı. On altı yaşındaki bouda stajyerimin de benimle gelmesine izin verdim çünkü o canavarı kokusundan takip edebiliyordu ama ben edemiyordum. Ascanio dövüşte fena değildi. Fiziksel olarak güçlü ve hızlıydı ve şekil değiştirenleri inanılmaz derecede etkili katiller yapan, insan ve hayvan arasında bir birleşme olan güçlü bir yarı-formu vardı. Bouda Klanı'nın alfası Raphael, geçtiğimiz aylar boyunca Ascanio'yu iyi bir dövüşçü haline getirmeye çalışmıştı. Ne yazık ki tüm bu eğitim onun sağduyusu için hiçbir şey yapmamıştı.

Sonunda bir yarıta saklanan küçük yaratığı köşeye sıkıştırmıştım. Ben sessizce ve tehditkâr olmayan sesler çıkararak ona doğru yaklaşıırken, Ascanio "onu dışarı çıkarmak için" hırlayarak yardım etmeye karar verdi, bu da neredeyse zemindeki bir deliğe düşmeme neden oldu ve panikleyen canavarı doğrudan tehlikeli bir şekilde duran binanın tepesine gönderdi. Böylece kendimi belimde bir halatla, bir buçuk metre genişliğindeki bir kirişin üzerinde manevra yapmaya çalışırken buldum; egzotik ve nadir bulunan hayvan ise kirişin en ucunda titriyordu.

"Lütfen bunu yapmama izin verin," dedi Ascanio. "Yardım etmek istiyorum." "Yeterince yardım ettin, teşekkür ederim." Bir adım daha attım

kiriş boyunca. Eğer düşersem, şekil değiştiren gücüyle beni güvenli bir yere çekmekte sorun yaşamazdı. Eğer o düşerse, onu binanın tepesine çıkarmak benim için çok daha zor olacaktı. Bir insanın ölü ağırlığı şaka değildi.

"Korkuttuğum için özür dilerim."

"Onu aldığımda, özür dileyebilirsin."

Küçük canavar ürperdi ve parmak uçlarında ışının diğer ucuna doğru ilerledi. Harika.

Ascanio nefesinin altında homurdandı.

"Hırladığını duyabiliyorum. Eğer ben senin hırladığını duyuyorsam, o da seni duyabilir. Eğer onu korkutup ölümüne sıçratırsan, sana gerçekten çok kızarım."

"Elimde değil. Bu iğrenç bir şey."

İğrenç şey iri yeşil gözleriyle bana baktı.

Bir adım daha attım. "Bu bir iğrençlik değil. O bir tavşan kedi."

Tavşan kedi kirişin ucuna doğru bir santim daha kaydı. Orta büyüklükte kabarık bir ev kedisini andırıyordu. Sahibi kürk rengini leylak olarak tarif etmişti ama bana soluk grimsi kahverengi gibi göründü. İki uzun kulakla çerçevelenmiş sevimli bir kedi yavrusu yüzü vardı, sanki biri normal kedi kulaklarını almış ve onları uzatarak tavşan boyutuna getirmiş gibiydi. Arka ayakları tavşan gibi güçlü ve kaslıydı, ön ayakları ise ortalama bir kedininkinden çok daha kısaydı ve tamamen kedi gibi görünüyordu. Sincap tüylerini andıran kuyruğu telaşla sallanıyordu. İlk tavşankediler, Kaliforniya Üniversitesi Veterinerlik Fakültesi'nde yapılan bir tür sihirbazlık deneyinin sonucuydu. Nadir ve sevimli oldukları için özel yetiştiricilere satıldılar ve korkunç derecede pahalı ev hayvanları arasında son moda oldular.

Rüzgâr beni savurdu. Bir ürpertiyle savaştım. "Senin derdin ne ki bununla?"

Ascanio, "Bu yanlış ve doğal değil," dedi.

"Ve bir sırtlana dönüşmek doğal mı?"

"Kedi bir avcıdır. Tavşan bir avdır. Bu bir kemirgen. Bir kediyi almışlar ve bir kemirgenle karıştırmışlar. Doğru kokmuyor."

Birkaç adım daha attım. Kahretsin, bu kiriş çok yüksekti. "Yani, kendini nasıl besleyecek?" Ascanio sordu. "Eğer avlanmazsa, kendi başına hayatta kalamaz ve bu bir şey var olmaması gereken bir şey. Eğer avlanıyorsa, muhtemelen kuşlar dışında yeterince küçük olan tek şey olan fareleri yakalayacaktır, bu da akrabalarıyla besleneceği anlamına gelir. Bu bir yamyam kemirgen. Kulağa kötü bir film gibi geliyor."

"Kemirgenler zaten yamyamdır. Fare Klanı'na sorun, size söyleyeceklerdir." Sürü, hayvan türlerine göre ayrılmış yedi klandan oluşuyordu ve Sıçan Klanı'nın üyeleri doğal türdeşlerinin alışkanlıkları konusunda oldukça pragmatikti.

"Onu neyle besliyorlar ki?" Ascanio sordu.

"Pastırma ve çilek."

Arkamda öfkeli bir sessizlik vardı. "Pastırma mı?" diye sordu sonunda.

"Evet." Bir on santim daha ilerledim. Sakin ol. "Çünkü vahşi doğada yakalayacağı şey bu, bir yaban domuzu, Değil mi? Bir tavşan kedisi sürüsünün o kısacık bacaklarıyla bir yaban domuzunu alt etmesini görmek için sabırsızlanıyorum. Domuz şaşırmas mıydı?"

Herkes komedyendi.

"Belki yeterince yüksek sesle miyavlırsam, kirişin üzerinden atlar ve beni yemeye çalışır."

Soğuk bir rüzgâr bana çarptı ve üç kat giysimin arasından kemiklerime kadar ısırdı. Dişlerim takırdadı. "Ascanio . . ."

"Evet, Konsolos?"

"Bence çalışan olmanın ne anlama geldiğini yanlış anlıyorsunuz. Yapmamız gereken bir iş var; onu yapıyoruz. Ya da ben yapıyorum ve siz bunu daha da zorlaştırıyorsunuz."

"Ben bir çalışan değilim. Ben bir stajyerim." "Sessiz bir stajyer olmaya çalış."

Kirişin üzerine çömeldim. Tavşan kedi bir adımdan daha az mesafede titriyordu.

"İşte. . ." Bunny? Kedicik mi? "İşte, sevimli yaratık şey . . . Korkmayın."

Tavşan kedi kendini küçücük bir topun içine sıkıştırmış, tatlı ve masum görünüyordu. Bu bakışı daha önce vahşi kedilerde de görmüştüm. Bu bakış, siz yaklaşıp yaklaşmaz jilet gibi pençelerden oluşan bir kasırgaya dönüşecekleri anlamına geliyordu.

Kanlı bir şekilde pençelenmeye kendimi hazırlayarak onu aldım.

Tavşan kedi yuvarlak yeşil gözleriyle bana baktı ve mırıldandı.

Ayağa kalktım ve döndüm. "Anladım."

Kiriş ayaklarımın altına çöktü ve aşağıya doğru daldık. Midem ağzımdan dışarı fırlamaya çalıştı. İp sarsıldı, kaburgalarımı yaktı ve tavşan kedi kollarıma sarılmış halde dik düşüşün üzerinde asılı kaldım. Kiriş gürültülü bir cınlamayla yere çakıldı ve parçalanan kaldırımı oydu.

İp hafifçe döndü. Tavşan kedi mırıldandı, kayıtsızdı. Yıkık şehrin karşısında güneş ufka doğru yuvarlanıyor, gökyüzünü turuncuya boyuyordu. Yaşıyordum. Buna ne dersin? Şimdi sadece öyle kalmak zorundaydım.

"Tamam, beni yukarı çek." Halat hareket etmedi.

"Ascanio?" Şimdi ne oldu? Bir kelebek gördü ve dikkati mi dağıldı?

Halat sanki bir vinç tarafından sarılıyormuş gibi hızla yukarı kaydı. Yukarı doğru fırladım. Bu da ne? ?

Kenarı temizledim ve kendimi Curran'la yüz yüze buldum. Aman Tanrım.

Bir eliyle ipi tutuyordu, eşofmanının altındaki kolunda kaslar şişmişti. Curran'ın yüzünde hiçbir gerginlik yoktu. Şehirdeki en kötü şekil değiştirici olmak güzel. Arkasında Ascanio kıpırdamadan duruyor, görünmezmiş gibi davranıyordu.

Curran'ın gri gözleri bana güldü. Canavar Lord uzandı ve parmağıyla burnuma dokundu. "Boop."

"Çok komik," dedim ona. "Beni yere indirebilir misin?"

"Hava karardıktan sonra Unicorn Lane'de ne yapıyorsun?" "Bir tavşan kediye yakalıyorum. Sen ne yapıyorsun?"

Hava karardıktan sonra Unicorn Lane?"

"Seni arıyordum. Akşam yemeği için eve gelmeyince endişelendim. Görünüşe göre seni tam zamanında buldum. Tekrar." Beni yıkık çatının üzerine indirdi.

"Her şey kontrolüm altındaydı."

"Mm-hm." Tavşan kedinin üzerine eğildi ve beni öptü. Tadı tıpkı hatırladığım gibiydi ve ağzının benimkinin üzerindeki hissi, karanlık ve soğuk bir gecenin ardından aydınlık ve sıcak bir eve gelmek gibiydi.

Tavşan kediye evcil hayvan taşıyıcısına koydum ve çatıdan hızla indik.

- - -

Dondurucu soğuklara rağmen buharlaşan pembe balçıkla kaplı metal bir kirişin ÜZERİNDEN ATLADIM. Soğuk rüzgâr ceketimin üzerinden sırtımı yaladı.

Önümde, Curran beton bir kayanın üzerine atladı. İri yarı bir adama göre oldukça zarifti. "On dördüncü caddeye park ettim."

Mmm, araba. Sıcak, güzel bir araba. Yürüyerek gelmiştik ve şu anda araba ısıtıcısının sesi cennet gibi geliyordu.

Curran durdu. Onun yanına indim. "Ne oldu?" "Bunu hatırladın mı?"

Unicorn Lane'e baktım. Önümde eski bir apartman sokağa doğru sarkmış, ağırlığı büyüğü zayıflamış çelik kemiklerine fazla geliyordu. Sağ tarafta don, beton döküntüleri ve tellerden oluşan bükülmüş bir yığını beyaz kafeslerden oluşan bir labirente dönüştürmüştü. Tanıdık geliyordu. . . Ah.

"Ne oldu?" Ascanio sordu.

Karanlık bir boşluğun içeriye bir yol sunduğu yarı yıkık apartmanı işaret ettim. "Burası bizim

ilk tanıştığımızda."

Vasimin ölümünü araştırıyordum ve Sürü'nün bu işe karıştığını keşfettim. O zamanlar dikkat çekmemek için elimden geleni yapıyordum, bu da beni tanınmayan biri yapıyordu, bu yüzden Curran beni o apartmanda yüz yüze görüşmeye davet etti. Geceleri Unicorn Lane'e cesaret edip edemeyeceğimi görmek istemişti. Cesaret ettim.

Şimdi çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor.

Curran kolunu bana doladı. "Buradayım, kedicik, kedicik, kedicik?" "Seni dışarı çıkarmak için bir şey söylemem gerekiyordu.

karanlık."

"Orada mı?" Ascanio sordu. "O karanlık delikte mi tanıştınız?" "Evet," dedim.

"Neden biri Unicorn Lane'de buluşmak istesin ki? Kötü bir şey olabilirdi. Neden güzel bir restoran olmasın? Kadınlar restoranları sever."

Gülmekten kırıldım. Curran sırtı ve betondan ara sokağa tırmandık.

Curran, Pack Jeep'ini ara sokak ile On Dördüncü Cadde'nin köşesine park etmişti. Üç haydut, iki erkek ve bir kadın, kilidi açmaya çalışıyordu. Oy. Teşekkürler, Atlanta.

Müstakbel araba hırsızları bizi gördü. Mavi ceketli adam arkasını döndü ve silahını bize doğru doğrulttu. Büyük namlu, küçük beyin. Hey, burada gece vakti Unicorn Lane'den çıkan adamlar var. İyi durumdalar ve kıcımlı tekmeleyebilecek gibi görünüyorlar. Sanırım silah zoruyla arabalarını almaya çalışacağım. Çok zekice. Evet, bu kesinlikle işe yarayacak.

Curran adımlarını bozmadan hafifçe önüme geçti. Eğer haydut ateş ederse, Kürklü'nün kurşunun bana isabet etmesine izin vermek yerine onu engelleyeceğinden hiç şüphem yoktu. Bu manevrayı daha önce de birkaç kez yapmıştı. Bu konuda ne hissettiğimden hâlâ emin değildim. Benim yüzümden vurulmasını gerçekten istemiyordum.

"Anahtarları bana ver!" Mavi Ceket dedi, sesi kısıktı.

Curran'ın gözleri altın rengine döndü. Sesi sert bir hırıltıya dönüştü. "Ateş edeceksen şarjörü boşalttığından emin ol, çünkü işin bittikten sonra o silahı kıcına sokacağım."

Mavi Ceket göz kırptı.

"Bunu yapabilir misin?" Ben sordum.

"Hadi öğrenelim." Curran hayduta baktı. "Eee? Ateş et, böylece bu deneye başlayabiliriz."

Mavi Ceket silahı cebine soktu ve kaçtı. Arkadaşları peşinden sokağa fırladı.

Curran başını salladı, anahtarları çıkardı ve kapağı açtı. Sandığı tavşan kediyle birlikte içine koyduk, Curran sürücü koltuğuna geçip motoru çalıştırdı ve şehrin içinden geçerek şekil değiştiren sürünün Keep'te inini kurduğu kuzeydoğuya doğru yola çıktık.

Arabanın kaloriferi devreye girdi. Dişlerimin takırtısı kesildi. "Çok acıktım," dedi Ascanio. "Akşam yemeğinde ne var?

Tutmak mı?"

"Biz Keep'e gidiyoruz," dedi Curran. "Siz annenizin evine gidiyorsunuz."

Ascanio sinirlendi. "Neden?"

"Çünkü son üç gündür oraya gitmedin ve o da senin yüzünü görmek istiyor. Ve çünkü son karneni konuşmak istiyor."

Lanet olsun. Hem onun hem de Julie'nin. On beş yaşındaki kızım cebir dersinden muhteşem bir şekilde kalmıştı. Önce beni öğretmenim ödevini kaybettiğine ikna etmeye çalıştı, dört farklı ödevini de. Sonra bir süre okulun ne kadar zor olduğu ve bizim ondan mantıksız taleplerde bulunduğumuz hakkında söylenip durdu, sonra da büyük bir final yaparak okulu bırakıp evsiz kalmayı tercih edeceğini söyledi. Curran ve ben bir dakika boyunca yavaşça alkışladık.

"Bu sefer neyi başaramadın?"

"Hiçbir dersten kalmadım. Tüm derslerimden geçiyorum." Curran, "Cebirden kırk aldı," dedi. Yine cebir.

Ascanio'yu görebilmek için koltuğumda döndüm. "Nasıl oldu da kırklık aldın?"

"Bilmiyorum."

"Ödevlerini teslim etmiyor. Zamanının yarısını Raphael'le, kalanını da Cutting Edge'de sizinle geçiriyor."

"Okul abartılıyor," dedi Ascanio. "Sevmiyorum ve hiç ilgimi çekmiyor. Ben sadece Sürü için çalışmak istiyorum."

Curran, "İzin verin bu balonu sizin için patlatayım," dedi. "Sürü eğitilmiş insanlara ihtiyaç duyar. Besin zincirinde yükselmek istiyorsanız, ne yaptığınızı bilmeniz gerekir. Çoğu alfanın ileri düzeyde üniversite diploması vardır. Aslında, tanıdığınız çoğu insanın diploması var."

"Kim gibi?" Ascanio sordu.

"Raphael'in MBA'i var. Barabas'ın hukuk doktorası var. Andrea Tarikat Akademisi'ni tamamladı. Doolittle tıp fakültesini bitirdi. Mahon'un ortaçağ tarihi üzerine doktorası var."

Bu bazı şeyleri açıklıyor. Mahon, Clan Heavy'yi yönetiyordu ve ben her zaman onun mantığının ortaçağ tarafında olduğunu düşünmüştümdür.

Oooh, bunu ona bir ara söylemeliyim. Bu hoşuna giderdi. Sadece ayı formundayken değil. Bir insan için gerçekten iyi koşabiliyordum ama öfkeli bir Kodiak'ın daha hızlı olacağını hissediyordum.

"B Teyze'nin diploması yoktu," diye gönüllü oldu

Ascanio. "Evet, vardı," dedi Curran. "Agnes Scott'a gitti ve psikoloji okudum." Ascanio

pencereden dışarı baktı.

"Plan nedir?" diye sordu Curran. "On altı yaşındasın; bir planın olmalı. Yoksa hayatının geri kalanında faturalarını annenin ödemesine izin mi vereceksin?"

"Hayır." Ascanio kelimeyi ısırdı.

Curran, "O halde cebir konusunu yeniden düşünmenizi öneririm," dedi.

- - -

ASCANIO'yu bıraktık, tavşan kediği teslim ettik, paramızı aldık ve Curran arabayı Keep'e doğru sürdü. Ben kendi evimde

Koltuk. Sonu iyi biten her şey iyiydi. Ölmemiştim; paramı kazanmıştım, sonunda ısınmıştım ve şimdi, işte geçen uzun bir günün ardından eve gidip güzel bir duş alabilecektim.

"Onu çok izliyorsunuz," dedi Curran. "Sanki kırılmasını bekliyormuşsunuz gibi. O sağlam bir çocuk. Kendini koruyabilir ve senin de bunu bildiğini biliyorum, peki sorun ne?"

Bu yüklü bir soruydu. "Dün gece bir rüya gördüm. Kalenin kulesinde mahsur kalmıştım. Çatı yanıyordu. Etrafımda alevler vardı ve ayaklarımı yaktılar." Gerçek hayatta kale büyülü alevler tarafından yutulmuştu ama alevler o kuleye hiç ulaşmamıştı. Çok yüksekti. "Avluda Hibla B Teyze'yi öldürüyordu."

Rüyanın bu kısmı, canımı acıtacak kadar canlı olan anılarımdan doğmuştu. Her derde deva ilacı almak için Karadeniz'e gittiğimizde, babamın savaş lordu ve Demir Köpekler Tarikatı'nın önderi Hugh d'Ambray'i bulmuştuk. Hibla onun ikinci komutanıydı. Kale alev aldığı anda, kendimi kulenin tepesinde kapana kısılmış olarak buldum. Halkımızın kaleden çıkmaya çalıştığını, Hugh'un Demir Köpekleri tarafından kovalandığını ve B Teyze'nin kendini feda ettiğini gördüm. Demir Köpekler'in harekete geçmeden önce onu öldüreceklerini biliyordu. Yanlarında bir büyücü vardı. Zihnimde canlandırabiliyordum, büyücüden fırlayan ve B Teyze'yi yerinde sabitleyen gümüş zincirler, vücudunu delip geçen ok yağmuru ve nihayet Hibla, elinde kılıcıyla ona doğru yürüyordu.

"Ona yardım etmeye çalışıyordum," dedim. "Rüyamda. Ona yardım etmeye çalışıyordum ama ayaklarım yoktu."

Curran uzandı. Sıcak parmakları elimin üzerine kapandı. Parmaklarımı nazikçe sıktı.

"Hibla kafasını koparmadan hemen önce B Teyze'nin nasıl hırladığını hatırlıyorum. O hırıltıyı kafamda tekrar tekrar canlandırabiliyorum. Onlardan yüz elli metre yukarıdaydım. Duymuş olmam mümkün değil."

"Bu rüyayı ilk kez mi görüyorsun?" "Hayır.

Daha fazlasını yapmalıydım."

"Seni seviyorum," dedi. "Ama sevmeseydim bile sana yine aynı şeyi söyledim. Yapabileceğin hiçbir şey yoktu

bitti. Yardımı oluyor

mu?" "Hayır."

"Özür dilerim."

"Teşekkür

ederim."

"Benden başka kimseyle konuştun

mu?" "Hayır."

"Biriyle konuşmalısın. Sürü'nün maaş bordrosunda on iki terapist var."

Doğru. "Ben iyiyim," dedim ona. "Sadece hiçbirinin ölmesini istemiyorum."

"Kimlerden?"

"Bouda Klanı."

Parmaklarımı tekrar sıktı. "Bebeğim, onları balonlu naylona saramazsın. Onu yırtıp boğazına sarılırlar. Onlar kendi insanları. Ascanio'nun iki alfası, iki betası ve bu arada lisanslı bir Paket terapisti olan bir annesi var. Martina'yla konuş. Yardımcı olacaktır. Bu konuda konuşmak her zaman yardımcı olur."

"Bunu düşüneceğim."

Parmaklarımı öptü. "Derek sana bununla gelseydi, ne derdin?"

"Ona biriyle konuşmasını ve Sürü'nün maaş bordrosunda on iki lisanslı terapist olduğunu söyledim."

Neyin işe yarayacağını çok iyi biliyordum. Hibla'yı öldürmem gerekiyordu. Kaleden sonra, yarı ölü ve zar zor ayakta durarak gemimize bindiğimizde, bir şey göremeyecek kadar yorgundum. Ama Derek iskeleyi izlemişti ve Hibla'nın kılıcı çıplak halde iskeleye koştüğünü görmüştü. Hayatta kalmıştı ve bizim gidişimizi izlemişti. Onu öldürmek B Teyze'yi geri getirmeyecekti ama yapılması gerekiyordu. Bir mesaj göndermek istedim. Eğer değer verdiğim birini öldürürsen, seni bulur ve bunu sana ödetirdim. Nereye kaçtığın ya da ne kadar iyi saklandığın önemli değildi, seni cezalandırırdım ve bunu o kadar acımasız yapardım ki bir daha kimse bana yakın birini incitmeye cesaret edemezdi. Jim'e Hibla'yı arattırdım ama şu ana kadar bir şey bulamadık. Tek bildiğim, onun Avrupa'da kaldığı ve onu bir daha asla göremeyeceğimdi.

"Yalnız gitmek zorunda değilsin," dedi. "Eğer gitmeye karar verirsen ve bana ihtiyacın olursa, seninle gelirim. Seninle içeri girerim ya da işin bitene kadar kapıda beklerim."

"Teşekkür ederim," dedim ona ve bunda ciddiymdim. Sessizliğe gömüldük.

Curran, "Sabah ayrılmak zorundayım," dedi.

"Ben" dedi, "biz" değil. "Neden?"

"Gene Monroe'yu hatırlıyor musun?"

Başımı salladım. Gene Monroe'nun ailesi Nantahala Gorge yakınlarındaki Silver Mountain Madeni'nin sahibiydi. Güneydoğunun başlıca gümüş kaynaklarından biriydi. Gene, ailesinin köklerinin yüzyıllar önce İspanyol Engizisyonu'nun zulmünden kaçmak için bölgeye yerleşen İspanyol Mağribiler olan Melungeonlara kadar uzandığını iddia ediyordu. Ailesinin bazı üyelerinin İberya kurtlarına dönüştüğü göz önüne alındığında, bu iddiası biraz itibar görüyordu. Gene doğası gereği izolasyonistti ve başa çıkması zor biriydi. Küçük bir şekil değiştiren grubu yönetiyordu ve komşuları uzun zaman önce Sürüye katılmış olsa da Gene direnmişti.

"Bize sorun mu çıkarıyor?"

"Tam olarak değil. Görünüşe göre yılda bir kez sürünün erkekleri bir araya geliyor ve dağlara domuz avına çıkıyorlar. Sadece aile ve yakın arkadaşlar."

"Davet edildin mi?" Tahmin ettim. "Evet."

"Avlardan nefret ettiğini biliyorlar mı?"

"Bundan bahsetmeyi ihmal etmiş olabilirim." Curran direksiyonu sağa kırdı ve kaynağı bilinmeyen, ısıldayan mor bir yapışkanla dolu, lastik büyüklüğünde bir çukurdan kaçındı. "Her derde deva istiyor."

Her derde deva ile çalışmasını izleyene kadar Curran'ın diplomatik entrikalarının boyutunu tam olarak takdir etmemiştim. O seyahatten eve döndükten sonra yaptığı ilk şey, lupizm riski taşıyan hiçbir şekil değiştirenin Sürü topraklarında her derde devadan mahrum bırakılmayacağına dair bir yasa çıkarmak oldu. Sonuç olarak, ülkenin dört bir yanından gelen şekil değiştiren

aileler Sürünün bölgesinin sınırına yerleşmeye başladı,

dış dünya ile aramızda bir tampon oluşturdu. Bazıları Sürü'ye resmi olarak kabul edilmeyi bekledi. Bazıları ise sadece çocukları lupizm belirtileri göstermeye başlarsa sınırdan kısa bir yolculuk yapmak istiyordu. Eğer sorun çıkarsa Sürü için savaşacaklardı çünkü tek umutları bizdik. Bu arada Curran her derde devayı hem bir sopa hem de bir havuç olarak kullanıyor, Sürüyü istikrara kavuşturmak ve savunmamızı güçlendirmek için komplolar kuruyor, rüşvet veriyor ve anlaşmalar yapıyordu. Bir savaş yaklaşıyordu ve biz de hazırlanmak için elimizden geleni yapıyorduk.

Her derde deva ve savaş hakkında düşünmek bana babamı hatırlattı. Akşamımı mahvetmeden önce bu düşüncenin üzerinde tepindim. "Gene her derde deva istiyor. Sen ne istiyorsun?"

"Gümüşleri için alıcılar konusunda daha seçici olmasını istiyorum. Orta Batı ile ticaret yapıyor."

"Roland?" Babamın adı dilimden yuvarlandı. O piçi düşünmemek buraya kadarmış.

"Onun ajanları."

Gümüş şekil değiştirenler için zehirdi. Babam büyük miktarlarda almaya başlarsa, bize doğru gelirdi ve hediye getirmezdi. Şekil değiştirenleri bir tehdit olarak görüyordu. Benden nefret ederdi. Beni anne karnında öldürmeye çalışmıştı ama annem kaçtı ve yaşayabilmem için kendini feda etti.

Üvey babam beni sakladı ve yıllar içinde beni babama karşı bir silah haline getirdi. Tek bir amaç için yetiştirildim: Roland'ı öldürmek. Ne yazık ki babam yaşayan bir efsaneydi ve onu öldürmek zor olacaktı. Birkaç zırhlı tümene ve nükleer desteğe ihtiyacım olacaktı.

Curran yüzünü buruşturdu. "Gene onun işlerini dikte etmemden hoşlanmayacaktır. Ama torunlarından ikisinin doğuştan loup olduğunu biliyorum, bu yüzden anlaşma yapmak isteyecektir. Davet de bununla ilgili."

Gitmesi gerekiyordu. Roland'ı zayıflatan her şey bizim için iyiydi. Yine de kendimi huzursuz hissediyordum. Denizaşırı yolculuktan beri, ödünç alınmış bir zamanda yaşadığımızın farkındaydım. Hugh d'Ambray'in ölü mü diri mi olduğunu bilmiyorduk. Şahsen ölü olması işime geliyordu ama her iki durumda da göz önünde saklanma

günlerim sona ermişti. Roland, Hugh d'Ambray'in

savaş lordunu er ya da geç bombalayan kişiyi araştırmak. Onsuz geçen her gün bir hediye idi.

"Ne kadarlığına gidiyorsun?" Ben sordum.

"Oraya gitmek için bir gün, av için iki gün ve geri dönmek için bir gün. Cuma günü dönmüş olurum."

Hızlıca bazı hesaplamalar yaptım. Atlanta'da Sürü'nün yanı sıra birkaç doğaüstü grup daha vardı ve bunlar arasında bizim için en tehlikelisi İnsanlar'dı. İnsanlar Roland'a hesap veriyordu, bu yüzden onlardan uzak durmak için elimden geleni yapıyordum. Geçmişte Sürü ve İnsanlar bir yanlış anlaşılma yüzünden Atlanta'yı neredeyse doğaüstü bir savaşa boğuyordu.

Artık her ay yerel bir restoranda buluşup anlaşmazlıklarımızı kontrolden çıkmadan önce çözüme kavuşturuyorduk; bu toplantıya yaratıcı bir şekilde "Toplantı" adını vermiştik. Çünkü buna sadece "aylık buluşma" demek herkesin kendini yeterince özel hissetmesini sağlamıyordu.

"Yarın gidip Cuma günü dönmeniz, bu Çarşamba günü yapılacak olan Toplantı'yı kaçıracağınız anlamına geliyor." Bu da Canavar Lordu'nun Eşi olarak tartışmanın Sürü tarafına liderlik etmem gerektiği anlamına geliyordu. Kendimi paslı bir çatalla bıçaklamayı tercih ederdim.

Bana baktı. "Gerçekten mi? Konklav bu hafta mı? İşlerin böyle yürümesi çok çılgınca." Gözlerimi devirdim.

Curran sırtıttı. Meclis toplantılarında oturmaktan en az benim kadar hoşlanıyordu.

"Çok sessizdi," dedi.

Haklıydı. Bugün üçüncü Aralık'tı. Sürünün her bir klanının yılsonu toplantıları bu tarihte yapılırdı. Av sezonu hâlâ tüm hızıyla devam ediyordu ve genç, heyecanlı şekil değiştirenlerin çoğu şehir dışında geyik ve yaban domuzu peşinde koşuyor ve Halk'ın kalfalarıyla kavga etmek yerine eğleniyordu.

"Jim çalışanlarımızın üçte birinden fazlasının dışarıda olduğunu söylüyor," dedim. "Bu onu paranoyak yapıyor."

Curran bana baktı. "Yapıyor musun?" "Normalden daha

fazla."

Jim her zaman paranoyaktı ama her derde deva ilacı almaya gittiğimizde Hugh d'Ambray Sürü Konseyi'nde bir köstebeği olduğunu ağzından kaçırdı. O andan itibaren Jim'in paranoya seviyesi stratosfere fırladı. Tüm Keep'i böcekler için taradı. Adamları Konsey odasının her santimetrekaresini kokladı. Herkesi tekrar tekrar sorguladı, ta ki alfalar bunu durdurmak için şiddet tehdidinde bulunana kadar ve artık onları sorgulayamadığında, onları takip ettirmeye çalıştı. Neredeyse bir isyan çıkıyordu. Her bir klanın kendi toplantı yeri vardı ve Jim onların içini dışına çıkarmaktan başka bir şey istemezdi ama kimse onu içeri almadı. Neredeyse Noel gelmişti ve Hugh d'Ambray'e kimin bilgi verdiğine dair hâlâ hiçbir fikrimiz yoktu. Jim bunu kişisel olarak algıladı ve bu onu çileden çıkarıyordu.

Curran, "Herkes ava gittiğinde Jim gücünün azalmasından şikayet eder," dedi. "Herkes Noel yemeği için geri döndüğünde, çok fazla insan olduğundan ve onları takip etmek için fazladan insan gücüne sahip olması gerektiğinden şikayet edecek."

"Doğru."

Curran omuz silkti. "Tatil yaklaşıyor. Noel'den önce kimse savaşmak istemez. İnsanlar ufak tefek şeyler için bize söylenip duracak, biz de ufak tefek şeyler için onlara söylenip duracağız, sonra da herkes yiyip içip evine gidecek. Yeter ki Ölülerin Efendilerinden birinin suratına tekme atmayın, her şey yoluna girecek."

"Merak etmeyin, Kürklü Hazretleri. Cuma gününe kadar kaleyi koruyabilirim."

Durakladı. Sesine ciddi bir not karıştı. "Sadece güvende kal."

"Bana ne olabilir ki? Sen gidince Jim aşırı hızlanacak, bu da etrafımın tetikçi katiller tarafından sarılacağı ve Umut Elması gibi korunacağım anlamına geliyor. Hiç tanımadığımız bazı insanlarla ormana gitmek için ayrılan sensin. Yanında kimseyi götürüyor musun?"

"Mahon, Raphael ve Colin Mather," dedi Curran.

Ağır Klan, Bouda Klanı ve Çakal Klanı'nın alfaları. Güzelmiş.

"Sen farkına varmadan dönmüş olacağım."

Bu destekle küçük bir orduyu yok edebilirdi. "Gene'e en iyi dileklerimi ilet. Ve lütfen bana sağ salim dönmezsen, şekil değiştiren sürümüzü harekete geçirip Kuzey Carolina'yı istila etmekte hiçbir sakınca görmeyeceğimi bilmesini sağla." Ve eğer Gene ona zarar verecek bir şey yaparsa, bundan derin bir pişmanlık duyacak kadar uzun yaşayacaktı.

Canavar Lordu bana sıırttı. "O noktaya geleceğinden şüpheliyim."

Sessizce sürdük. Onun yanında oturmak hoşuma gidiyordu. Arabanın dışındaki gece ucsuz bucaksız ve soğuktu, o ise yanımda sıcacık oturuyordu. Yolumuza kötü bir şey çıkarsa, arabadan iner ve onu parçalara ayırırdı. Bunu kendim yapamayacağımdan değil, ama yanımda olacağını bilmek dünyadaki tüm farkı yaratıyordu. Üç yıl önce, böyle bir gecede eski arabamı eve tek başıma götürüyor ve karda asil bir şekilde ölmemesi için dua ediyor olurdum. Eve geldiğimde hava kararmış olurdu. Paradan tasarruf etmek için kaloriferim yanmazdı, yatağım soğuk olurdu ve birine günümü anlatmak istersem kılıcım ile konuşup beni dinliyormuş gibi yapmam gerekirdi. Avcı mükemmel bir silahtı ama şakalarım hiç gülmezdi.

Curran, "Bana hâlâ Noel için ne istediğini söylemedin," dedi.

"Zaman," dedim. "Senin ve benim için." Keep'in cam kasesinde yaşamaktan çok yorulmuştum.

"Torpido gözünü kontrol edelim mi?" diye sordu.

Açtım ve bir kağıt parçası çıkardım. İçtenlikle davet ederiz. Rezervasyonunuz için teşekkür ederiz. "Bu ?"

"The Black Bear Lodge," dedi.

İki hafta önce Jackson County, Kuzey Carolina'ya kampüsten başıboş bir trolü uzaklaştırmak için gitmek zorunda kalmıştık. Appalachians'da büyük bir şekil değiştiren nüfusu vardı ve çocuklarının çoğu Western Carolina Üniversitesi'ne gidiyordu. Black Bear Lodge'da kalmıştık, yeni inşa edilmiş ahşap bir kulübeydi.

iyi yemekler ve kocaman şömineli rahat odalar. Orada trol avlayarak, akşamları şarap içerek ve devasa yumuşak bir yatakta sevişerek muhteşem iki gün geçirmiştik. Kalmayı o kadar çok istiyordum ki neredeyse canım yanacaktı.

Bu rezervasyonu benim için yaptırmış. Göğsümden sıcak ve mutlu bir his yayıldı.

"Ne kadar sürecek?" Ben sordum.

"İki hafta. Ben döner dönmez yola çıkıp Noel'e kadar kalabiliriz. Tatillerde geri dönmek zorundayız yoksa sürü çılgılık atıp ulur ama ley hattı sayesinde sadece iki günlük yol."

İki hafta. Vay anasını. "Dilekçe duruşması ne olacak?"

"Ben hallettim," dedi. "Geçen Perşembe günü yapılan acil oturumu hatırlıyor musunuz? Her şeyi temizledim."

"Gardner davası mı?"

"Onu da hallettim." Curran eğildi ve bana baktı.

Gri gözleri küçük altın kıvılcımlarla parlıyordu. Sarı kaşlarını yavaşça çattı ve aşağı yukarı hareket ettirdi.

"Bu senin için için yanan bakışın mı?"

"Evet. Coşku dolu gecelerin vaadini iletmeye çalışıyorum."

Güldüm. "Andrea'nın benim için bıraktığı korsan kitabını okudun mu?"

"Göz gezdirmiş olabilirim. Ne dersin? Bana Black Bear Lodge'a kadar eşlik etme onurunu bahşeder misin, böylece bütün gün yatakta uzanabilir, sarhoş olup şişmanlayabilir ve tüm bu süre boyunca Atlanta ile ilgili hiçbir şey düşünmek zorunda kalmayız?"

"Coşku dolu geceler yaşayacak mıyım?" "Ve günler. Her zaman coşku."

İki hafta, sadece Curran ve ben. Kulağa cennet gibi geliyordu. Gidebilmek için canımı verirdim ve bunu gerçekten kastetmişim.

"Anlaştık, Majesteleri."

2

[Küçük beton bir odada durdum ve ayaklarımın dibinde durgun bir su birikintisi içinde yatan ölümsüz kanı izledim. İçindeki sihir

Beni çağırdı, hevesli ve cesaretlendirici, yumuşak ve baştan çıkarıcı bir şarkı fısıldıyordu.

Bazen Evren gülümsedi. Çoğunlukla yüzüme tekme attı, düştüğümde kaburgalarım vurdu ve acıma güldü, ama arada bir gülümsedi. Çarşamba günüydü. Halk ile aramızda sorun yaratabilecek tüm olayları ve çatışmaları detaylandıran Conclave faaliyet raporlarının tamamını gözden geçirmiştım. Ne cinayet, ne saldırı, ne de ateşli söz düelloları. Kimse kimsenin malını çalmamıştı. Kimse sarhoş olup birinin erkek arkadaşına asılmadı. Şükürler olsun.

İşim bittikten sonra kendimi buraya, lekeli betondan yapılmış küçük dikdörtgen bir odaya kilitledim. Burası eskiden Curran'ın spor aletleri için bir depoydu, ama o aletleri kaldırdı ve odayı bana verdi. Açık kahverengi betonu yerdeki gider dışında hiçbir şey kesmiyordu. Çoğu gün gidere ihtiyacım olmuyordu.

Büyüm, kaynayan bir tencereden çıkan buhar gibi dışarıya, soğuğa doğru akıyordu. Eğer parlarsa, yanıyormuşum gibi görünürdüm. Çoğu zaman büyümü içimde saklı tutardım. Onu sergilemek benim soyumdan biri için son derece akılsızcaydı.

Büyümle kanı çağırdım. Zemindeki kan birikintisinde hafif bir titreme oldu, sanki yüzeyin altında bir şey hareket ediyormuş gibi.

Üvey babam Voron bana her zaman kanımın gücünü bastırmanın en iyi strateji olduğunu öğretti. Sessiz kalmak. Saklı kal. Seni ele verebilecek büyüler yapma. Bu artık bir seçenek değildi. Bu büyüye ihtiyacım vardı. Bunda iyi olmalıydım. Kimse bana öğretemezdi, ben de kendim öğrendim. Çalıştım, çalıştım ve çalıştım.

Kanın bir kısmı Jim'den geldi. Benim için karaborsadan aldı. Bazı ölümsüz kanlar ise yerel cadılara iyilik borcu olan Ölülerin Efendisi Rowena'dan geldi. Cadılar kim olduğumu biliyordu ve beni desteklediler. Duvardaki yazıyı gördüler: Roland geldiğinde onlarla babam arasında duran tek şey bendim, bu yüzden Rowena'nın bana vampir kanı tedarik etmesini sağladılar. Ne işe yaradığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Büyünün açık olduğu her gün pratik yapmıştım.

İlerlemem yavaştı, o kadar yavaştı ki bunu düşündüğümde dişlerimi sıkıyordum. Bu odadan nefret etmeye başlamıştım. Bana bir mezarı hatırlatıyordu. Belki de biraz grafiti ekleyip renklendirmeliydim. İyi vakit geçirmek için Consort'u ara. Canavar Lord yemeğinizi yer ve uykusunda aslana dönüşür. Mahon'un hemoroidi var. Boudalar daha iyi yapıyor. Uyarı: Paranoyak saldırı jaguarı sinsice dolaşıyor . . .

Odanın içinde sessiz bir kapı sesi yankılandı. Biraz sıçradım.

"Evet?"

"Benim," dedi Barabas.

Kapının kilidini açtım. "İçeri gel."

İçeri girdi, rahat bir zarafetle hareket ediyordu. Ne giyerse giysin, Barabas her zaman keskin bir kenarı olan kibar, medeni bir cila havası yansıtmayı başarırdı. Uzun boylu, zayıf ve soluk benizli olan Barabas'ın ateş gibi parlak kıvılcı saçları agresif sivri uçlardan oluşan bir orman gibi kafasından uzanıyordu. Eğer saçlarını maviye boyasaydı, bir gaz ocağı gibi görünürdü.

Ve eğer biri bana yanlış bir şekilde bakarsa, medeni cilasını yırtıp atar ve jilet pençeleri ve hançer dişlerinden oluşan çılgın bir kasırgaya dönüşürdü. Bir weremongoose'a bulaşan kişi kendini tehlikeye atardı.

"Eğer kötüyse, duymak istemiyorum."

Barabas Sürü'nün avukatlarından biriydi ve şekil değiştiren politikaları ve yasalarının hain bataklığında bana yol göstermek için elinden geleni yaptı.

"Fena değil." Barabas yere oturdu, uzun ve zayıf bir bacağını diğerinin üzerine attı ve yüzünü buruşturdu.

"Sözümü geri alıyorum. Olabilir."

"Bunu bitirirsem seni korkutur mu? Zaten yere kan döktüm."

"Hayır, hayır. Neden iyi bir ölümsüz kanının boşa gitmesine izin verelim?"

Ön koluma bir iğne batırdım ve tek bir damla kanın su birikintisine düşmesine izin verdim. Büyü, ölümsüz kanın içinden şimşek gibi çaktı. Kan zarif bir kızıl kavisle yukarı doğru kaydı.

"Vay canına," diye mırıldandı Barabas.

Kan parmaklarıma dokundu ve etraflarını sardı, elastik ve esnek derimin üzerinde süzüldü. Kanlı bir eldiven elimi sardı. Güzel değildi ama işlevseldi. Kemerimden bir bıçak çıkardım ve eldiveni boydan boya kestim.

Barabas sempatik bir emme sesi çıkardı.

Kan yoktu. Bıçağın baskısını hissettim ama içeri girmedim. Parmaklarımı büküp yumruk yapmaya çalıştım. Yaklaşık üçte ikisini yapabildim. Yaklaşık bir yıl önce teyzem Erra Atlanta'ya gelip burayı mahvetmek istemişti. Ben de onu öldürdüm. Hayatımda yaptığım en zor şeydi. Öldüğünde kan zırhı giyiyordu. Ona tayt gibi uyuyordu. Onun içinde koşup bükülmüştü ve bana karşı koyacak kadar hızlı bir balta sallamakta hiç zorlanmamıştı. Eldiveni tekrar denedim.

Kan bükülmeyi reddetti. Belli ki bir şeyleri yanlış yapıyordum. Bu işe yaramayacaktı. Eğer kılıç tutamıyorsam, kendi ölüm fermanımı da imzalayabilirdim.

Kanı inceltmeye odaklandım, armadillo zırhının plakaları gibi birbirinin üzerine oturan parçalara dönüştürdüm. "Ee, ne oldu?"

"İki şey var. Birincisi, Christopher seninle konuşmak istiyor." Christopher'la konuşmak Rus ruleti oynamak gibiydi: bazen öyle bir parlaklıkla karşılaşırdınız ki canınız yanardı ve

Bazen tamamen saçmalıklarla karşılaşılırsınız. Onu Hugh d'Ambray'den kurtarmıştık. Bir noktada son derece zeki olmalıydı ve kesinlikle gelişmiş büyü bilgisine sahipti, ama ya Hugh ya da babam onun aklını bozmuştu.

Christopher'ın gerçeklikle olan bağı sık sık kopuyordu ve arada bir onu hayır, uçamayacağına ikna etmek için her şeyi bırakıp korkuluklara koşmamız gerekiyordu. Genelde onu ikna edebiliyordum ama çok ileri gittiğinde Barabas'ın onu durdurması gerekiyordu.

Barabas, "Son iki gündür tedirgin," dedi. "Aklının başında olup olmadığı konusunda bile hiçbir fikrim yok."

"Şimdi nerede?"

"Kütüphanede saklanıyor."

İyiye işaret değil. Kütüphane Christopher'ın sığınağıydı. Kitaplar onun için değerliydi. Onlara hazine gibi davranır ve dünya ona fazla geldiğinde aralarında saklanırdı. Bir şey onu gerçekten sinirlendirmiş olmalı.

"Ne hakkında olduğunu söyledi mi?"

"Sadece önemli olduğunu söyledi. Onunla konuşmak zorunda değilsiniz," dedi Barabas.

"Sorun değil. Toplantıdan sonra onunla konuşacağım." Eldiveni test ettim. Parmaklarımın etrafına bir konserve kutusu sarılmış gibiydi. Ugh. Neyi yanlış yapıyordum? Ne? "İkinci şey neydi?"

"Jim, Praetorian Muhafızlarını topladı ve teftişinizi bekliyor."

Oh ne güzel. Jim, Conclave'de beni korumak için şekil değiştirenlerden oluşan acımasız bir ekip toplamış olmalı. "Hatırladığım kadarıyla Praetorian Muhafızları Roma imparatorlarını korudukları kadar öldürüyorlardı da. Endişelenmeli miyim?"

"Kemanla heyecan verici melodiler çalarken Keep'i ateşe vermeyi mi planlıyorsun?"

"Hayır."

Barabas bana keskin dişlerini gösteren hızlı bir gülümseme fırlattı. "O zaman muhtemelen hayır."

"Başka bir şey var mı?"

Barabas bana dikkatle baktı. "Nimble Klanı düğün tarihinin belirlenip belirlenmediğini soruyor."

"Yine mi?"

"Evet. Hazırlık yapmak ve uygun hediye seçmek istiyorlar. Tarihi belirlemeyi reddederek onları gerçekten oyundan düşürüyorsunuz."

Kendimi evlenirken hiç hayal etmemiştim. Gelecekteki gelinliğimi hiç seçmedim ya da bir gelinlik dergisine bakmadım. Benim geleceğim bu değildi. Benim geleceğim babamı öldürecek kadar güçlenene kadar hayatta kalmaktı. Ama sonra Curran bu planları bozdu ve bana evlenme teklif etti, ben de evet dedim çünkü onu seviyordum ve onunla evlenmek istiyordum. Geleceğim yüz seksen derecelik bir dönüş yapmıştı. Şimdi detayları düşünmem gerekiyordu. Mümkün olduğunca az seremoninin olduğu küçük bir tören istiyordum. Sessiz, özel, belki birkaç arkadaş.

Nişan ilan edilir edilmez Sürü Klanları bir araya geldi ve sessiz bir tören fikrini sudan çıkardılar ve ardından kasılmayı bırakıp ölene kadar ateş etmeye devam ettiler. Tüm sürünün orada olmasını istiyorlardı. Hediyeler, ritüeller ve dev bir ziyafet istiyorlardı. Ağır Klan ve Sıçan Klan'ın her ikisinin de fırınları vardı ve fırıncılar pastayı kimin yapacağı konusunda neredeyse kavga ediyorlardı. Kış düğünü mü yoksa bahar düğünü mü olmalı? Gelinliğimi kim yapacaktı ve neye benzemeliydi? Beyaz giymem uygun muydu yoksa Sürü'nün resmi rengi olan gri mi olmalıydı? Ahh.

Curran ve benim birlikte geçirdiğimiz her an bizimdi. Sadece bizimkini. Bu yüzden düğünü erteleyip durduk. Bunu yapmak için asla bir komplo kurmadık. İkimiz de evlenmek için çok meşguldük ve birkaç boş saatimiz olduğunda, onları birbirimizle ve Julie ile geçirmek için istifledik.

"Düğünümle buraya kadar geldim," dedim. "Geçen gün Andrea bana yeni bir şeyim, eski bir şeyim, mavi bir şeyim ve çalıntı bir şeyim olması gerektiğini açıklamaya çalıştı."

"Ödünç aldım Kate," diye mırıldandı Barabas. "Bu kuralları kim koyuyor ki?" "Bu bir gelenek," dedi.

"Julie bile geçen gün benimle bu konu hakkında konuştu." "Ne söyledi?" Barabas sordu.

"Siyah giymem gerektiğini düşünüyor."

Barabas iç çekti. "Klanlar toplu bir kalp krizi geçirecek."

Eldiven hala bükülmeyi reddediyordu. Siktir et. Büyümü çektim. Kan zırhı koyu kahverengiye döndü ve toz haline geldi. "Beni bu konuda rahatsız etmelerinden bıktım. Vurulmayı tercih ederim."

"Anlıyorum. Ancak, peşini bırakmalarını istiyorsan, onlara bir şey vermem gerekiyor."

Ona doğru hırladım. Ne yazık ki, bir werelion olduğunuzda hırlamak çok daha işe yarıyordu.

"Bunu mevsime indirgeyebilir misiniz?" Barabas sordu.

"Bahar," dedim. Neden olmasın. Her zaman daha sonraya erteleyebiliriz.

Barabas içini çekti. "Onlara haber veririm."

- - -

POPÜLER görüşün aksine, şekil değiştirenlerin çoğu kana susamış azılı katiller değildi. Onlar sadece sıkı bir zihinsel disiplin uygulayan ve arada bir kürke dönüşen normal insanlardı -öğretmenler, masonlar, insan kaynakları uzmanları-. Bazıları savaşçı formunu koruyacak kadar kontrolü öğrenmişti, insan ve hayvanın birleşimi öldürmede korkutucu derecede etkiliydi. Bunlardan daha da azı Sürü'nün tam zamanlı askeri oldu. Askerler arasında en iyilerin en iyileri render oldu. Render'lar kitle imha silahlarıydı ve işlerini seviyorlardı.

Bir odada beşten fazla muharebe sınıfı ajanın bulunması nadir görülen bir durumdu. Bir orduyla savaşmak üzere olmadığımız sürece, ki bu şimdiye kadar sadece bir kez oldu, bir veya iki asker

yeterliydi. On iki kişiye bakıyordum. On savaş ajanı, iki render, artı Barabas ve Jim. Bir metre yirmi santim boyunda, yüz doksan kilo ağırlığında çelik gibi sert bir kas yapısına sahip olan Jim, insanların kaçışmasına neden olacak türden bir bakışla vurgulanmış siyahlar giyiyordu. Teni koyu renkti, siyah saçları kısacık kesilmişti ve sağlam duvarlardan geçebilecekmiş gibi yapılydı. Size yumruk attığında iğinizde bir şeylerin kırılacağını bilirdiniz. Tüm bunların üstüne bir de Wasjaguar olması sadece bir bonustu.

"Ne, Rambo yok mu?"

Jim bana kaşlarını çattı. Genellikle insanlara kaşlarını çattığında, küçük bir ciyaklama sesi çıkarırlar ve küçük ve tehditkâr görünmemeye çalışırlardı. Neyse ki, bayılmayacak kadar cesaretimi toplamayı başarmıştım.

"Bunu yapmaya devam edersen, yüzün bu şekilde sıkışıp kalacak." "Bunu ciddiye alacak mısınız?" diye hırladı.

"Tamam." Acımasız katillerden oluşan ekibi inceledim.

"Dur tahmin edeyim: Şeytani bir imparatorluğun seçkin bir komando birliğı Bernard's Restaurant'ı işgal etti ve güçlendirdi. Şimdi de Atlanta'dan ayrılmaya çalışıyor ve şehir bizden onu geri almamızı mı istedi?"

Kimse gülmedi. Paslanmaya başlamış olmalıyım.

Jim kaşlarını daha sert çattı. Vay be. Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim. Ne bildiğimi gösterdim.

"Bunun aşırıya kaçtığını düşünmüyor musun?" Ben sordum. "Hayır."

Aptalca bir soru sor. "Jim, burada küçük bir ülkeyi yok etmeye yetecek kadar insan gücü var."

Bekledi.

"Bunun Halktan korktuğumuzu göstereceğini düşünmüyor musunuz?"

"Bir haltlar karıştırmayı akıllarından bile geçirirlerse, onları lime lime edeceğimizi anlatacak."

Ön taraftaki kızıl saçlı adama baktım. Adı Myles Kingsbury'ydi ve kemik kırmak için yapılmıştı: geniş omuzlar, sert göğüs, zayıf bel ve sakın bir bakış

gözleri. Myles benim yaşımdaydı ve birkaç kez konuştuğumuzda bana yetkin ve mantıklı gelmişti.

"Bay Kingsbury, siz ne düşünüyorsunuz?"

Render ağzını açtı ve derinden gelen bir sesle şöyle dedi: "Bence bu, kararlı bir şekilde saldırgan olmak için inisiyatif almaktan çekinmeyeceğimizi ifade ediyor."

Bir an için gözlerimi kapattım ve nefes verdim. "Jim, ben Curran'ın yerinde olsaydım, bu kadar çok korumayı üzerime salar mıydın?"

"Hayır."

En azından hâlâ ondan saçma sapan bir cevap almayacağıma güvenebilirdim. "Yani çok sıkı korunmamın beni zayıf gösterdiğine katılıyor musun?"

"Evet. Ancak bu Sürü'nün güçlü görünmesine neden olur. Güvenliğinizle kumar oynamaya niyetim yok. Ve"-elini kaldırdı-"Eğer o inatçı piç bana karşı gelmeseydi Curran'a da bir koruma verirdim."

Barabas'a baktım. "Onu geçersiz kılma gücüm var mı?"

"Evet," dedi Barabas.

Jim Barabas'a sert bakışlarını yöneltti.

Barabas omuz silkti. "Yalan söylememi mi istiyorsun?"

Jim bana döndü. "Bir dakikanızı alabilir miyim, Konsorsiyum?"

Demek artık "Eş" oldu. "Elbette, Güvenlik Şefi. Çok memnun olurum."

Normalde birkaç adım yürümek duyma mesafesinden uzaklaşmak için yeterliydi ama Keep'teki herkes gelişmiş işitme duyusunun müthiş faydalarından yararlanıyordu. Jim ve ben koridorda elli metre kadar yürüdük.

"Normal gücümüzün yarısından daha azına sahibiz," dedi Jim. "Curran Kaleden uzakta. Doğru olsun ya da olmasın, siz ondan çok daha az tehdit olarak görülüyorsunuz. Eğer bir şey planlıyor olsaydım, bizi şimdi vururdum ve canımızı yakan yerden vururdum."

Sesimi alçak tuttum. "Konsey'deki bu casusluk olayı seni gerçekten rahatsız ediyor."

Yavaşça nefes aldı ve bana baktı. "Bakış açımı kaybettiğimi mi söylemeye çalışıyorsun?"

"Belki biraz."

Bana doğru eğildi. Sesi hafifçe titriyordu, korkudan değil ama kontrollü, konsantre bir öfkeden. "Üç ay. En iyi on altı adamım. Bin saatten fazla gözetim. Elimde gösterecek hiçbir şey yok. Hiçbir şey. Bir köstebeğimiz var ve kim olduğuna dair hiçbir fikrim yok."

Curran bu işte benden çok daha iyiydi. "Hidra'yı hatırlıyor musun?"

Jim yüzünü buruşturdu.

Yıllar önce, Lonca'daki ilk yılımda oldu. Cehennem gibi bir kış geçirmiştik ve ben eski evimde nasıl ısınacağımı düşünürken, Franklin yakınlarındaki amatör cadılar meclisi dev bir tencerenin içine tuhaf şeyler atıyordu. Ne pişirmeyi umduklarını bilmiyordum ama tencereden çıkan şey Franklin Hydra olarak bilinmeye başladı. Çok başlı klasik bir ejderha değildi. Dokunaçlı, sivri uçlu ve ağzının olmaması gereken yerlerinde köpekbalığı dişleri olan bir şeydi. Cadıları yedi ve Emory Gölü'nün donmuş derinliklerine kayd. Buzun altında gölü çamura çevirdi ve yaklaşan her şeyi yedi. Kasaba yardım istedi ve bir miktar fon ayırdı. İki hafta sonra yirmi asker ve bir Ulusal Muhafız birliği buzun üzerine çıktı. Altımızda kırıldı. Dört kişi kurtuldu.

O dört kişiden biri olmamalıydım. Buzun içinden göğsüme kadar çamurun içine düştüm ve dikenli dokunaçlar etrafımda sürünürken batmaya devam ettim. İşimin bittiğini anladım ve sonra tanımadığım bir adam buzun üzerinden kayarak bana doğru geldi ve bir kemer fırlattı. Ulaşamayacağım bir yere düştü.

Eğer çırpınırsam dokunaçlar gerilecek ve beni altına çekecekti. Bu yüzden her birkaç saniyede bir acı veren bir santimetre ilerledim.

"Bana ne dediğini hatırlıyor musun?" diye sordum. Omuz silkti.

"Dedin ki, 'Gergin olma. Ani hareketler yok. Yavaş ve sakın ol."

Yüzünde hiçbir ifade olmadan bana baktı. Tam isabet. Benim için bir puan.

"Bernard's, vampirler de dahil olmak üzere hiçbir silaha izin verilmeyen tarafsız bir bölgedir." Ve kılıcım, ki bu konuda hiç mutlu değildim. "İnsanlar bu toplantıya silahsız gelecekler. Halkımız her zaman silahlıdır, çünkü bir anda dönüşebilirler. Bu kadar çok savaş eğitimi almış şekil değiştireni getirmek bir tehdit olarak algılanabilir. Diğer Klanlardan gelen alfalarla birlikte sayımız İnsanlardan iki kat daha fazla olacak."

İncelemem için hazırlanan biyolojik silah grubuna başımla işaret ettim. "Bu ani bir hareket. Olayları tırmandırıyorsunuz. İnsanlar misilleme yapmak için baskı hissedecekler. Bu diplomatik ilişkileri çok daha zorlaştıracak."

Jim bunu düşündü. "Yeterince makul. Ancak ..."

Bu kelimeden gerçekten nefret etmeye başlamıştım.

"İnsanların Bernard'ın yanındaki binalardan birini satın aldığını ve içinde bir komuta merkezi kurduğunu gösteren bir istihbarat aldım. Bu gece içinde birkaç kalfa ve en az altı vampir olacak. Altı vampirin neler yapabileceğini biliyorsunuz."

Altı vampir Atlanta'yı bir haftada boşaltabilir. Yönlendiriciler tarafından yönlendirilen altı vampir bunu üç günde yapardı. Yönlendirici tarafından telepatik olarak yönlendirilen bir vampir, küçük bir nükleer bombanın yıkım potansiyeline sahip hassas bir araçtı.

"Bu bir önlem," dedim. "Ghastek zirveye yükselişini tehlikeye atmak istemez."

En yetenekli yol göstericiler Ölülerin Efendileri olarak bilinirdi. Atlanta'da bunlardan yedi tane vardı ve içlerinden ikisi, Ghastek ve Mulradin Grant, şu anda entrikalar çeviriyor ve bölümün kontrolünü ele geçirmeye çalışıyorlardı. Ben paramı Ghastek'e yatırmıştım. Daha önce zorunluluktan işbirliği yapmıştık. Zeki, hesapçı ve acımasızdı ama aynı zamanda mantıklıydı. Toplantıya katılma sırası ondaydı.

"Belki de Sürü'yle bir savaş tam da onun istediği şeydir," dedi Jim. "İşi şansa bırakmak istemiyorum. Bekle biraz." Koridorun uzak ucuna baktı.

Bembeyaz saçlı bir adam köşeyi döndü ve hızla bize doğru geldi. Zayıftı, göğsünde bir yığın kitap tutarak neredeyse koşar gibi hareket ediyordu. Kot pantolonu üzerine bol geliyordu ve çoğu insana dar gelen balıkçı yakasının kumaşında fazlalıklar vardı. Christopher ara sıra yemek yemeyi unutuyordu. Er ya da geç Barabas bunu fark ediyor ve ona günde üç öğün yemek yediriyordu ama Christopher'ın kemiklerine hiç et koyduğu görülmemiştir.

Jim döndü ve onun yaklaşmasını izledi. Orada aşk kaybolmadı.

Jim, Christopher'ı bir bulmaca kutusu gibi görüyordu. Açıldığında içinden bir hazine ya da bomba çıkabilirdi ve Jim hangisi olduğunu bilmemekten hoşlanmıyordu.

"Eskiden yaptığımız korumalık işlerini hatırlıyor musun?" Jim sordu.

"Hatırlıyorum. Korunması zor bir beden olduğumu mu söylemeye çalışıyorsun?"

"Onun gibi bir şey."

Christopher bize ulaştı. Mavi gözleri ardına kadar açılmıştı. Bazı günler berrak bir yaz göğü gibiydiler, görünürde hiçbir düşünce yoktu, ama şu anda saplantı sınırında tek bir düşünceyle odaklanmışlardı. Bir fikir onu ele geçirmiş ve uçurumdan aşağı sürüklemişti.

Muhtemelen kitap taşıdığını bile bilmiyordu.

"Hanımefendi!"

Bana Kate demesini söylemekten vazgeçmiştim. Hep görmezden geliyordu. "Evet?"

"Gidemezsin!"

Jim'in kaşları birbirine yaklaştı.

"Nereye gideceksin,

Christopher?" Ben sordum.

"O yere." Kelimeler ağızından yuvarlanarak döküldü.

"Aklım başımda olmaya çalışıyordum."

"Aha." Şüpheye düştüğünüzde, basit sözcüklere bağlı kalın.

"Eskiden ne olduğumu biliyorum ama artık o olamam. Deniyorum. Çok çabalıyorum. Ama zihnim çözüldü ve

İplikler çok karışık. Yüzen parçalarım var. Paramparça oldum. O beni kırdı."

"Seni kim kırdı?" Jim sordu.

Christopher ona baktı. Sesi sadece bir fısıltıydı.

"İnşaatçı."

Benim babam. Kulelerin Yapıcısı. İçimde öfke kabardı. Zamanın ve mekânın ötesine uzanıp Roland'ın suratına bir yumruk indirebilmeyi diledim.

Christopher bana döndü. "Paramparça olmanın nasıl bir şey olduğunu bilseydim, ölmeyi tercih ederdim."

Oy. "Böyle söyleme," dedim.

"Gerçek bu."

"Christopher, sen benim için önemlisin. Parçalanmış ya da değil. Sen benim arkadaşımsın."

Christopher kollarını açtı. Kitaplar yere düştü.

Bana sarıldı, uzun parmakları omuzlarımı kavradı. "Gitme. O korkunç yere gitme, yoksa seni paramparça eder ve sonra yalnız kalırsın. Benim gibi olursun. Gitmeyin, Hanımefendi."

Jim kıpırdandı, ama ben başımı salladım.

"Hangi korkunç yer?" Sesimi sakinleştirici tutarak sordum.

Başını salladı ve fısıldadı, "Gitme . . . Gitme."

"Gitmeyeceğim," diye söz verdim ona. "Gitmeyeceğim ama bana yerin adını söylemek zorundasın."

"Anlamıyorsun." Christopher bana baktı ve mavi gözlerinde saf bir panik gördüm. "Anlamıyorsun. Seni dünyanın öbür ucuna kadar takip ederim ama oraya değil. Oraya bir daha gidemem."

"Orası "nın nerede olduğunu bilseydim ben de oraya gitmezdim. "Sorun yok. Sadece söyle bana ..."

Başını iki yana salladı. "Hayır. Hayır.

Değil." "Her şey yoluna girecek."

Uzandı, örgümden kayan saç tutamıma dokundu ve çekerek bir miktar saçımı kopardı.

Ow.

Jim Christopher'a doğru hamle yaptı ve onu geriye savurdu. Zayıf adam yere düştü. Jim'e omzumla vurdum. "Hayır!"

Christopher ayağa fırladı, vahşi gözlerle bakıyordu, elinde saçımın birkaç teli vardı. "Kurda güvenme!"

Döndü ve koridordan aşağı kaçtı.

"Ne oluyor be?" Jim homurdandı. "Ona sakinleştirici vereceğim."

"Bir şeyler biliyor," dedim ona. "Bir imgelem mi gördü yoksa biri ona bir şey mi söyledi bilmiyorum ama bu onu korkuttu ve bunu açıklayamıyor. Bakalım saçla ne yapacak. Belki oradan bir şeyler çıkarabilirim."

Saç, vücut sıvıları gibi, vücuttan çıkarıldıktan sonra sahibinin büyüsünü korur. Bir yıl önce saçı almak için Christopher'ı öldürebilirdim, çünkü onu incelemek tüm sırlarımı açığa çıkaracaktı. Ama sırlarım zaten açığa çıkmak üzereydi. Hugh gerçeği biliyordu, Roland da muhtemelen biliyordu ve er ya da geç herkes öğrenecekti. Bunu kabullenmiştim.

"Eğer biri ona bir şey söylediyse, ya sürüden biri ya da kehanet büyüsü olmalı," diye düşündüm yüksek sesle.

Kale'de şu anda bile en az iki yüz şekil değiştiren bulunuyordu ve yabancılar hoş karşılanmıyordu. Christopher kaleden ve araziden hiç ayrılmadı.

Jim homurdandı. "Başına bir koruma koyacağım. Tedbirli birini.

Eğer bilgilerini geceleri yatak odasında beliren bir hayaletten alıyorsa, saçınızı onunla paylaşmasını istemiyorum."

Ona baktım. "Christopher'ın hangi kurttan bahsettiğini sanıyorsun?"

"Beni aşar."

Altı yüzden fazla kişi vardı ve aralarında çok fazla hayranım yoktu.

"Bir de paranoyak olduğumu söylüyorsun." Jim Christopher'ın kaçtığı yönü işaret etti. "Peki ya o?"

"O paramparça oldu. Senin bahanen ne?"

"Senin kışınla çalışmak zorundayım. Beni deli ediyorsun."

İç çektim. Jim'e karşı gelebilir ve Konsile kendi şartlarımla gidebilirdim. Ama Jim ve ben birlikte çalışmak zorundaydık. Gerekirse bu köprüde ölebileceğini çenesinin çizgisinden anlayabiliyordum. Onunla birlikte hareket etmek bana küçük bir gurur parçasından başka bir şeye mal olmazdı ve gurur, feda etmekten çekinmediğim şeylerden biriydi.

"Ya uzlaşırsak?" Ben sordum.

Jim uzun bir süre bana baktı. "Cehennemde kazaklara ihtiyaçları olacak."

Çünkü ben mantığın sesi olmaya çalışırken cehennem dondu. "Har har. Destek için vampirleri olduğunu söylemiştin.

Adamlarımızı ikiye ayıralım. Bir grup bizimle gelsin, diğeri yedek olarak beklesin. Başına sağlam birini koyun, kimi isterseniz ve yakınlarda beklesin. Koşu mesafesinde."

Jim bunu düşündü. "İki ekibi de seçiyorum." Kollarımı açtım. "Tamam."

"Bununla yaşayabilirim. İşlerin sarpa sarması ihtimaline karşı sizin için birkaç çıkış stratejisi hazırlayacağım. Yanılıyorsam, hiçbir şey kaybetmeyiz. Eğer haklıysam ..."

"Umarım yanılıyordursundur."

"Umarım ben de yanılıyorumdur," dedi.

"Güzel. O zaman burada işimiz bitti." Ondan uzaklaştım, koridoru fethettim ve merdivenlerden yukarı çıkmaya başladım. Bugün için bu kadar heyecan yeterliydi. Kimse çılgınca bir şey yapmazsa, odalarımıza saklanıp kitap okuyabilirdim.

Hannah, benim ve Curran'ın muhafızlarından biri, merdivenlerden aşağı koştu.

Lütfen benim için olma, lütfen benim için olma ... "Eşim!" Lanet olsun. "Evet."

"Tarikattan bir şövalye sizi görmek istiyor."

Şimdi ne olacak? Merhametli Yardım Tarikatı yarı resmi bir kolluk kuvveti olarak görev yapıyordu. Yetkin ve etkili, ancak katı düşünceleri ile özel vatandaşların sihirli hazmat sorunlarıyla başa çıkmalarına yardımcı oldular.

Ne yazık ki onlardan yardım istediğinizde bunu kendi bildikleri şekilde yapıyorlardı ve bu herkesin hoşuna gitmiyordu. Eskiden Tarikat için çalışırdım. Onlar şekil değiştirenlerin insan olmadığına karar verdi, ben de olduklarına ve yollarımızı ayırdık. Ted Moynohan, sorumlu şövalye, bu konuda hala sinirliydi.

"Yanında Ascanio ve Julie var. Hiçbir suçlamada bulunulmayacağını söylüyor."

Neden ben?

- - -

Konferans salonuna savaşıma hazır bir şekilde girdim. Ascanio bir sandalyede oturmuş, uygun bir şekilde suçlu ve pişman görünüyordu ve son birkaç aydır onunla çalışmamış olsaydım, buna inanabilirdim bile. Julie onun karşısında oturuyordu, ince, sarışın ve meydan okuyan. Goth evresini büyük ölçüde geride bırakmıştı ama siyah hâlâ en sevdiği renkti ve siyah kot pantolon, kömür rengi balıkçı yaka ve delici bakışlardan oluşan hoş bir takımla karşılaştım.

Diğer tek dolu sandalyeye kocaman bir adam oturdu. İri yarı, kas yığını ve özenle yapılmış dövmelemlerle kaplı olan bu adam, bir Pasifik Adalısının cesur yakışıklı yüz hatlarına, koyu tenine ve koyu renk gözlerine sahipti.

"Mauro!" Tarikat'ın tüm şövalyeleri arasında en çok onu severdim.

"Merhaba Konsolos," diye gürlledi Mauro. Ayağa kalktı, kollarını açtı ve reverans yaptı.

Ascanio elini ağzına kapattı. "Görüyorum ki hâlâ komik olduğunu düşünüyorsun."

"Aynen öyle." Yüzü mutlu bir sırıtışla ikiye ayrıldı.

Hannah'ya döndüm. "Bize biraz sıcak çay getirebilir misin?" "Elbette."

Mauro gardiyanıma ve Ascanio'ya başıyla selam verdi.

"Bu iki serseriye size ben getirdim."

"Ne oldu?"

"Shiver Oaks'ta alakasız bir telefon görüşmesi yapıyordum ki sokağın karşısındaki evden bir kadın koşarak çıktı ve

"Köpeğinin köşeye sıkıştırdığı hırsızlar konusunda ona yardım edebilir miyim?"

Ascanio ve Julie'ye döndüm. Yüzümdeki ifade korkutucu olmalıydı, çünkü hep birlikte irkildiler. Ha! Hala anladım.

"Hırsızlık mı?" Sessizce sordum. Sürü herhangi bir suç faaliyetine pek sıcak bakmazdı. Zaten başımız yeterince beladaydı.

Ascanio iç geçirdi, kaderine boyun eğdiği belliydi. "Tavşan kedi yavrularını görmek istedi. Yetiştiricinin eviydi. İlanı gazetede bulduk. Kadın para göstermeden içeri girmemize izin vermedi, biz de o dışarı çıkınca çitlere tırmandık. Rottweiler'la başa çıkabilirdim. Sadece ona zarar vermek istemedim."

Tabii ki, Julie tavşan kedi yavrularını görmek isterdi. Tavşan kedi yavrularını görmek istedim. Ve tabii ki, onu aldı. Sorun şu ki, yakalandılar.

"Onları çalmayacaktık," dedi Julie. "Sadece onları sevecektik."

"Suç duyurusunda bulunacak mı?" Mauro'ya sordum.

"Bunun iyi bir fikir olmayacağına onu ikna ettim." "Teşekkür ederim."

"Her zaman," dedi.

Çocuklara baktım. "Defolun! Sizinle sonra konuşuruz."

Dışarı fırladılar, neredeyse Hannah'yı ve çay tabağını ayaklarından düşürüyorlardı. Onlara dişlerini gösterdi.

"Teşekkür ederim." Tabağı aldım. Hannah dışarı çıktı ve kapıyı kapattı. Mauro'ya çay servisi yaptım. "Nasıl gidiyor?"

Mauro fincanını aldı ve üflledi. "Teşekkür ederim." Biraz yutkundu. "Tanrım, bu çok iyi. Donmak üzereydim. Lanet olası hava. İşler ... gidiyor. Selena hâlâ çok çalıştığımı düşünüyor."

"Karın nasıl?"

"O iyi, teşekkür ederim." Tereddüt etti. "Transfer olmayı düşünüyorum."

Bu bir haberdi. Atlanta, Güney'deki en önemli Tarikat şubelerinden biri olarak kabul edilirdi. Sadece bu da değil, şövalyeler görev yerlerini değiştirmeyi sevmezlerdi. Bir kere

Bir bölüme atandıklarında, sokak bağlantıları ve profesyonel ilişkiler geliştirdiler. Çoğu yeniden başlamaktan kaçınmak için her şeyi yapardı. "Nereye transfer oluyorsun?"

"Bir yerde. Charleston. Orlando."

Tuhaf. Fincanına biraz daha çay ekledim. Sessiz kalırsan, insanların sessizliği doldurmak için daha çok şey söyleyeceğini öğrendim.

"Teşekkür ederim." Mauro içini çekti. "Bu karakol eskiden kariyeriniz için iyi olacağı için gittiğiniz bir yerdi. Bilirsiniz, yüksek hızlı bir karakol. Her şeyin olup bittiği yer."

"Olaylar hâlâ devam ediyor."

"Doğru türden şeyler değil." Mauro fincanı yere bıraktı. "Ted Moynohan'ın orijinal Doksan Sekiz'den biri olduğunu biliyor muydun?"

Yirmi üç yıl önce, farklı kolluk kuvvetlerinden seçilen orijinal Doksan Sekiz, Merhametli Yardım Tarikatı'nın çekirdeğini oluşturdu. Washington Anıtı önünde düzenlenen tek bir törenle dramatik bir şekilde şövalye ilan edildiler. Tarikat bir açıklama yapmak istemişti.

"Bu Ted'i bir şövalye kurucusu yapar," dedim.

Mauro başını salladı. "Son üç yılda yüzde üç yüz elli personel değişimimiz oldu. Bir bölüm için tipik olan yüzde yirmidir."

Bu mantıklıydı. Şövalyeler ölürdü ama ara sıra ölürlerd. Gerçekten iyi eğitilmişlerdi ve öldürülmeleri zordu.

"Atlanta da zor bir üç yıl geçirdi."

"Emir komuta zincirinin üstündeki insanlar fark etti. Kurt Kapanı'ndan üç şövalyelik bir soruşturma ekibi geldi. Bir duruşma yapıldı. Bazı cirolar hakkında sorular soruldu. Sen ortaya çıktın."

"Ben mi?" Ben asla bir şövalye olmadım, daha çok kayıt dışı bir çalışan gibiydim.

"Bir değer olarak görülüyordunuz, sonra Konsolos oldunuz ve bu köprünün neden onarılmadığı sorusu soruldu. Andrea gündeme geldi. Bunun üzerinde uzun zaman harcadılar."

Aynen öyle yaptılar. Ben asla bir şövalye olmadım ama Andrea madalyalı bir gazi ve bir silah ustasıydı, bu da küçümsenecek bir şey değildi ve onun bir şekil değıştirici olduğunu öğrendiklerinde onu bir çöp gibi attılar.

Mauro, "Tarikat, silah arkadaşlarının kanını akıtmayı göze alamaz," dedi. "Olayın ele alınış şekli bana hiç doğru gelmedi. O noktaya hiç gelmemeliydi. Ted'in yaptığı gibi sırtını duvara dayamasına gerek yoktu. Ona ve yeteneklerine saygı duyuyorum."

Bir mil öteden sizi gözünüzden vurabilen birine saygı duymamak zor. "Onun arkasını kolladığını biliyor."

"O nasıl?"

"Raphael'le birlikte Bouda Klanı'nı yönetiyor. Elleri dolu." Ve B Teyze'nin doldurması gereken büyük ayakkabılar var, ki bu kimseye dileyeyeğim bir iş değildi.

"Bildiğim iyi oldu." İri şövalye sandalyesinde kıpırdandı. "Andrea ile işleri bittikten sonra doğruca Shane Andersen ve Deniz Feneri Bekçileri'ne gittiler."

Ted'in bu işten gül gibi çıkmasına imkân yoktu. Şövalyelerinden birinin terörist olduğu kanıtlanmıştı. Ted biliyorsa, o da Shane kadar suçluydu. Eğer bilmiyorsa, beceriksizdi. "Peki ne oldu?"

"İşin kötü tarafı da bu. Hiçbir şey yok. Duruşmalarını yaptılar ve merkeze geri döndüler. Sonra yeni personel ile bölümü yeniden inşa etme zamanı geldi. Tamamen yeni insanlar aldık. Ted dışında eski ekipten geriye sadece ben, Richter ve Maxine kaldık."

Mauro iyi bir şövalyeydi ve Tarikat'ın telepatik sekreteri Maxine, Atlanta bölümünün belkemiğıydi ama Richter psikopattı ve bir sorumluluktı.

"Bu kadar mı?" Ben sordum.

"Mm-hm. Geri kalanlar ... yeni."

"Yeni insanları sevmiyor musunuz?"

Mauro yüzünü buruşturdu. "İkinci ya da üçüncü bölümlerinde olan insanlarla çalışıyoruz. Komutanlıkları onları tutmak için hiçbir çaba sarf etmedi, çünkü

kendileri. Çoğu bazı hatalar yaptı. Bazıları çok fazla hata yaptı."

Işık doğdu. Ted bir şövalye kurucusu, iyi bağlantıları olan ve muhtemelen şiddetle savunulan biri olduğu için, Tarikat'ın Yüksek Komutanlığı beceriksizliğine dair göze batan bir kanıt olmadan onu görevden alamazdı. Ya duvardaki yazıyı görecek ve emekli olacaktı ya da yeni adamları o kadar kötü çuvalalayacaktı ki, bu onlara onu görevden almak için gerekçe sağlayacaktı. Mauro işleri batıran ekibin bir parçası olmak istemedi.

"Mauro, sen iyi bir şövalyesin. Her bölüm seni almak için savaşır."

"Evet. Şehri seviyorum. Burası evim. Ama evet. Gitme zamanı." Ayağa kalktı. "Çay için teşekkürler."

"Çocukları beladan kurtardığın için teşekkür ederim." "Her zaman." Sırıttı. "Her zaman."

Onu dışarı çıkardım. Saat neredeyse beşti. Toplantıdan sonra Julie ve Ascanio'yu sıkıştırıracaktım. Şimdilik giyinmem, kılıcımı almam ve Ölülerin Efendileri'ne kibar sesler çıkarmaya gitmem gerekiyordu.

3

TPAKET JEEP alacakaranlıkta ıslanmış sokaklarda yuvarlanıyordu. Diğer araba, cinayete eğilimli onur muhafızımı taşıyordu,

bizi takip etti. Jim sürdü. Barabas arka koltukta oturdu.

Post-Shift Atlanta'da bazıları eski, bazıları yeni, sihirli çağdan doğan birçok mahalle vardı. Güneybatıda Honeycomb vardı, "sağlam duvar" ın göreceli bir terim olduğu bir yerdi. Güneydoğuda Warren vardı, birbirlerini avlayan gezici çeteler tarafından kontrol edilen, kaba ve yoksul bir mahalle. Ve bir de Atlanta'nın zenginlerinin paralarını harap olmuş şehrin kaosunu uzak tutmak için kullandığı Northside vardı.

Magic asfaltı kemirmeyi severdi, ama burada kaldırım pürüzsüzdü, temiz sokaklar Warren'ın çöplerle dolu yollarından çok farklıydı. Her biri kendi dönümlük arazisi üzerinde yer alan büyük evler, dikenli tel kangallarıyla kaplı demir çitlerin arkasından parmaklıklı pencereleriyle bize bakıyordu. Evlerin çoğu Vardiya sonrası inşa edilmişti, en fazla üç katlıydı, kalın duvarları, güçlendirilmiş kapıları ve parmaklıklı pencereleri vardı. Para güvenliği, araziyi ve iyi ustaları satın alıyordu.

Güneş batmıştı ve ay, kana bulanmış gibi kocaman, koyu turuncu bir renkle gökyüzünü kaplamıştı. Büyü azalmıştı ama şehir hâlâ nefesini tutmuş, endişeli ve tetikteydi. Canavarların oyun oynamak için ortaya çıktığı türden bir geceydi.

Avcı, kılıcım, kucağımda yatıyordu. Kılıfını okşadım. Kılıç ben nereye gidersem oraya giderdi ama bu gece onu geride bırakmak zorunda kalacaktım. Bernard'ın katı bir silahsızlık politikası vardı. O olmadan kendimi çıplak hissediyordum.

"Başka kim geliyor?" Ben sordum. Sürü protokolüne göre her toplantıya en az üç klanın temsilcisi katılmalıydı. Başlangıçta her alfa dahil olmak istiyordu ama şimdi üçünün gelmesini sağlamakta zorlanıyorduk. Jim, Kedi Klanı'nın alfası olarak görev yapıyordu, bu yüzden o bir sayılırdı. Geriye iki kişi kalıyordu.

"Robert Lonesco ve Jennifer," dedi Barabas.

Robert Lonesco, Thomas ile evliydi ve birlikte Fare Klanı'nı yönetiyorlardı. Jennifer ise Kurt Klanı'nın başındaydı. O ve ben pek anlaşılamıyorduk. İlk olarak, teyzemin büyüsuyle çılgına döndükten sonra kız kardeşini öldürmek zorunda kaldım. Sonra kocası, ofisim aracılığıyla öğrendiğimiz bir büyü felaketini önlemek için kendini feda etti. Jennifer her ikisi için de beni suçladı. Huzursuz bir ateşkes yapmıştık, çünkü birlikte çalışmak zorundaydık, ama birbirimizi öldürmemek olabildiğince hoş bir şeydi. Christopher'ın uyarısı hafızamda canlandı. Güvenmemem gereken kurtlar söz konusu olduğunda, o kesinlikle listenin başındaydı.

"Herhangi bir zorluk var mı?" diye sordum. Jennifer bir aydan uzun bir süre önce doğum yapmıştı ve geçen Çarşamba günü otuz günlük erteleme süresi dolmuştu.

"Hayır," dedi Jim.

Tuhaf. "Desandra'nın şimdiye kadar onun peşinden gitmiş olacağını sanıyordum."

"Ben de öyle," dedi Jim.

Christopher gibi Desandra da denizaşırı seyahatimizden kurtarılmıştı. Karpat Dağları'ndaki en güçlü alfanın kızıydı. Sürüsünü yoktan var eden ve tüm bölgeyi çelik pençeleriyle yöneten, yerli ve yabancı düşmanlarına terör estiren psikopat, zalim bir egomanyaktı. On bir çocuğı vardı. Desandra yetişkinliğe kadar yaşayan tek kişiydi ve bunu şımarık, huysuz bir aptal gibi davranarak yaptı. Babası kendi standartlarına uygun bir varis bulma konusunda takıntılıydı. Kızın burnunun dibinde olduğunu bilmiyordu ve kız göğüs kafesini yarıp

ikizleri doğurmadan birkaç dakika önce, çok şaşırmıştı.

Desandra sonunda bizimle Atlanta'ya geldi. Zeki, kurnaz ve acımasızdı. Döndüğümüzde Jennifer hâlâ hamileydi ve ona meydan okunamazdı. Desandra'nın da iki haftalık doğum izni kalmıştı ama onu kullanmadı. Sürüye sadakat yemini ettikten sonraki kırk sekiz saat içinde ilk cinayetini işledi ve besin zincirinde yükselmeye başladı. Şimdi Kurt Klanı'nda beta pozisyonunu elinde tutuyordu ve Jennifer gözleri açık uyuyordu.

"Jennifer ve Desandra bir anlaşma falan mı yaptı?" Ben sordum.

"Bildiğim kadarıyla hayır," dedi Jim. "Jennifer ondan senden nefret ettiğinden daha çok nefret ediyor. Desandra yanıyor olsaydı, Jennifer onu söndürmek için üzerine işemezdi."

"O zaman ne bekliyorsunuz?"

Jim omuz silkti. Barabas'a baktım. Barabas da omuz silkti. İkisi de bir şey duymamıştı. Bu nadir görülen bir şeydi.

"O daha iyi bir alfa olur," dedi Jim. "O daha güçlü."

Jennifer'in izlenimine rağmen, onunla hiç sorunum olmadı. Bir kavga başlatırdı ve ben de ona sert bir şekilde karşılık verirdim ama asla peşinden gitmezdim. Yine de Desandra'nın çok iyi bir alfa olacağını kabul etmek zorundaydım. Ama bu onunla uğraşmaya hevesli olduğum anlamına gelmiyordu.

"Sürü Konseyi'nde Desandra'nın yanında oturmak için sabırsızlanıyor musun?" Ben sordum.

Jim bana saf nefret dolu bir bakış attı.

Barabas güldü.

Jim dişlerini göstermeden küçük bir yarım gülümsemeye izin verdi. Çok nadiren gülümserdi; bu onun sert imajıyla çelişirdi. Onu tanıdığım onca yıl boyunca sadece üç kişiye dişlerini gösterdiğini görmüştüm, ikisi de ölmüştü. Üçüncüsü de teknik olarak Sürü Dostu olmasaydı ölmüş olacaktı.

"Bu karmaşayı bir an önce çözmeleri gerekiyor," dedi Jim. "Altı yüz kurt var ve hepsi de

nefes al. Söylentiye göre Desandra, Orhan ve Fatima'ya gidip onların hayır duasını istemiş."

Orhan ve Fatima, Daniel başa geçmeden önce Kurt Klanı'nı yönetiyorlardı. Onu halefleri olarak yetiştirmişler, istifa etmişler ve sürü politikasından emekli olmuşlardı. Kaleden çok uzak olmayan bir meyve bahçesinde yaşıyorlardı ve kesinlikle tarafsız kalmışlardı. Şimdiye kadar onları Şükran Günü yemeğinde ve bir düğünde olmak üzere tam olarak iki kez görmüştüm ve ikisi de bana bulaşmak istemeyeceğim türden insanlar gibi gelmişti.

"Ne demek onların hayır duasını almaya gitti?" diye sordum.

"Bu bir sürü terimi," dedi Barabas. "Bir alfa ya bir mücadelede öldürülebilir ya da istifa etmeyi seçebilir. Bir alfa görevi bıraktığında, halefine bıraktığı yerden devam etmesi için onay verir. Bu, eski alfanın destekçilerinin en azından bir süreliğine yeni alfayı saygıdan dolayı destekleyeceğini garanti eder. Bu krallığın anahtarlarının el değiştirmesidir, bu yüzden Daniel'a alfa olmasının üzerinden neredeyse altı ay geçene kadar meydan okunmamıştır. Eğer Desandra Orhan ve Fatma'ya gittiyse, bu hiç hoş değildi. Rahatsız edilmek istemediklerini açıkça belirttiler."

Yol döndü. Bu dönemeci yaklaşık bir yıl önce ters yönde çok hızlı giderken aldığımı hatırladım. Kızgın bir Canavar Lordu sizi kovalarken ne kadar hassas bir şekilde direksiyonu kırabildiğiniz inanılmaz.

Bernard'ın yeri görüldü. Güneyli mirasıyla gurur duyan bir şehirde, restoran kovboyların arasında bir İngiliz lordu gibi göze çarpıyordu. Geniş, iki katlı ve kırmızı tuğladan inşa edilmiş olan restoran, Bernard'ın sahiplerinin süslü balkonlar yerine simetri anlayışından vazgeçmeleri dışında, bazen eski filmlerde gösterilen Georgian tarzı İngiliz malikanelerini andırıyordu. Uzun ve sık kudzu telleri duvarlarına tırmanıyor, kenarları yaklaşan soğuk yüzünden buz tutuyordu. Sıcak sarı ışık parmaklıklı pencerelerden süzülüyordu.

İlk sıradaki ayrılmış yere park ettik. Kapının yanında dört kişi duruyordu. Arabanın ışıkları onları yakaladı.

ve gözleri tanıdık şekil değiştiren parıltısıyla parladı. Üç adam ve uzun boylu bir kadın. Kadın bizi izliyordu, yüzündeki hoşnutsuzluk her halinden belliydi. Jennifer. Her zaman uzun boylu ve zayıftı, uzun mesafe koşucularının fiziğine sahipti ama şimdi daha da zayıf görünüyordu. Çoğu kadın hamilelik sırasında kilo alırdı ama Jennifer biraz fazla kilo aldıysa bile artık almamıştı. Kenarları tavşan kürküyü süslenmiş bir ceket ve dar siyah bir pantolon giymişti. Bacaklarının uzun, yağsız kasları ve topuzlu dizleri kumaşın arasından göze çarpıyordu. Her gün spor yapıyordum çünkü tehlikeli bir işim vardı ve zamanı geldiğinde hayatta kalmak için savaşmam gerekecekti ama bacaklarım bundan daha kalındı. Sanki vücudundaki tüm yumuşaklığı temizlemiş gibiydi. Bu basit bir adanmışlık değildi. Bu panikti.

Jim motoru kapattı. O ve Barabas arabadan indiler ve bir an durup yüzlerini kaldırarak havadaki kokuları incelediler. Onlar bunu yaparken arabada oturmak bana kendimi aptal gibi hissettirmedi. Hem de hiç. İçimi çektim ve avcıyı kucağımdan indirdim. Zor müşteri olmamaya karar vermiştim. Şimdi bununla yaşamak zorundaydım.

Çürümekte olan bir cesedin çürüme sıvısı gibi, zihnimi kötü bir renk kapladı. Vampirler. Konsantre oldum. Altı tane. Ama yakınlardaki binalarda değillerdi, daha yakındaydılar. Tam üstümüzde, çatıda. Büyünün etkisiyle onları bu kadar net hissedememeliydim. Hassasiyetim artmış olmalı. Bu beni daha da iğrenç biri gibi hissettirdi. Babamla savaşmak için büyü çalışmam gerekiyordu ve çalıştıkça ona daha çok benziyordum. Kaygan bir yokuş.

"Jim."

Jim şoför kapısını açtı. Soğuk nefes yüzüme çarptı, tenimi ısırırdı.

"Çatıda altı vampir var," dedim ona sessizce.

Yukarı baktı. "Ya Bernard's da işin içinde ya da fazladan misafirleri olduğunu bilmiyorlar."

Barabas, "Her iki durumda da çatıya ulaştığımızda gitmiş olacaklar," dedi.

Ve korkmuş aptallar gibi görünecektik. Barabas'a, "Halkımızı uyar," diye mırıldandım. O da başıyla onayladı.

"Eğer ayrılırsak ..." Jim söyledi.

"Mt. Paran Köprüsü. Hatırlıyorum." Desteğimizi oraya saklamıştı.

Barabas camıma vurdu. Camı indirdim. "Şimdi hatırla, Kate." Barabas bana doğru eğildi, sırtarak. "Sen Eş'sin. Eş ol." "Olmak" kelimesini üç heceli bir kelime haline getirdi. "Bir-" gibi düşün

"Kapıyı aç yoksa suratının ortasına yumruğu yersin," diye homurdandım.

Barabas kıkırdadı ve kapımı açtı. Ayaklarımın altında buz çıtırdadı. Yanı başımızdaki ikinci cipte beş korumam vardı, aralarında iki rendercı Myles Kingsbury ve Sage Rome da vardı. Jipin etrafında döndüm ve Jennifer'ın bakışlarıyla karşılaştım. Uzun bir süre bana baktıktan sonra yanımdan geçip sağıma baktı. Yüzü sarsıldı.

Yana doğru baktım. İkimizin yanına başka bir araba yanaşmıştı. Kapı açıldı ve Desandra dışarı fırladı. Kapüşonlu, koyun derisinden bir ceket giymişti. Uzun, sarı bir örgü olan saçları omzunun üzerinden dökülüyordu. Soğuk yanaklarını pembeleştirmişti. Gözleri şekil değiştiren turuncu renkte parlıyordu. Bana el salladı ve bana doğru yöneldi.

Jennifer'ın yüzü sanki taştan yontulmuş gibi sertleşti.

"En sevdiğim alfa." Desandra bana kocaman, parlak bir Gülümse.

Vay, vay, ne kadar büyük dişlerin var. "Desandra," dedim.

Jennifer köşeye sıkıştırılmış ve şimdi dişlerini gösteren yarı aç bir kurt gibi sert ve cılız görünüyordu. Desandra ise sağlık timsaliydi, kıvrımlıydı, gülümsüyordu, gözleri ıslı ıslıldı. Jennifer endişe saçıyordu; Desandra ise güven. İkisini karşılaştırmamak mümkün değildi. Ama Desandra'ya da ondan daha fazla güvenmiyordum.

Jennifer'ın istifa etmesi gerekiyordu. Desandra'yı dövüşürken görmüştüm. Mecbur kalmadıkça ona karşı çıkmazdım.

Jennifer dövüşte iyiydi, ama tahmin edilebilirdi ve

İşe yaramayınca da kendini kaybetti. Kaygısı açıkça onu yiyip bitiriyor, hiçliğe doğru kemiriyordu.

"Bana karşı bu kadar dostça davranmalı mısın? Kurtlar arasında pek popüler sayılmam."

Desandra daha geniş gülümsedi, yeşil gözleri sinsiydi. "Evet, son dokuz ay içinde işbirliği ruhunun bu kadar zarar görmesi ne kadar üzücü değil mi? Bir şekilde diğer tüm klanları kendimizden uzaklaştırmayı başardık. Bazıları bunun liderlikteki bir başarısızlıktan kaynaklanabileceğini bile öne sürüyor."

Biz, ha? "Aklından bile geçirme."

"Ve Kurt Klanı'nın Canavar Lordu ve Eşi ile iyi bir ilişkinin getirebileceği tüm avantaj ve faydaları kaçırdığını düşünmek. Ne yazık." Desandra içini çekti ve bana göz kırptı. "Ama endişelenmeyin. Ben, bazılarının aksine, bir takım oyuncusuyum. Klanım bundan fayda sağlayacaksa dostça ve hatta alçakgönüllü davranmakta hiçbir sakınca görmem."

Aha. Ve tanıkların önünde Jennifer'ın burnunu sürtüyordu. "Sen şeytansın."

"Teşekkür ederim Konsolos. Çok güzel şeyler söylüyorsunuz." Desandra sesini bir mırıltıya indirdi. "İzliyor mu?"

"İzliyor."

"Yanındaki şu üç adamı görüyor musun? Onlar onun korumaları." Desandra alay etti. "Korumaları olmak zorunda Kate. Korkunun kokusunu alabiliyorum." Elini yüzünün önünde salladı, sanki burnuna bir koku üflüyormuş gibi. "Mmm, nefis."

Jim'e ve etrafımdaki bir metrelik mesafeyi koruyan küçük dövüşçü kalabalığına başımla selam verdim.

"Bu farklı," dedi Desandra. "Sen Konsorsiyonsun ve bir insansın ve bu şamata tamamen törenle ilgili. Seni ölümüne savunmamız gerekiyor. Ama bir klanın alfası asla korumalara ihtiyaç duymamalı."

Jennifer sertçe döndü ve içeri girdi. Üç adam onu takip etti. Bunu duymuş olmalıydı.

"Şimdiye kadar ona meydan okursun sanıyordum," dedi Jim. "Ne bekliyorsun?"

"Canavar Lordu ve Eşi'nin onayını aldım mı?" Desandra sordu.

Soruları soru değil, fırlatılmaya hazır ayı tuzaklarıydı. "Kurt Klanı'nın liderliği klan içinde karar verilecek özel bir konudur. Biz karışmıyoruz. Canavar Lordu adına konuşmayacağım ama barışçıl bir çözümü tercih ettiğimi söyleyebilirim."

"Bu çok diplomatikti," dedi Desandra. "Pek açık değil. Ayrıca, ne zamandan beri barışçıl çözümleri tercih ediyorsunuz?"

"Noel'de bir katliamla uğraşmak istemediğim için. O, Sürü için kendini feda eden bir adamın dul eşi. Eğer onu soğukkanlılıkla öldürür ve kızını yetim bırakırsan, işleri senin için daha da zorlaştırırım. Diğer kurtlar da öyle. Olmak istediğin alfa gibi davran."

Desandra yüzünü buruşturdu. "Onu bir şehit haline getirmeyeceğim. Kızını da yetim bırakmak istemiyorum. Trajedilere gerek yok. Zaten zamanı da değil. Klan henüz tamamen benim değil ama oraya doğru gidiyorum. Jennifer onun tökezlemesini beklediğimi biliyor, bu yüzden tereddüt ediyor. Önemli kararları erteliyor ve insanlar onu sorguladığında savunmaya geçiyor, bu da onu zayıf ve çekingen gösteriyor. Bu arada ben de gölgelerde oturup zaman kolluyorum ve klanı teker teker dönüştürüyorum. Kurtların güçlü bir lidere ihtiyacı var ve Jennifer kenarda durdukça daha yüksek sesle gürliyorlar. Yakında bana gelecekler. Bunun üzücü olduğunu ama klanın Jennifer'ın liderliğinden bıktığını söyleyecekler. Tereddütlü ve alçakgönüllü olacağım. Bunun doğru ve asil bir davranış olduğuna ikna edilmem gerekecek. Beni ikna etmek için biraz uğraşmak gerekecek ve onu görevden almaya zorladığımda tüm klan çok sevinecek."

Desandra bize sırtıttı. "Yani endişelenmenize gerek yok. Onu resmi bir yemeğin ortasında öldürmeyeceğim. Ne de olsa ben babam değilim. Yemeğinizin tadını çıkarın." Göz kırptı, arkasını döndü ve uzaklaştı.

Vay canına.

"Bu büyük bir baş belasına dönüşecek, değil mi?"
Barabas söyledi.

"Evet, olacak." Birdenbire dairemi özlemeye başladım. Küçük ve sıkışık ve şehrin zor bir bölgesinde yer alıyordu ama teyzem yıkmadan önce tamamen benimdi. Artık bir harabeydi, ama eve gitmeyi, kapıyı kapatmayı ve bu saçmalıkların hiçbirisiyle uğraşmak zorunda kalmamayı çok istiyordum.

Koyu renkli bir SUV köşeyi döndü. Onu bir başkası izledi, sonra bir başkası. İnsanlar geliyordu.

"Gösteri zamanı," dedi Jim.

Black Bear Lodge. Eğer bunu atlatabilirim, Curran'la birlikte Kara Ayı Köşkü'nde iki hafta geçirecektim. İşle ilgili yüzümü takındım ve peşimde on şekil değiştirenle Bernard'ın evine doğru yürüdüm.

- - -

"Sürünün şehir bölgemizin sınırında bir bina satın alamayacağını SÖYLEMİYORUZ." Ryan Kelly işaret parmağıyla masaya vurdu. "Bunu yaptıklarında fark edeceğimizi söylüyoruz."

Başlamadan önce bir esnemeyi öldürdüm. Ölülerin Efendilerinin çoğu, onları herhangi bir yüksek basınçlı toplantı odasında evlerinde hissettirecek katı bir kurumsal üniformaya sahipti. Ryan'ın hem sesi hem de kıyafeti tam da olması gerektiği gibiydi. Lacivert takım elbisesinin özel dikim olduğu belliydi, kare çenesi temiz tıraşlıydı ve kolonyası pahalıydı. Ayrıca kocaman mor bir Mohawk saçı vardı. Mohawk şu anda kafatasının sol tarafına doğru uzanıyordu ve saçları gözlerine kaçtığı için başını sürekli geriye atıyordu. Mor saçların savrulması garip bir şekilde hipnotize edici oldu ve başka bir kafa savurmayı beklemek yerine ne dediğini dinlemek için kendimi zorlamak zorunda kaldım.

"Söz konusu binanın satın alınmasına karşı çıktığımızdan değil." Çevir. "Prensip olarak ..."

Bernard's bizi uzun bir masası olan özel bir yemek odasına yerleştirmişti. Biz bir tarafa oturduk, insanlar da diğer tarafa.

Sağ tarafımda Jim odayı inceliyor, arada bir kapıya bakıyordu. Solumda Robert Lonesco çatalıyla oynuyordu, yakışıklı yüzü düşüncelere dalmıştı. Ryan'ın adı Meghan olan ve patronunun sandalyesinin arkasında duran gezgin kadın, gizlice onu süzüyordu. Robert baş döndürüyordu. Doğru fotoğrafçı ve büyük bir reklam panosuyla trafiği durdurabilecek türden sessiz bir güzelliği vardı. Teni açık bronz, saçları yumuşak ve neredeyse mavi-siyah olacak kadar koyu, ciddi ve iri gözleri ise dipsiz gibiydi.

Ryan'ın sağındaki Ghastek, Meghan'ın özlemini tarafsız bir merakla izliyordu. Çelimsiz denecek kadar zayıftı, otuz ile kırk yaşlarının kesiştiği bir yerdeydi, kısa kahverengi saçlarına hâlâ ak düşmemişti ve "akıllı" kelimesini bir parfüm gibi kullanıyordu. Ryan Kelly'nin bir şekilde Mohawk yapan bir işadamaına benzediği yerde Ghastek daha çok herkesin kendisinden daha aptal olduğu resmi bir partiye yanlışlıkla davet edilmiş ve şu anda beynini alıştırmaya çalışarak tekerleklerini döndüren bir bilim adamına benziyordu.

Mulradin Grant, Ghastek'in Conclave'e katılma sırası geldiği için kendisi ortalıkta yoktu ama eşi Claire toplantıya katılmıştı. Otuzlu yaşlarının sonlarında, sarışın, bakımlı, ortalama bir yapıya ve sıkı bir vücuda sahipti. Pantolon takımı pahalı görünüyordu ve saçları şımartıldığından ve birçok kuaför ziyaretinden bahsediyordu.

Ryan konuşmaya devam etti. Mulradin'i destekliyordu ve Sürü ile İnsanlar arasında bir tür sorun yaratıp bunu Ghastek'in kucağına atmaktan başka bir şey istemezdi. Ne yazık ki onun için potansiyel olarak sorun yaratacak hiçbir şey olmamıştı ve bu yüzden pireyi deve yapmak zorunda kalmıştı. Bunu o da biliyordu, diğer herkes de biliyordu ve şimdi hepimiz bundan sıkılmış durumdaydık. İnsanlar ve Sürü, kolaylık olsun diye şehri hayali bölgelere ayırmış ve her iki taraf da

Kendi hayali sınırlarında devriye geziyorlardı ve Raphael'in ıslah işi sınırda bir bina satın almıştı.

Claire bileğindeki metal bileziği çekiştirdi. Bugün tüm İnsanlar bir tane takıyordu ve onları tanıdığım kadarıyla yeni takılar kurumsal bir moda ifadesiydi.

". ... Sürü'nün ...'yı göz ardı etmeye devam etmesine itiraz ediyoruz."

Özel yemek odasını Bernard'ın diğer odalarından ayıran çift kapı açıldı. Uzun boylu, geniş omuzlu bir vücut kapı aralığını doldurdu. Hugh d'Ambray adım adım odaya girdi.

Zihnim bir an için Hugh'un orada olduğu gerçeğini sindirmekte zorlandı ve sonra vücudumdaki her hücre, sanki biri üzerime bir kova buzlu su dökmüş ve ardından beni canlı bir kabloyla şok etmiş gibi tam alarma geçti.

Hafızam beni geçen yaza geri götürdü. Curran onun bedenini taş korkuluktan aşağı atarken sırtının çatırdadığını duydum. Megobari Kalesi'ni yiyip bitiren, taşları eriten ateşin dumanını kokladım ve Hugh'nun aşağıdaki alevlerin içine düşüşünü izledim. Yine de buradaydı, siyah bir tişörtün üzerine kot pantolon ve deri ceket giymişti. Hiç de kötü görünmüyordu, piç kurusu. Topallamıyordu. Sertlik yoktu. Koyu, neredeyse siyah olan saçları bile aynı uzunlukta ve omuzlarına dökülüyordu. Aynı yumruk kıran çene, aynı sert, kare çene, aynı kirli sakal. Bir metreyi aşan boyuyla sert ve esnek kaslara sahipti ve bir kılıç ustasının zarafetiyle hareket ediyordu; mükemmel dengeli, kendinden emin ve ustalıkla kontrol ediyordu.

Bu nasıl olabilir?

Kırılmıştı. Kırılmıştı, lanet olsun. Kemikleri kırılmıştı. Yüzü hırpalanmıştı. Curran omurgasını bir kürdan gibi kırmıştı ve o burada hiçbir şey olmamış gibi rahatça dolaşıyordu. Yüzünde kırık kemiklerden eser yoktu. Derisinde yanık izi yoktu. Yanağındaki yara izi yoktu. Daha genç görünüyordu. Dövüşmekten daha az yara almıştı. Belki de o değildi. Belki de Hugh'nun derisini giyen Saiman'dı, ya da ...

Hugh bakışlarımı karşıladı. Buz mavisi gözleri bana güldü.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Bu oydu. Hugh o gözlerdeydi ve onu nerede olsa tanırdım.

Babamın ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama en sevdiği insan yıkım topunu bir şekilde tamir etmişti. Yüce Tanrım, ne kadar sihir gerekti? Nasıl . . . ?

Bu Roland'ın bildiği anlamına geliyordu. Hugh ölmüş gibi davranmaya çalışıyordum ve neredeyse kendimi Roland'ın benden haberi olmadığına ikna edecektim ama Hugh'nun var olmaya devam etmesi inkârımı yerle bir etti. Roland onu iyileştirmişti. Konuşmuşlardı. Babam biliyordu. Babam benim için geliyordu.

Sikeyim.

Jim dişlerini göstererek gülümsedi. Yanındaki Barabas dondu kaldı.

Kafamın içinde histerik bir ses "Kaçın!" diye bağıırıyordu. Kaçın!

Onu bastırdım. Kılıcım yoktu. Hiçbirimizin silahı yoktu. Şimdi panik yapmanın sırası değildi.

Üçüncü kattaydık. Sadece iki çıkış vardı, dışarı açılan ön kapı ve arka kapı, ki bu bir çıkış değil, güneşlenme odasına açılan dar bir koridorun girişiydi. Ön kapıya ulaşmak için Hugh'nun içinden geçmem gerekiyordu. Hugh benden altmış beş kilo daha ağırdı ve onun vücudunun neler yapabileceğini tecrübe etmiştim. Bir kılıç olmadan onu geçemezdim. En az kayıpla geri çekilmek için tek seçeneğimiz arka kapıydı. Adamlarımı buradan tek parça halinde çıkarmak zorundaydım. Tüm bunlar için daha sonra çıldırabilirdim.

Kalfalar Hugh'ya bakakaldı. Muhtemelen çoğu onu tanıımıyordu. Ghastek'in yüzü bembeyaz oldu. Ryan'ınki de öyle. Onun kim olduğunu ve neler yapabileceğini çok iyi biliyorlardı.

Ghastek önce toparlandı ve ayağa kalktı. "Sizi beklemiyorduk Komutan."

Tercümesi: Burada ne halt ediyorsun?

Hugh Ghastek'in yanında durmak için hareket etti.
Ghastek uzun boyluydu.

Hugh onu cüceleştirdi. "Benim hatam. Önceden haber vermeliydim."

Hugh gülümsedi. O nazik, hoş kılığına bürünmüştü. Rahatsız olmanıza gerek yok, ben sadece adamlardan biriyim. Hükümetleri devirir, ölüm hasadı toplar ve şiddetten zevk alırım ama lütfen benim yüzümden ayağa kalkmayın.

Bunun sonu kötü olur.

Hugh bekledi. Ghastek uyandı ve kenara çekildi. "Lütfen oturun."

Hugh ona "Beni tanıştırmalısın," dedi ve oturdu.

Ghastek bir an için bunu düşündü. Bu benim meslektaşım, neredeyse ölümsüz psikotik bir savaş lordu.

Ghastek, "Lütfen Hugh d'Ambray'e hoş geldiniz deyin," dedi. "Kendisi merkez ofisimizin bir temsilcisidir ve geniş kapsamlı yürütme yetkilerine sahiptir."

"Bu kadar resmi olmayalım," dedi Hugh. "Lütfen işinize devam edin. Ben burada sessizce oturup gözlemleyeceğim."

Ghastek ve ben birbirimize baktık.

"Lütfen," diye davet etti Hugh. "Sanırım bir bina hakkında bir şeyler vardı?"

Ryan Kelly'nin ağzı sıkıca kapalı kaldı. Herkes bana baktı. Görünüşe göre bir şey söylemem gerekiyordu.

"Söz konusu bina Medrano Reclamations'ın parçalara ayıracağı bir harabe. Malzemeleri kurtaracaklar, satacaklar ve yollarına devam edecekler."

"İslah sürecinin nasıl işlediğinin farkındayım," dedi Ryan, sesi dikkatle nötrdü. "Sorun ıslah değil. Sorun binanın yeri. Pack'in şehir sınırlarımızla hızlı ve gevşek oynamasına itiraz ediyoruz."

Hızlı ve gevşek mi? Birisi aylık "Catchphrase Monthly" aboneliğini yenilemişti. "Sınırın nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Elbette farkındayım."

"O halde binanın bizim tarafımızda olduğunu kabul ediyorsunuz?"

"Evet, ama sizin de belirttiğiniz gibi bina bir harabe. Kısmen bizim tarafımızda ve anlaşmamıza göre Sürü bizim bölgemizde mülk satın alamaz."

"Haklısın." Elimi kaldırdım ve Barabas elime bir kâğıt tutuşturdu. "Şehir tarafından yapılan bağımsız bir değerlendirme, sınırın sizin tarafınızda yaklaşık dört yüz elli beş metreküplük bir enkaz olduğunu gösteriyor; bunun yüzde yetmiş beşi gevşek beton ve büyüyle indirgenmiş toz, yüzde on beşi ahşap ve yüzde onu çeşitli metaller olarak tanımlanıyor ve hepsinin değeri yaklaşık bin beş yüz dolar. İşte bu yüzden bu bağışı hazırladık. İki grup arasında süregelen işbirliği ve dostane ilişkilere yönelik iyi niyetimizin bir göstergesi olarak Sürü, söz konusu enkazın değerini diledikleri gibi kullanmaları için İnsanlara hediye ediyor."

Kağıdı uzattım. Ryan kağıdı aldı ve emin olamayarak durakladı. "Komutan, ister misiniz? ?"

Hugh başını salladı.

Neden buradasınız? Ne planlıyorsunuz?

Ryan gazeteyi okudu. "Doğru görünüyor."

Ghastek, "Halk, cömert hediyeleri için Sürü'ye teşekkür ediyor" dedi.

"Sürü, devam eden işbirliği için Halka teşekkür eder." Güzel, harika, hadi buradan defolup gidelim.

Hugh öne doğru eğildi, bana baktı ve sessiz bir konuşma tonuyla, "Bu tür şeylerden sıkılıp birini yumruklamak istediğin oluyor mu?" dedi.

"Benimkilerden birine yumruk atarsan kolunu kırar ve onunla seni öldüresiye döverim."

"Kate." Ghastek'in sesi bir uyarıyla titriyordu. "Durumu tam olarak kavradığını sanmıyorum."

Hugh sırttı. "İşte benim kızım."

Ghastek gözlerini kırptırdı.

Jim vahşi bir hırıltıyla bütün dişlerini gösterdi.

"İnsanların başka sorunları var mı?" Ben sordum.

Ghastek bakışlarını bana ve Hugh'a dikerek, "Şu anda olmaz," dedi.

"Harika. Sürünün de başka bir sorunu yok." Hugh boğazını temizledi.

Kapılar açıldı ve daha önce hiç görmediğim dört kişi bir muşambayı içeri taşıdı.

Sandalyemden kalktım ve geri çekildim. Halkım da benimle birlikte geri çekildi.

Dörtlü, muşambayı bir gümbürtüyle masanın üzerine bıraktı. Tabaklar ve bardaklar havada uçtu. Bir adamın kanlı, parçalanmış bedeni önümüze serildi, giysileri parçalanmış ve yapışkan bir kırmızılıkla lekelenmişti. Kanın yoğun metalik kokusu yüzüme çarptı.

Arkamdaki iki render etten bir girdap içinde kürke büründü.

Cesedin karnı yarılmış, kenarları şekil değiştiren pençelerinin izleriyle oyulmuştu. Bağırsakları kalın kümeler halinde dışarı çıkmıştı. Yüzü kan içindeydi ama onu hemen tanıdım.

Claire çığlık attı. Kalfalar masadan geri çekildi. Herkes aynı anda bir şey söyledi.

"Sizin adamlarınız Mulradin Grant'ı öldürdü," dedi Hugh, sesi diğerlerini bastırarak.

Ghastek, "Aklımızı kaybetmeyelim," diye uyardı. "Bana kanıt gösterin!" Jim hırladı.

"Cesede bakın." Hugh cesedi işaret etti. "Herkesin ihtiyaç duyacağı tek kanıt o."

Polis akademisinden yeni çıkmış en acemi acemi bile bu yaraları anında teşhis edebilirdi. Kesiklerin yayılımı, deseni, oyukların büyüklüğü, hepsi kusursuzdu. Mulradin bir şekil değiştiren tarafından öldürülmüştü.

"Bunun Sürü'nün bir üyesi tarafından yapıldığına dair hiçbir kanıt yok," diye bağırdım. "İnfaz timinizde şekil değiştirenleri çalıştırıyorsunuz."

Claire ileri geri sallandı. "Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım."

Ghastek, "Hemen sonuca varmayalım," dedi.

Hugh onu işaret etti. "Sen sessiz ol. Sürü eyaletteki tüm şekil değiştirenler üzerinde hakimiyet iddia ediyor. Tüm sorumluluk onlara aittir."

"Halkımı bu işe karıştırma," dedim. "Seni pişman ederim."

"Tehditler savurmana bayılıyorum," dedi Hugh.

"Sonrasında olacakları daha da çok seveceksin."

Ghastek önce Hugh'ya, sonra bana, Hugh'ya, sonra bana bakmaya devam etti.

"Sabırsızlanıyorum bebeğim," dedi Hugh.

Sadece Curran bana bebek dedi. Beni kışkırtıyordu.

"Onu sen öldürdün!" Claire çığlık attı, sesi tizdi. "Kocamı öldürdün!"

Hugh ona doğru adım attı. Sesi nazikleşti. "Onlar yaptı. Baksana. Ona bir bakın. Kocanız ölmeden önce acı çekti. Bu konuda bir şey yapmak istemiyor musun? Hayvanlara bedel ödetmek istemiyor musun?"

Claire'in yüzü bembeyaz oldu. Kolundaki metal bileziği tuttu.

"Dur!" Ghastek'in sesi bir kırbaç gibi şakladı.

Hugh ona doğru döndü. "Bu onun isteği. Bırak gerçekleşsin."

Ghastek bir adım geri çekildi. "Burası bizim şehrimiz. Takdir yetkisine sahibim."

"Artık değil," dedi Hugh, gözlerimle buluştu ve göz kırptı.

Seni sonovabitch. Bu tam da onun istediği şeydi: geri dönüşü olmayan büyük ve çirkin bir toplumsal olay. Vampirleri öldürdükten sonra geri dönebilirdik, onlar bir maldı. Ama zaten cinayetle suçlanıyorduk. Mulradin'in cesedi masadayken ve yas tutan dul eşi aklını kaçırmışken İnsanlardan herhangi birini öldürürsek, tüm şehir bize karşı cephe alırdı. İnsanları bizi sevdiklerinden daha fazla sevmiyorlardı ama Atlanta'nın ikisinden de kurtulma şansı olsaydı, şehir bunu değerlendirirdi. Hugh'un Sürü'ye karşı savaş ilan etmek ve bunun için kutlanmak için bir bahanesi olacaktı.

Claire bileziği kopardı. Kırmızı renkte titreşti ve tavan patladı.

Altı vampir odaya düştü. Bir anlığına donup kaldılar; üçü masanın üzerine tünemiş, üçü de yerde yatıyordu, gözleri kızıl bir açlıkla parlıyordu. Bir deri bir kemik kalmış, kılsız iskeletler sert kas ipleriyle sarılmış ve lastik gibi bir deri giymişlerdi; artık insan değillerdi, akılları başlarında değildi ve her zaman açtılar.

Ryan öne atıldı, kollarını iki yana açtı. Vampirin gözleri karardı. Yüzü gerginlikten titriyordu. Onları tutmaya çalışıyordu ve tutuşu kayıyordu.

"Geri çekilin!" Havladım.

İki yanımdaki şekil değiştirenler arka kapıya doğru akın etti, iki render hariç hepsi. Bir gümbürtü kapının menteşelerinden fırladığını ve birinin kapıyı tekmeleyerek açtığını duyurdu.

Hugh döndü ve Ryan'ın çenesine bir yumruk indirdi. İri adamın gözleri kafatasının içine yuvarlandı, yüzü gevşedi ve yere yığıldı.

Vampirler zincirleri kopmuş kuduz köpekler gibi ileri atıldılar. Bir tanesi -büyük, dişi ve yeni dönüşmüş- Hugh'ya doğru atıldı. Beşi havada süzülerek üzerimize doğru geldi, gözleri parlak yırtıcı kırmızı, herhangi bir yönlendiricinin kısıtlamasından kurtulmuş, zihinleri açık yaralar gibi, ölümsüzlük sızdırıyordu. Beş. Çok fazla.

İnsanlar ön kapıdan kaçtı. Ghastek durdu, yüzü çarpılmıştı.

Beş vampiri zihnimle yakaladım. Çok kolay oldu. Şaşırtıcı derecede kolay. Hortlak sıçramanın ortasında gevşedi, zıplamak yerine düştü.

Masanın arkasında Hugh'nun adamlarından biri öne çıktı, fitti, saçları kısa koyu kirli sakaldı, elinde iki silah vardı ve kadın vampirin yüzüne doğru ateş etti. Kurşunlar yaşayan ölüleri parçaladı, kurumuş etleri çiğneyip geçti.

Render'larım hep birlikte hareket etti. Sağımdaki Sage bir vampiri daha yere düşmeden havadan çekip aldı ve leopar pençeleriyle donanmış devasa canavar eliyle kafasını kopardı. Solumdaki kurt adam ikinci kan emicinin bağırsaklarını deşti. Sıradaki çifti onlara doğru çektim.

Dişi vampir silah seslerine rağmen ilerlemeye devam etti. Adam ateş etmeye devam etti, oyulmuş profili soğuktu. Kurşunlar vampirin beynini ve kaslarını delip geçerken, kafasının arkasından parlak kırmızı sisler fışkırdı. Kafatasının üst kısmı parçalandı. Hortlak durakladı, hafifçe döndü, ayakları üzerinde dengesiz bir şekilde duruyordu ve beyninin eskiden olduğu yerde açılan delikten duvarı gördüm.

Vampir bir adım daha attı ve uzuvları seğirerek yere yığıldı.

Hugh güldü.

Evet, evet, uşağın tetiği nasıl çekeceğini biliyor. Isır beni. Son ölümsüzü de renderlara doğru çektim. Tek bir kişi arkamdan masaya doğru koştu. Vampir cesetlerinin üzerinden atladı ve Mulradin'in cesedinin yanına indi. Desandra. Lanet olsun.

İşleyiciler son vampiri parçaladı.

Silahlı adam döndü ve ben onun yüzünü gördüm. Bakışları beni yumrukladı. Nick. Yüce Tanrım.

"Desandra!" Hırladım.

Nick Desandra'yı gördü ve ateş etti. Silahlar kükreyerek bir-iki seri halinde mermi püskürttü. Desandra sarsıldı, döndü ve doğruca bana doğru koştu.

Görüntüler son iki vampiri de yere düşürdü. Desandra yanımdan geçip kapı aralığına girdi. Render'lar etrafımı sararak bedenleriyle beni Halk'ın görüş alanından engellediler. Döndüm ve koşarak koridora çıktım. Gördüğüm son şey diğer kapı aralığından Ghastek'in yüzüydü. Az önce bir savaşın başlangıcına tanıklık etmiş bir adam gibi görünüyordu.

Koridor ıssızdı. Yirmi metre ötede, koridorun sonunda, güneş odasının parçalanmış pencerelerinden ay parlıyordu. Jim kenarda durmuş, şekil değiştirenler teker teker pencerelerden atlarken hırlıyordu. Ona doğru koştum, iki render çıkışımı kapatıyordu.

"Kaçın!" Hugh gürledi, sesi bizi kovalıyordu. "Acınası kalenize koşun! Katili bana vermek için yarın öğlene kadar vaktiniz var yoksa işinizi bitiririm! Sizi bizim bölgemizde görürsem öldürürüm!"

Kafasını kesmeden önce arkamı dönüp vücudundaki tüm kemikleri kırmak istedim. Üvey babamı öldürmüş, B teyzemi yok etmiş ve Curran'ın bacaklarını kırmıştı. Bunu ödeyecekti. Odaya doğru geri döndüm. Eğer onu öldürürsem . . .

"Eşim!" Jim seslendi.

Eğer onu öldürürsem, şekil değiştirenler bunun bedelini yıllarca ödeyecekti. Ve kılıcım yoktu. Ahh.

Kör edici öfke sisinin içinden zorla geçtim ve parçalanmış camlara doğru koştum. Hugh şehrin Halk tarafına girmemi bekliyordu. Bu bir uyarı değil, bir meydan okumaydı.

Kırık güneşlenme odası pencereleri önümde belirdi. Üç kat, büyük bir düşüş.

Jim beni yakaladı ve kırık pencereden atladı. Midem boğazıma kaçtı. Yere indik ve beni kaldırıma bıraktı. Koşarak yere düştüm ve arabalarımıza doğru koştum.

Jim anahtarı arabanın kapısına soktu.

Yukarıdan bir vampir fırladı ve cipin tavanına indi. Çılgın kırmızı gözler bana dik dik baktı. Kendi zihnimle onun zihnini yakaladım.

Ben daha bir şey yapamadan, kırmızı tüyleri diken diken olmuş, yatay gözbebekleri olan pembe gözleri şeytani görünen bir weremongoose belirdi. Pençeleri parladı. Vampirin kafası bir tarafa, cesedi diğer tarafa uçtu. Kapıyı sarsarak açtım ve yolcu koltuğuna kaydım. Jim anahtarı kontağa soktu, Barabas da arkamdaki koltuğa oturdu. Motor mırıldandı.

Büyü dalgası vurdu. Bernard'ın duvarlarındaki koğuşlar tutuştu ve soluk yeşil renkte parladı. Motor tekledi ve öldü.

Hepsinin canı cehenneme.

Jim yemin etti.

Arabayı ısıtmak ve büyülü suyla çalışan motoru çalıştırmak için on beş dakika boyunca ilahi söylemek gerekiyordu. Geciktiğimiz her saniye, Halkın takviye kuvvetleri

yaklaşıyordu. Bu olay daha da büyümeden buradan çıkıp Paran Dağı Köprüsü'ne gitmemiz gerekiyordu.

- - -

Araçtan atladım ve avcıyı sırtımdaki kılıfına yerleştirdim. "Yürüyerek gidiyoruz." Arkama bakmadan döndüm ve koşmaya başladım. Bir an sonra iki render bana yaklaştı. Arkamdan Jim seslendi, "Sıraya girin. Sarah, işaret et. Rodriguez, arka koruma."

Otoparktan koşarak çıktık.

"Seni taşıyabilirim!" Demon-Barabas arkamdan teklif etti.

"Ben iyiyim." Son sürat koşmadıkları sürece onlara ayak uydurabilirdim. Bunu çok uzun süre yapamazdım ama yapmak zorunda da değildim. Mt. Paran Yolu bir buçuk mil ötedeydi. Jim'in yedeği orada bekliyordu. Yeniden toplanacaktık ve sonra Hugh'u Atlanta'yı haritada bulduğuna pişman edecektim.

4

TSOĞUK HAVA ciğerlerimi yaktı. Etrafımda ağaçlar yolu doldurmuştu. Bitkiler büyüü severdi; büyümelerini teşvik ederdi.

Etrafımızdaki ağaçlar onlarca yıllık görünüyordu, dalları tek bir dal kütlesine dönüşüyordu.

Kaslarım giysilerimin altında sıcak ve gevşek hissediyordu. Dokuz dakikadır koşuyorduk ve her yanımdaki şekil değiştirenler hiç de yıpranmış görünmüyordu. Onlar için bu koşu temposuydu. Benim içinse hızlı bir koşuydu.

Zihnimde Hugh d'Ambray'i dördüncü kez öldürdüm. Fantezi, gerçeği kadar tatmin edici değildi ama Avcıyı göğsünden içeri sokmayı düşünmek daha hızlı koşmamı sağlıyordu.

Zamanlama daha kötü olamazdı. Gücümüz yarıdan azdı ve Curran gitmişti. Hugh bir planlamacıydı. Hiçbir şeyi şansa bırakmazdı. Ya sürü içinde gerçekten iyi bir istihbarat kaynağı vardı, ki bu da sürü konseyindeki yüksek mevkideki köstebeği ile uyumlu olurdu, ya da tüm bunları o tasarlamıştı, bu da Gene ve İber kurtlarının Hugh'un cebinde olduğu ve Curran'ın bir tuzağa düştüğü anlamına geliyordu. Korku içimde kıpırdandı. Hızlandım. Şekil değiştirenler de benimle birlikte hızlandı.

Curran kendini idare edebilirdi. O tam olarak küçülen bir menekşe değildi. Eğer onu tuzağa düşürmeye çalışacak kadar aptallarsa, eve onların kanına bulanmış olarak dönerdi.

Arkamda bir ölümsüz zihin menziline girdi. Bu serbest değildi. Biri onu kullanıyordu. Bir başka vampir zihin ilkinde katıldı. Sonra bir tane daha. Sınıra kadar bir eskort. İnsanlar ne kadar da düşünceli.

Vampirler yaklaşıyordu. Omzumun üzerinden baktım ve onları gördüm, üç kâbus gibi şekil, sarsak ama hızlı bir yürüyüşle yolda ilerliyorlardı.

Bacaklarımdaki tüm hızı kullanarak depar attım. Yol döndü ve Paran Dağı Düdeni'ni gördüm; futbol sahası büyüklüğünde, dev bir ağzın yarı açık halini andıran bir boşluk. Düden güçlü bir büyü dalgası sırasında doğmuştu ve Northside'ın zenginliği neredeyse bir gecede üzerine tek şeritli bir köprü inşa edilmesini sağlamıştı. Ay ışığı taş korkulukları ve tanıdık görünümlü üç cip ile köprüde bekleyen altı şekil değiştireni aydınlatıyordu.

Şekil değiştirenlerden biri diğerlerinin önünde duruyordu. Ceketini çıkarmıştı. Öne doğru eğilmişti, karanlık gözleri soğuk ve yırtıcı bir ifadeyle arkamızdaki vampirlere sabitlenmişti, kaslı vücudu sıkıştırılmış bir yay gibi kıvrılmıştı. Derek'e "harika çocuk" derdim ama "çocuk" artık ona uymuyordu. Kemikleri sinew ile birbirine bağlayan sert kaslardan başka bir şey değildi. Vücudu on dokuz yaşında olabilirdi ama kara kaşlarının altındaki gözleri otuz beş yaşındaydı. Jim'e destek biriminin başına sağlam birini getirmesini söylemiştim.

İkinci bir şekil değiştiren, Derek'in sağındaki köprünün taş korkuluklarına tünedi. Ayın ışığı yüzüne vuruyordu. Varlığımın baş belası. Düşündüm.

Derek ve Ascanio. Aralarında bir futbol sahası kadar mesafe olduğu sürece gayet iyi anlaşıyorlardı. Onları birbirlerine yaklaştırmak, gaz dumanıyla dolu bir eve yanan bir kibrit getirmek gibiydi. Köprünün bu basınç altında patlamamış olması bir mucize.

Vampirlerle aramızdaki mesafe azaldı. Yaşayan ölümler kazanıyordu. Hava boğazımda ateşe dönüştü. Bir an sonra köprüye vardık. Tebeşirle çizilmiş beyaz bir çizgi taşı, yani sınırı geçiyordu. Onu temizledik.

Öndeki kan emici çok yakındaydı, eğer durursak bizi yakalayacaktı.

Derek silahtan çıkan bir mermi gibi yanımızdan geçti.

Omzumun üzerinden baktım. Vampir tebeşir çizgisini aştı. Derek sıçradı ve ölümsüze tekme attı. Ayağı vampirin kafasına çarptı. Çarpmanın etkisiyle iğrenç yaratık bir metre geriye savruldu. Yere düştü, tekrar ayağa fırladı, dondu ve kaldırımda onu bekleyen diğer canlı cesetlerin yanına geri döndü.

Şekil değiştirenlerin sırasını geçip yavaşlayarak yürümeye devam ettim. Gerçekten eğilmek istiyordum ama teşhir ediliyordum, bu yüzden bedenimi dik durmaya zorladım. Nefes almak bisiklete binmek gibidir. Nasıl yapıldığını asla unutmazsınız ve sonunda bedenim de havayı ısırıp büyük yudumlarla yutmak yerine nefes alabileceğini hatırladı. Ciplerin büyük kısmı bizi kan emicilerin görüş alanından saklayana kadar araçların yanından geçerek yürümeye devam ettim. Grubun geri kalanı beni takip etti.

Zihnim sonunda Conclave'de neler olduğunu anladı. Hugh d'Ambray benim için gelmişti. Benimle ilişkisi olan herkes göğsünde büyük bir hedef tahtası edinmişti. Onları teker teker ya da her seferinde bir düzine öldürecek, ne gerekiyorsa yapacaktı. Hafızam Hugh'un sesini tekrarladı. "Bu onun isteği. Bırak gerçekleşsin." Babam daha önce de şekil değiştirenleri hedef almıştı ama hiç bu kadar açıktan. Roland burada olduğumu biliyordu ve Hugh'yu sürünün belini kırması ve bu arada beni de kaçırmaması için göndermişti. Korktuğum şey başıma gelmişti. Arkadaşlarım benim yüzümden ölecekti.

Bunu kabul etmek başımı bir kova soğuk suya sokmak gibiydi.

Bu şekilde olmaması gerekiyordu. Planlarımda Curran hep yanımdaydı. Benim planlarımda birlikte durur, birlikte savaşır ve bunu kendi şartlarımızla yapardık. Bunun yerine Curran Appalachian'ın vahşi doğasında kaybolmuştu ve ben de elimde bir cinayet ve hayatta tutmam gereken bin beş yüz insanla burada sıkışıp kalmıştım. Ben Konsolos'tum. Yapmam gereken bir iş vardı. Bu savaşı bastırmak zorundaydım.

Her seferinde bir adım atmalıyım. Birinci adım: Katili bul.

Jim onun adımlarını benimkilerle eşleştirdi. "O arkadaki de neydi öyle? Neredeyse seni ona doğru yürümeye kışkırtmasına izin verecektin."

"Curran'ı bulmanı istiyorum. Hugh ondan nefret ediyor ve muhtemelen Curran'ın tam olarak nerede olduğunu biliyor. En iyi ihtimalle Gene onu buradan uzak tutuyor. En kötü ihtimalle, bu bir tuzak."

Jim bana doğru eğildi. Bakışları benimkilerle buluştu. "Hey. Bana bak."

Baktım.

"Curran iyi olacak. O bunu halleder. Onu alt etmek için Kuzey Carolina'ya bir ordu göndermeleri gerekirdi. Gene'in bölgesini izleyen adamlarım var. Kimse girip çıkmadı."

Bu doğru. Jim'in onları izleyen biri vardı. "Hugh kafanı karıştırmaya çalışacak. Ona izin verme. Yap senin işin. Sana güvenen 1500 kişi var."

"Harika bir moral konuşması."

"Eğer moral konuşması istiyorsan, kendine bir amigo bul. Hugh'un yanındaki Haçlı'yı tanıdın mı?"

"Evet." Nick'i tanımıştım, tamam. Desandra'yı vurduğunu görmüştüm.

"Neden kaçtık?" diye sordu arkamdan bir adam.

Durdum ve onunla yüzleşmek için ayağımın üzerinde döndüm.

Jennifer'in korumalarından biriydi. Yirmili yaşlarının başındaydı, iriydi, sarı saçları vardı ve atletikti. Gözleri ay ışığını yakalayarak sarı sarı parlıyordu. Dudakları titriyor, dişlerini gösteriyordu. Doğru, tüm ışıklar açık ve her nefeste saldırganlık soluyor. Adrenalin bağımlısı. Koruma için kötü bir seçim.

"Elimizde numaralar vardı. Onları yakalayabilirdik."

Jennifer'a "Onu oturt," dedim. "Yoksa ben oturturum ve bu hiç hoşuna gitmez."

Jennifer'in ifadesi boştu.

"Lanet olası korkaklar gibi görünüyoruz," diye hırladı sarışın. "Yapmalıydık ..."

Desandra ileri atıldı, sarışını boğazından yakaladı ve onu köprünün taş yüzeyine çarptı. Sırtı kayaya çarptı. Desandra'nın sesi hırıltılıydı. "Eşi sorgulama! Klanını alfanın önünde utandırma!"

Sarışın nefes almaya çalışarak soluk soluğa kaldı.

Biri hiçbir şey yapmıyor, diğeri iki katını yapıyor. Kimin daha kötü olduğunu bilmiyordum.

Desandra sarışını ayağa kaldırdı ve gözlerinin içine baktı, yüzü onunkinden bir santim uzaktaydı. "Bana bak."

Adam ona baktı, yüzü şok olmuştu.

"Jennifer hoşgörölüdür. Yüzümü arayın; hoşgörölü olduğumu mu düşünüyorsunuz?"

Sarışın yutkundu. "Hayır, Beta."

"Hoşgörölü olmadığımı göstermemi mi istiyorsun?"

"Hayır, Beta."

"Eş'i sorgulama hakkını kazandığında konuşabilirsin. O zamana kadar sana bir emir verdiğinde çeneni kapatıp itaat edeceksin yoksa dilini koparırım. Bir keresinde bana yapılmıştı ve tekrar büyümesi altı ay sürüyor. Anlaşıldı mı?"

Sarışın başını salladı.

"Yeter," dedi Jennifer.

Desandra elini açtı ve başını bana doğru eğdi. "Özür dileriz, Konsey Üyesi."

"Benim adıma özür dilemene ihtiyacım yok," dedi Jennifer. "Kendine dikkat et."

Desandra'nın omurgası yarım nefes boyunca kaskatı kesildi, sonra o kadar hızlı gevşedi ki, bakmasam fark etmeyecektim. Omuz silkti, yere baktı ve mırıldandı. "Özür dilerim, Alfa."

Onların oyunlarına ayıracak vaktim yoktu. "Hugh d'Ambray ve Halk'ın Kale'ye saldırmasına on sekiz saatten az bir süre kaldı. Savaş bir kez başladı mı, durdurmak zor olacaktır."

Halk ve Sürü hiçbir zaman karşı karşıya gelmemişti ve her iki tarafta da kanıtlayacak bir şeyleri olduğunu düşünen çok sayıda aptal vardı.

Desandra ceketini silkti ve sırtını erkek kurda döndü. Erkek bir bıçak çıkardı ve sırtını yardı. Küçük bir an için dişlerini gösterdi. Kurşun muhtemelen hâlâ vücudundaydı.

"Savaşı önlemek zorundayız," dedim. "Mulradin'in cesedi, düşünceler?"

"Katil bir şekil değiştiren," dedi Jim. "Ayı değil. Ezmeye meyillidirler. Cesette köpek ya da kedi dişleriyle uyumlu delikler vardı."

"Katılıyorum." Jennifer'a baktım. Fikir birliğine ihtiyacım vardı çünkü söyleyeceklerim hiçbirinin hoşuna gitmeyecekti. "Sen ne düşünüyorsun?"

Jennifer, "Bunun bir şekil değiştiren olması mümkün," dedi. "Sürü dışından biri. Bunu bizim insanlarımızdan birinin yaptığını düşünemiyorum."

"Cesedin kokusunu iyi aldım. Bu bir kurt," dedi Desandra. "Bizimkilerden biri."

"Yalan söylüyorsun!" Jennifer tükürdü.

Desandra omuz silkti. "Neden yalan söyleyeyim ki? Kokuyu tanıyorum. Daha önce birkaç kez kokusunu almıştım, Keep'te ve klan evinde. Kaleye sık sık gelen biri değil ama kokuyu tanıyorum ve bizden biri."

Jennifer'ın yüzünde öfke ve nefret birbirini tırmalıyordu. "Bunu neden yapıyorsun? Bundan ne kazanabilirsin ki?"

"Doğruyu söylüyorum," dedi Desandra.

"Bu da senin planlarından biri, değil mi? Bu sefer değil."

Jennifer'a eşlik eden üç kurt ve yanımdaki kurt render aynı anda iki kadın dışında her yere bakmaya karar verdi. Arkalarında Derek de hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu. Ascanio gözlerini devirdi.

"Bu sefer olmaz, beni duyuyor musun?" Jennifer'ın sesi yükseldi ve histeri notaları aldı. "Artık komplo yok, Desandra. Artık Desandra Şov yok."

Ve Jennifer herkesin içinde kendini kaybetmişti. Müthişti. Çünkü gerçekten ihtiyacımız olan şey buydu, bu sidik maçını yapmak

tam şu anda tanıkların önünde.

"Masaya koy," dedim. "Mulradin'in cesedine dönelim."

"Desandra haklı," dedi Robert, sesi soğuk ve kesin.

Hepimiz farelerin alfasına döndük. O kadar sessizdi ki, orada olduğunu unutmuştım.

"Bu bir kurt," dedi. "Kan kokusu çok yoğun olduğu için koku alamadım ama yaraları ayrıntılı olarak görebilecek kadar yakındım. Mulradin karşı koymuştu. Saldırğını yakalamış olmalı, çünkü kanlı ellerine yapışmış bir kürk gördüm. Kurt kürkü."

Jennifer ona ters ters baktı. Bir buzula kibrit çakmak gibiydi. Robert tedirgin olmadı.

"Süre dolmadan katili bulmamız gerekiyor," dedim o tekrar çıldırmadan önce. Eğer katili gözaltına alırsak, durumu yatıştırmak için hâlâ bir şansımız olabilirdi.

"Eğer hâlâ yaşıyorsa," dedi Jim.

İyi bir noktaya değindin. Hugh'un yerinde olsaydım, onu ele veremeyeceğimizden emin olmak için bu kurdu öldürürdüm.

"Peki bu kişiyi bulursak ne olacak?" Robert söyledi.

Soru yumuşak bir tonda sorulmuştu ama vereceğim cevaba çok şey bağıymış gibi bir hisse kapıldım.

"Katil yakalanırsa, Sürü içinde bir soruşturma yürütülecek," dedim.

"Peki ya suçlu bulunursa?" Robert ısrar etti.

"Robert, gerçekten ne soruyorsun?"

Robert durakladı. "Velayeti soruyorum."

"İnsanlara, bir şekil değıştiren canlı canlı yakma partileri için sürü üyelerimizden birini vermeye hiç niyetim yok," dedim. "Onlar ayaklarını yere vurduklarında biz yuvarlanmayız. Ama sorumlunun kim olduğunu bulmamız gerekiyor. Ne olduğunu öğrenmeden harekete geçemeyiz."

"Olay yerini incelememiz gerek," dedi Jim. "Ceset kurtboğan kokmuyordu."

Kurtboğan koku izini gizlemek için kullanılırdı. Bir şekil değıştiren onu kokladığında, en iyi iz sürücü bile

hapşırma nöbetlerine dönüşüyordu. Kurtboğan olmaması, bir yerlerde bozulmamış bir suç mahallinin bizi beklediği ve şekil değiştirenlerin açık bir kitap gibi kokularını okuyabileceği anlamına geliyordu.

Robert, "Bir suç mahallinin varlığından bile haberimiz yok," dedi. "Orayı ateşe vermiş olabilirler."

Barabas, "Hayır, böyle bir şey var," dedi.

"D'Ambray oyunları sever," dedi Derek. "Bizim oynamamızı istiyor."

Eğer bir suç mahalli varsa, nerede olabilir? Mulradin'in vücudundaki kan tazeydi. "Desandra? Ne kadar süredir ölü olduğuna dair bir fikrin var mı?"

"İki saatten az diyebilirim," dedi.

Jim başıyla onayladı. "Kulağa doğru gibi geliyor ama bu Mulradin'in ölüm anında Kumarhane'de olduğunu gösterir."

Burnumda altı milyon koku alma reseptörü vardı. Bir kurdun burnunda ise iki yüz seksen milyon. Desandra adamın birkaç saat önce öldüğünü söylese ona inanmaya meyilliydim ama bir şekil değiştirenin kumarhaneye girip Mulradin'i öldürdükten sonra çıkıp gitmesine imkân yoktu. Jim'e döndüm. "Kumarhanede olduğundan emin misin?"

"Evet," dedi Jim. "Ghastek ve Mulradin nöbet değişimi yapıyorlar, böylece içlerinden biri her zaman Casino'da oluyor. Ghastek Conclave'deydi, bu yüzden akşam vardiyası Mulradin'deydi. Kumarhaneden ayrılmazdı."

"Şart değil," dedi Robert sessizce.

Jim ona döndü.

"İki hafta önce adamlarımdan birinin onu nöbetçi olması gerekirken dışarıda gördüğüne dair bir ihbar aldım" dedi.

"Nereye?" Ben sordum.

"Warren," dedi Robert. "Gözcüm Mulradin'in bir binaya girdiğini görmüş ama o gece başka bir hedefi olduğu için takip edememiş."

"Peki bunu sınıfla paylaşmayı düşünüyor muydun?" Jim sordu.

Robert, "Sınıfın bizimle paylaşmamayı tercih ettiği bir dizi Şey var," dedi.

Belli ki orada bir gerginlik vardı. "Warren'daki hangi bina?" Ben sordum.

"Gözcü belirtmedi."

Bu, iğnenin hangi saman yığınının içinde saklı olduğunu işaret etmek kadar daralttı. Büyü Atlanta'yı harap ettiğinde, Warren'ın üzerinde tepinmiş, tüm sokakları ezmişti. Taşınabilecek herkes taşındı. Artık Warren yoksulların, suçluların ve sokak çocuklarının yaşadığı gecekondu mahallelerinden oluşuyordu ve çok büyüktü.

"Gözcüye daraltmasını söyleyebilir miyiz?" Ben sordum.

Robert biraz rahatsız görünüyordu. "Evet. Ama o bir gözlem noktasında."

"Nerede?" Lütfen Halkın bölgesinde deme. "Halkın bölgesi."

Bu benim gecem değildi.

"Telefon hattı?" diye sordum. Robert başını salladı.

Tabii ki. Telefon zaten sihirle birlikte muhtemelen çalışmazdı. "Gözlem noktasını bulmak için benimle birlikte küçük bir saldırı ekibine ihtiyacım olacak."

"Hayır," dedi Jim.

"Gidemezsin." "Reddedildi," dedim ona. "Kate!"

"Son baktığımda yetki bende idi. Bunu çözmek için bana meydan okumak ister misin?"

Jim bana kaşlarını çatı.

"Çok korkutucu ama hâlâ yetki bende. Robert, gözlem noktası nerede?"

"Centennial Drive'da."

Şaka yapıyor olmalısın. "Centennial Drive'da mı? Kumarhanenin karşısında mı?" Robert başıyla onayladı.

Harika. Hugh Atlanta'daki tüm vampirlere kuyruklu ya da kılıçlı bir Şey aratırken gizlice Halk'ın bölgesine gir, gizli kalmak isteyen bir werat bul, ki

hemen hemen imkansızdı, ve sonra Warren'a doğru yola çıktık. Çocuk oyuncağı. Görünmezlik pelerinimi ve ısıtılma cihazımı alayım.

Robert, "Saygısızlık etmek istemem ama Konsolos, gözlem noktasını asla bulamayacaksınız," dedi. "Bulsanız bile gözcüm sizinle konuşmaz."

"Benimle gelir misin?"

Robert başını salladı. "Evet."

Barabas, "Sizi oraya götüreceğ kadar adamımız var," dedi. "Birlikte gidebiliriz."

"Hayır. Amacımız gizlice girip çıkmak. Kalabalık bir grupla gidersek başarısız oluruz. Birincisi, daha dikkat çekici oluruz. Kendimize 'Hedef burası' yazan bir neon tabela da asabiliriz. Öldürmek için ısırın.' İkincisi, eğer sayıları arttıırırsak, bunu kendi bölgelerine bir saldırı olarak görecektlerdir. Üçüncüsü, eğer herhangi bir vampirle karşılaşırırsak, planımız kaçmak ve saklanarak hasarı en aza indirmek olacaktır, onlarla savaşmak değil. Hayır, küçük bir grupla gideceğiz ve bizimle gelenler insan postuna bürünecek."

"Bütün bunları o piç planladı," dedi Jim. "Kına yakıyordu. Suç mahallinde bir tuzak olacak."

"Büyük ihtimalle. Bu yüzden gitmem gerekiyor." Hepimiz arasında Hugh'la görüşmeden sağ çıkma ve adamlarımızı sağ salim götürme şansı en yüksek olan bendim.

"Bundan çok emin görünüyorsun," dedi Jennifer. "Belki de bütün bunlar bir tesadüftü. Bu d'Ambray insanları teftiş etmeye geldi, sorumlu adamı aradı, bulamadı ve cinayeti keşfetti."

Kapa çeneni. "Sebebi her ne olursa olsun, olay yerine gitmeliyiz. Bu konu tartışmaya açık değil." Ayağımı kaldırdım ve kasıtlı olarak köprüye bastım. "Bu benim ayağım. Ben indirdim. Bununla başa çık."

Hepsi bana baktı.

"Artık itiraz yok. Sadece oraya gitmeme ve oradan canlı çıkmama yardım et."

"Ben de geleceğim," dedi Jim.

"Kuşatma protokolünü başlatmanı istiyorum." Kuşatma protokolü uyarınca, şehirdeki tüm şekil değıştirenler Kaleye çekilecekti. En yakın kasabalardakilere ise kuzeydeki büyük bir orman olan Orman'a tahliye edilmeleri tavsiye edilecekti.

"Barabas bunu yapabilir."

Curran gitmişti, ben gitmiştim ve şimdi de Jim gidecekti. Hayır demeye ne dersin? Hayatlarında bir kez olsun Sürü benim söylediklerimi yapsa nasıl olur? "Sürü Konseyi'nin olay hakkında doğrudan bilgisi olan ve işleri yürütme konusunda deneyimli birine ihtiyacı olabilir." Jennifer'ın olanları rapor eden tek ses olmasını istemiyordum.

Jim bana baktı. Ne düşündüğünü çok iyi biliyordum. Beni Keep'e geri götürüp etrafımı savaşçı şekil değıştirenlerden oluşan halkalarla sarmaktan başka bir şey istemezdi ama Hugh her şeyi değıştirmişti. Sürünün Hugh'a karşı en iyi umudu bendim. O, savaşmak için eşsiz bir donanıma sahip olduğum bir düşmandı. Curran, Sürü için onlarca kez hayatını tehlikeye atmıştı. Sıra bendeydi. Eğer geri dönmezsem, birinin sürüyü bir arada tutması gerekiyordu. O kişi Jim olacaktı, çünkü bu iş için en uygun kişi oydu ve bu yüzden çok kızgındı.

"Robert'ı götürüyorsun," dedi, sesi çok sakindi. "Derek'i de yanına al."

Hayır demek için ağzımı açtım ve durdum. Robert'ın sadakatının nerede yattığına dair hiçbir fikrim yoktu ama Derek benim için ölebilirdi.

Neredeyse yirmi yaşındaydı, on altı yaşından beri savaş eğitimi alıyordu ve çoğu insanın hayatı boyunca başa çıkamayacağı kadar çok şey yaşamıştı. Onu hâlâ bir çocuk olarak gördüğüm ve incindiğini görmek istemediğim için ona karşı çıkmak sadece ikimizi de küçük düşürürdü.

"Var mısın?" Ben sordum.

Derek hafifçe kırılmış görünüyordu.

Doğru. Ne cüretle sorarım? Ergen kurtadamlar ve onların hassas duyguları.

Diğerlerine döndüm. "Bir kişiye daha ihtiyacımız var."

SWAT'tan polis teşkilatına kadar herkesin Denizciler ve SEAL'lar dört kişilik ateş timleri kullanırdı. Onlar

Hızlı, manevra kabiliyeti yüksek, dört tarafı da korumanızı sağlıyorlar ve bizim durumumuzda dört kişi olmak Halk'ın bölgesine gizlice girmeyi çok daha kolay hale getirecekti. Çiftlere ayrılabiliriz. Atlanta'da gece yürüyen bir çift hemen dikkat çekmez. Üç ya da dört kişi bir arada olursa dikkat çeker.

Myles, kurt render, öne çıktı. Mükemmel.

"Hayır." Jennifer gözlerini kıstı. "Desandra'yı da yanına al."

Cidden mi? Artık denemiyor bile. Sürü politikaları konusunda amatördüm ama bu bariz bir şekilde ortadaydı. Myles'ta ısrar edersem Desandra'ya hakaret etmiş olurum. Desandra geri adım atarsa, itibarını kaybedecekti.

Jim ve Robert birbirlerine baktılar.

"Bu tehlikeli bir görev ve Kurt Klanı Eş'e yardım etmek istiyor," dedi Jennifer. "Sürünün hâlâ en büyüğüüz ve Conclave'de bulunan alfa olarak klanımızın yardım etmek için elinden gelen her şeyi yapması gerektiğini düşünüyorum. Desandra kokuyu biliyor ve mükemmel bir savaşçı."

"Onu öleceğini umarak gönderiyorsun ve ne için, birkaç gün daha iktidara tutunabilmek için mi?" Jim söyledi.

Jennifer çenesini kaldırdı. "Söyleyecek bir şeyin varsa söyle kedi."

"Az önce yaptım," dedi Jim ona.

Eğer bunu şimdi kesmeseydim, bütün gece tartışacaklardı. "Yeter. Desandra, buna hazır mısın?"

Desandra çürük limonları emmeyi tercih ediyormuş gibi görünüyordu. "Onur duyarım, Konsolos."

"Harika." Artık eğlence partimde iki kurt vardı. Kurtlardan kaçınma stratejimin şimdiye kadar epik bir başarısızlık olduğu kanıtlanmıştı. "Kuzey tahliye rotasını kullanacağız."

Hem kuzey hem de güney kaçış rotaları planlamıştık ama kuzeydeki rota bir ahırın hemen yanından geçiyordu. Şekil değiştirenlerle yetişmek için bir ata ihtiyacım olacaktı. İyi ki çoktan bir tane kiralamıştım.

"D'Ambray'in Halk'ın bölgesinde yakalanan herkesi öldürmek için nasıl uluduğunu hatırlıyor musun?" Jim sordu. "Böyle bir şeyin olabilmesi için d'Ambray polislerle anlaşmış olmalı. Onlara rüşvet mi verdi, şantaj mı yaptı, ne yaptı bilmiyorum ama bir şeyler yapmış. Paranormal Aktivite Bölümü'nden uzak durun."

"Olur," dedim.

"Hazine sandığı kimde?" Desandra sordu.

Diğer render olan Sage soldaki cipe gitti ve kapağı açtı. Bir dizi silah bize bakıyordu: kılıçlar, bıçaklar ve coplar. Ayrıntılı bir şey yoktu, sadece öbür dünyaya yolculuğu hızlandıracak basit, işlevsel aletler. Derek uzunca bir süre bu smorgasbord'a baktı ve taktik bir tomahawk çıkardı. Simsiyah ve yaklaşık on sekiz santim uzunluğundaki baltanın başının bir tarafında altı inçlik bir bıçak, diğer tarafında ise keskin bir sivri uç vardı. Desandra iki ayak uzunluğunda som metal bir topuz çıkardı. Ağır başlığının sekiz keskin kanadı vardı. Robert'a baktım.

Gülümsedi. "Ben iyiyim. Yola çıkmadan önce oyuncaklarımı cipimden aldım."

Barabas'a döndüm. "Gitmeden önce konuşabilir miyiz?"

"Elbette." Benimle birlikte yürüdü. Bir yüzlük koydum "Barabas, şehirden ayrılmadan önce bir kuryeye uğrayıp birkaç mesaj göndermeni istiyorum. Şehirde sahip olduğumuz her iyiliği ve kolluk kuvvetlerinde sahip olduğumuz her iyi niyeti ara. Kötü günler için sakladığımız her şeyi kullanın, çünkü kasırga geldi. Lütfen Evdokia'yı ya da çocuklarından birini arayın. Ona ne olduğunu anlat."

Evdokia, Atlanta Covens'in önde gelen cadılarından ve geçmişimi bilen birkaç kişiden biriydi. Covens Roland'la sonuna kadar savaşıacaktı ve Hugh'un savaş yolunda olduğunu bilmeleri onlara hazırlanmak için zaman kazandıracaktı.

"Yapacağım."

"Keep'e varır varmaz lütfen bir savaş timi oluşturun ve Curran'ı bulmak için Kuzey Carolina'ya gönderin. Sessiz olun. Paniğe gerek yok."

Barabas başını salladı.

"Jim bir tane göndermek isteyecektir, ama bunu senin denetlemeni istiyorum.

Render kullanın, savaşçıları kullanın, bizi savunmasız bırakmadan alabileceğinizin en iyisini alın. Dağları kaya kaya parçalamaları gerekse bile umurumda değil. Canavar Lordu'nu bulmaları ve bunu hızlıca yapmaları gerekiyor."

"Anlıyorum. Peki ya Sürü Konseyi?"

"Onlar Jim'in sorunu. Eğer yapabilirsen, onları oyalamaya çalış. Yarına kadar karar vermeyi erteleyin. Sabaha dönmüş oluruz. Eğer öğlene kadar dönmezsem, ben ölürüm ve siz de tek başınıza kalırsınız."

"Anlaşıldı."

"Bul onu, Barabas."

"Kate, yapacağım. Sana söz veriyorum, yapacağım."

"Ayrıca, lütfen Jezebel'e Julie'yi şehirden çıkarmasını söyleyin.

Desteğe ihtiyacı olacak, çünkü Julie kaçmakta iyidir. Hugh Atlanta'yı alırsa, Julie burada olamaz. Onu kullanacak ve korkunç bir şeye dönüştürecektir."

Barabas, "Atlanta'yı kabul etmeyecek," dedi. "Biliyorum. Lütfen bunu benim için yap."

"Elbette. İyi şanslar."

"Teşekkür ederim. Buna ihtiyacımız olacak."

Arabalara geri döndük. Jim'in yüzü asıktı. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, geride bırakılmaktan bıktım," dedi.

"Bilin diye söylüyorum, Hugh'un hayatta olmasından bıktım."

Weremongoose halkımıza el sallıyordu. "Gidiyoruz."

Jim durakladı. "Kendini öldürtme ve beni gelip seni kurtarmak zorunda bırakma."

"Teşekkürler anne. Ben de seni seviyorum."

Jim nefesinin altından homurdandı ve cipe doğru gitti.

"Jim!" Seslendim, çok yüksek sesle.

Döndü.

Herkesin dikkatini çektiğimden emin olmak için bir saniye bekledim. "Yarın akşama kadar dönmezsem ve Canavar Lordu hâlâ kayıpsa, sizi kutsuyorum."

Jim gözlerini kırptırdı. Ağzı açıldı. "Anlaşıldı Alfa." Birinin sürüyü yönetmesi gerekiyordu. Bunu daha önce de yapmıştı ve eğer geri dönmezsem yine yapacaktı. Şimdi bunu yapma hakkını destekleyecek bir düzine tanığım var.

Jennifer başını salladı. O ve korumaları araçlarına bindiler. Desandra'nın sırtını kesip açan siyah saçlı adam oyalanıyordu. Desandra ona yaklaştı. "Alfa'mızla birlikte git. Kaleye vardığınızda Orhan ve Fatima'ya birini gönderin. Jennifer aptalca bir şey yapmaya kalkışırsa onu olabildiğince oyala. George'un sana yardım etmesini sağla."

Bu yüzden emekli alfa çiftini görmeye gitmişti.

Adam başıyla onayladı ve gitti.

Döndük ve arabalar tarafından vampirlerin görüş alanından gizlenerek köprüden aşağı indik. Şekil değiştirenler ilahi söylemeye başladılar ve ciplerin büyülü su motorlarını harekete geçirdiler.

"Orhan ve Fatma mı?" Robert sordu.

"Mm-hm," dedi Desandra. "Klanın başına geçmek için onların onayını aldım. O kaltağın beni otobüsün altına attığına inanabiliyor musun?"

- - -

Köprüyü geçmeyi bitirdik ve ormanlık yol boyunca çeyrek mil daha koştuktan sonra zar zor görünen patikadan sola döndük. Ağaçlar patikayı tıkamıştı, kökleri toprakta ilerliyor, gece gölgelerinde görünmüyordu. Mükemmeldi. Belki ayağım takılır, boynumu kırar ve Hugh'u beni avlama zahmetinden kurtarırdım.

"Sorun Jennifer'ın beni uçurumdan itmesi değil," dedi Desandra. "Anlıyorum. Bu konuda çok acemice davrandı. Kadın altı aydır tek başına bir alfa mı? Biraz incelik beklemek adil olur."

"Orhan ve Fatma'yı görmeye ne zaman gittiniz?" Robert sordu.

"Birkaç gün önce," dedi Desandra.

Robert, "Sürü'nün operasyonlarına dahil olmak istemiyorlar," dedi. "Bunu açıkça belirttiler. İstifa eden bir alfa, sürüsüne karışma hakkından vazgeçmiş olur. Onları zor bir duruma soktunuz."

"Beni kendileriyle görüşmeye davet ettiler. Ben istemedim. Orhan ve Fatima'nın beni neden çağırdığını bilmek ister misin?" Desandra önce beni, sonra da Robert'ı işaret etti. "Alfa, alfa. . ." Başparmağıyla kendini işaret etti. "Beta. Bunlardan biri diğeri gibi değil. Jennifer korumalarıyla birlikte konforlu bir arabaya binmek yerine burada olmalıydı. İşte bu yüzden."

"Ben bir alfa değilim," dedi Derek.

"Curran'ın küçük kardeşi gibisin." Desandra elini salladı. "Sen sayılmazsın. Yani hayır, kuralları çiğneyip Orhan ve Fatma'yı tek başıma rahatsız etmedim. Bana biraz kredi ver."

Robert sessizce yaklaşılmaz görünmek için elinden geleni yaptı. Elinden gelenin en iyisi oldukça iyiydi, ama bu beni durdurmadı.

"Ee, Robert, ayağının tadı nasıl?"

Robert bana baktı, belli ki nasıl tepki vereceğinden emin değildi.

"Ah, bir şey daha var," dedi Desandra. "Hugh'nun bütün bunları planlamış olmasıyla ilgili. Haklısın."

Ceketini omzundan silkti ve bize sırtını döndü. Kürek kemiğinin üstündeki deride hâlâ ıslak olan parlak kırmızı bir kurşun yarası vardı. Kurşun önden girmiş ve göğsünün üstünden arkaya doğru yırtılmış olmalıydı. Yarayı koyu gri bir leke çevreliyordu. Gümüş bir mermiyle vurulmuştu. Zehirli mermi vücuttan geçerken, çevre dokulardaki Lyc-V ölmüştü. Diğer kurt sırtını kestiğinde, gri renkte kanamış olmalıydı.

Şekil değiştirenlerle savaşmak istemedikleri sürece kimse yanında gümüş mermi taşımazdı. Gümüş çok pahalıydı ve

daha iyi ve daha isabetli mermiler mevcuttu.

Büyülü su motorlarının kulak zarını patlatan gürültüsü, arkamızdaki yoldan geçen sürü araçlarını duyuruyordu. İlerlemeye devam ettik.

Motorların son yankıları da kayboldu.

"Nereye gidiyoruz?" Desandra sordu.

"Blue Ribbon Stables'a gidiyoruz," dedim. "At kiralamak için en yakın yer orası."

"Neden?" Desandra sordu.

"Çünkü sana yürüyerek yetişemem," dedim.

"Ve bir gergedan gibi koşuyor," diye ekledi Derek. "Onu bir mil öteden duyabilirsiniz."

Hain. "Arkamı kolladığınızı sanıyordum?"

"Evet," dedi Derek. "Gergedan koşusu güzel. Seni takip etmeyi kolaylaştırıyor. Eğer seni kaybedersem, sadece dinlemem yeterli ve işte oradasın."

"Evet," diye kabul etti Desandra. "Bu çok uygun." Güldüm.

"Her zaman böyle rahat mısın?" Robert sordu.

"Derek ve ben uzun süre birlikte çalıştık," dedim ona.

"Biraz serbest bırakıldı."

"Peki ya Desandra?"

"Sadece bir şey istediğinde protokolle uğraşıyor. Geri kalan zamanlarda müstehcen şakalar ve erik tasvirleri yapıyor."

Desandra kıs kıs güldü.

Robert'ın kaşları yukarı kalktı. "Erik mi?" Elimi salladım. "Hiç sorma."

On dakika sonra ormanlık patika bizi Troll's Ferry Road'a çıkardı ve on beş dakika sonra Blue Ribbon Stables'a giden kapının yanındaki çitin yanında durduk. Yarım saat geçmişti. Fazla zamanımız yoktu.

"İçeri tek başına girsen iyi olur," dedi Desandra. "Yoksa Derek ve benim evlerini havaya uçurmaya niyetlendiğimizden korkabilirler."

"Eğer bir sorun olursa," dedi Robert, "sadece birkaç adım ötedeyiz."

Kısık bir gırtlak sesi duydum ve bunun Derek'in gülmesi olduğunu anladım. En azından espri anlayışı geri geliyordu. Küçük iyilikler için Evren'e şükürler olsun.

Koşarak kapıya gittim ve kapıyı çaldım. Kapı açıldı ve yaşlı, siyah bir adam elindeki arbaleti bana doğrulttu. Ellerimi kaldırdım. "Bay Walton? Bir ata ihtiyacım var. Dün sizi aradım ve benim için bir tane tutmanızı istedim."

Bay Walton gözlerini kısarak bana baktı. "Bu konuda ..." "Evet?"

"Hepsini kiraladım."

Şaka yapıyor olmalısın. "Sende bir tane olduğunu ve benim için tutacağını söylemiştin. Adamlarımdan birini buraya gönderdim ve bana parayı aldığını söyledi."

"Bunu söyledim ve kabul ettim. Ama biliyorsunuz. Para komik bir şeydir. Ne kadar çok olursa, o kadar güzel görünür. Bir ata ihtiyacın olabileceğini söyledin ve bu kesin bir şey değildi."

Argh.

"Para iadesi mi istiyorsun?" "Ben bir at istiyorum."

"Bu hafta için atım kalmadı ama dev bir tavşanım var."

"Bir ne?"

"Gel, sana göstereyim."

Beni ahıra götürdü. İçeride üçüncü ahırda büyük bir şey hareket etti. Yaklaşık on altı el boyunda bir ata benziyordu. Adam bir fener kaldırdı. İki ayak uzunluğunda kulakları olan uzun bir yüz, büyük mavi gözleriyle bana baktı. Bir eşeğe benziyordu ama toynaklarından kulağına kadar yaklaşık bir metre boyundaydı. Siyah tüylü derisinde büyük beyaz lekeler vardı.

"Nedir bu?"

"Şuradaki bir mamut jenny. Dişi bir Amerikan Mamut eşiği."

"O sihirli mi?"

"Hayır. Onları yirminci yüzyılın başlarında, öncelikle katır yetiştiriciliği için geliştirdiler. İyi bir binek. Yolda iyidir. Sıkıştığında sana saatte yirmi mil hızla dörtnala koşturur ama uzun sürmez. Yine de bir şey var. Çoğu

Onun gibiler çok tatlıdır. Biz ona iş dünyasında hilkat garibesi deriz. Akıllı, inatçı ve huysuz."

"Onun adı ne?"

"Cuddles."

Mükemmel. "Onu ben alırım."

Cuddles'ı ahırından çıkardığım anda yüzünü bana döndü, dik durdu ve kulaklarını öne eğdi. Tamam. Bir at saldırganlaşmaya hazır olduğunda genellikle kulaklarını geriye atardı. Bunu bilmiyordum. Eşekler benim için yeni bir bölgeydi.

"Kulaklar ne anlama geliyor?"

Bay Walton omuz silkti. "Demek ki senden emin değil. Eşekler soğukkanlı hayvanlardır. Uzun kulaklı atlar değillerdir, bilirsiniz."

Tamam. Eğer Cuddles bir at olsaydı, geri adım atması için ona ipi sallardım. Atların hakimiyet oyunlarında, ilk kim hareket ederse o kaybederdi. İçimden bir ses burada işe yaramayacağını söylüyordu. "Hiç havucun var mı?"

Bay Walton ahırını geçip ön tarafa gitti ve bana büyük bir havuç getirdi.

"Teşekkürler." Bir tane aldım, üst kısmını ısırdım ve yüksek sesle çiğneme sesleri çıkardım. "Mmm, nefis havuç."

Cuddles gözlerini biraz daha açtı. "Mmm, çok lezzetli."

Cuddles bir adım öne çıktı. Yan döndüm ve daha yüksek sesle çiğnemeye çalıştım. Cuddles bana doğru zıpladı ve burnuyla omzumu dürttü. Havucu önünde tuttum ve yanağını okşadım. Havucu yedi ve bana baktı.

"Çok güzel," diye onayladı Bay Walton. "Sen bir eşek fısıldayıcısısın."

"Daha havuç var mı?"

İki dakika sonra Cuddles'ın heybesine üç kilo havuç doldurdum. "Cuddles bir at olmadığı ve kısrağını senden kiraladığım için" onları bana bedava verdi. Eğer yolumuza dev bir eşek sürüsü çıkarsa ve zapt edilmesi gerekirse, bunu ben halledecektim.

Ahırdan, Holstein cinsi bir ineği soymuş ve şimdi de çalıntı giysileri giyiyormuş gibi görünen sekiz ayak uzunluğundaki bir eşegin üzerine binerek çıktım. Robert bana bön bön baktı.

Desandra garip bir yüz ifadesi takındı: sağ kaşı yukarı kalktı, sol kaşı aşağı indi ve ağzı şaşkınlıkla "ne" kelimesinin başlangıcı arasında bir yerde takılıp kaldı. Derek'in ağzı açıldı ve biz onun yanında durana kadar kapanmadı.

"Bu da ne böyle?" Desandra sordu. "Bu Cuddles. O bir mamut eşiğı."

Derek sırtarak çitlere yaslandı. "Kendine hiç saygın kaldı mı?"

"Hayır."

"Bence çok tatlı." Desandra elini uzattı.

Cuddles hemen onu ısırmaya çalıştı. Desandra elini geri çekti ve dişlerini gösterdi. "Eşek, kiminle uğraştığını bilmiyorsun. Seni kahvaltı niyetine yiyeceğim."

"Şimdi nereye?" Ben sordum.

"Dur bakalım," dedi Robert. "Hâlâ ulaşım şeklinizi anlamaya çalışıyorum."

"Acele etme." Cuddles'ı dürterek daha iyi görebilmesi için onu döndürdüm. Cuddles kulaklarını oynattı, ayaklarını kaldırdı ve zıpladı. Aman Tanrım.

Derek başını çitin üzerine koydu ve inler gibi bir ses çıkardı. Desandra kıkırdadı.

"Tamam," dedi Robert. "Sanırım özömsedim. Artık strateji planlaması için hazırım. Lütfen zıplamayı keser misin?"

"Daha işi bitmedi."

Cuddles'ı kontrol altına almak için bir otuz saniye ve bir havuç daha gerekti.

"Öldürölmeden bölgeye nasıl gireceğiz?" Ben sordum.

"Kuzeybatı yaklaşımını deneyebiliriz," dedi Robert. "Orası daha az devriye gezen bir yer. Ama şu anki duruma bakılırsa, muhtemelen güvenliği iki katına çıkarmışlardır. Bizi arıyor olacaklar."

Bu yüzyılın en hafif deyimiydi.

Robert, "Yalnız gidebilirim," diye teklif etti.

Desandra, "Eğer seni bulurlarsa, gözcünü ya da suç mahallini asla bulamayız," dedi.

Ona bir bakış attı. "Beni bulamayacaklar."

Elbette, yapmayacaklar. Gururunun ona üstün geldiğini söylemek politik olmaz. Tarafsız bir şey söylemek zorundaydım.

"Kazalar olur." Kate Daniels, Diplomasi Ustası. "Her zamanki devriye rotalarından birinden gelebiliriz." Derek söyledi.

Ona döndük.

"Devriye rotalarımızı biliyorlar," dedi harika çocuk. "Bu yüzden acil bir durum olduğunda onları değiştiriyoruz. Onlar da muhtemelen aynı şeyi yapacak ve orijinal rotayı açık bırakacaklardır."

"Muhtemelen mi?" Desandra başını salladı. Robert, "Muhtemelen elimizde olan bu," dedi.

"Bundan hoşlanmıyorum," dedi Desandra. "Sizi bilmem ama benim eve dönmem gereken iki bebeğim var. Onların devriyesine doğru yürüyor olabiliriz."

"Yapmayacağız," dedim.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" Robert sordu.

Derek, "Yanımızda gerçek hayattan bir vampir dedektörü var," dedi.

Bakılma sırası bendeydi.

"Bakmaya devam edersen dans falan etmek zorunda kalacağım." "Vampirleri hissedebiliyor musun?" Robert sordu.

"Evet."

"Ne kadar uzaktan?" diye sordu alfa sıçanı.

"Bize saklanmak için zaman kazandıracak kadar uzaktan."

"Tamam," dedi Robert. "O zaman oyumu devriye rotasından yana kullanıyorum."

Desandra sanki benimle ilk kez tanışıyormuş gibi beni inceledi. "Başka ne gibi eğlenceli şeyler yapabilirsin?"

Ona göz kırptım. "Benimle kalırsan öğrenebilirsin."

"Karantina bölgesinden geçebiliriz," dedi Derek.

"Kan emiciler bile oradan uzak durur."

"Bunun muhtemelen bir nedeni vardır," dedi Desandra.

"Şans cesurların yanındadır," dedim ona. Aynı zamanda aptalları da öldürür, ama bu gerçeği kendime saklamaya karar verdim. "Haydi. Acele etmeliyiz."

5

NBUĞU ATLANTA'NIN SOKAKLARINI DELDİ, mavi-siyah ve mürekkep gibi yapışkan. Yıkık binalardan aşağı kayıyordu, pencerelerin boş deliklerinde toplanıyor ve molozlarla dolu sokaklara damlıyordu. Cuddles nal sesleri karanlığa karışarak caddeden aşağı atını sürdü. Robert ve Desandra benim solumda, Derek de sağımda ilerliyordu. Robert koşmuyordu; tamamen sessizce süzülüyordu, hareketleri küçük ve hızlıydı. Desandra ve Derek ise kilometrelerce yol almalarını sağlayacak o uzun bacaklı kurt adımlarına geçmişlerdi. Derek'in yüzü düzleşmişti, ne düşünceli ne de sertti, sadece hazırды.

Ben de kara kara düşünmedim. Bir hedefim vardı. Onun icabına bakacaktım. İşin püf noktası, başarısız olursam kaybedeceğim her şeyi düşünmemekti.

Curran'la kendime daha çok zaman ayırmalıyđım. Yapmalıyđım.

O kapıyı kapattım. Önce bu pisliği düzelt. Suçluluk, pişmanlık ve sızlanma sonra.

Adamlarımız Curran'ı bulacaktı ve eğer onlar başarısız olursa, ben onu bulacaktım. O iyiydi. Tekrar birlikte olacaktık. Hugh'un başını Hibla'nın mezarının yanına gömecektim. Onun için çoktan bir yer seçmiştim. B Teyze'nin hemen yanına. Belki kabuslarım o zaman biterdi.

Derek durdu ve topuğunun üzerinde dönerek arkamıza baktı. Başını eğdi, ifadesi yırtıcıydı, kırpışmayan gözleri uzakta sabit bir noktaya bakıyordu, harap olmuş evler sokağa derin gece gölgeleri düşürüyordu. Kasları gerildi ve ağzı hafifçe açıldı,

Sanki saldırmadan önceki anda donup kalmış bir kurt gibi dişlerinin sadece bir ipucunu ele veriyordu.

Kılıcıma uzandım. Robert elini ceketinin içine soktu. Desandra gülümsedi.

"Dışarı çık," dedi Derek. "Yakalandın."

Gecenin derin gölgelerinden bir gölge ayrıldı ve sokağa adım attı. Melek gibi bir yüz şeytan gözleriyle bize baktı.

Hepsine lanet olsun. "Ascanio!"

Bouda, yüzünde saf bir masumiyet ifadesiyle öne doğru yürüdü.

"Ne halt ediyorsun sen?" Homurdandım.

Silahsız bir gülümsemeyi kalkan gibi üzerine çekti. "Seni takip ediyorum."

"Neden?"

"Çünkü."

Tanrı yardımcım olsun, bir dakika içinde ağır bir şeyle beynini dağıtırdım. "Çünkü neden?"

"Gelmek istedim. Senin için çok tehlikeli ve endişeleniyorum."

Derek nefesinin altında sessizce hırladı.

"Beni suçlayamazsınız," dedi Ascanio. "Benim yerimde kim olsa endişelenirdi. Doğru dürüst bir atın bile yok. Kökeni bilinmeyen mutant bir ata biniyorsun."

"Eşeğime saygısızlık etme. Madem gelmek istiyordun, neden söylemedin?"

Ascanio bana baktı ve samimiyetini gösterdi. "Çünkü sen hayır dersin. Ve ben de sana asla itaatsizlik etmem, Alfa."

Ahh. "Jim'e nereye gittiğini söyledin mi?"

Şaşırmış görünüyordu. "Tabii ki söylemedim!"

"Neden olmasın?"

Kollarını iki yana açtı. "Çünkü hayır diyecektir."

Elimi yüzüme götürdüm.

Ascanio, "Teknik olarak hiçbir emre itaatsizlik etmedim," dedi.

Onu işaret ettim.

"Tamam." Ascanio bir adım geri çekildi. "Biraz zamana ihtiyacın olduğunu anlıyorum."

"Onu dövmemi ister misin?" Derek sordu. "Şahsen, bunun için iyi bir zaman olduğunu sanmıyorum.

kendi aramızda kavga ediyoruz," dedi Ascanio. "Ama Bay McBroodypants son bir yılda ne kadar çok şey öğrendiğimi görmek isterse, ona göstermekten mutluluk duyarım. Çok gürültü çıkarır ve etrafta uçuşan kanlarla çok dikkat çeker."

Bay McBroodypants bir adım öne çıktı.

"Hayır," dedim.

Derek nefesinin altında sessizce homurdandı.

Ascanio bana yine parlak bir gülümseme attı. "Tüm bu sorun için özür dilerim. Gerçekten sadece yardım etmeye çalışıyordum. Ama artık buradayım, tek başıma ve savunmasız bir şekilde geri dönemem. Tabii beni kesin bir ölüme mahkûm etmek istemiyorsan. Tek başına. Gecenin içinde. Dondurucu yağmurda."

Desandra güldü.

"Yağmur yağmıyor," dedim ona.

"Kaç yaşındasın sen?" Robert sordu.

"On altı," dedi Ascanio, birden ağlamaklı tonunu bırakarak. "İçki içecek ya da sözleşme imzalayacak yaşta değilim ama bir insan öldürürsem yetişkin olarak yargılanacak yaştayım. Ayrıca Sürü için savaşacak yaşta."

Robert'ın kaşları yukarı kalktı. "Kararlarınızın sonuçlarını kabul edecek kadar yaşlı mısınız?"

"Evet," dedi Ascanio.

Robert bana baktı.

Tam da ihtiyacım olan şeydi. Düdüklü tencerede yüz kırk kilo ergen delisi. "Tamam."

Derek bana baktı. "Gerçekten mi?" "Evet."

İnanamayarak bana baktı. "Yani istediğini alıyor mu?"

"Evet. Halk'ın bölgesine çok yakınız. Eğer onu kovalarsak, bizi takip etmeye devam edecek ve kendi başına yürüyecek.

içinden çıkamayacağı bir şeye soktu. Ve eğer Halk onu ele geçirirse, bize karşı koz olarak kullanacaktır."

Ascanio ışınlandı.

"Bana bak," diye dişlerimin arasından sıktım. "Bana itaat edeceksin. 'Dur' dersem duracaksın. 'Atla' dersem, atlayacaksın. 'Nefesini tut' dersem, tekrar nefes almaya başlamadan önce bayılsan iyi edersin."

"Evet, Alfa."

"Bu iş daha bitmedi. Eğer bundan kurtulur ve Kaleye geri dönersek, alfalarınızla konuşacağım. Canavar Lordu'nun korkutucu olduğunu düşünüyorsanız, Kale'ye dönene kadar bekleyin. Size söz veriyorum, sizinle işim bittikten sonra buna pişman olacaksınız."

"Şimdiden pişmanlık duyuyorum," diye söz verdi.

Cuddles'ı çevirdim. Ascanio tırıs la Derek'in yanına geldi. Derek dişlerini sıktı. Ascanio ona göz kırptı. "Beni özlediğini biliyorsun."

Sokağı döndük.

Artık iki kişisel korumam vardı. Yaş ortalamalarının on yedi buçuk olması çok kötü. Bu bana şunu hatırlattı.

. "Desandra?"

"Hmm?"

"Jennifer'ın yanındaki sarışın kıvrıkcık saçlı adam. Onun hikayesi ne?"

Desandra içini çekti. "Brandon. Bir ay önce yirmi yaşına girdi. Klasik bir ikinci çocuk sendromu vakası: her şeyde ondan daha iyi olan bir ağabeyi var ve onu çoğunlukla görmezden geldikleri için ailesine çok kızgın. Jennifer ona kendini özel hissettirmekte çok başarılı.

Bu onun gizli yeteneği. Onun güvensizliğini yakaladı ve ona kahramanı olduğunu hissettirdi. Öğrendiğime göre Daniel'ı da bu şekilde elde etmiş. Yatıştırılması gereken bazı iç şeytanları olmalı. Kadın bu konuda çok iyi, hakkını vermeliyim."

"Brandon ne kadar sadık?"

Desandra omuz silkti. "Jennifer daha yaşlı, çekici, cinsel açıdan daha deneyimli ve besin zincirinde daha yukarıda. Brandon takdir edilmek ve övülmek için can atıyor.

özel bir hazine. Ayrıca, yasak seks kartını oynadığından eminim. "Seni istiyorum ama yapamayız. Bu çok yanlış olur." Henüz yatmadıklarını biliyorum ama ipucu vermiş olmalı çünkü adamın aletine tasma takmış ve çektiğinde adam koşarak geliyor. Onun için kendini uçurumdan atabilir. Köprüde yaptığım o aşağılama onun iyiliği için değildi. Diğerleri içindi, yanlış bir fikre kapılırlarsa diye, çünkü sana şunu söyleyeyim Kate, Jennifer ona seni arkandan bıcaqlamasını söylerse Brandon bunu yapar."

Bildiğim iyi oldu. Dikkat edilmesi gereken bir kurt daha. "Derek?" Desandra ona baktı.

"Evet?" dedi.

"Diyelim ki alfa pozisyonu için teklifte bulundum. Desteyinizi kazanmak için ne yapmam gerekir?"

Omuz silkti. "Ben sadece başka bir kurdum."

"Bunun saçmalık olduğunu ikimiz de biliyoruz," dedi Desandra. "Sen Curran'ın yakın çevresinin bir üyesisin. Neredeyse aileden sayılırsın. Klanda çok nüfuzun var. Ne kadar sürer? Beta yerini ister misin?"

Derek gülümsedi. "Hayır."

"Daha yükseği mi hedefliyorsun?" Desandra kaşlarını kaldırdı.

"Hayır. Onları izliyorum." Derek başıyla beni onayladı. "Alfa noktasının onları ne kadar mutlu ettiğini görebiliyorum."

"İğneleme, yakıyor," dedim. "Neden istiyorsun?" Derek sordu.

"İşleri daha iyi hale getirebilirim," dedi Desandra. "Klanın daha düzgün çalışmasını sağlayabilirim. İnsanların kendilerini daha güvende ve mutlu hissetmelerini sağlayabilirim. Ve çocuklarımdan biri bir canavar."

Desandra'nın ikizlerinden küçük olanı insan etinin tadına bakarsa, babası gibi lamassu olacaktı. Kanatları ve kocaman dişleri olacaktı. Başka neler yapabileceğinden tam olarak emin değildik.

"Bunun konuyla ne ilgisi var?" Ascanio sordu.

Desandra ona gülümsedi. "Jennifer onun Sürü'de büyümesine asla izin vermeyecek. Bunu kendisi de

söyledi."

Jennifer, seni aptal.

Desandra, "Hayatımı istismarcı bir alfanın altında geçirdim," dedi. "Birin merhametine kalmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim. Çocuklarım zulüm görerek büyümeyecek. Mutlu bir çocukluk geçirmelerini sağlamak için alfanın yerini almam ve onu tutmam gerekiyorsa, bunu yapacağım."

Solumuzda, caddeye doğru sarkmış, duvarlarını gözyaşı gibi boyayan ince grafiti çizgileriyle terk edilmiş bir bina duruyordu. Robert gözlerini kısarak baktı. "Bir dakika."

Koşmaya başladı, zıpladı ve neredeyse dikey olan duvardan yukarı koştu. Parmakları üçüncü katın pencere pervazına takıldı ve pencereden içeri daldı. Desandra sessizce ıslık çaldı.

"Evli olduğunu biliyorsun, değil mi?" Ben sordum. "Hâlâ kışına bakmaktan zevk alabilirim."

Gözleri parladı.

Olamaz.

"İki tane gibi..."

"Hayır."

Desandra kıkırdadı.

Bu çok yakındı.

"Biliyorsun, eğer bazı hayal kırıklıkların varsa," dedi Ascanio, "bunları çözmene yardımcı olmaktan mutluluk duyarım."

Derek bana baktı, Ascanio'yu işaret etti ve sağ yumruğuyla sol avucunu birkaç kez yumrukladı. Başımı salladım.

Hayır, onu yumruklayamazsın.

Desandra güldü. "Belki yirmi yıl sonra. Yaşadığım zaman, buna ne deniyordu? Orta yaş çatışması mı?"

"Orta yaş krizi," diye ekledim.

"Evet. Bu. O kadar uzun yaşayacağını varsayarsak." "Bu büyük bir 'eğer'," dedi Derek.

Robert elinde küçük kirli bir çuvala yeniden ortaya çıktı, yere atladı ve koşarak yanımıza geldi.

"Nedir bu?" diye sordum.

"Bu bir fare zulası," dedi Derek. "Onları şehrin her yerine saklıyorlar."

Robert çuvalın içine uzandı, büyük bir koli bandı rulosu ve bir paket kanvas bez çıkardı ve gülümsedi.

"Bu ne için?" Desandra sordu.

"Göreceksin," dedim ona.

Sokağın aşağısına doğru gittik.

Desandra omuzlarını silkti. "Hey, Kate? Hugh'un yanına gidip ona gelmiş geçmiş en büyük alete sahip olduğunu söylemeyi düşündün mü?" Kollarını bir beyzbol sopası büyüklüğünde açtı.

"Hayır, sence işe yarar mı?" Ben sordum.

"Denemeye değer. Belki de domuz kılıcını fark etmenize o kadar sevinir ki bizi öldürmeye çalışmayı tamamen unuttur."

Domuz kılıcı. Öldür beni şimdi. "Bunu düşüneneğim." Ascanio elbiselerini sıvazlamaya başladı.

"Ne?" Derek homurdandı.

"Not almak için bir şey arıyorum."

Robert bizi duyduğuna dair hiçbir işaret vermedi ama dinlediğini biliyordum. Herhangi bir aptal bile Hugh ve benim bir geçmişimiz olduğunu anlayabilirdi ve Robert aptal olmaktan çok uzaktı. Yakında sorular gelmeye başlayacaktı, bunu hissedebiliyordum.

Ascanio okşamaktan vazgeçti ve Desandra'ya hayranlığa benzer bir şeyle baktı. Kendine bir rol model bulmuştu, değil mi? Çünkü zaten yeterince sorunlu değildi.

"Ne oldu çocuğum?" Desandra sordu.

"Gerçekten dilini mi kestirdin?" Ascanio sordu.

Desandra'nın gözleri kısıldı. "On iki yaşımıdayken babam söylediklerimden hoşlanmadı ve bir bıçak alıp dilimi kesti. Tekrar büyümesi altı ay sürdü ve konuşabilir hale gelir gelmez ona siktirip gitmesini söyledim. O zaman kimsenin beni susturamayacağına karar verdim. Dilimi tutmayacağım. Ağzımı kapatmayacağım."

"Ben de öyle," dedi Ascanio.

"Eğer ikiniz de bu işi hemen kesmezseniz, bu arabayı geri döndürür ve ikinizi de eve gönderirim," dedim onlara.

Ağızlarını kapattılar.

Sokak daraldı. Kaldırımın ortasına dikilmiş kalın bir ahşap direk bir karantina tabelasını destekliyordu. Beyaz zemin üzerine kalın siyah harflerle şöyle yazıyordu:

IM-1: BULAŞICI BÜYÜ ALANINA
GİRMEYİN
SADECE YETKİLİ PERSONEL

Tabelanın altına birisi, konuyu vurgulamak için boynuzlu bir kafatası çizmişti.

Tabelada durduk. Cadde ilerliyordu, kaldırım orada burada büzülüyordu. Cam parçaları parçalanan asfaltın arasından fırlıyordu; bazıları mavi, bazıları yeşil, bazıları da yeraltındaki buzdağlarının uçları gibi yarı saydam beyazdı. Uzakta kuleler ve cam levhalar yukarı doğru çıkıntı yapıyor, bir zamanlar Norfolk Southern'in tren sahası olan Inman Yard'ı devasa bir cam buzuluna dönüştürüyordu. Cam labirenti geçtikten sonra resmen Halkın bölgesinde olacaktık.

Desandra, "Atlanta'daki en acayip şeylere sahiptin," dedi. "Bu nasıl oldu?"

Attan indim. "Burası eskiden devasa bir tren gariydi, altmıştan fazla ray vardı. Şehir, Vardiya'dan hemen önce devasa yeni bir tren istasyonu inşa etti, tamamen cam ve çelik kirişler, çok modern. Büyü vurduğunda trenler çarpıştı ve istasyon çöktü. Her yere cam yığınları döküldü ve sonra insanlar camın eriyip büyüdüğünü fark etmeye başladı, ta ki yıllar içinde bu olana kadar."

Robert, "Bunun adı Glass Menagerie," dedi ve bana koli bandı ile bez parçalarını uzattı. Cuddles'ın ön sol toynağını bir bezle sardım ve her şeyi bantladım.

"Tehlikeli mi?" diye sordu.

"Evet," dedi Ascanio. "Andrea'yla birlikte orada bir canavar öldürdük. Bir evden daha büyüktü."

Derek gözlerini devirdi.

"Orada kimsenin nasıl sınıflandıracağını bilmediği şeyler var," dedim. "Büyücüler Koleji yıllardır bunu inceliyor ve camın nasıl büyüdüğünden ya da yayıldığından hâlâ emin değiller.

Koli bandı ve paçavralar bu yüzden. Geçtikten sonra onları atacağız, böylece kirliliği şehrin her yerine sürüklememiş olacağız."

Cuddles'ın toynaklarını bantlamayı bitirdim, paçavraları botlarımın üzerine bantla sabitledim ve ruloyu Robert'a verdim. O da kendi ayaklarını bantladı ve sonra rulo Desandra'ya, Derek ve Ascanio'ya doğru yola çıktı.

Robert bir ayağından diğerine geçti. "Sen iyi misin?" diye sordum.

"Ayağımda bir şeyler olmasını sevmiyorum." Omuz silkti. Desandra, "Ayakkabı giyiyorsun," diye işaret etti.

"Evet, ama görünüşlerine alıştım." Robert sargılara baktı ve iç geçirdi.

Voron kafamın içinde sessizce, "Geri dönmek için hâlâ zaman var," dedi.

"Olmuyor." Onun hayaletini kovduğumu sanmıştım.

"Bu çok tehlikeli. Bunu yapmayın. Uzaklaş." "Beni bunun için eğittin. Bırak ne olacaksam Beni öyle tasarladın."

Bir cevap bekledim ama anılarım sessiz kaldı.

"Kate?" Derek sessizce sordu.

Cuddles'ı dürttüm ve Glass Menagerie'ye doğru yola çıktık.

- - -

AY IŞIĞI cam buzdağının içinden süzülüp dağıldı ve kırıldı, ta ki her yerden aynı anda geliyormuş gibi görünene kadar, buzulun içini yumuşak, hayalet gibi bir parıltıyla yıkadı. Katı cam tabakaları zemini kapladı. Kaymadan olabildiğince hızlı hareket ederek Cuddles'ı yönlendirdim. Saatim yoktu ama gece yarısını geçmiş olmalıydı.

"Hiç vampir var mı?" Robert sordu.

"Hayır."

"Vampirleri hissetme yeteneğine ne zamandır sahipsin?" Robert sordu.

İşte başlıyoruz. "Bu ani ilgi neden?" diye sordum.

"Bir şeyler duyuyoruz," dedi Robert. "Söylentiler."

"Ne tür söylentiler?" Ben sordum.

"Rahatsız edici söylentiler," dedi Robert. "Mevcut açıklama düzeyinden memnun değiliz. Endişeliyiz."

Biz. Sıçan Klanı'ndaki gibi biz. Klanların alfaları döngünün dışında tutulmaktan hiç hoşlanmazdı ve Jim her zaman çok fazla şey söyleyerek Sürü güvenliğini tehlikeye atmakla, çok az şey söyleyerek Sürü Konseyi'ni kızdırmak arasında ince bir çizgide yürürdü. Şanslıydım ki güvenlikten ben sorumlu değildim.

"Eğer endişeleriniz varsa, bunları Jim'e iletmelisiniz," dedim.

Farelerin alfası başını salladı. "Sorduğumuz hiçbir soruya cevap vermeyip sizi oyaladığı için mi?"

Robert'a en sert bakışımı attım. "Beni korur musun?" Kurt adam bakışlarımı tuttu. "Evet."

"Korkmuş gibi görünmüyor. Alfa bakışların üzerinde çalışmalısın," diye gözlemledi Derek. Robert'ı çok iyi tanıdığım sakın ve rahat bir ifadeyle izliyordu. Eğer alfa faresi bana doğru hapşırırsa, Derek boğazını parçalamaya çalışacak ve Ascanio da yardım edecekti. "Belki de pratik yapmak için daha kolay bir hedef seçmelisin, mesela küçük tüylü bir tavşan."

Ascanio elini göğsüne bastırdı ve sendeleyerek Robert'a yaklaştı. "Sanırım McBroody az önce bir şaka yaptı. I . . . Ne yapacağımı bilmiyorum. Artık hiçbir şey mantıklı gelmiyor."

Ona tuzak kuruyorlardı. Robert bana doğru hareket ederse, Derek ona kafa atacak ve Ascanio da yan taraftan ona saldıracaktı. Desandra'nın gözleri kısıldı. O da görmüştü.

Derek Ascanio'yu inceliyormuş gibi yaptı ve bana baktı. "Bacaklarını çekmemi ister misin?" Gözleri

Tamamen ciddiymi. Robert'ın atlamasını isteyip istemediğimi soruyordu.

"Hayır, ikinizin elli metre kadar geride durmanızı istiyorum, böylece Robert ve ben sohbet edebiliriz."

"Ama ..." Ascanio başladı.

"Geri çekil," dedim ona, sesime bir emir katarak. "Onu duydun," dedi Derek.

"Ben gidiyorum," dedi Ascanio.

Birkaç adım geri gittiler. Cam labirentin içinden geçmeye devam ettik.

Desandra bıyık altından güldü. "Demek bir erkek bouda böyle bir şeymiş."

"Genellikle daha kötü olurlar," dedi Robert. "Raphael'i o altı, ben on bir yaşından beri tanırım. Gençken çekilmez biriydi. Güzeldi ama çok bakımlıydı. Ascanio tipik bir çocuk."

"Boudalar kendilerini yabancı gibi hissediyorlar," dedim Desandra'nın yararına. "Sayıları çok fazla değil ve klanlarında lupizm ihtimali yüksek, bu yüzden her çocuk şımartılmış değerli bir hediye. Ama Ascanio kendi başına bir sınıfta. Bu uzun bir hikaye."

"Sorularıma geri dönelim," dedi Robert. "Vampirleri hissetme yeteneğine ne zamandır sahipsiniz?"

"Beni cevap vermeye zorlayamazsın, Robert."

"Hayır, yapamam," dedi. "Ancak, sorma nedenlerimi açıklayabilirim. Söz konusu gizli işler olduğunda Wererat'ların bazı avantajları vardır."

Kurt fareler sessiz ve sinsiydi ve çok küçük yerlerde saklanmalarını sağlayan kemiklerini bir anda yerinden çıkarabiliyorlardı. Jim'in gözetleme elemanlarının çoğu Sıçan Klanı'ndan geliyordu.

Konuşmanın hangi yöne gittiğinden emin olmadığınızda, belirsiz ve gurur okşayıcı bir şeyler söyleyin. "Sıçan Klanı esrarengiz gizliliğiyle tanınır." Yardım edin, sesim Curran gibi çıkıyordu. Sürü beni yavaş yavaş aklımdan çıkarmıştı.

Endişe bana bıçak gibi saplandı.

Curran iyiydi. Onun için endişelenmek iyi olmasına yardımcı olmaz, sadece dikkatimi dağıtırdı. Onunla bağlantımı kesmeliydim.

Robert, "Bizim de kendi bilgi toplama ağımız var," dedi. "Bilgilerimizi iki kanaldan alıyoruz: Jim'den gelen resmi brifingler ve kendi adamlarımızdan. Jim'den ve kendi kanallarımızdan bize gelen bilgiler arasında her zaman bir boşluk vardı. Siz Keep'e geçtiğinizden beri bu uçurum büyük ölçüde genişledi."

Robert bekledi.

Hiçbir şey söylemedim. Sabrım tükenmek üzereydi. Barabas'ın sesini zihnimde canlandırabiliyordum. Sıçan Klanı'nı yabancılaştırmak iyi bir fikir değildi. Onlar en büyük ikinci klandı. . .

"Eş mi?" Robert sordu.

Şimdi de "Eş "e döndük. "Yani Jim'in bilgi sakladığını düşündüğün için mi üzgünsün?"

"Öyle olduğuna dair kanıtım var."

Bunu dikkatli bir şekilde ifade etmem gerekiyordu. Diploması en güçlü yanımdı değildi ama iyi bir hafızam vardı ve Sürü'nün kanunlarını baştan sona defalarca okumuştum. "Onun bilgi saklaması, klanınızı etkili bir şekilde yönetme becerinizi engelledi mi veya klan üyelerinizin güvenliğini tehlikeye attı mı?"

"Eğer altıncı maddeden alıntı yapıyorsanız ..." Robert başladı.

Altıncı maddeden alıntı yapıyordum. Sürünün güvenlik şefinin görevlerini özetliyordu. "Lütfen soruma cevap verin."

"Henüz değil," dedi Robert. "Ancak, bunun olabileceğinden endişe ediyoruz."

"Öyle olana kadar, Konsolos olarak herhangi bir eylemde bulunmak zorunda değilim."

"O haklı," dedi Desandra.

Robert ona baktı.

Omuz silkti. "Kitabı okudum."

Robert'ın gözleri kısıldı. "Endişelerimi Konsey'e iletebilir ve sorulardan kaçmanızı çok zorlaştırabilirim."

En iyi savunma iyi bir hücumdur. "İkimiz de biliyoruz ki böyle yapmak Curran ve beni Fare Klanı'na karşı savunmasız bırakacaktır."

"Biz zaten marjinalleştirildik!" Robert söyledi.

"Nasıl ötekileştiriliyorsun?" Desandra ona bön bön baktı. "Sürüdeki en büyük ikinci klan sizsiniz!"

"Evet, öyleyiz ama her derde deva ilacı almaya gitme zamanı geldiğinde klanımız temsil edilmedi." Elini kaldırdı ve parmaklarıyla saymaya başladı. "Heyette Ağır Klan, Bouda Klanı, Çevik Klan, Kurt Klanı, Kedi Klanı vardı."

..

Aman Tanrım. "Çakallar da gitmedi."

"Çakallar gitmek istemedi. Biz özellikle bir yer talep ettik ve listeden çıkarıldık."

"Bu sana karşı bir komplo değildi. Listedden çıkarıldın çünkü B Teyze'nin baskısı altındaydım ve Curran'dan ona yer açmasını istedim."

"Ben de tam olarak bunu söylüyorum! Klanımıza karşı önyargılısınız, çünkü Curran komaya girdiğinde size karşı oy kullandık."

Buna inanamadım. "Ciddi misin sen?"

"Evet!"

"Bu çok saçma."

Robert başını salladı. "Hayır, hiç de saçma değil. Jim bize Karadeniz'e yaptığınız gezinin raporunu verdiğinde, raporda üç şey yoktu. Bir, Hugh d'Ambray ile önceden var olduğu belli olan ilişkiniz hakkında hiçbir şey söylemiyordu. İki, Hugh d'Ambray ile özel olarak akşam yemeği yediğiniz gerçeğini içermiyordu. Üç, son akşam yemeğinde herkesin gördüğü vizyonu tamamen atlamıştı."

"Ne imgesi?" Desandra sordu. "İnsanları parçalara ayırdığın mı?"

Ona ters ters baktım. "Paranoyasını doğruladığın için teşekkür ederim." "Rica ederim," dedi. "Elimden geleni yapıyorum."

Robert bir süredir kendini tutuyor olmalıydı ve şimdi kaçak bir tren gibi devam ediyordu. "Klanıma karşı bir sorumluluğum var. Bunlar benim halkım. Hiçbir şey beni caydıramaz."

onlar adına savunma yapmaktan alıkoyuyor. Bu açıklama eksikliği kişisel önyargınızla birleşince-"

"Benim kişisel bir önyargım yok, ama siz bunun üzerinde çalışıyorsunuz." "-Kişisel önyargılarınız klanım için tehlikeli. I

Hugh d'Ambray ile olan ilişkinizin mahiyetini bilmek istiyorum..."

Desandra, "Onu becermek istiyor çünkü kadın onu fena halde dövmüş ve ikisinin de aynı adam yüzünden baba sorunları var," dedi.

Robert sözün ortasında dondu, gözlerini kırptırdı ve bana baktı. "Hugh d'Ambray senin kardeşin ve ikiniz cinsel ilişki mi yaşıyorsunuz?"

Neden ben, neden? "Desandra, biliyor musun, artık bana yardım etme."

"Onu dinlemekten bıktım," dedi.

"Biriniz bana bunu açıklayabilir mi?" Robert talep etti. Yeterince dinlemiştim. "Gerçekten dürüst bir açıklama mı istiyorsun?" Yüzünü bana döndü. "Evet."

"Tamam. Hugh, Halkın lideri Roland'a hizmet ediyor."

Robert, "Roland'ın kim olduğunu biliyorum," dedi.

"Güzel, o zaman bu daha kolay olacak. Roland hükmetmek istiyor. Beş bin yaşında, tanrısal bir büyü gücüne sahip ve 'hayır' kelimesinin onun için geçerli olduğuna inanmıyor. Hugh onun savaş lordu. Onu durdurulamaz dev bir yıkım topu gibi düşünün. Roland'ın işaret ettiği yeri Hugh parçalar. Şu anda Roland Sürü'yü işaret ediyor. Geçmişte şekil değiştirenlerle savaştı ve onlar kışına tekme bastı, bu yüzden sizi daha tomurcuk halindeyken durdurmak istiyor. Hugh seni ezmek için burada.

Hugh'un sizin hakkınızda tam olarak ne düşündüğünü bilmek ister misiniz? Sizin köpek olduğunuzu düşünüyor."

Robert dişlerini gösterdi.

"Eğer sizi oturtamıyorsa, size ihtiyacı yok demektir. Sizi yere yatırır -çocuk, yaşlı, hamile, fark etmez- ve iyi yapılmış bir işi kutlamak için akşam yemeğinde kendine fazladan bir bira ısmarlar. Rüşvet verilemez, ikna edilemez ve öldürülmesi neredeyse imkânsızdır. Curran kırdı

ve onu katı taşı eriten bir ateşin içine attı. Ama işte burada."

Nefes almak için durakladım. "Hugh ve ben aynı kişi tarafından eğitildik. Ben ondan daha iyiyim. Teke tek dövüşte onu öldürürüm ve o da bunu biliyor. Beni, kılıcımı ve sihrimi istiyor. Karadeniz'deyken bana şekil değiştirenlerle dolu bir oda gösterdi ve benimle yemek yeme şansı için her birini katledebileceğini söyledi."

Desandra omuz silkti. "Bu biraz ateşli. Hastalıklı bir şekilde."

Onu görmezden geldim. "Conclave'e gitmem için bana bir koruma ekibi veren Jim, bu eğlenceli maceraya atılmaya karar verdiğimde pek karşı koymadı. Curran'ın eşi olduğumda kendimi Sürü ile Hugh arasına koyacağıma söz verdiğimi biliyor. Benden işimi yapmamı bekliyor. Ben de burada yapıyorum. Ben senin en iyi savunmanım. Eğer onunla karşılaşsak ve Hugh beni indirirse, kaçman gerek."

İkisi de bana baktı.

"Ciddiyim. Eğer ben bu işin dışında kalırsam, gitmen ve Derek ile Ascanio'yu oradan çıkarman gerekecek, çünkü beni bırakmayacaklar. Kalmayın. Kavgaya etmeyin. Sadece iki çocuğu al ve git. Seninle paylaşacağım bilgi bu kadar. Bu savaşı durdurmak zorundayım. Bırakın işimi yapayım ve eğer nasıl yaptığım konusunda üzölmek istiyorsanız, şikayetlerinizi mezarıma ya da bir sonraki Konsey'de bizzat bana iletebilirsiniz. O zamana kadar daha fazla siyasetle uğraşmak istemiyorum. İşimi daha da zorlaştırıyor ve zaten yeterince zor. Bu bir emirdir."

"Evet, Alfa," dedi Desandra.

"Pekala. Ben-" Robert durdu ve burnunu kırıştırdı. Desandra keskin bir nefes aldı. Bir şeylerin doğru kokmadığı açıldı.

Arkama baktım. Ascanio ve Derek hızlanmış, yaklaşıyorlardı.

Robert'ın yüzünde yoğun bir konsantrasyon ifadesi vardı. Ben de hissettim, arkanızdaki bir şeyin sizi yakından izlediğini, tökezlemenizi beklediğini ve böylece sıçrayabileceğini

ve keskin, soğuk dişlerini ensenize batırır. Sırtımdaki bakışları hissedebiliyordum ve arkamı dönersem hiçbir şey göremeyeceğimi, sadece cam kayalıkların arasındaki gölgeleri göreceğimi biliyordum. Ama bir şey beni izliyordu. Orada bir şey vardı.

Derek yanıma çöktü ve arkasını döndü. Bakışlarını takip ettim. Gölgelerin arasında dört göz parladı, bir çift diğerinin içinde, parlak, elektrik turkuaz, yerden yaklaşık bir metre yüksekteydi. Gözler bir kez parladı ve eğimli cam buzdağının arkasında kayboldu.

Yavaşlayarak yürüdük ve düzene girdik: Derek ve ben önde, Robert ve Ascanio yanlarda, Desandra da arkayı koruyordu. Eğer koşarsan, yırtıcılar peşine düşerdi. Biz kaçmazdık.

Soldan dört gözlü bir başka set bize doğru parladı ve eriyip yok olmadan önce yarım saniye boyunca camda yansıdı.

"Bizi güdüyorlar," dedi Desandra.

İleride karanlığın içinden üç çift ikiz göz belirdi. Bizi sağa döndürmeye çalışıyorlardı. Avcıyı kılıfından çıkardım.

Üç bodur, geniş göğüslü şekil karanlığın içinden sıyrılıp adım adım ışığa doğru ilerledi. Yaklaşık küçük bir buzağı büyüklüğünde olan bu cisimler altı kaslı bacak üzerinde duruyordu. Uzuvarı, her birinin ucunda kısa, kıvrık bir pençe bulunan, çevik parmaklı, ele benzeyen pençelerle son buluyordu. Kemikli plakaların koruyucu bir kabuk oluşturduğu omurgaları ve göğüsleri hariç, soluk derileri vücutlarını kaplıyordu. Çeneleri büyük, dişleri keskindi ve dünyaya başlarının üzerinde iki sıra halinde dizilmiş dört gözle bakarlardı.

Ascanio, "Bunlarla daha önce Andrea ile savaşmıştım," diye rapor verdi. "Bunlar sadece yavru. Anneleri çok büyüktü."

Müthiş. "Aranızda kuyruklarını görebilen var mı? Bir akrebinki gibi bölümlere ayrılmışlar mı?" Altı bacak çok açık bir işaretti. Pek çok yaratığın altı bacağı yoktu ama emin olmak istedim.

"Evet," diye onayladı Robert yan taraftan.

"Bu bir tarasque. Fransa'nın güneyinden gelir, devasa boyutlara ulaşır ve ateş püskürtmesi beklenir."

Ayrıca efsanelere göre tarasque bir ejderhaydı. Bu adamlar daha çok gergedan benzeri zırhlar giymiş kedicilere benziyordu ama ben kim oluyordum da şik yet ediyordum?

"Fransızlar onu nasıl öldürdü?" Derek sordu.

"Hristiyan bir bakireyi dışarı gönderdiler, o da saçlarıyla ba layıp şehre geri götürdü ve halk onu katletti. Bizim elimizde bakire yok."

"Yok artık," dedi Desandra.

Merkezdeki canavar dişlerini gösterdi. Kalın, keskin ve eğri b  r yd ler.

Ascanio, " abuk ol Derek, bu senin parlama şansın," dedi. Derek ona alaycı bir bakış attı.

"Desandra bir anne, Robert evli, Kate nişanlı ve ben de yaşlı bir ruhum. Elimizdeki bakireye en yakın şey sensin. Saçlarını uzatmaya devam et."

Robert güldü. Ses o kadar beklenmedikti ki neredeyse sı rayacaktım. Onunla iletişim kurdu um onca zaman boyunca, en fazla dikkatli bir g l msemeyeyle yetinmişti.

"Bundan sonra canını yakaca ım," diye söz verdi Derek.

Ascanio sırttı. "Hey, kendini evlilik için sakladığını düşünmüştüm, benim hatam."

Robert giysisinin içinden iki takım  elik muşta çıkardı. Uzun, kavisli bir bıçak muştaları boydan boya kat ediyordu. Güzel. Sa  tarafımda Ascanio saçlarını geriye attı ve deri ceketinden kısa bir kılıç çıkardı. Kılıç on beş santim uzunluğunda ve en az iki buçuk santim genişliğinde, tek a ızlı, neredeyse büyümüş bir mutfak bı a ına benzeyen bir profile sahipti, ancak basit, kılıç tarzı bir çapraz korumaya sahipti. Ascanio sol eliyle kabzaya uzandı ve ilkinden başka bir kılıç kopardı. Baat Jaam Do. Kelebek kılıçlar. İki kılıç kullanmak çok fazla pratik gerektiriyordu. Pekâlâ. İlginç.

Soldan   , sağdan iki tarasque  ıktı.

"Arkamızda iki kişi var," diye bildirdi Desandra.
Etrafımız sarılmıştı.

Tarakların kalın ön kolları gerildi. Burun delikleri alevlendi ve soğuk geceye buhar bulutları gönderdi. Kuyrukları yukarı doğru kıvrıldı, ileri geri çırpındı.

Bileğimi ısıtarak kılıcımı çevirdim. Canavar dudaklar gerildi. Kötü dişler havayı ısırđı.

"Gidelim!" Havladım. "Sıkıldım."

Canavarlar dev hamamböcekleri gibi ileriye doğru sıçradı, tuhaf bir yürüyüşle ön ve arka bacaklarını bir tarafa, ortadaki bacağını da diğerk tarafa kaldırarak hareket etti. Üç canavarın en büyüğü baykuş gibi öttü. Neredeyse bana doğru geliyordu. Zihnimde yana doğru adım attım, savurdum ve boynunu klasik bir çapraz darbeyle kestim. Kılıç kabuğundan sıyrıldı. İşe yaramadı.

On adım. Kıpırdamadan
dur. Beş . . .

Canavar bana saldırdı. Sola doğru kaçtım. Kötü dişler kolumdan yarım santim kadar uzaklaştı ve Avcı'yı yaratığın soluk tarafına sapladım. Büyülü bıçağım et ve siniri parçaladı. Yaradan koyu pas rengi kan aktı ve canavarın gri tarafını yıkadı.

Solda, Derek havadan bir tarasque çekti, onu sırt üstü çevirdi ve baltasıyla boğazını kesti. Sağda Ascanio olduğu yerde dönerek canavarları kesiyor, kılıçları tanıdık bir yatay sekiz rakamı şeklinde dönüyordu

. . . Benim kelebek tekniğimi kullanmaya çalışıyordu. Korkunç değildi. Ayakları kaymıştı ve öne doğru çok fazla eğiliyordu ama kötü değildi. Bunu nereden öğrendiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Cehennemden gelen bu küçük macerayı yaşasaydık çok geç olmadan formunu düzeltmek zorundaydı.

Tanıdık, mide bulandırıcı bir büyü zihnimi yıkadı. Tam da ihtiyacımız olan şey. "Vampirler. Geliyorlar."

Tarasque bana doğru hamle yaptı ve ben de burnunu kestim. "Kaç tane?" Robert sordu.

Tarasque'im çığlık attı ve kaçtı.

"İki. Bu tarafa doğru geliyorlar, hızla."

Savaş şimdi bitirmeliydik. Kan kaybedersek, her şey biterdi. Bir vampir köpekbalığı gibidir, tek bir damla insan kanı onu bir mıknatıs gibi bir mil öteden çeker.

İkinci canavar bana sağdan saldırdı. Boğazının yan tarafını kestim. Yere düştü ve ben de Avcı'yı sol üst göz çukuruna sapladım.

Desandra anlamadığım bir kelime tükürdü. Solgun bir beden havada uçtu, mide bulandırıcı bir çıtırtıyla cam bir buzdağına çarptı, aşağı kayd ve altı bacağı gevşek bir şekilde hareketsiz yattı. Vay canına. Arkamdan gelen ıslak bir kesik sesi, birinin eti parçaladığını duyuruyordu.

Ölümsüz zihinlerin iki iğrenç kıvılcımı yaklaştı. "Bin fit," diye fısıldadım. "Soldan geliyorlar. Bizi görecekler."

At büyüklüğünde bir tarasque karanlığın içinden fırladı ve altı ayağı havada bize doğru sıçradı. Kenara çekildim. Atlamanın sorunu buydu. Bir kez havalandığınızda, indiğiniz yeri değiştirmek için yapabileceğiniz pek bir şey yoktu. Canavar tam aramıza düştü. Üzerine atıldım ve kılıcımı kaburgalarının arasına sapladım. Pençeler çelik burunlu botumu tırmaladı, koli bandını yırttı ve güçlendirilmiş deriyi oydu.

Derek baltasıyla canavarın kafatasını parçaladı, seğiren cesedi yakaladı ve sağ tarafıma, gölgelerin içine fırlattı. Desandra bir başkasını yakaladı ve karanlığa fırlattı. Cesetler etrafımda uçtu. Bir an sonra tüm cesetler yok oldu.

"Beş yüz fit," diye fısıldadım.

Robert döndü. Elindeki küçük bir kesikten parmaklarına doğru kırmızı bir çizgi kayıyordu. Kahretsin.

Vampirler hızlandı.

Parmaklarını ağızına soktu. Elindeki kesik kapandı-Lyc-V onarım yapmak için çabaladı.

Turkuaz gözler yolun her iki tarafında da parlıyordu. Bu lanet şeylerden kaç tane vardı?

Desandra yukarıyı işaret etti. Otuz metre yukarımızda camdan bir buzdağı neredeyse yatay bir çıkıntı oluşturacak şekilde itiliyordu. Derek beni yakaladı ve yukarı fırlattı. Çıkıntıyı yakaladım ve kendimi üzerine çektim. Koşmaya başladı ve çıkıntının en alt kısmına atladı. Desandra onu takip etti, kaydı ve Derek elini tutup onu yukarı çekti. Ascanio yayları varmış gibi doğruca yukarı zıpladı ve kendini yanımdaki camın üzerine kaldırdı.

Vampirlerin bize ulaşmasına yüz metreden az kalmıştı.

Robert neredeyse dik olan cam duvara doğru koştu ve tırmandı,

Sanki elleri yapışkanlıymış gibi hızlı ve sessiz bir şekilde yanımdaki yerine kaydı. Camın üzerine düz bir şekilde uzandık, aşağı bakabilecek kadar kenara yakındık. Kan emiciler yukarı bakarlarsa, camdan vücutlarımızın dış hatlarını göreceklerdi.

Bir deri bir kemik kalmış, sert iki yaratık tam altımızda belirdi. Eski yaşamlarında bir erkek ve bir kadın. Erkek olanın yüzünde hâlâ insanlığa dair bir şeyler vardı ve vücudu o kadar kuru görünmüyordu ama dişi olan daha yaşlıydı. Hayattayken koyu tenli olmalıydı ve ölümsüzlük tenine doğal olmayan mavimsi bir renk vermişti.

Kalçalarının üzerine çömeldi ve başını kaldırarak etrafına bakındı. Immortuus patojeni kurbanlarının tüm yağlarını ve yumuşaklığını emerek iç organlarını köreliyordu.

Göğüsleri iki boş deri parçası gibi göğsünde asılı duruyordu. Boynunda kas kordonları göze çarpıyordu.

"Buradaydı," dedi genç bir erkek sesi dişi vampirin ağzından. Atlanta'daki tüm Ölülerin Efendilerini seslerinden tanıyabilirdim. Onu tanımıyordum, bu yüzden bir kalfa ya da yeni biri olmalıydı. Belki de Hugh'un ithallerinden biriydi.

"Burada hiçbir şey yok," diye cevap verdi başka bir erkek sesi.

Doğru, burada hiçbir şey yok. İlerleyin, çünkü bunun için zamanımız yok. Robert'ın izcisine ulaşmamız gerekiyordu ve saat işliyordu.

Birinci navigatör, "Size söylüyorum, bir kan vektörü hissettim," dedi.

Erkek kan emici kollarını kaldırdı. "Nerede o Jeff? Hiçbir şey hissetmiyorum."

Hayır. Kesinlikle kalfalar. Yüksek rütbeli de değiller.

Dişi vampir etrafta dolaştı ve koyu renkli kandan oluşan nemli parçanın üzerinde kaydı. "Bak. Bu da ne böyle?"

"Bu her neyse, içinde hemoglobinin yok, çünkü oğlum tasmağını çekmiyor. Belki de kusmuktur. Belki de burada yaşayan o sapkın şeylerden biri gelip camın her yerine kusmuştur ve şimdi sen de içinde kayıyorsundur. Onları geri getirdiğimizde kokusunu gidermen için aşağıya telefon edip biraz talaş getirmemi ister misin?"

Journeymen. Her zaman bir zevk.

Dişi vampir yüzünü buruşturarak Jeff'in ifadesini taklit etmeye çalıştı. "Çok komik Leonard. Sen lanet olası bir komedyensin."

"Bir rota belirlemiştik ama hayır, bir yerlerden hayalet kan kokusu aldığınız için bölgeden ayrılmak zorunda kaldınız."

"Devriye gezmemiz gerekiyor. Devriye geziyorum çünkü bu bizim işimiz Leonard. Devriye gezmek istemiyorsan, o kodamana gidip bunu söyleyebilirsin. Sadece bana önceden haber ver ki taşaklarını koparıp sana yedirirken fotoğrafını çekebileyim."

"Pekâlâ, pekâlâ, sakın olun." Erkek vampir kasvetin içine baktı. "Diyelim ki şekil değiştirenleri bulduk. Ghastek'e mi gideriz yoksa onunla birlikte d'Ambray'e mi gideriz?"

"Ghastek'e," dedi Jeff.

"Evet, ama d'Ambray besin zincirinde daha yukarıda. Ghastek'in kızgın olduğu belli ama çenesini kapalı tutuyor. Bilirsin işte. Öne geçebiliriz."

"Peki d'Ambray gittiğinde ve Ghastek tekrar başa geçtiğinde ne olacak?" Jeff söyledi.

Git buradan. Git hadi. Kışt.

"Cesaret yoksa, zafer de yok." Leonard omuz silkmiş olmalıydı, çünkü vampiri sarsak bir hareketle omuzlarını kaldırdı.

"Kıçımızı koruruz ve emir komuta zincirini takip ederiz. Zinciri takip ederek hiç kimse yanlış yapmadı."

"dedi Jeff.

Gölgelerde bir şey takırdadı. Olamaz.

Vampirler, saldırmaya hazırlanan iki mutasyona uğramış kedi gibi gerildiler.

Cuddles ortaya çıktı. Orada olduğunu tamamen unutmuştum.

Robert elini yüzüne götürdü. Desandra gözlerini devirdi.

"Bu da ne böyle?" Jeff söyledi.

Neden ben? Neden mi?

"Bu bir at," dedi Leonard.

"Kör müsün? Bu şey nasıl at olabilir? Kulakları iki ayak uzunluğunda."

"O zaman bu bir katır."

"Bu bir katır değil. Boynu yanlış ve kuyruğu . . ." "Peki ya kuyruk?"

"Katırların at kuyruğu vardır. Onun eşek kuyruğu var. İnek gibi. Eşeğe benziyor ama lanet şey en az on altı el boyunda. Hiç böyle bir şey görmemiştim."

"Bu bir katır. Üzerinde eyer var, demek ki biri ona biniyordu."

Erkek vampir ilerledi. "Nereye gidiyorsun?"

"Onu yakalayacağım ve kime ait olduğunu göreceğim." Argh.

Cuddles kulaklarını ileri uzattı.

"Pek dostça görünmüyor," diye gözlemledi Jeff.

"Sorun yok. Eğer kulaklarını arkaya atsaydı, dikkat etmen gerekirdi. Her şey seste bitiyor. İzle ve öğren. Buraya gel, kızım. Buraya gel. . . Kim iyi bir ucube katır? Sensin."

Erkek vampir öne doğru eğildi. Cuddles biraz daha dik durdu.

"İşte iyi bir kız."

Vampir dizginlere uzandı. Parmakları deriye kenetlendi.

Cuddles çığlık attı. Bu anıran bir ses değildi, saf eşek öfkesinin kulak tırmalayan bir çığlığıydı, sanki biri

bir sis düdüğünü yakaladı ve onu boğmaya çalıştı.

"Whoa . . ." Leonard başladı.

Cuddles şaha kalktı ve başını savurdu. Vampir camın üzerine kaydı ve onu sola doğru sürükledi.

"Whoa . . ."

Onu sağa sürükledi. "Haydi!"

Cuddles dönmeye ve şaha kalkmaya devam etti, devasa vücudu bir aşağı bir yukarı gidip geliyor, ölümsüzü ponponlu bir amigo kız gibi sağa sola sallıyordu.

"Seni aptal," diye kıs kıs güldü dişi vampir Jeff'in sesiyle.

Cuddles'ın arkasında bir şey olduğunu ve bu şeyin dizginlerine yapışan aynı doğal olmayan şey olduğunu fark ettiği anı gördüm. Gözleri büyüdü ve n ayaklarını yere dikip tekmeledi. Dişi vampir yaklaşık yirmi metre uğtı ve cam bir buzdağına çarptı. Ahh.

Erkek vampir sonunda bıraktı, dştı ve camdan aşağı kaydı. Cuddles geri çekildi ve kendini destekledi. Erkek vampir ayağa yuvarlandı ve sıçramak için kendini topladı.

"Dur!" Jeff dişi vampiri Leonard'ın ölümsüzü ile eşeğin arasına götürdü.

"O aptal hayvanı öldüreceğim."

Eğer eşeğime dokunursa, vampirini parçalara ayırırım.

"Hayır, vermeyeceksiniz. Bu birisine ait ve eğer ona zarar verirsiniz, tazminat ödemek zorunda kalırız. Maaşımdan kesinti yapılmasını istemiyorum."

"Kaltak bizi tekmeledi!" Leonard hırladı.

"Ellerini onun üzerine koydun. O kendini savunuyordu. Hadi ama, hasar küçük. Bu gece onları besleyeceğiz ve kimsenin haberi olmayacak. Ama hdğn biri gelip eşeğini yaraladığımızı iddia ederse soruşturma açılır. Ghastek patlamaya hazırmış gibi etrafta dolaşıyor. Onun patlama alanında olmak istemiyorum."

Leonard'ın vampiri yüzünü dehşet verici bir şekilde buruşturdu.

"Zaten yola devam etmemiz gerekiyor," dedi Jeff. "Beş dakika içinde Rowena kontrol için koridora gelecek. Ona çevreyi süpürmek yerine dev bir eşekle oynadığımızı ya da oynamadığımızı açıklamak istemiyorum."

Erkek vampir başını salladı ve Cuddles'ın etrafında döndü ve iki ölümsüz cam labirente doğru yola çıktı. Onlar bir buçuk mil uzaklaşana kadar beş dakika daha hareketsiz kaldık.

"Eşek hakkında söylediklerimi geri alıyorum," dedi Ascanio. "O harika biri."

Curran'ın bunu görmesini isterdim. Gülmekten ölürdü.

Kalbim bir an tekledi. Camdan aşağı kaydım, ayaklarımla kendimi yakaladım ve Cuddles'a bir havuç vermeye gittim.

6

BVARDİYADAN ÖNCE, Centennial Park Atlanta'nın içinde yirmi bir dönümlük bir alanı kaplıyordu. oyulmuş tuğlalar, çimler ve güzel fıskiyeleler. Büyü etkisini gösterdikten ve parkın etrafındaki binalar yıkıldıktan sonra park birkaç yıl boyunca terk edilmiş bir halde kaldı. Sonunda, Atlanta'nın cadı toplulukları bir araya geldi ve yakındaki harabelerle birlikte burayı şehirden satın aldı. Onlar devraldıktan kısa bir süre sonra parkın içindeki bitki örtüsü ayaklandı. Ağaçlar büyüdü, mahalleye kalın kökler gönderdi ve sanki yüzlerce yıldır burada yetişiyorlarmış gibi devasa gölgelikler yaydı. Parkın boyutu üç katına çıktı. Artık parkın etrafı yoğun bir yeşillik duvarıyla çevriliydi; meşelerden, yaprak dökmeyen çalılardan, dona bir şekilde direnen böğürtlenlerden ve dikenlerden oluşan aşılmaz bir bariyer. Savunma departmanındaki cadılar, Uyuyan Güzel'in kötü cadısını kıskançlıktan ağlatırdı.

Cuddles'ı şimdi o yeşil bariyerin yanında sürdürdüm ve Centennial Drive'dan Casino'ya doğru ilerledim. Şekil değiştirenler etrafımı sardı. Bir gözüm yeşillikteydi. Cadılar bana dostça davrandıklarını iddia ettiler. Kahin'in üç cadısından biri olan Evdokia uzaktan akraba olduğumuzu bile iddia etti. Ancak yardımları her zaman koşulluydu ve şu anda kimseye güvenmiyordum.

Önümüzdeki çalılar hışırdaydı.

Cuddles'ı durdurdum ve Slayer'a uzandım.

Kahverengi bir tavşan kaldırıma zıpladı ve bana baktı.

"Atıştırmalık," dedi Desandra.

Tavşan minik gözleriyle beni süzdü ve çalılara doğru döndü. Doğru.

"Sadece zamanın bir kısmında tavşan oluyor," dedim. "Bazen ördek oluyor. Kedi yavrusu da olabiliyor."

Robert bana kaşlarını kaldırdı.

"Cadı Kahini'ni ziyaret etmeye davet ediliyoruz." Attan indim ve tavşanı takip ettim.

"Yine mi?" diye homurdandı Derek.

"Neden, cadıların nesi bu kadar kötü?" Ascanio sordu.

Derek'in kaşları birbirine çarptı. "Göreceksin."

Tavşan çalıların arasına atladı. Yeşillik yarıldı ve yana doğru çekilerek dar bir patika ortaya çıktı.

"Başka seçeneğimiz var mı?" Robert söyledi. "Pek yok."

Patıkaya adımımı attım. Zamanımız kısıtlıydı ama cadıları kızdırmak, elini eşek arısı yuvasına sokmakla Curran'a akşam yemeği için brokoli yaptığımı söylemek arasında bir sıradaydı. Şimdiye kadar Hugh'un kasabada olduğunu öğrenmiş olmalıydılar. Beni görmek istiyorlarsa, önemli bir şey olmalıydı.

Yeşilin kalın bariyerini geçtik ve bir çam ormanına çıktık. Kar zemini yoğun bir örtüyle kaplamıştı. Uzun çam gövdeleri iki yanımızda yükseliyordu, sanki bir İspanyol donanması karlar altında yelken açmış da sadece direkleri görünüyormuş gibi. Çamların ötesinde ay ışığıyla gümüş rengine bürünmüş bir koruluk uzanıyordu. Arkasında bir seranın yarı saydam duvarları geceye doğru yükseliyor, sıra sıra bitkileri barındırıyordu. Centennial Park, Atlanta cadı meclislerinin çoğunun merkezi olarak hizmet veriyordu ve hazırda bitki bulundurmayı seviyorlardı.

Tavşan ağaçların arasında zıpladı. Onu takip ettik. Ayaklarımın altında kar çıtırdıyordu. Bunun için gerçekten zamanımız yoktu. Ne yazık ki Kahin'e ihtiyacım vardı. Eğer Hugh ve Roland Atlanta'ya saldırmak niyetindeyse, onların yardımına ve büyüsüne ihtiyacım olacaktı. Ve onların tavsiyelerini göz ardı edemezdim. Eğer onları görmeyi reddedersem ve ellerinde Hugh'yu yok edebilecek güdümlü bir füze varsa, yıllarca kendime kızardım.

Derek burnunu kırıştırdı. "İşte burada."

Cebimden bir şerit gazlı bez çıkardım ve ona uzattım.

"Bu koku da ne?" Desandra burnunu kırıştırdı. Derek gazlı bezi ikiye böldü ve bir parçasını ona uzattı.

Ağaçlar geri çekildi ve geniş bir açıklığın ortasında duran bir tepeye geldik. Mükemmel bir şekilde küresel ve pürüzsüz olan bu tepe, batık bir katedralin kubbesi gibi karların arasından çıkıntı yapıyordu. Koyu gri olduğunu, üzerinde altın rengi lekeler ve yeşil girdaplar olduğunu hatırlıyordum ama ay ışığı onu parlak çivit mavisine çevirmişti.

Tavşan durdu.

Ayaklarımızın altındaki toprak gümbürdedi. Derek hapşırdı.

Desandra gazlı bezi burnuna sıkıştırdı. Tepe titredi ve yukarı doğru kaydı, kar tepesinden kayıyordu.

Robert bir metre geriye sıçradı. Ascanio gözlerini dikmiş öylece bakıyordu.

Dev bir kafa kardan kurtuldu, boynu buruşuk kıvrımlardan oluşan kahverengi bir kütleydi. Hey, güzel kız. Görüşmeyeli uzun zaman oldu. Devasa kaplumbağa yemek tabağı büyüklüğündeki gözleriyle bana baktı ve devasa ağzını açtı.

Doğru. Tam tedavi. Bir kereliğine, benimle bir çardakta ya da kızarmış tavuk lokantasında buluşsalar ölürleri mi?

Derek ve Desandra hapşıрма krizine girerek iki büklüm oldular.

Tavşanın tüyleri süründü, kaydadı ve küçük siyah bir kedi şekline dönüştü. Kedi kaplumbağanın ağzına sıçradı.

"Vay canına," dedi Ascanio. "Bu çok acımasızca."

Bu yeni ergen argosunu ileride başvurmak üzere dosyaladım.

Desandra açık ağzı işaret etti, diğer eliyle burnunu sıkarak kapattı. "Dere içinde mi?"

"Mm-hm," dedim.

"Siktir et! Ben burada kalıyorum."

"Ben bir fareyim," dedi Robert. "Bir sürüngenin ağzına girmeyeceğim."

Vay be. Fobi geliştirmek için iyi bir zaman. "Sorun değil," dedim onlara. "Muhtemelen seni sohbetten koparacaklar

Her neyse."

"Geliyorum," diye ilan etti Ascanio.

Derek başını salladı, bez parçasını burnunun üzerinde tuttu ve yanıma geldi.

Kaplumbağanın ağzına girdim.

- - -

Kalın süngerimsi dil ayaklarımın altında biraz gevşedi. İlerledim, ağzın çatısını geçtim, donmuş yosun ve buz sarkıtlarından oluşan çelenklerle örtülü boğaza girdim. İleride boğaz tünelinin zemini koyu buzla kaplıydı. Buradan en son geçtiğimde, kaplumbağa tükürüğü olduğundan şüphelendiğim bir şeyle banyo yapmışım. Buzun üzerine bastım. Tuttu. Benim için bir puan.

Ascanio arkamdan, "Bu harika," diye gönüllü oldu.

Birileri fazlasıyla eğleniyordu.

Boğaz tüneli sona erdi ve devasa bir kubbenin ortasında buz tutmuş bir gölete çıktım. Göz hizasında karanlık olan duvarlar yukarı doğru kıvrılıyor, tepede şeffaflaşana kadar aydınlanıyordu. Yıldızlarla süslü gece göğü, ay ışığını tavandan sarkan mavi buz sarkıtı kümelerinin üzerine döküyordu. Buz sarkıtları yumuşak mavi bir ışıkla parlıyor, duvarların içindeki, her biri parlayan altın bir glifle işaretlenmiş dikdörtgen mahzenlerin ana hatlarını aydınlatıyordu.

Önümde dikdörtgen bir platformun üzerinde üç kadın bekliyordu. İlki yetmişini görmüştü. Hayat onu zayıflatmış, vücudunu iskelet haline getirmiş, yüzünü keskin ve yırtıcı yapmıştı. Büyük siyah bir sandalyeye yırtıcı bir kuş gibi tünemişti. Maria, Kocakarı. Onun yanında genç bir kadın rahat bir sandalyede oturuyordu. İnce yapılı, soluk sarı saçları omuzlarına kadar inen bu kadın genç, ergenlikten yeni çıkmış ve narin görünüyordu. Ama gücü hiç de öyle değildi. Sienna, Bakire. Son patlamada onun hayatını kurtarmışım. Sağ tarafta, sallanan bir sandalyede Evdokia, yani Anne oturuyordu. Tombul, kızıl kahverengi saç örgüsüyle geriye doğru sallanıyordu.

gri yünden bir kazak örüyordu. Neredeyse bitmiş görünüyordu.

Kara kedi ona doğru koştu ve ayaklarına sürdü.

Arkalarında büyük bir duvar resmi, uzun boylu tanrıçalarını gösteriyordu,

Üç yolun kesiştiği yerde duran bir kazanın arkasında duran muhteşem bir kadın. Kadının üç kolu bir bıçak, bir meşale ve bir kadeh tutuyordu. Kara bir kedi, bir kurbağa, bir süpürge ve bir anahtar resmi tamamlıyordu. Birçok ismi vardı: Gecenin Kraliçesi, Tüm Cadıların Anası, Hekate. Gücü çok büyük ve korkunçtu ve ona saygısızlık etmek istemedim.

Evdokia, Derek ve Ascanio'yu işaret etti. "Siz! Orada bekleyin."

Buzdan bir duvar iki şekil değiştirenin etrafını sararak onları buzdan bir halkanın içine hapsetti.

Sienna bana döndü. "Baban geliyor."

- - -

EVREN kafama kovalar dolusu buzlu su dökmeye devam etti. "Ne zaman?"

"Yakında," dedi Evdokia, iğneleri tıkırdıyordu.

"Şehri ele geçirmeye geliyor," dedi Sienna. "Biz bunu öngörmüştük."

Maria kemikli elini kaldırıp Sienna'yı işaret etti. "Göster ona."

Sienna ayağa kalktı. Arkasındaki duvar resmi soluklaşarak bir şehir caddesinin görüntüsüne dönüştü. Solda, biri pencereleri tahtayla kapatılmış koyu tuğladan, diğeri bej sıva kaplı ve daha iyi durumda olan tipik eski binalar caddeyi çevreliyordu. Sağda ise Roma tuğlası ve granitten yapılmış büyük, kum renkli bir bina bloğun büyük bir kısmını kaplıyordu. Tipik bir dikdörtgen yapı olan alt yarısı yaklaşık dört kat yüksekliğindeydi. Onun üzerinde yüz elli metrelik bir kule gökyüzüne uzanıyordu. Sokağın aşağısını, sokak lambalarının ötesini, uzaktaki bir kilisenin çan kulesini görebiliyordum.

Şehrin üzerindeki gökyüzü fırtına bulutlarıyla çalkalanıyordu, öfkeli ve karanlıktı. Rüzgâr çöpleri güçlü ve kısa esintilerle caddelere savuruyordu. Hava gerilim ve sihirle titreşiyordu, sanki yüklenmiş ve bir şimşek çakmasını bekliyormuş gibiydi. Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Bu fırtınada tehlikeli bir şey vardı. Güçlü ve korkutucu bir şey.

Bir adam köşeyi döndü. Beyaz bir cübbe giymişti. Rüzgâr uzun sarı saçlarını yüzüne savuruyordu.

"Uther Stone," dedi Maria.

"İsim tanıdık geliyor," dedim.

"Çingene katliamı," dedi Evdokia örgüsünden başını kaldırarak. "Sioux City'ye bakıyorsun."

Ah. Şimdi hatırladım. Uther Stone gerçekten güçlü bir zapper, elektrikle uğraşan bir element büyücüsüydü. Şehri dev bir bufalodan korurken öne çıkmıştı. Onu belediye başkanı seçtiler ve o da Sioux City'de ne tür insanların istenmediğine dair kanunlar yapmaya başladı. Sonra bir grup Roman kayboldu. Cesetleri ortak bir mezarda bulundu ve Uther Stone bazı sorulara cevap vermek zorunda kaldı, ancak buna hiç fırsatı olmadı.

İmgelemde Stone'u başka insanlar takip ediyordu, bazıları modern kıyafetler, bazıları da cüppeler giymişti. Toplam sekiz kişi. Stone binanın kapısını fırlatıp açtı ve içeri daldı. Ekibi de onu takip etti.

Görüntünün görüş açısı yukarı kayarak binayı daha ayrıntılı bir şekilde gösterdi. Kapıların üzerindeki boşluğu, iki yanında altı küçük figürle çevrelenmiş kaslı ve sakallı bir adamın oyması süslüyordu. Üzerinde büyük harflerle yazılmış kelimeler: ADALET VE BARIŞ BİR ARAYA GELDİ. GERÇEK TOPRAKTAN FIŞKIRDI.

Manzara kulenin tepesine doğru yükselmeye devam etti, ta ki düz çatıyı ve yeşil metal bir kapıyla çevrili küçük girişi görene kadar. Kapı itilerek açıldı ve Stone, rüzgâr cübbesini çekiştirerek dışarı çıktı. Halkı da onu takip ederek bir çember oluşturdu. Mor saçlı bir kadın

Sırt çantasından bir sürahi kırmızı sıvı çıkardı ve dudakları bir ilahi gibi hareket ederek avuç avuç ileri geri atmaya başladı.

"Yerel bir cadılar meclisi," dedi Evdokia. "Toplayabildiği tek şey.

Büyüleriyle onu beslemek üzereler."

Binanın üzerindeki gök gürültüsü siyahlaştı. Gökyüzü kaynadı. Büyü şehri görünmez bir yumruk haline getirdi ve sıktı. Basınç göğsümde yer etti. Birden nefes almak zorlaştı. İçimdeki büyü tepki olarak şaha kalktı. Eğer bir hayvan olsaydı, hırlardı. Bu bir meydan okumaydı.

Mor saçlı kadın testi Stone'un ayaklarına boşalttı. Stone kollarını uzattı ve sağ yumruğuyla bir asa kavradı. Etrafındaki insanlar kaskatı kesildi, vücutları doğal olmayan bir şekilde hareketsiz kaldı.

Gök gürültüsü yarıldı. Büyü çatırdadı. Erimiş altından yapılmış gibi parlayan bir mızrak Stone'a saplandı. Asasını kaldırıp mızrağı engelledi ve neredeyse ben de onunla birlikte hareket edecektim. O yeterli olmayacaktı.

Mızrağın ucu asanın gövdesine dokundu. Güç havada gürleyerek şehri sarstı. Nefesim boğazımda düğümlendi. Kalbim göğsümde çok hızlı çarpıyordu. Çok fazla güç . . .

Tahta parçalandı.

Stone bir saniyeliğine hareketsiz durdu, vücudunun dış hatları şiddetli bir kırmızıyla parlıyordu ve sonra parçalandı, külden bir adam oldu. Mızrak kendini çatıya gömdü. Ucu parlak bir ışıkla parladı ve bir patlama dalgası devasa bir daire çizerek şehrin içinden geçti, eskiden cadılar meclisi olan küle çatıdan süpürdü.

Çarpışmayı bekleyerek kendimi destekledim ama büyü bana kısa geldi. Mızrak donuklaştı.

Çatıya bir adam indi, ince havadan bir araya geldi. Basit gri bir pelerine sarınmıştı, yıpranmıştı, etekleri yırtıktı ve yüzünü gizleyen derin bir kukuletası vardı. Onu sokakta görmüş olsaydım, ikinci kez bakmazdım.

"Yüzünü görmek istiyorum." Onu görmeye ihtiyacım vardı. Babamı görmek istiyordum.

"Yapamam," diye fısıldadı Sienna'nın sesi. "Bana izin vermez."

Adam mızrağı kavradı ve dışarı çekti. Şehre baktı, döndü ve yavaşça, telaşsızca kapıya doğru ilerledi.

Görüntü kayboldu. Havayı yuttum. Sienna koltuğuna geri çöktü. Yüzünde boncuk boncuk ter vardı.

"Sihirli nabız, neydi o?" Ben sordum.

"İddia sahibi," dedi Maria. "Toprağı kendi toprağı yaptı."

"Her toprağın bir halkı vardır," dedi Sienna. "Yerleşenler Üzerinde doğanlar ve ölenler, nesiller boyunca soyları toprağa bağlı kalanlar. Bedenleri toprağın içine gömülür, onu besler. Büyüleri toprağa kök salar ve topraktan bir orman gibi büyür."

"Bunu çiftçilik gibi düşünün," dedi Evdokia. "Bir çiftçinin araziyi kullanabilmesi için önce ağaçları temizlemesi, köklerini sökmesi, kayaları kazması ve yabancı otları ayıklaması gerekir. Orman yaşlı ve güçlüyse ve ağaçlar binlerce yıldır büyüyorsa bunu yapmak çok zor."

Maria kıpırdandı. "Ama burada, çiftçinin işini onun yerine biz yaptık. Bu toprakların yerlilerini öldürdük. Artık orman falan yok. Sadece fidanlar, yerleşimci ve göçmen aileler var, en eskileri on yedinci yüzyıldan kalma ama çoğu daha da genç. Toprakla bağları zayıf.

Başkalarına yaptıklarınız her zaman size geri döner ve denge her zaman yeniden kurulur. Biz soykırım yaptık. Bir halkı yok ettik ve şimdi işlediğimiz korkunç suçların bedelini ödemek zorundayız. Toprak savunmasız bir şekilde nadasa bırakıldı. Babanızın tek yapması gereken onu sahiplenmek."

Demek bu yüzden buraya gelmişti. Neden Orta Doğu'yu terk edip Kuzey Amerika'ya geldiğini hep merak etmişim. Artık biliyordum. Buraya geldi çünkü ona karşı koyacak bir yerli güç yoktu. Toprak nadasa bırakılmıştı ve ele geçirilmeye hazırdı. "Bir şey talep ettiğinde ne olacak?"

"Bir hasat biçiyor," dedi Evdokia. "Toprağın büyüğü onu besliyor ve güçlendiriyor."

"Ve onu koruyor," diye ekledi Maria. "Kendi bölgesinde savaşması çok daha zor. Onu ne kadar uzun süre elinde tutarsa, o kadar güçlü olur."

bağını koparmak o kadar zor olur." Bana döndü, delici bakışlarını üzerime dikti. "O geliyor.

Bu konuda ne yapmayı planlıyorsunuz?"

"Eğer gelirse, onu öldürmeye çalışacağım." Başka ne vardı?

Maria sandalyesinde dönerek Evdokia'ya baktı ve kemikli bir parmağıyla beni dürtüklledi. "O bir moron! Sana söylemiştim! Sana söyledim, ama sen hayır dedin-"

"Bir an için onu rahatsız etmeyi keser misin?" Evdokia tersledi. Öne doğru eğilip bana baktı. "Eğer babanla doğrudan savaşırsan, ölürsün. Yeterince yaşlı, güçlü ya da eğitilmiş değilsin."

"Güvenoyu için teşekkür ederim."

Evdokia yüzünü buruşturdu. "Eğer tüm covenler, tüm paganlar ve Atlanta'daki tüm büyü kullanıcıları bir araya gelip güçlerini kanallize etselerdi, muhtemelen babanı engelleyebilirdik ama herkesi zamanında bir araya getiremeyiz. Tüm gücümüzü nasıl bir araya getireceğimizi bilmiyoruz. İddianın ne zaman gerçekleşeceğini bilmiyoruz. Nerede olacağını bilmiyoruz."

Bir kulede olurdu. Babamın işi buydu. Kuleler inşa ederdi. Onlar onun gücünün bağlantı noktasıydı ve şimdi nedenini biliyordum. Kule ne kadar yüksekse, tek bir darbeye o kadar fazlasını ele geçirebilirdi.

"Sen bizim en iyi şansımızsın," dedi Evdokia. "Sana öğretebileceğimiz şeyler var ama bu zaman alacak. Bize bu zamanı kazandırmalısın. Hak iddia edilmesini engellemelisin."

"Nasıl?"

Sienna, "Bilmiyoruz," dedi.

"Sizi destekledik," dedi Maria. "Sana yardım ettik ve sana ölümsüz kanı sağladık. Tüm bunları bir aptal gibi gidip kendini feda etmen için yapmadık."

Cadıların bana kalplerindeki iyilikten dolayı yardım etmediklerini hep biliyordum. Yatırımlarının karşılığını almak istiyorlardı. "Annemi öldürdü."

"Obnyat e pluhkuht," diye iç geçirdi Evdokia.

Sarılmak ve ağlamak için. Yapacak bir şey kalmadığında bıkkın Ruslar böyle derdi.

"Annen sen yaşayabilesin diye canını verdi," dedi Evdokia. "Dramatik bir şekilde ölmenin kimseye faydası olmayacak. Onun anısını onurlandırmayacak ve hiçbirimizi korumayacak.

Bu şehirde size güvenen insanlar var. Ne yapmanız gerekiyorsa yapın ama bu iddiayı engellemelisiniz."

Kollarımı açtım. "Ne yapmamı istiyorsun? Roland'a gidip kibarca bana iyilik olsun diye şehri almamasını mı isteyeyim?"

"Gereken buysa, evet!" Maria tersledi.

Bu çok saçma bir konuşmaydı. "Beni gördüğü anda öldürmeye çalışacağının farkında mısın?"

Sienna, "Bu kesin değil," dedi. "Neredeyse altı aydır senin geleceğine bakmaktan başka bir şey yapmadım. Düzinelerce şekilde öldüğünü ve hayatta kaldığını gördüm. Ama onun öldüğünü hiç görmedim."

Müthiş. Tek kelimeyle harika. "Teşekkürler. Bu gerçekten çok yardımcı oldu.

Başka bir şey var mı?"

Evdokia örgüsünden bir iplik kopardı ve kazağı bana doğru fırlattı. Ben de yakaladım.

"Saf yün," dedi. "Islakken bile seni sıcak tutacaktır. Bunu giy ve önümüzdeki yirmi dört saat boyunca çıkarma."

Ceketimi silktim, kazağımı çıkardım ve yünlü olanın içine girdim. "Benim bilmediğim bir şey mi biliyorsun?"

Evdokia iç çekti. "Tatlım, burayı senin bilmediğin ama bizim bildiğimiz şeylerle doldurabiliriz."

Aptalca bir soru sor. "Bu Hugh d'Ambray ikilemini çözmenin bir yolunu bulabilirsem, Halk ile yapacağım müzakereler için şahitlere ihtiyacım olabilir. Kovenler şahitlerim olarak hareket edecekler mi?"

Sienna "Evet," dedi. "Kaleye temsilciler göndereceğiz."

Arkamı döndüm ve dışarı çıktım. Arkamda buz kırıldı ve Ascanio ile Derek serbest kaldı.

Robert ve Desandra dışarıda bekliyorlardı. "Nasıl geçti?" Robert sordu.

"Roland şehri ele geçirmek için geliyor. Bunun olmasını engellememi istiyorlar."

"Nasıl?" Desandra sordu.

"Bilmiyorlar. Hiçbir talimatları yok. Yardımcı önerileri 'sadece yap'." Homurdandım ve ormandan dışarı çıktım. Şimdiye kadar berbat bir gün geçirmiştım.

- - -

Bir apartmanın gölgesine girdim. Desandra, Derek ve Ascanio yanıma yaslanırken Robert koşmaya başladı ve görünüşte dik bir duvara tırmandı. Cuddles'ı Centennial Park'ta bir meşeye bağlı olarak bırakmıştık. Akli başında hiç kimse cadılara ait bir hayvanı çalmazdı. Vampirler onu görürlerse, rahat bırakırlardı.

Kumarhanenin yanında, kumarhane çalışanları ve kalfalar için ayrılmış bir konut sitesi olan ve buraya adını veren Slave Pens'in sınırındaydık. Orijinal plana göre Centennial Drive'dan aşağı inecektik ama vampirler çok kalabalıktı. Geri dönmek, kuzeye ve batıya dönmek ve Köle Kalemleri'nden Gazino'ya yaklaşmak zorunda kaldık. Bu bize değerli bir yarım saate mal oldu ve bunu bir saniyeden fazla düşündüğümde dişlerimi gıcırdatmama neden oldu.

Bulduğum noktadan dört şeritli bir cadde olan ve artık terk edilmiş olan Undead Alley'i görebiliyordum. Önünde, yüzlerce arabanın sığabileceği büyüklükte, geniş bir asfalt alan uzanıyordu. Ortasında, soğuk hava ve asfalt çölden doğan bir serap gibi parlayan Casino yükseliyordu. Ana kubbenin devasa kubbesi fenerlerin soluk mavimsi ışıltısıyla parlıyor, ince minareler ve beyaz taşın uzun dokulu duvarlarla çevreleniyordu. İyi bir günde, bu manzara nefesinizi keserdi ve sonra vampirlerin beyaz bir kedinin üzerindeki pireler gibi üzerinde gezindiğini fark ederdiniz.

Kumarhaneyi çevreleyen otoparkın ana girişi batıdaydı. Biz güneybatı köşesindeydik.

Bir çift vampir park yerinin kenarı boyunca ilerliyordu. Nefesimi tuttum. Görüş alanımdan çıktılar. Son beş dakika içinde gördüğüm üçüncü çiftti. İnsanlar yüksek alarmdaydı. Sekiz vampirin otoparkta devriye gezdiğini, üç vampirin de biri kuzeyde, diğer ikisi de batı ve güneyimizde olmak üzere rastgele noktalara konuşlandığını hissedebiliyordum.

Robert kayarak aşağı indi ve ses çıkarmadan yanıma kondu.

"Gözlem noktası nerede?" Fısıldadım. "Orada."

Doğudaki yıkık dökük binayı işaret etti. Centennial Drive üst geçidinin kalıntıları gece gökyüzüne doğru uzanıyordu. Bir zamanlar burada üst üste üç üst geçit vardı ama şimdi en üstteki ikisi en alttakinin üzerine çökmüştü. Üst geçidin betonu ve bazı kısımları buz tutmuştu ve gümüşü ay ışığında neredeyse parlıyorlardı. Her şey pek de sağlam görünmüyordu.

"İki giriş var," diye kulağıma üfledi Robert. "Biri doğuda, diğeri güneyde. Güney girişi şurada." Sokağın karşısında, solumuzda duran bir moloz yığınının işaret etti. Üstünde bir vampir oturuyordu.

"Doğudaki ne kadar uzakta?"

"Marietta'da."

Bir mil ötede, yarısı Casino'nun açık görüş alanında. Etrafında daha geniş bir daire çizmek için iki kat geri dönersek, Phillips Arena'nın enkazının etrafından dolaşmamız gerekecekti ki bu da bize yarım saat ya da daha fazlasına mal olacaktı. Buraya kadar fark edilmeden gelmemiz bir mucizeydi. O kadar devriye varken Casino'nun etrafını dolaşmaya çalışmak imkânsız olurdu.

Molozların üzerine tünemiş vampire döndüm. Onu gafil avlamayı başarsak bile, Gazino'ya bu kadar yaklaşmışken bunun bize bir faydası olmazdı. Bir vampir aniden öldüğünde, yol göstericisi genellikle katatonik hale gelir ya da paniğe kapılırdı, çünkü hâlâ yaşayan ölümlere bağlı olan zihni, ölenin yol gösterici olduğuna ikna olurdu. Tecrübeli Ölülerin Efendileri reflekslerini, vampirden zamanında ayrılabilirler kadar geliştirmişlerdi.

ve bazı navigatörler ani ölümden kurtuldu, ancak çoğu sebze oldu. O vampiri öldürdüğümüz an, Gazino'daki navigatörlerden biri ya panik içinde çılgık atar ya da salyaları akmaya başlardı ve Gazino bizi kurutulmuş ete dönüştürecek kadar vampir kusardı.

Robert, "Bir şaşırtmacaya ihtiyacımız var," diye mırıldandı.

Eğer geri dönersek, muhtemelen bir şeyleri ateşe verebiliriz, ama bu vampirlerin yerlerinden ayrılacağını garanti etmez. Büyük ihtimalle bir keşif ekibi gönderirlerdi. Sıkışmıştık.

Düşün. Düşün, düşün, düşün . . .

Desandra başını eğdi. "Bundan sonra nereye gidiyoruz?"

"Centennial," diye fısıldadım. "Eğer başarırırsak, eşeğimi almamız gerekecek."

"Orada görüşürüz."

"Yapma!" Ona doğru uzandım. Parmaklarım onu kıl payı ıskaladı. Dışarı fırladı ve koşarak caddenin karşısına geçti. Lanet olsun.

Desandra yolun yarısını temizledi. Vampir onunla yüzleşmek için döndü. Gürzünü savurdu ve beynini dağıttı. Vampir sarsılarak kaldırıma düştü, kafatasının yarısı parçalanmıştı. Desandra onu tekmeledi. "Bok ye ve öl!"

Resmen delirmişti ve Jennifer'a bir iyilik yapıp nalları dikmeye karar vermişti.

İkisi kuzeyden, ikisi de üst geçidin yanından olmak üzere dört zayıf gölge park alanından fırlayarak ona doğru geliyordu. Desandra döndü ve koşarak uzaklaştı, doğuya doğru koşuyordu, uzun bacakları hızla hareket ediyor, ayakları kaldırıma dövüyordu.

Duvarın dibinde yere yığıldım. Robert benim yanıma yerleşti. Arkamızda Ascanio ve Derek donakalmış, kayaların arasına karışmaya çalışıyorlardı.

Dört vampir yanımızdan geçip gitti, gözleri parlıyordu, pençeleri kaldırıma kazıyordu.

Takviye gelmeden önce sadece birkaç saniyemiz vardı.

Uzaktan Desandra'nın gırtlaktan gelen kahkahası harabelerden yankılanıyordu. Görünüşe göre eğleniyordu.

Ayağa fırladım ve hayatım buna bağılıymış gibi koşmaya başladım. Robert ve çocuklar bir silahtan çıkan üç kurşun gibi yanımdan geçtiler. Apartman gözümün önünden geçti. Kaldırım... sokak... Moloz yığınının arkasına geçmem gerekiyordu. Gözlerimin önünde daireler yüzüyordu.

En yakın minarenin kapısı açıldı ve vampirler solgun kertenkeleler gibi duvarın üzerine sıçradı.

Molozların arkasına daldım, buzlu toprakta kaydım ve neredeyse büyük bir beton parçasına yaslanan Robert ile çarpışıyordum. Altında karanlık bir delik açılmıştı. Robert eliyle deliği işaret etti. İçine atladım, yaklaşık on iki metre düştüm ve yaklaşık altı metre genişliğinde bir shaftın içinde sert zemine indim.

Darbe ayaklarımı yumrukladı.

Kafamın içinde altı ölümsüzün bize doğru ilerlediğini hissedebiliyordum; otoparkta bize doğru ilerlerken zihinleri birbirinden daha da uzaklaşıyordu.

Ascanio deliğe atladı. Duvara doğru geri çekildim ve ayakları beni yarım saniye ile ıskaladı. Sırada Derek vardı.

Vampirlerden biri doğruca bize yöneldi.

Robert deliğe atladı ve duvardaki metal bir kolu çekti. Üstümüzde metal bir platform hareket etti ve beton kayayı da beraberinde taşıdı. Platform yerine kayarak bizi tamamen karanlığa gömdü.

Tamamen hareketsiz durduk.

Vampir zihni tam tepemizdeydi.

Koşudan sonra oksijensiz kalan bedenim hava almak için çılgık atıyordu. Ağzımı açtım ve yavaş ve sessiz nefes almaya odaklandım. Nefes al. Nefes ver. Sessiz.

Yukarıdan belli belirsiz bir sıyrık geldi, pençeler beton üzerinde kayıyordu. Ölümsüz tam kayanın üzerinde oturuyordu.

Ciğerlerim yanıyordu.

Git başımdan.

Bir dakika geçti. Bir dakika daha.

"İkinci Takım Lideri'nden Anne'ye," dedi muffled bir kadın sesi yukarıda. "Ev zarfı mühürlendi, nabız yok, bogey yok, tekrar ediyorum bogey yok, tavsiye?"

Eve git, dedim. Evine git.

"Anlaşıldı. İkinci Takım, tarama tamamlandı, bingo Anne'ye." Vampirik zihin döndü ve kaçtı.

Kumarhane.

Her şey sessizleşti. Nasıl düzgün nefes alacağımı hatırladım.

"İleri git," diye fısıldadı Robert bana. Ellerimi etrafımda gezdirdim. Parmaklarım iki yanda taş duvarlar buldu. Aralarındaki açıklık ancak geçilebilecek kadar genişti. Karanlık, sıkışık ve korkutucu. En sevdiğim.

Dar koridorda sıkışarak ilerledim. Duvarlar daha da daraldı. Omuzlarım kayaya sürtündü. Şaka yapıyor olmalısın. Buradan çıktığımda, bunun için Hugh'u öldürecektim. Yavaşça. Kör bir şeyle.

Koridorun bitmesi gerekiyordu. Duvarlar üstüme üstüme geliyordu.

Ya tavan çökerse? Üstümde ne olduğunu bile bilmiyordum. Sonunda burada, tonlarca toprak ve molozun altında gömülü kalacaktım.

Her an bitebilir. Şimdi olsa iyi olurdu.

Burası ne zamandır var?

Birden duvarlar yarıldı. Donup kaldım. Şansım yaver giderse, bir adım atmam beni kuduz engereklerin ya da erimiş lavların bulunduğu bir çukura düşürebilirdi. Hayır bekle, lav iyi olurdu. En azından bir şeyler görebilirdim.

Robert arkamdan, "İleri uzan," diye mırıldandı.

El yordamıyla metal bir şeye dokundum. Bir merdivene. Tamamdır. Şimdi iş başındayız. Ona tutundum ve zifiri karanlıkta yukarı doğru tırmandım. Robert haklıydı. Burayı milyon yıl geçse de bulamazdım.

Başım sert bir şeye çarptı. Ow.

Üzerimdeki tavan kıpırdadı ve soluk bir parıltı yaydı. Uzun pençeli parmakları olan bir el bileğimi kavradı ve beni yukarı çekti. Bir fenerin soluk mavi ışığıyla aydınlanan korkunç bir yüz ortaya çıktı: soluk,

Yamalı kürkü ve gözyaşı şeklindeki ağzının ucunda pembe bir burnu vardır. Parmak uzunluğunda kesici dişlerle süslü ağzından uzun, sert bıyıklar sarkıyordu. Karanlık, rahatsız edici derecede insani gözler bana bakıyordu.

Zihnim yarım saniye içinde bir dizi düşünce zincirinden geçti. Öldürmek. Bekle. Savaşçı formundaki Wererat = arkadaş. Dur.

Fırlattığım bıçağı kurtçuğun soluk borusuna saplamadan çeyrek santim önce durdurdum. İyi ki hızlı reflekslerim varmış.

"Conssshort," dedi kâbus gibi yaratık. "Burada ne yapıyorsun?"

Ağzımı oynattım. "Seni arıyordum."

Kurt adam gülümsedi. Vücudum irkildi ve kendini koruma güdüsüyle kaçmaya çalıştı ve eğer karanlık bir deliğin üzerinde asılı olmasaydım bunu başarabilirdim.

"Beni buldun!" diye duyurdu kurt adam. "Her zaman seninle tanışmak istemiştım. Çok mutlu oldum."

Robert'ın kafası delikten dışarı çıktı. "Jardin, omzunu yerinden oynatmadan önce Konsorsiyumu yere bırak."

"Alfa!" Jardin beni yana yatırdı. "Bu büyük bir onur."

Robert kendini odaya çekti. Derek ve Ascanio da onu takip etti. Etrafıma bakındım. Ortalama bir minibüs kadar geniş, dar, dikdörtgen bir alandaydık. Üç duvar betona benziyordu; dördüncü duvar ise koyu renkli bir perdeyle kaplıydı.

"Herhangi bir hareketlilik var mı?" Robert sordu.

"Son on dakika içinde değil. Ondan önce, çok heyecan vericiydi. Wolf Beta'nın geçtiğini gördüm. Onu kovalayan vampirler vardı. "Faturamı kesin, kan emiciler!" diye bağıırıyordu."

Evet, bu kurt beta, tamam.

"Sanırım aşık oldum," dedi

Ascanio.

Derek bouda'nın kafasının arkasına vurdu. Ascanio ona dişlerini gösterdi.

"Kes şunu," diye homurdandım nefesimin altında.

Jardin fenerin üzerine bir bez attı. Karanlık odayı boğdu. Perdeyi kenara çekerken fısıldadı ve ay ışığıyla dolu uzun, dar bir alan ortaya çıktı. Jardin eğildi, bir buçuk metrelik gövdesini büktü ve açıklıktan içeri süzüldü. Robert onu takip etti ve ben de öyle yaptım. Gözlerim karanlığa alıştı ve Robert ile Jardin'in betondaki dar bir aralıktan duvara yaslandıklarını gördüm. Boşluk beşimiz için ancak yeterli büyüklükteydi.

Yanlarına çömelip boşluktan baktım. Yüz metre ileride, solda Gazino parlıyordu. Vampirler duvarları tarıyor, dokulu korkuluklarda sürünüyorlardı. Üst geçidin içindeydik.

"Burayı nasıl buldun ki?"

"Kazayla," dedi Robert o kadar sessiz söyledi ki zar zor duyabildim. "Üst geçitler çökmeden önce bu noktada kesişiyorlardı. Bu güçlendirilmiş bir bölüm, bir çökme meydana gelmesi durumunda üçünün de ağırlığını taşıyacak şekilde tasarlanmış. Üst geçitler çöktüğünde, büyü onları içeriden yemeye başladı ve sonunda yolun üç bölümü birleşerek bu deliği oluşturdu."

"Bu memnuniyeti neye borçluyum?" diye sordu Jardin.

"Savaşta," dedi Robert ona. "Sürüden biri Mulradin'i öldürdü."

Kurt adam gözlerini kırıştırdı. "Oh. Bu gece Casino'dan ayrılmasına izin verdim."

"Ne kadar zaman önce?" Derek sordu. "Beş saat önce."

Mulradin, Ghastek toplantıya gittikten hemen sonra kaçmış olmalı. Bu kadar acil olan ne olabilir?

"Onu daha önce Warren'da da gördüğünü söylemiştin," dedi Robert. "Nerede?"

"Marsharet ve Joneshhboro'dan Corrrner."

Robert'ın kaşları yukarı kalktı. "Tilki İni mi?"

"Evet."

"Kiminle görüştün?" Robert sordu.

Jardin başını salladı. "Ama onu orada iki kez salladım." İki uzun parmağını kaldırdı.

Robert bana, "Tilki İni bir hit-'n'-split," dedi.

Bir hit-'n'-split, Vardiya sonrası için hoş bir örtmeceydi. Tam olarak bir genelev değildi ve tam olarak bir otel de değildi. Hit-'n'-split'lerin çoğu dönüştürülmüş apartman binalarında işletiliyordu. Kürklü, pullu ya da tüylü bir şeyle seks yapmak istiyorsanız ve bunu özel olarak yapmak istiyorsanız, bir hit-'n'-split'e gider, sapkınlıklarınızı sisteminizden çıkarır ve insanlığınız çoğunlukla bozulmadan ayrılırsınız. Kimsenin haberi olmazdı.

Lonca ve Tarikat'ta geçirdiğim süre içinde birkaç vurkaç olayına rastlamıştım. Çoğu radarın altında işliyordu. Potansiyel bir müşteri bir şekilde bir telefon numarasını ele geçirir, yönetimi arar, tercihlerini belirtir ve teklif edilen fiyatı öderdi. Karşılığında postayla bir anahtar alırdı. Belirlenen zamanlarda dairelere gelir, anahtarı kullanır, ucubesini giyer ve giderdi. "Riski size ait" türünden bir girişimdi. Güvenlik yok, resepsiyon yok, tanık yok. Yönetim her iki taraftan da sabit bir ücret alıyordu ama ne pezevenk ne de madam vardı. Herkes bağımsız çalışırdı. Mulradin bir vur-ve-böl'e sık sık gidiyorsa, bir fetişi vardı ve bunu gizli tutmak istiyordu.

"Kırmızı tuğlalı bina," dedi Jardin. "Doğudan ikinci bina."

"Önce Centennial Park'a dönmemiz gerekiyor," dedim ona. Desandra'yı yolda bırakamazdım. Yaptıklarından sonra olmazdı. Bana kalırsa, benden istediği her türlü desteği hak etmişti.

"Diğer tüneli kullanabilirsin ama şimdi gidemezsin. Vardiya değişimi on dakika içinde gerçekleşecek ve girişin hemen yanından geçerek bir tarama yapacaklar."

"Ne kadar sürecek?" Ben sordum.

"Kırk dakika içinde temizlenmiş olur."

"Bekleyelim o zaman." Betona doğru kıvrıldım.

Ascanio yanıma indi. "Geldiğim için bana hâlâ kızgın mısın?"

"Evet."

"Her şey yoluna girecek," dedi bana. Derek karşımızda oturdu.

"Ascanio'nun ana planından haberin var mıydı?" Ben sordum. "Hayır," dedi Derek. "Ama onu ormana doğru yürürken gördüm.

herkes konuşurken."

"Desandra'yı tanımıyorum," dedi Ascanio. "Robert'ı da tanımıyorum."

"Desandra'yı tanıyorum," dedi Derek. "Ascanio sinir bozucu biri ama fazladan destek her zaman iyidir."

Robert sessizce kıkırdadı. "Siz ikiniz benimle dövüşmeyi mi planlıyordunuz?"

"Planlamıyorum," dedi Ascanio. "Sadece hazırım. Her ihtimale karşı."

Genç korumalar. Gözlerimi kapattım. Uzun bir gece olacaktı ve alabileceğim her damla uykuya ihtiyacım vardı. Robert ve Jardin'in yumuşak sesleri uyuşukluğa karışırken kendimi uykuya bıraktım.

"Teşekkür ederim, Jardin. Bu bize çok yardımcı olacak."

"Bunu duyduğuma sevindim, Alfa."

"Biz gittikten sonra Fare Evi'ne dönmeni istiyorum."

"İki hafta yetecek kadar yiyeceğim var," dedi Jardin. "I faydalı olabilir."

"Hayır," dedi Robert. "Sen bizim için çok değerlisin ve bu görev çok tehlikeli. Hayatın bu riski almaya değmez. . ."

Uyku, bedenimi saran bir battaniye gibi beni sarmaladı.

- - -

Deniz bir madeni paranın yüzeyi gibi pürüzsüzdü. Curran'ın yanında kumda uzanıyordum. Yanağım göğsüne yaslanmıştı, teni güneşten ısınmıştı. Elim karnındaydı, sert kas çıkıntıları parmak uçlarımin altında sıcacıktı. Sağ kolu bana sarılmıştı ve saçımın bir tutamıyla oynuyordu. Tembel dalgalar ayaklarımıza çarpıyordu, sıcak ve yatıştırıcıydı.

"Kalkmamız gerek bebeğim," dedi.

"Hayır."

"Ayağa kalkmalıyız. Gelgit geliyor."

"Bırak gelsin," diye mırıldandım. "Sadece daha fazla zamanım olsun istiyorum. Hiçbir zaman yeterli zaman olmuyor..."

"Kate . . ."

Ona sarıldım. "Kate."

Bir şey bana dokundu. Hareket ettim. Gözlerim açıldı. Jardin'in üzerine oturmuş, kılıcımı boğazına dayamıştım.

Bu bir rüyaydı. Gerçek değildi. Curran hâlâ yoktu. Bir hayvan gibi ulumak istedim.

Gerçek değildi.

Onu kaybetmek karnıma inen bir yumruk gibi acıttı. Uyanmıştım ve kâbusuma geri dönmüştüm.

"İkinci kez," diye gülümsedi Jardin.

"Özür dilerim." Jardin'in üstünden indim.

Derek, Jardin'e "Öde bakalım," dedi.

Kurt adam ayağa kalktı ve Ascanio'nun avucuna bir dolar bıraktı.

"İkiniz bunu yapacağıma dair onunla bahse mi girdiniz?"

Derek'in kaşları kalktı. "Bir iddiaya girildiğini ne doğrulayabilir ne de yalanlayabiliriz."

"Ama stresli olduğunuzda uyandığınızı gördük." Ascanio göz kırptı.

"Kale'ye dönmek için sabırsızlanıyorum," diye homurdandım. "İkisi yeniden didişmeye başlasınlar diye mi?"

Robert sordu.

"Aynen öyle." Bu birleşik Derek ve Ascanio ekibi sınırlarımı bozmaya başlamıştı.

Robert ayağa kalktı. "Tekrar teşekkür ederim, Jardin." "Yardımcı olabilirim," diye teklif etti kurt adam.

"Hayır." Robert söyledi. "Eve gidiyorsun. İşin bitti. Şimdi sıra bizim kendi işimizi yapmamızda."

O haklıydı. İş bitirip buradan gitme zamanı.

WDESANDRA'yı Cuddles'ın yukarısındaki bir ağaçta otururken buldu. Giysileri kanla kaplıydı. Sırıtarak Bi

z. Robert, "Çok güzel bir parfüm," dedi.

"Beğendiğinize sevindim." Daldan aşağı atladı. "Ben buna Ölü Vampir."

"Nasıl kaçtın?" Ascanio sordu.

"Lütfen." Ona bir bakış attı. "Ben Karpat Dağları'nda yetişmiş bir kurt adamım ve onlar koku alamaz ya da iz süremezler. Uykumda bile onlardan kaçabilirim."

Atıma bindim ve doğuya yöneldik. Yirmi dakika sonra güneye döndük ve Warren'ın yoğun sokak karmaşasına doğru ilerledik.

Cuddles'a bindim. Derek keşif için öne geçti; Ascanio solumda, Desandra ve Robert sağımda koşuyordu. Warren bize kırık camların siyah gözleriyle bakıyordu: yüzüne darbe almış ve ödeşmek isteyen bir haydut gibi acımasız, şüpheli ve yırtıcı. En kestirme yol olan Jonesboro söz konusu bile değildi -çok barizdi ve çok iyi devriye geziyordu- bu yüzden kıvrımlı arka sokaklarda yolumuzu bulduk. Yıkık dökük evlerin duvarlarında, sanki çelik bıçaklardan oluşan bir kasırga yanlarından geçmiş gibi uzun yaralar vardı. Harpy's Drive'da, her birinin gövdesi doğal olmayan bir şekilde şişmiş ve siyah tüylerle kaplanmış bir sıra ağacın yanından geçtik. Bu tüylerin ne işe yaradığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama yine de uzak durduk.

Vardiya sonrası Atlanta'da gezinmenin kuralı basitti: ne olduğunu bilmiyorsan, dokunma.

Ay aşığı doğru iniyordu. Saat sabahın üçü civarında olmalıydı. Kış gecesi şehri dişlerinin arasına almış ve sertçe ısırmıştı. Orada burada eski bir araç yere yığılmıştı. Parmaklarımın uçları acı veren buz sarkıtlarına dönüşmüştü. Biraz daha soğuk olsa, ısınmak için attan inip Cuddles'ın yanında yürümek zorunda kalacaktım.

Curran'ı burada, yanımda istedim. Bu tamamen bencilce bir ihtiyaçtı, nefes almak kadar acil. Onun iyi olduğunu bilmek istiyordum. Onu özlemiştim. Yeterince konsantre olursam, sesini kafamda canlandırabilirdim. Ne tuhaf, dün onunla birlikte Keep'ten kaçmak ve Black Bear Lodge'a gitmek için sabırsızlanıyordum. Şimdi ise iyi olduğunu bildiren on saniyelik bir telefon için arka arkaya yüzlerce Konsey toplantısına seve seve katılabilirdim.

Uzaktan bir şey çığlık attı. Bu, avına ulaşan bir yırtıcının muzaffer ve şiddetli çığlığıydı. Warren bu gece her zamanki formundaydı.

Düşündüm de, bu bir süredir duyduğum ilk sestti. Çok ıssız ve çok sessizdi. Soğuk ya da insanlar Warren'ın leş yiyicilerini içeriye çekmiş olmalı.

Arkamızda iki vampir zihni hissedebiliyordum. Yaklaşık bir buçuk mil gerideydiler ve hareket etmiyorlardı. Büyük ihtimalle biz geçtikten sonra görevlendirilmiş bir gözlem noktası.

Paslanmış bir kamyon enkazının yanından geçtik. Yol buz tutmuştu. Muhtemelen taşan bir kanalizasyon ya da patlayan bir su hattı, donmadan önce caddeye su dökmüştü. İleride kaldırımda yaklaşık beş buçuk metre genişliğinde bir delik açıldı. Bir rögar kapağı buzun içinde donmuş halde duruyordu.

Görünüşe göre kanalizasyondan bir şey kopmuş ve beraberinde büyük miktarda toprak sürüklemiş. Eğer bazı gizemli köstebekler bizi köşeye sıkıştırırsa, onlara Gazino'yu işaret eder ve liderimizin orada yaşadığını söylerdim.

Koyu renk giysili bir adam yolun ortasına doğru yürüdü ve yolumuzu kesti. Zayıftı, kısa siyah saçları vardı. Başını kaldırdı ve bana baktı. En hızlı çıkışı kontrol etmek için ani bir dürtü hissettim.

"Beni vuran piç bu. Vay be!" Desandra parmak eklemlerini kırdı. "Şunun icabına bakayım..."

"Bekle," dedim ona.

"Ne? Neden?"

"Evet, neden?" Robert sordu.

"Red Stalker olayını hatırlıyor musun? Kadınları toplayıp işkence eden ve vampirleri yiyen seri katili?"

Robert, "Evet," dedi.

"Vampirleri mi yedi?" Ascanio sordu.

"Senin zamanından önce," dedi Derek ona.

Kızıl Takipçi, Voron öldükten sonra benimle ilgilenen yasal vasım ve Tarikat'ın şövalyesi Greg Feldman'ı da öldürmüştü. Sürü'yle ilk kez etkileşime geçiyordum, Derek'le ilk kez karşılaşıyordum ve Curran'ın koluna ilk kez ama son kez değil, dayanılmaz bir yumruk atma ihtiyacı hissediyordum. "Soruşturma sırasında Sürü bir Haçlı yakaladı."

"Hatırlıyorum," dedi Robert. "Çürümüş yemek gibi kokuyordu."

Sanırım onu daldırmak zorunda kaldık. Bitlenmişti."

Adama doğru başımı salladım. "Bu o."

Robert gözlerini kıstı. "O olamaz."

O zamanlar Nick bir berduşa benziyordu. Çöp ve eski yiyeceklerin bulaştığı kirli bir palto giyiyor, omuzlarına kadar inen yağlı saçları vardı ve burnu ya da bir çift gözü olan herkesten uzak durmasını garanti eden türden bir hijyene sahipti. Temizlendiğinde fit ve atletik görünüyordu ama vasattı. Şimdi karşıımızdaki adam tüm yumuşaklığından sıyrılmış, sert ve kaba görünüyordu. Saçları o kadar kısa kesilmişti ki neredeyse kirli sakal gibiydi. Üçgen çenesi sinekkaydı tıraş edilmişti. Bir askere ya da savaşçıya benziyordu, temiz, sade ve sert.

"Bu o," dedim. "Onu daha önce Gece Yarısı Oyunları'nda Hugh ile birlikte görmüştüm."

Demek Hugh'un oyun planı buydu. Beni sürüden ayırmak istiyordu. Karadeniz gezisi sırasında konuştuğumuzda, beni Keep'ten ayırmanın

çok zordu. Suç mahallini yem gibi önüne attı, adamlarını yaklaşan rotalara yerleştirdi ve bekledi. Nick beni öldürmek için burada değildi. Beni oyalamak için buradaydı. Muhtemelen Hugh'ya beni gördüğünü bildiren bir sinyal göndermişti ve şimdi Hugh gelene kadar oyalamak için elinden geleni yapacaktı.

Derek ona baktı. İfadeleri neredeyse aynıydı, düzdü, hayatın ne kadar acımasız olabileceğinin farkındalığını taşıyordu ve bunu asla unutmayacaklarını biliyorlardı.

Derek, "Başından bir şeyler geçmiş gibi görünüyor," dedi. Sen bilirsın.

"Haçlı ne demek?" Desandra sordu. "Haçlılar

Tarikat'ın şövalyeleridir," dedi Robert.

"Kahretsin," diye homurdandı Desandra.

Tarikat'ın şövalyeleri Sürü için kesinlikle yasak bölgeydi. Bir polis karakoluna girip bir polisi vurabilirsiniz.

"Herhangi bir bölüme atanmamışlar," dedim. "İhtiyaç duyulan yere giderler ve kuralları esnetirler. Kapıcılar gibiler. Kötü bir sorunun varsa, üzerine bir Haçlı atarsın. O da onu parçalara ayırır ve şehri terk eder."

"Ama o beni vurdu! Bu bir şey sayılmaz mı? D'Ambray ile ne işi var ki? Eğer taraf değiştirdiyse, onu öldürebilirim."

"Haçlılar fanatiktir," dedi Derek. "Taraf değiştirmiş olması mümkün değil. Jim onun gizli görevde olduğunu düşünüyor."

"Öyle olsa bile fark etmez," dedim. "Bizi engelleme kararını o verdi. Ama ona doğru koşup yumruk atmaya çalışmak kötü bir fikir. Neler yapabileceğini bilmiyoruz."

Nick'i geçmek zorundaydık. Arkamızda vampirler vardı ve başka bir yoldan gitmek çok uzun sürerdi. Artık kararlıydık. İleri gitmek zorundaydık.

"Kavga etmek istemiyoruz," diye seslendi Robert. "Kim olduğunuzu biliyoruz. Sizi öldürmek için bir nedenimiz yok."

Nick eldivenlerini çıkardı ve buzun üzerine bıraktı. "Belki de pazarlık yapmalısın?" Robert bana baktı.

Tabii. Boğazımı temizledim. "Kımlıda yoksa kafanı keserim."

Nick deri ceketini çıkarıp bir kenara attı. "Silahı yok," dedi Derek.

Robert yüzünü buruşturdu.

Silah olmaması büyü anlamına geliyordu ve sahip olduğu her neyse kötü olmalıydı, çünkü beş kişiydik ve bir kişi de oydu ve endişeli görünmüyordu. Benim tanıdığım Nick'in çok özel güçleri vardı. Size dokunarak ne kadar büyünüz olduğunu söyleyebilirdi ve olağanüstü bir el-göz koordinasyonuna sahipti, bu da onu silahlar ve bıçaklarla çok isabetli yapıyordu. Eğer savaş büyüğü varsa, hayatı için savaşırken bile bunu kullanmazdı, bu da muhtemelen o anda buna sahip olmadığı anlamına geliyordu. Ama Hugh'yla bir yıldan uzun bir süredir takılıyordu, muhtemelen daha fazla. Nick artık bir oyuncak kutusuydu. Onu sinirlendirdiğinizde ortaya ne gibi eğlenceli sürprizler çıkacağını bilemezsiniz.

Nick kazağını çıkardı. Kolları sadece belirgin değildi, sanki biri onu keskin bir bıçakla bir taş levhadan kesip çıkarmış gibi oyulmuştu. Boynu kalın, omuzları genişti ve omuzlarını sıkıca saran gri tişörtü ortasından bol geliyordu. Bu vücut, spor salonunda geçirdiği saatler ve saatlerin sonucuydu; daha ağır ve daha ağır ağırlıklar kaldırarak değil, tekme atarak, yumruk atarak, boğuşarak ve koşarak şişirilmişti. Parçalanmamıştı, sadece sertti, yıkıcı bir darbe atmak ve bir darbe alıp devam etmek için şartlanmıştı. Onu saatlerce yumruklayabilirmişsiniz ve bu onu daha da kızdıracakmış gibi görünüyordu.

Tişörtü de onu takip etti. Evet. Tam düşündüğüm gibi.

"Dans etmeye başlamadan önce, hiç paramız yok!" Ben aradım.

"Woo!" Desandra kollarını salladı. "Çıkar şunu!"

"Bunu nasıl yapmak istiyorsun?" Robert bana sessizce sordu.

"Bir deneyebilirim," diye teklif etti Ascanio.

"Otur kışının üstüne, Don Juanabe," dedi

Derek. "Don Juanabe?" Ascanio kılıçlarını çıkardı.

"Don Juan Wannabe," diye açıkladı Derek. "Gördün mü, kısalttım. Hâlâ anlamadıysan, dövüşten sonra senin için yazarım."

Ascanio, "Bu gece için espri kotanı doldurdun," dedi.

"Daha yeni başlıyorum."

"Dikkatli ol, beyninde bir yer burkulabilir." "Sessiz ol," diye homurdandım.

Nick'in neden Hugh'ya katıldığını biliyordum. Tarikat Roland'dan nefret ediyordu. O onların bir numaralı halk düşmanıydı. Roland'ın savaş lorduyla birlikte gizli göreve gitmesi mantıklıydı. Eğer Hugh onu kendi tarafına çektiyse yapabileceğim bir şey yoktu. Ama yapmadıysa, Nick'in Hugh'yla geçirdiği zamanda hayatta kalmak için katlanmak zorunda olduğu şeyleri hayal etmek midemi bulandırıyordu. Onun için cehennem gibi olurdu. Nick bir şekilde bunu başarmıştı ve ben onun fedakârlığını burada sonlandırmak istemiyordum.

"Yapabilirsek onu hayatta tutmaya çalışalım," dedim.

"Onu öldürmek zorunda kalırsak öldürürüz ama sadece son çare olarak. Eğer onu öldürürsek, bu benim yetkim dahilinde olacak. Bunun için hiçbir sorumluluk taşımayacaksınız."

Nick ısınmak için esnedi.

Cuddles'ın üzerinden kaydım ve avcının kılıfını açtım. Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmemiz gerekiyordu.

"Desandra, gidip kapısını çalmak ister misin?"

"Oh evet." Dişlerini gösterdi.

"Gerçekten çok hızlı. Sakın öldürmeyin. Açılıp bize neler yapabileceğini göstermesi için ona yeterince dokun."

Derek'e baktım. "Ona destek ol."

Desandra yün eldivenlerini teker teker çıkararak ilerledi. Nick onu izledi.

"Beni hatırladın mı?" Ceketini çıkardı ve uzun sarı saç örgüsünü geriye attı. "Beni sen vurdun."

Başını bir o yana bir bu yana çevirerek boynunu gerdi. Derek Desandra'yı takip ederek yaklaşık yirmi adım geride durdu.

Desandra sanki bir tekme atacakmış gibi ileri atıldı. Bacağı önce ileri, sonra geri gitti. Sıçradı ve Nick'in kafasına bulanık bir hızla çapraz yumruk indirdi. Nick zar

zor kaçı ve

sol eliyle başının arkasına vurdu. Kız sol koluyla engel oldu. Nick döndü ve kızın kaburgalarına sert bir kroşe indirirken, kız da Nick'in çenesine sert bir sağ yumruk attı. Darbe Nick'i geriye savurdu. Yere düştü ve yuvarlanarak ayağa kalktı. Desandra sol tarafını tutarak sendeledi. Kaburgaları çatlamış ya da kırılmıştı.

Nick başını salladı. Daha önce bir şekil değiştiren tarafından yumruklanmışım. Hiç eğlenceli değildi.

Birbirlerinin etrafında döndüler. Desandra yaklaştı, kollarını kaldırdı, ellerini açtı ve alçak bir tekme savurdu. Ayağı Nick'in bacağına değdi. Çok az yüksekti, yoksa dizini koparabilirdi. Adam sendeleyerek geri çekildi, kollarını kaldırdı ve Desandra onun gardına bir yumruk yağdırdı. Adam eğildi, kollarına aldı ve yaralı bacağıyla tam karnına bir ön tekme attı. Ayağı bir çekiç gibi fırlamıştı. Bunu saptırmak mümkün değildi. Desandra sendeleyerek geri çekildi. Kıyafetleri patladı. Kemik yukarı doğru fırladı, tendonlar ve kaslar onun üzerinde spiral çizdi, koyu deri yeni bedeni kapladı ve gözeneklerden kürk filizlendi. Yedi ayak boyunda bir kurt adam vahşi dişlerini gösterdi.

İki zeytin sarmaşığı Nick'in göğsünden fırlayarak kollarının üzerinde spiral çizdi ve Desandra'yı ikiz kırbaçlar gibi sararak sıkıştırdı.

Bu da neydi böyle?

İlerlemeye başladım. Robert ve Ascanio beni takip etti. Ascanio'dan ürkütücü bir kıkırdama yükseldi.

"Henüz değil," dedim ona.

Desandra esnedi, kurtulmaya çalıştı ama sarmaşıklar onu kavradı. Esnek, yaklaşık bir inç kalınlığında ve en az yirmi fit uzunluğundaydı. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişim.

Derek ileri atıldı ve sarmaşıkları yakalayıp kesmek için baltasını kaldırdı. İkiz filizlerden çıkan dikenler Desandra'nın ve Derek'in derisini ısırды.

Hayır, yapamazsın. Koştum.

Derek'in elinin arkasından kanlı diken uçları çıktı. Deliklerin etrafındaki deri griye döndü. Zehir. Kahretsin.

Desandra ılık attı. Derek sarmaşıkları kesti ve elini kurtardı. Sarmaşıkların uçları Nick'e geri döndü. Desandra'nın etrafındaki sarmaşık mensesi bir anda çatlayıp kurudu ve sert bir tahtaya dönüştü.

"Bu daha iyi değil!" Desandra hırladı.

Onlarla Nick'in arasına daldım. Robert yanıma indi.

Derek baltasıyla tahtaya vurdu. Taşlaşmış sarmaşıklar dayanıyordu. Şekil değıştirenlerin hastalıklara karşı direnci vardı ama toksinler onları öldürebilirdi.

Nick bize odaklandı ve sarmaşıkları daha hızlı ve daha hızlı döndürmeye başladı. Bu tekniğı daha önce görmüştüm. Çin zincir kırbaı, halkalarla birleştirilmiş metal çubuklardan yapılmıştı. Yumuşak bir silah olarak kabul edilirdi ama yumuşak bir yanı yoktu ve devam ettirmek için çok fazla konsantrasyon gerekiyordu.

"Ascanio, etraftan koş ve taş at." Bouda yana doğru fırladı.

"Böl ve fethet," diye mırıldandı Robert.

"Bunu yapalım."

Dağıldık. Nick kırbaçları döndürmeye devam etti. Aynı anda hem bir silah hem de bir kalkan gibi onu sardılar.

İleri atıldım. Kırba botumu kesti, yırttı ama kesmedi.

"Çıkarın beni!" Desandra kükredi.

"Deniyorum," diye hırladı Derek, sarmaşıkları keserken.

Bir bıçak fırlattım. Asma kırbalarından sıyrıldı. Bir güç sözcüğü kullanabilirdim ama bu hem beni tüketir hem de Hugh'a tam yerimizi bildirirdi. Güç sözcüklerinin çok fazla sihirli yankısı vardı.

Nick'in sırtına bir taş çarptı. Ascanio etrafımızda bir daire çizerek koştu, buz ve beton parçalarını ona fırlattı.

Robert zikzaklar çizerek ve bir derviş gibi kıvrılarak saldırdı. Nick sarmaşıkları ona doğru savurdu. Robert kaçtı. Mafsal bıçakları kırbaçları kesti. Soldaki sarmaşık buzun üzerine kaydı ve anında kurudu. Nick, Robert'a doğru döndü. Buzun üzerinde kayarak açıklığa daldım ve kılıcımı onun böğrüne gömdüm.

Döndü ve bana tekme attı, tam doğrulduğum sırada dizini kaburgalarımına sapladı. Kemiklerim çatırdayarak çıgılık attı. Robert sıçradı ve Nick'in kafasına tekme attı. Nick kaçtı.

Kırbaç etrafıma dolandı ve beni yakalamadan önce ona doğru hamle yaptım. Nick bir akrobat gibi geriye doğru sıçradı, bir, iki kez ve yirmi adım öteye indi. Göğsünden iki yeni sarmaşık kırbağı kaydı.

Kılıcımdaki kanı temizledim. Robert doğruldu. Kaburgalarım yanıyordu. Nick'in sağ tarafında koyu kırmızı bir yara vardı. Yaradan süzülen kan derisini ıslatıyordu. Hayati bir şey vurmamıştım. Yaşayacaktı, özellikle de Hugh onu iyileştirmek için yanındayken.

Nick kafasına doğru uçan bir parça kirli buzdan kurtuldu. Ascanio bir tane daha fırlattı ve Nick yeni sarmaşıklarını döndürerek onu da kenara attı. Nick'i hareket ettirmek zorundaydık. Kırbaçlarını ne kadar çok döndürürse, o kadar çok kan kaybedecekti.

"Ne kadar uzağa gideceksin?" diye sordum. "Onun için ne yapmazsınız? Onun için bizi öldürür müsün?"

Nick bana baktı, gözleri soğuktu. "Ne gerekiyorsa yaparım." Cevabımı almıştım. Gizliliğini bozmayacaktı. İyi.

Kanını yavaşça akıtacağız.

Nick bana saldırdı. Sarmaşıklar etrafımı sarmış, dikenleriyle buzu aşındırıyordu. İçgüdülerimle kaçtım ve eğildim. Sol, sağ, sol, sol. Buzun üzerinde dans ettik. Ayaklarım kaydı. Dikenler kollarımı arı sokması gibi çizdi. Yeterince hızlı değildim.

Robert sağımdan saldırdı. Sarmaşık onu tam göğsünden yakaladı. Giysileri yırtıldı ve yarı formdaki bir kurtçuk yere düştü. Bir sarmaşık başının üzerinden ıslık çalarak geçti. Sarmaşığın altından hamle yaptı, hırladı ve Nick'in ayaklarını yıkıcı bir hamleyle tekmeledi.

Vay canına.

Nick tökezledi. Kocaman ve tüylü Desandra başımın üzerinden sıçradı ve Haçlı'ya çarptı. Derek sonunda onu kesmiş olmalıydı. Nick buzun üzerinden kayarak kaldırımda açılan deliğe girdi. Sarmaşıkları dışarı fırladı ve dikenleriyle buzu yakaladı. İleri atıldım, dizlerimin üzerinde kaydım,

ve sarmaşıkların arasından geçti. Avcının bıçağı filizleri kesti. Nick deliğin içine düştü.

"Çekil," diye kükredi Derek arkamdan.

Yana doğru yuvarlandım. Paslı bir kamyon gökyüzünü kapattı.

Derek arabayı çevirdi ve önce kaputu olmak üzere deliğe fırlattı. Araç birkaç metre içeri kaydı ve sıkışarak durdu. Çılgınca bir tırmalama kamyonu kesti - Nick'in sarmaşıkları metali aşındırıyordu.

Nefes verdim. Kaburgalarım ağrıyordu. Omuzlarımdaki ve yanlarımdaki küçük kesikler yanmış gibi acıyordu.

"Ve orada kal!" Desandra hırladı.

Derek'e döndüm. "Elini göreyim."

Sol elini bana doğru uzattı. Dikenlerin açtığı kesikler kapanmamıştı. Etraflarındaki deri karardı. Yaralardan gri çizgili kan sızıyordu. Toksin vücudundaki Lyc-V'yi öldürüyordu. Desandra'nın tüylü kollarındaki çizikler de hâlâ kanıyordu.

"Ben iyiyim," dedi Derek.

"Evet, biz iyiyiz," diye ekledi Desandra.

Yapılacak bir şey yoktu. Yapabileceğimiz en iyi şey olay yerine ulaşmak ve Doolittle'ın onları tedavi edebileceği Keep'e geri dönmektir.

Ascanio Derek'in elini kokladı. "Yanlış kokuyor. Bence onu kesmeliyiz. Al, sabit tut."

Derek diğer eliyle Ascanio'nun boğazını sıkıyormuş gibi yaptı.

Uzakta iki vampir zihin volta atmayı bırakıp bize doğru ilerledi. Kahretsin.

"Gitmemiz gerek." Ayağa fırladım. "Şimdi!"

- - -

ÇAMURLAR sokakları arşınladı. Artık gizliliğe ne gerek ne de zaman vardı. Suç mahalline ulaşmalı ve buradan defolup gitmeliydik.

Jonesboro'ya saptık ve Cuddles caddede hızla ilerlemeye başladı. Fox Den önümüzde belirdi, dönüşümlü olarak

Kırmızı tuğlalı ve sarı sıvalı apartmanlar dev bir komplekste bir araya geldi. Sonunda.

Sıva daha iyi günler görmüştü. Grafitiler yıkık dökük duvarları işaretliyordu. Çöpler köşelerde yığınlar halinde duruyordu. Burayı gün ışığında görseydiniz, uzak dururdunuz. Gece daha da korkunç bir hal alıyordu. İnsan avcıları ve yoksulluk tarafından çaresizliğe sürüklenen kaba bir kalabalığı barındıracak türden bir yere benziyordu. Sahanlıkta bıçaklanarak öldürüldüğünüzü gören ve siz yardım çığlıkları atarken kapılarını kapatan türden insanlar.

"Mulradin kokusu alıyorum." Robert sağa döndü ve tuğla binalardan birinin girişine doğru koşmaya başladı. Cuddles'ın üzerinden atladım, dizginlerini bu amaçla duvara çakılmış bir kancanın üzerine attım ve Robert'ı merdivenlerden yukarı kadar takip ettim. Savaşçı haliyle sadece koşmuyordu, o kadar hızlı koşuyordu ki pençeleri de yağlanmış olabilirdi. Ona ayak uydurmak için kendimi zorladım.

Bir uçuş. İki, üç.

Merdivenlerde kan vardı. Hafif lekeler, yukarı çıktıkça büyüyordu.

Üstümüzde bir kapı açıldı.

Sahanlığı koşarak geçtim ve Robert'ın bir adamın elinden yaylı tüfeği aldığını görmek için tam zamanında yukarı çıktım. Benim yaşlarımda, Hispanik ve kaba görünüyordu.

Robert ona, "İçeri gir," dedi.

Adam eğilerek daireye girdi. Sürgü tıkırdayarak yerine oturdu. Robert merdivenleri tırmanmaya başladı, ben de onu takip ettim. Üçüncü katı geçtik, başka bir sahanlık.

Robert durdu. Neredeyse kuyruğuna çarpıyordum. "Bir koğuş," dedi ve kenara çekildi.

Kapıya doğru yürüdüm. Görünmez bir büyü duvarı kapıyı sardı.

"Dışarıdan girebilir miyiz?" Derek arkamdan sordu. Onun yanında Ascanio ve Desandra merdivenleri gözlemek için harekete geçtiler.

Başımı salladım. Hugh pencereleri de korumaya alırdı.

Avcıyı kılıfından çıkardım ve koğuşu test ettim. Büyü kılıcın ucunu ısırdı ve kılıç daha fazla ilerleyemeyerek durdu. Genelde siperlerin elastik bir direnci olurdu, biraz yumuşamış bir basketbol topunu delmeye çalışmak gibi. Bu koğuş tamamen sağlamdı. Hem görünmez hem de bu şekilde katı olan tek bir koruma türüne rastlamıştım.

Çömelip öne doğru eğildim ve kirli zemine baktım. İşte oradaydı, zar zor fark edilebilen koyu bir leke. Hugh burayı kendi kanıyla mühürlemişti.

"Bu bir kan koğuşu." Doğrudum.

"Kırabilir misin?" Robert sordu.

Julie aylar önce Lyc-V'yi yakaladığında, onun kanını kendi kanımla temizlemek için bir ritüel gerçekleştirmiştim. Sonuç olarak benim sihrimin bir kısmını korudu. Babam da Hugh'u kendisine bağlamak için aynı ritüeli ya da ona çok benzeyen bir ritüeli kullanmıştı. O koğuştaki babamın kanı vardı, bu da onu kırmamı kolaylaştıracaktı. Ama Hugh'un kendi sihrinin gücü de içindeydi ve Hugh'un bir sürü sihri vardı.

"Eğer bunu kırarsam, tepkiler çok kötü olur. Bir süre iş göremez hale gelirim." Ve ben bayılmamaya çalışırken, dairenin içinde her ne varsa beni yakalayacaktı. İyi oynadın, Hugh. Birbiri ardına tuzaklar.

"Ne kadar süre için?" Derek sordu.

"Bilmiyorum. Saniyeler de olabilir, dakikalar da. Buradan bir koku alabiliyor musun? İçeride kimse var mı?"

Dördü de kıpırdamadan durdu.

"Hayır," dedi Robert. "Duvar gibi bir şey."

Desandra, "Bu tam bir saçmalık," dedi.

Yere diz çöktüm ve kapıyı inceledim. Kilitte birkaç çizik vardı, hepsi de eskiydi. Muhtemelen birden fazla kez açılmıştı. Kapının konumu düşünüldüğünde, bu beklenen bir şeydi. Kapının kendisi zorlanmış gibi görünmüyordu. Devam edecek pek bir şey yoktu. Tek bildiğim, kapının arkasındaki dairenin boş olduğu ya da içinde ateş püskürten devasa bir ahtapotun yaşadığıydı. Bunu söylemenin bir yolu yoktu. Koğuşu kırmak zorundaydım.

"Hugh büyü ve tuzakları sever. İçeri girdiğimizde hiçbir şeye dokunmayın. Ölü ağırlığımı savunmaya hazır olun."

"Devam et," dedi Derek.

Sol kolumu yukarı çektim ve Slayer'ı kan akıtacak kadar derimden kestim. Opak kılıçtan buhar kıvrımları süzüldü. Kılıcı baş aşağı çevirip kanın üzerine akmasına izin verdim, kendimi destekleyerek kaldırdım ve koğuşun içine ittim.

Büyü bozuldu ve vahşi bir at gibi bıçağı tekmeledi.

İçine doğru eğildim. Yavaş ve sabit. Kanım bıçağın üzerinde tıslayarak kaynıyordu. Büyümü bıçağa aktardım.

Koğuş kımıldamadı.

Hadi ama. Daha sert ittim.

Avcı, sanki onu sert bir kayaya saplamaya çalışıyormuşum gibi durdu. Biraz daha zorlarsam, kılıç kırılabilirdi. Zamanım olsaydı, önümüzdeki on beş dakika boyunca orada oturur, koğuş pes edene kadar kılıca sürekli baskı yapardım. Ama zamanımız yoktu.

"Çalışmıyor mu?" Robert sordu.

"Bu onun için bir oyun." Avcıyı serbest bıraktım ve sol elime aldım. Bir korumayı kırmanın en iyi yolu onu yavaşça, metodik olarak itmektir. Yavaş ve metodik yöntem başarısız olmuştu, bu da bana kaba kuvveti bırakıyordu. Eğer çok hızlı kırılırsa, büyüünün yansıması çok keskin ve şiddetli olacaktı. Bu benim en parlak hamlem değildi ama daireye girmemiz gerekiyordu ve zamanımız kısıtlıydı.

"Peki, tamam. Ben oynayacağım. Biraz geride dur. İşler gerçekten ters gidebilir."

Sol kolumdaki kesiği sıktım, kanı parmaklarıma bulaştırdım ve elimi koğuşun içine soktum. Büyü gerginleşti ve elimi hapsetti. Yüzlerce küçük büyü iğnesi derimi deldi, kanımın tadına baktı ve geri tepti. Parlak kırmızı çatlaklar boş havayı yararak elimden yayıldı.

Ben ittim.

Gök gürültüsü kafamın içinde çatırdayarak beynimi tokatladı. Koşuş kırıldı ve yere düşerken eriyerek çırpındı. Dünya etrafımda yüzüyor, kenarları bulanıklaşıyordu. Başımı salladım, dik durmak için savaştım.

Robert kapıyı itip açtı ve içeri süzüldü. Desandra da onu takip etti. Derek ve Ascanio yanımda durdular.

Muhtemelen içeri girmeliyim. Kulaklarımın çınlamasını bir durdurabilsem.

"Temiz," diye seslendi Robert.

Başımı salladım. Ah. Bu sadece acıyı daha da kötüleştirdi. Kapı önümde sallanıyordu. Daireye girmek zorundaydım. Tamam, kapı en az bir metre genişliğinde olmalıydı. Kendimi doğru yöne çevirirsem geçebilirdim. Dışlerimi sıktım. Adım. Adım. Bir adım daha. İçerideydim. Kıç tekmeleme. Şimdi sadece bilincimi korumam ve yüz üstü düşmemem gerekiyordu.

Gözlerimi kısıtım: eski bir kanepeler, yıpranmış bir halı ve bir striptiz direği. Oturma odasından dar koridora doğru uzun bir kan izi uzanıyordu. Birisi kanlar içindeki bir cesedi sürükleyerek dışarı çıkarmıştı.

"Oh, bu çok zengin." Robert güldü, sesi kuruydu. Derek yüzünü buruşturdu.

"Evet." Ascanio gözlerini devirdi. "İnsana ipucu ver," dedim.

"Dorie Davis," dedi Derek. "Diğer adıyla Double D."

"Kokusu bu dairenin her yerinde." Robert koridora çıktı.

"Oh!" Desandra parmaklarını şıklattı. "Demek o kişi buymuş."

Onları koridordan yatak odasına kadar takip ettim. Kan kokusu burnumu tıkadı, o kadar güçlüydü ki neredeyse boğulacaktım. Yatak odasının büyük bir bölümünü dev bir yatak kaplıyordu, yatağın ayakucunda yastıklı bir bank ve üzerinde duvara tutturulmuş birkaç metal halka bulunan çelik bir raf vardı. Kırmızı çarşaf bir düğüm halinde buruşmuş, açıktaki yatağı boyayan kırmızının daha koyusuyla sırlıslam olmuştu. Mulradin

burada öldürüldüğüne hiç şüphe yok. Bir insan bedeninde ancak bu kadar kan olabiliirdi ve çoğu bu odada kalmıştı.

Derek sağa döndü. Robert sola döndü. Desandra derin bir nefes alarak yatağın etrafında yavaş bir daire çizdi. Odanın içinde ilerlediler, eşyaların yanında rastgele durup kokuları incelediler. Ascanio odanın girişinde durakladı, böylece ön kapıyı görebiliyordu. "Olgunlaşmış."

Bacaklarım tatile çıkmaya karar verdi ve oda yanlara doğru süründü. Destek alabileceğim bir duvara gerçekten ihtiyacım vardı ama burada herhangi bir şeye dokunmak iyi bir fikir değildi. "Double D, bunun bana bir şey anlatması mı gerekiyor?"

Derek, "O çok yumuşak başlı," dedi. O bir çocuk tacizcisi.

"Sesinizden kötü olduğunu anlayabiliyorum ama ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Çoğu şekil değiştiren hayvan formunda seks yapmaz," dedi.

"Bu tam olarak doğru değil," dedi Robert. "Çoğu şekil değiştiren hayvan formunda seks yapar, ama sadece bir kez. O kadar da harika değildir. Uzun sürmez, gariptir ve iletişim yoktur. Şöyle diyelim, elleriniz yok olana kadar sahip olduğunuzun kıymetini bilmiyorsunuz."

"Yok artık," diye gönüllü oldu Desandra.

Derek, "Boudalar bunun istisnası," dedi.

Ascanio kaşlarını kaldırdı. Eğer bakışlar bıçak olsaydı, Derek kanıyor olurdu.

Ascanio, "Bastırılmış Olan size bazı insanların kendileri insan olarak kalırken hayvan formundaki şekil değiştirenleri becermeyi sevdiklerini söylemeye çalışıyor," dedi. "Onlara sofie deniyor. Kürk üzerine deri."

Robert gözlerini devirdi ve halıyı koklamak için yere eğildi.

"Tamam," dedim. "Keşke bunu bilmeseydim."

"Sürüye hoş geldiniz," dedi Robert. "Bu o gri alanlardan biri. Teknik olarak yasak değil. Rıza gösteren iki yetişkinin kendi zamanlarında ne yaptıkları onları ilgilendirir."

"Ama bu hayvanlarla cinsel ilişki," dedim.

"Evet," dedi Robert. "İşte bu yüzden kesinlikle tavsiye edilmiyor."

Desandra yatağın üzerine eğildi ve yutkundu. "Buradaki kokular midemi bulandırıyor."

"Sadece sen değil," dedi Derek.

"Ve bilginiz olsun, kadınlardan hoşlanıyorum," dedi Ascanio. "Belki dışarıdaki bazı kurtlar kürkten tahrik oluyordur ama ben teni seviyorum."

"Siz ikiniz şunu keser misiniz?" dedi Desandra. "Bu sapıkça bir yasak seks. Bazı kurtlar yapar, bazı boudalar yapar, bazı insanlar yapar. Herkes eşit derecede berbat durumda."

Robert, "Normal insanlardan yeterince tepki alıyoruz zaten," dedi. "Üç yıl önce, hastalıklı kemirgenler olduğumuz için kurt farelerinin restoranlara girmesinin yasaklanması için bir kampanya başlatılmıştı. Biz onu öldürmeden önce dilekçenin üç bin imzası vardı. Bir yıl önce, Clan Wolf, hayvanlarını avlayacaklarını iddia eden bir tarım kooperatifi tarafından dava edildi. Başlıca argüman, kurtların doğal avlanma ve avlarını yere serme dürtülerine karşı koyamadıklarıydı. Eğer bu olay ortaya çıkarsa, halkın tepkisinin sonu gelmez. Sapıklar için bir hayvanat bahçesi işletmekle suçlanmak istemiyoruz."

Derek, "Dorie parayla çalışan bir sofistike," dedi. "Hizmetleri için ücret alıyor."

"Fahişelik yapmasına gerek yok," dedi Robert. "O iyi bir maaşı olan bir muhasebeci. Bunu yapıyor çünkü bunun para kazanmanın kolay bir yolu olduğuna karar vermiş ve bir tür kaşıntısı var ve bu onun kaşıntısını gideriyor. Jennifer'ın kocası hayattayken onu danışmana götürmek için birkaç girişimde bulunmuş ama Jennifer hiç gitmemiş. O rızası olan bir yetişkin ve nasıl seks yaptığı kendisini ilgilendirir."

Ascanio, "Bugüne kadar cinsel yolla bulaşan hastalık kapmayı başaran iki şekil değiştirenden biri," dedi. "Diğeri birlikte olduğu bir erkek panterdi. Birlikte katıldıkları bir grup etkinliğinde kapmışlar."

Tamam, bu biraz zaman alır. Lyc-V kendi topraklarına giren tüm istilacıları aşırı önyargıyla yok ederdi.

Derek yüzünü buruşturdu. "Cinsel yolla bulaşan hastalık mı?"

"Oh, bunu duymadın mı?" Ascanio sordu. "Bir tür büyü kudurmuşlar."

Derek ağzını açtı ve kapattı. "Onlar nasıl
? Boş ver, bilmek istemiyorum."

"Ben de bilmiyorum." Onlar beni aydınlatmaya karar vermeden önce bunu ortaya koymak en iyisiydi.

"Ufkunuzu genişletiyoruz, Konsorsiyum." Desandra sırtıttı.

"Ufkum yeterince geniş, teşekkürler." Şimdi bir de sallanmayı bıraksalar, her şey hazır olacak. "Robert ve Desandra'nın Double D'yi nasıl bildiklerini anlıyorum ama ikinizin nasıl bildiğinizi öğrenmek istiyorum."

Derek ve Ascanio sıradan görünmek için cesur girişimlerde bulundular. "Herkes biliyor," dedi Ascanio.

"O zaman Desandra neden kokuyu teşhis etmedi?"

Robert, "Double D, Doolittle'ın muayenehanesinde cinsel yolla bulaşan hastalıkla ortaya çıktığında, ona güvenli cinsel uygulamalar hakkında bir şeyler okudu," dedi.

"Bundan hoşlanmadı, bu yüzden ondan vebadan kaçır gibi kaçıyor. Bu da ironik aslında, çünkü veba tam olarak kaçınmadığı şey."

"Bunu tam olarak anlayamadım," dedi Desandra.

"Komik olması mı gerekiyordu?"

Robert kaşlarını çattı. "Boş ver. Zekice bir şey söyleyecektim ama elime yüzüme bulaştırdım. Mesele şu ki, Double D Keep'te pek de hoş karşılanmıyor."

"O da Kurt Evi'ne pek sık gelmez," dedi Desandra.

"Sanırım onu bir kez gördüm. Jennifer ondan nefret ediyor. Adı en son geçtiğinde, ünlü alfamız ona 'iğrenç, ahlaksız bir yaratık' demişti."

"Tanıkların önünde mi?" Robert sordu.

"Bir oda dolusu insanın önünde," dedi Desandra.

Harika. Bir şekil değiştirene yapılabilecek hakaretlerin bir hiyerarşisi vardı. Onlara kötü koktuklarını söylemek muhtemelen en kötülerinden biriydi. Ama onlardan birine "yaratık" demek

başka bir seviyeye taşıdı. Bir şekil değiştirenin insan olmadığını ima ediyordu. Bir loup bir yaratıktı. Jennifer bunu asla söylememeliydi, kendi halkından biri hakkında değil.

Robert'ın dudakları yükseldi, ağzı buruştu ve keskin dişleri ortaya çıktı. Derin bir hırıltı ile homurtu arasında kısa ve öfkeli bir ses çıkardı.

"Biliyorum, biliyorum..." Desandra söyledi.

"Onaylamıyor olabiliriz," dedi Robert, sesi kesin ve soğuktu. "Bunu iğrenç bulabiliriz ve halkımıza özel olarak kükreyebilir ve hırlayabiliriz, ancak halkımızı tek tek ayırıp onları kamusal bir utanç nesnesi haline getiremeyiz. Bu yapılmaz. Jennifer onu hedef haline getirdi. Şimdi Kurt Klanı'nda Dorie'ye bir damla nezaket gösteren herkes bunu alfalarının isteklerine karşı yapıyor."

"Katılıyorum," dedim ona. "Bununla daha sonra ilgilenebiliriz. Zamanımız kısıtlı. Yolumuza devam etmeliyiz."

"Odada başka şekil değiştiren kokusu yok," dedi Robert. "Sadece Double D ve insanlar."

Derek, "Mulradin, Double D, Hugh ve muhtemelen Hugh'un adamları olan birkaç kişi daha var," diye onayladı.

Konsantre olmaya çalıştım. Zor olduğunu kanıtlıyordu. Sihirle sersemlemiş beynim hâlâ şoktan sersemlemiş bir halde uçup gitmek istiyordu. "Ne olduğunu anlatabilir misin?"

"Önce Dorie geldi," dedi Robert. "Mulradin yaklaşık yarım saat sonra geldi. Bir kez bankta, bir kez de şuradaki köşede seks yaptılar." Yatağın sol tarafını, yere bir zincirin düştüğü yeri işaret etti. Zincirin bir ucu duvardaki halkaya, diğer ucu da çivili bir tasmaya bağlıydı.

"Sonra Dorie Mulradin'i yatakta öldürdü," dedi Desandra. Kahretsin. "Emin misin?"

Derek başını salladı. "Kan kokusuna bir kez alıştığınızda, her şey çok açık. Onun kokusu yatakta ve çarşaflarda var ve kürkü Mulradin'in kanına yapışmış. Yatakta başka koku yok."

"D'Ambray bir ara beş kişiyle birlikte içeri girdi. Grup olarak girdiler," dedi Derek. "Ayrıca

"Biri şu duvara pompalı tüfekle ateş etmiş." Başıyla karşı duvarı işaret etti.

"Cinayetten önce mi sonra mı?"

Başını iki yana salladı. "Bunu söylemenin bir yolu yok. Bu taze."

Ascanio koridorda başını salladı. "Dorie cinayetten sonra ayrıldı. Onun koku izi diğerlerinden ayrı, kanla lekelenmiş ve daha eski. Kanlı izlerini görebilirsiniz." Yan tarafı işaret etti. "Buradan kaçtı."

Sürünün bir yesi bir llerin Efendisi'ni öldürmüştü. Küçük bir parçam Hugh'un suçlamasının doğru olmadığını umuyordu ve şimdi bu umut üzücü bir şekilde öldü.

Anlamlandırmaya alıştım. "Yani Mulradin'i bir sebepten dolayı öldürdü. Ya bir çeşit kazaydı ya da bilerek yaptı. Eğer kazaysa, Hugh bu işe nasıl karıştı? Eğer önceden planlanmış bir cinayetse, Hugh ya bunu yapması için onu tuttu, ya zorladı ya da cinayeti işlediği sırada bir şekilde daireyi izliyordu." Bu sonuncusu pek olası görünmüyordu. "Para için öldürür müydü?"

"Bundan şüpheliyim," dedi Derek. "şiddet yanlısı biri değil. Ona iyi bir insan diyemem ama kendi başına birini öldürmez."

Hugh neden Dorie'nin gitmesine izin verdi? Yüzümü ovuşturdum. Bu beni daha zeki yapmadı. Hugh'un yerinde olsaydım, Dorie'yle ne yapardım? Onu nasıl kullanabilirdim? Dorie ldyse, Sürü onu son teslim tarihine kadar teslim edemezdi, bu da savaşı garantilerdi. Yine de cesedini ortaya çıkarabilir ya da katilin o olduğunu kabul edip tazminat ödemeyi teklif edebilirdik. Ama Dorie hayattaysa işler iyice karışırdı. Eğer onu teslim edersek, zayıf grnecektik. Teslim etmezsek, yasaların üstünde olduğumuzu dşnyormuşuz gibi grnecektik. Bu durumu çözmenin iyi bir yolu yoktu ve bunun sorumluluğu benim omuzlarıma binecekti. Hangi kararı verirsem vereyim, sürü bu yüzden benden nefret edecekti.

Hayır, Hugh onu ldrmezdi. Bir taşla bir sürü kuş vurabilecekken neden öldürsün ki? "Dorie hâlâ hayatta."

Ascanio bana kaşlarını kaldırdı.

"Asıl soru Dorie'nin Mulradin'i neden öldürdüğü değil, Dorie konusunda ne yapacağımız. Buradan çıkmak zorundayız."

Robert pencereden dışarı bakarak, "Misafirimiz var," diye duyurdu.

Bacaklarımı hareket ettirdim ve odayı geçtim. Başım hâlâ yüzüyordu. Atlılar caddeyi doldurmuştu, bir, iki . . . on iki. Liderleri tanıdık, siyah bir ata binmişti. Hugh.

Altı dakikadır dairedeydik ve işte buradaydı.

Desandra eğilip Robert'ın arkasından baktı. Pençeli parmakları duvarı sıyırdı.

Büyü, koyu yeşil bir parıltıyla pencereden içeri girdi. Desandra elini pençesinden çekti ve küfretti. "Biliyorum, biliyorum. Bir şeye dokundum. Benim hatam."

Pencere pervazının boyasında küçük rünler tutuştu, titreşti ve bir koğuş kapanırken yok oldu.

Etrafımda döndüm. "Kapı mı?"

Ascanio çoktan kontrol ediyordu. Bir saniye sonra "Koğuşlandı," diye seslendi.

Kapana kısılmıştık. Harika. Pencereye doğru ilerledim ve avucumla koğuşu ittim. Sihirli dişleriyle beni ısırды. Kanlı bir koruma değil. Bu büyü temelli bir şeydi ve birisi ona büyük bir güç yüklemişti. Kahretsin.

Ascanio geri döndü.

"Kırılabilir mi?" Robert bana sordu.

"Elbette. Nasıl yapıldığını anlamam için bana bir saat ver." Derek yemin etti.

Pencerenin yanında dizlerimin üzerine çöktüm ve elimi koğuşa doğru kaydırarak sınırlarını çizmeye çalıştım. Büyü, soluk yeşil bir şimşekle derimi sıyırdı. Ahh. Eğer Hugh tüm binayı korumaya alsaydı, başımız belaya girerdi.

Sokakta atlılar atlarından indi.

Koğuşun bir kenarını buldum. Başka bir kenar. "Tüm binayı korumaya almamış. Sadece açıklıkları, pencereleri ve kapıyı korumaya almış."

Derek dişlerini gösterdi. "Tavan mı zemin mi?"

Robert, "Tavan," dedi.

Tavanı kırıp çatıya çıkmaları en az birkaç dakika sürerdi. Birkaç dakika ve Hugh ile aramızda kırılmış bir kapıdan başka bir şey yoktu. Kapıya doğru koştum.

"Nereye gidiyorsun?" Ascanio seslendi.

"Bize biraz zaman kazandırmak için. Yatak odasında gözlerden uzak dur." "Ona polisleri sor!" Robert aradı.

İyi bir noktaya değindin. Eğer Hugh Atlanta PAD'i satın aldıysa, bunu bilmemiz gerekirdi.

Ön kapı tıpkı bıraktığımız gibi aralık duruyordu. Merdivenlerden koşan insanların sesi yükseliyordu.

Bu koğuştan kırılamazdım ama kendiminkini yapmak için yeterince sihrim kalmıştı. Parmaklarımı kanıma batırdım ve yan tarafımdaki kapı çerçevesinin alt köşesine dokundum.

Çarpan adımlar yaklaştı.

Konsantre oldum. Büyü benden dışarı fırladı, görünmez bir akıma dönüştü, kapı aralığındaki boş havayı öptü ve kopmuş bir lastik bant gibi koptu. Acı zihnime saplandı ve bir anlığına dünya kırmızı bir pus içinde sallanmaya başladı. Ah. Kendimi dik durmaya zorladım. Kır şunu, seni sonovabitch.

Basamaklar hemen altımızdaki sahanlığa ulaştı.

Duvara yaslandım ve rahat görünmeye çalıştım. Tüm bu alıştırmalar işe yarıyor olmalıydı, çünkü birkaç yıl önce on beş dakika içinde koğuştan kırıp kendi koğuştan kuramazdım. Hâlâ canım yanıyordu ama en azından Hugh'ya onun önünde bayılma zevkini tattırmayacaktım.

Hugh son birkaç basamağı aştı ve kapının yanında durdu. Üzerinde hâlâ uzun binici çizmelerinin içine sokulmuş kot pantolon, siyah yün kazak ve çamur ve eriyen karla lekelenmiş sade bir pelerin vardı. Eldivenler ellerini koruyordu. Boyu ve geniş omuzları insanların mesafelerini korumalarını garanti ediyordu ama kapüşonu üzerine çekirse

çok fazla göze çarpmazdı. Hugh göze çarpmayan modunda.

Başlık artık aşağıdaydı. Hugh'nun yüzünü dikkatle inceledim, Curran ve benim onda bıraktığımız yaralardan herhangi bir iz aradım. Orada olmadıklarını biliyordum ama beynim bunu kabul etmeyi reddediyordu. Kendime engel olamıyordum. Kare çenesinde ya da kesik çenesinde eski yara izi yoktu. Burnunda ezilmiş kıkırdak izi yoktu. Daha yukarı baktım ve doğrudan gözlerinin içine daldım. Kibir, güç ve mizahla dolup taşıyorlardı. Hugh eğleniyordu.

Cebimden bir bez çıkardım ve bezi soluk bıçak boyunca çekerek Avcıyı temizlemeye başladım.

Nick, Hugh'yu kapıya kadar takip etti. Üzerinde giysiler vardı ve yıpranmış görünmüyordu. Yanında bir kadın yürüyordu, en az elli yaşındaydı ama güçlü ve formdaydı, bir tankı yumruklayabilecek kadar yapılıydı. Sol yanağında parlak kırmızı bir boya vardı, baş aşağı bir T harfi, lekeli, muhtemelen parmakla çizilmişti. Eski Keltler tarafından kullanılan Ogham alfabesinin altıncı harfi olan Uath'ı temsil ediyordu. Korku ya da dehşet anlamına geliyordu ve Voron'a göre Uath bu ismi hak etmişti. Üvey babam onu yıllar önce bulmuştu. Daha sonra Demir Köpekler Tarikatı'nın bel kemiğini oluşturacak olan seçkin askerlerinden biriydi. Hugh onu miras almış olmalı. Hâlâ hayatta olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

Voron onları nasıl seçeceğini biliyordu.

Hugh parmaklarını şıklattı. Nick ve Uath geri çekildiler, merdivenlerden aşağı birkaç adım attılar ve beklediler.

Hugh elindeki eldiveni çıkardı ve kapıya doğru uzandı. Savunma büyüsü yeşil renkte parladı ve azaldı. Parmakları kan koğuşumun görünmez duvarına dokundu. İtti.

Kılıcımı temizlemeye devam ettim. "Zeki kız," dedi Hugh.

"Gittikçe öğreniyorum."

Elini pelerinin içine soktu ve küçük beyaz bir şişe çıkardı.

"Ne oldu?"

"İbuprofen," dedi. "Baş ağrın için. Başının ağrıdığını biliyorum."

Hugh, iyi huylu ve düşünceli bir katil. Her zaman ileriye düşünür.

Hugh şişeyi bana doğru salladı.

"Hayır, teşekkürler. Günlük zehir dozumu çoktan aldım."

Hugh gülümsedi.

"Komik bir şey mi var?"

"Sen mücadele ettikçe Kate, ben de senin hakkında daha çok şey öğreniyorum."

"İlginç bir şey öğrendin mi?"

Kımıldadı, inişin etrafında sinsice dolaştı. Karadeniz'deki karşılaşmamızdan bu yana bir şekilde daha da büyümüş gibiydi. Daha uzun, daha geniş, daha güçlü. Belki hafızam bana oyun oynuyordu, belki de pelerin yüzündendi.

"Koğuşumu kırabilirsin. Bu sabah dünyada bunu yapabilecek on bir kişi tanıyordum. Şimdi on iki kişi var."

"Whoop-de-doo."

Hugh omuzlarını silkti. "Bu şehirde kışın nesinden nefret ediyorum biliyor musun?"

Konuşmaya devam ettikçe Derek, Ascanio ve Robert'a tavanı sökmeleri için daha fazla zaman kazandıracaktım. Tek kaşımı kaldırdım. "Mmm?"

"Hava çok soğuk, bir köpeği bile dışarı çıkarmazdım ama kar yok. Sadece bu çamur var. Yağmur değil, kar değil, gökten düşen dondurucu bir çamur gibi." Bir elini kapının yanındaki duvara dayadı. "Bence bu işi bırakalım. Yeni Four Seasons'ın VIP süitleri var. Buraya son gelişimde orada kalmıştım. Bize güzel bir ateş yaksınlar ve odada saklanalım, sıcak, kuru ve rahat. Biraz yemek, iyi bir şarap sipariş eder ve konuşuruz."

"Ne hakkında konuşacağız?"

"Gelecek hakkında."

Düşünüyormuş gibi yaptım. "Pas."

Hugh dar bir gülümsemeyle dişlerini gösterdi. Aç bir kaplan avına saldırmadan önce böyle gülümserdi.

"Hibla nerede?"

"Hibla yeniden atandı."

"Nereye?"

"Boş ver," dedi, sanki bir barda oturmuş, içkimizi paylaşıyormuşuz ve ben de ona beni kızdıran bir iş arkadaşşımdan dert yanıyormuşum gibi iyi huylu bir şekilde. "Onu öldürmek zor ve zaman ayırmaya değmez."

"Onu gördüğünde, onun için bir mezar seçtiğimi söyle. Bir mezar taşı ve her şeyiyle."

"Şuna ne dersin: Eğer benimle gelersen, onu sana teslim ederim. Onunla istediğin kadar oynayabilirsin. Seni parçalarsa iyileştiririm bile."

"Yine de pas."

"Tekrar düşünmelisin. Sadece dostça bir tavsiye."

"Hiç sanmıyorum."

Hugh öne doğru eğildi, gözleri eğleniyordu ve beni yavaşça tepeden tırnağa süzdü. "İyi görünüyorsun."

Beni bağışla. "Dorie'nin gitmesine izin vermen iyi oldu. Eğer onu teslim etmezsem, bir kan banyosu başlatacaksın ve bunun için ben ve alfalar suçlanacağız. Eğer onu teslim edersek, zayıf görünürüz ve kendi insanlarımız liderliğimize olan güvenlerini kaybederler. Her iki durumda da sürünün istikrarı bozulur ve kötü adam ben olurum." "Oyunun nasıl oynandığını anlamaya başlıyorsun."

oynadı," dedi Hugh.

"Üçüncü bir olasılık daha var. Dorie'yi öldürüp cesedini kucağına atabilirim."

"Hiç sanmıyorum."

Kesinlikle emin bir şekilde söyledi. Bir an bile tereddüt etmedi. Kendime not: Blöf yapmayı daha iyi öğrenmeliyim.

"Neden olmasın?"

"Çünkü bu yanlış bir mesaj verir. Eğer Dorie'yi öldürürseniz, yasaları çiğnemiş olan her şeyi değiştiren, sıranın kendilerinde olup olmadığını merak edecektir. Bu yoldan gidersen, kimse seni takip etmez. Ben bir piçim ama ben bile çok gerekli olmadıkça kendi insanlarımı öldürmem."

"Hayır, onları kafeslere koyup yavaş yavaş açlıktan ölmelerine izin veriyorsunuz."

Gözlerini devirdi. "Tabii ki dördüncü bir seçenek daha var." "Neymiş o?"

"Şimdi benimle geliyorsun," dedi. "Ve tüm bu çirkin karmaşa ortadan kalkar."

"Sana inanmıyorum." Kelimeler neredeyse kendiliğinden çıkmıştı. Ama gözlerinin içine baktığımda yalan söylemediğini anladım. Lanet olsun. Buraya gerçekten benim için gelmişti. Mulradin'in ölmesinin ve sürünün tahliye edilmesinin tek sebebi bendim. Bir gizem daha çözülmüştü.

Böyle bir baskıya ihtiyacım yoktu. Zaten beni aşağı çekecek çok şey vardı.

Hugh ağırlığını değiştirdi, uzandı ve koğuşuma bir karalama çizdi. Büyü parmağını ısırды. Acımış olmalı. "Sana daha önce söylediklerimde ciddiydim. Onların hayatları benim için önemli değil. Elmasa ulaşmak için kömürü ezmem gerekiyorsa, bunu yaparım."

"Aha. Ve ben elmas mıyım?"

"Biri gibi kesiyorsun."

Ha! "Dalkavukluk, gerçekten mi? Bir çekiç gibi ince."

Omuz silkti. "Neden olmasın? Şekil değiştirenler seni pohpohlamak için zaman ayırıyor mu? Onların iyiliği için kendini tehlikeye attığın için sana ne kadar minnettar olduklarını söylüyorlar mı?" Kan koğuşuna tekrar dokundu. "Bu değerli kan her döküldüğünde senden af diliyorlar mı?"

Hayır, genelde etmezlerdi. Çoğunlukla benden şikayet ediyorlardı ama bunu ona söylemeyecektim. "Cevabım hayır."

"Hayır, seni pohpohlamıyorlar mı?" "Hayır, seninle gelmiyorum."

"Sanırım gelip seni almam gerekecek." "Keyfine bak. Yapmak için can attığım bir kılıcım var. kanınızla tanıştırın." Bekle. Keyfine bak. Bunu söylemem komikti. Kafamda bir fikir oluşmaya başladı.

Göz ucuyla Robert'ın koridora doğru eğildiğini gördüm. İzliyordu. Muhtemelen her kelimeyi duymuştu. Harika. Cevaplamak istemediğim daha fazla soruyu dört gözle bekleyebilirdim.

"Benimle gel," dedi Hugh. "Sana nasıl bir gücü kaçırdığını göstereyim. Başka kimsenin ölmesine gerek yok. O seni bekliyor."

İçimdeki bütün sinirler harekete geçti. "İddiaya hazırlanırken bana ayıracak vakti olduğunu sanmıyorum."

Hugh'nun kaşları çeyrek santim yükseldi.

Sessizce güldüm. "Görüyorum ki sana her şeyi anlatmıyor. Sanırım ben burada kalacağım."

Başını iki yana salladı. "Cidden, ne halt ediyorsun Kate? Gece vakti donmuş Gheirde Gekil değıştirenlerin kraliçesi rolünü oynayan pis bir pislik gibi dolaşıyor musun? Bana gel. Sana şehri gümüş bir tepside sunacağım. Bir hediye."

"Şehri isteseydim, onu alırdım."

"Sesindeki hırıltıya bayılıyorum," dedi. "Seksi."

Gözlerimi devirdim.

"Bunu ben de sevdim," dedi.

"Sadece meraktan," diye sordum. "Son baktığımda polisler sivillerin rastgele öldürölmesini hoş karşılamıyordu. Atlanta'nın Paranormal Aktivite Bölümü'nün şekil değıştirenleri avlamana izin vereceğini mi sanıyorsun?"

Hugh uzun bir süre bunu düşünüyormuş gibi yaptı. "Bir düşüneyim. Evet."

Jim haklıydı. Polis besin zincirinde yüksek mevkide olan biriyle bir anlaşma yapmıştı. "Kendini beğenmiş değil misin?"

"Büyük liglerde oynarsan böyle olur." "Büyük ligler, ha?"

"Aynen öyle." Bana göz kırptı. "Burada kal, sana nasıl yaptığımızı göstereceğim."

"Gerek yok. Teyzemden gerekli talimatları aldım zaten." Büyük ligler, sana büyük ligleri göstereceğim. Bu bir kumardı ama işe yararsa, buradan defolup gitmek için bize yeterli zamanı kazandıracaktı. "Bu arada Curran, Erra'nın koğuşunu kırdı."

Hugh'nun gözleri kısıldı. "Beni manipüle etmeye çalışman çok sevimli. Bunu büyüleyici buluyorum."

"Sizi manipüle etmiyorum. Bir gerçeği söylüyorum. Yattığım adam Erra'nın kan korumasını kırdı." Korumayı gösterdim. "Benimki hâlâ ayakta."

Yatak odasında Robert bir anlığına eğilip gözüme takıldı. Evet, evet, ne yaptığımı biliyorum.

"Ben de senin benimkini kırmanı bekliyordum. Tekniğinin gerçekten farklı olduğunu söylemeliyim. Curran büyü bozulana kadar uğraştı. Sen sadece konuşuyorsun. Bana yardım et, stratejin nedir? Koğuşun yorulup kendini öldürmesini ve böylece artık seni dinlemek zorunda kalmamasını mı umuyorsun?"

Hugh'nun gözleri karardı.

Esnedim. "Koğuşu bilmem ama benim konuşmam bitti. Gidip biraz kestireceğim."

"Son şansın," dedi Hugh. Sesi tüm neşesini kaybetmişti. "Benimle gelin ve değerli sürünüzü bağışlayayım. Tüm evcil hayvanlarınız güvenle yatacak ve sabah hayatları için savaşmaktan endişe etmek zorunda kalmayacaklar. Ya da bir katliama uyanıp çocukları ve sevgilileri ölmeye başladığında seni suçlayabilirler."

Avcıyı sırtımdaki kılıfına yerleştirdim ve kollarımı kavuşturdum. "Konuşma zamanı bitti. Haydi, Müdür Bey. Birlikte uyuduğum adam Şehir Yiyen'in koğuşunu kırdı. Sen de benimkilerden birini kırmalısın. Yap şunu, Hugh. Bana bir şey göster."

"Unutma, bunu sen istedin," diye uyardı.

Hafızamı yokladım ve Voron'un şimdiye kadar kullandığı en kötü azarlamayı çıkardım. Bunu bana söylemişti ve Hugh'a da söylemişti, çünkü Hugh son karşılaşmamızda bunu yüzüme vurmuştu.

"Eğer denemekten korkuyorsan, korktuğunu söyle, Hugh."

Hiçbir şey deneyecek kadar cesur olmamaktan daha kötü olamazdı.

Hugh bir bıçak çıkardı, ön kolunu kesti ve bıçağı yere düşürdü. Gösteriş. Neden bıçağı kullanmıyorsun?

Ön kolunu sıktı. Kan şişti, parlak, keskin bir kızıllık. Yavaşça ellerinin her tarafına sürdü. Bakışları bana kilitlendi. Vay canına. Hugh sinirlenmişti.

Ona kaşımı kaldırdım.

Öne doğru eğildi, ayakları omuz genişliğinde açıktı, kolları dirseklerinden bükülmüştü, parmakları açıktı ve yukarıyı gösteriyordu. Tüm vücudu gerildi, büyük bir atlayıştan önce olduğu gibi bir araya toplandı. Bacaklarındaki kaslar şişmişti. Pazuları kazağının kollarını zorluyordu. Karnı sertleşti. Üzerinden ince mavi buhar çizgileri süzüldü, gittikçe güçlendi, ta ki tüm vücudundan soluk mavi duman çıkana kadar. Bunu daha önce Doolittle'ı ölümün eşiğinden çekip çıkardığında da görmüştüm. Koşuş onu hissetmemi engelliyordu ama o gücün büyüklüğünü hatırlıyordum.

Belki de bu o kadar iyi bir fikir değildi.

Merdivenlerde Nick çömeldi. Uath korkuluğu kavradı. Göz ucuyla Robert'ı gördüm, koridorda açıkta duruyordu.

Hugh'nun gözleri parlak elektrik mavisine döndü. Çivit mavisini parlaklık ellerini kapladı.

"Bugün," diye seslendim.

İki eliyle öne doğru hamle yaptı. Parmakları pençe gibi koğuşu deldi.

Kan koğuşu parlak kırmızı ışıkla parladı, büyü gök gürültüsü gibi çatırdadı. Hugh üç metre geriye uçtu ve üst kata çıkan merdivenlere çarptı. Başının arkası basamaklara çarptı. Aşağı kaydı ve hareket etmedi.

Ha! Haklısın!

Arkamdan Robert, sesi tamamen donuk bir şekilde, "Aman Tanrım," dedi.

Yarı saydam kırmızı bir duvar kapı aralığında titreşti ve saydamlaştı. Büyüm hâlâ devam ediyordu. Güldüm.

Nick ve Uath merdivenlerden yukarı, Hugh'un yüzükoyun yatan bedenine doğru koştular. Arkamı döndüm ve aceleyle yatak odasına gittim.

Yatağın yanındaki tavanda bir delik açılmıştı. Derek deliğin yanında bekliyordu. Ascanio delikten aşağı sallandı ve bana elini uzattı. Elini tuttum ve beni tahta kırıslara tutunabileceğim kadar yukarı çekti. Ascanio elini bıraktı ve yukarı tırmandı, ben de onun peşinden sürünerek yukarı çıktım. Çatlayan kaburgam çığlık atıyordu. Derek beni tavan yapısına kadar takip etti.

Kirişler, kırık tuğlalar, yalıtım ve daha fazla giriş.

Başıma soğuk bir damla düştü. Yukarı baktım ve Ascanio'nun ayaklarının kaybolduğunu, yerini gece gökyüzüne bıraktığını gördüm. Parmaklarım soğuk metale takıldı ve kendimi dışarıya, çatıya çektim. Gri gökyüzünden donmuş yağmur süzülüyordu. Uzakta, savaşçı kılığındaki Desandra çatının kenarına çömelmiş, sık, korkunç bir gargoye gibiydi.

"Bunun olacağını biliyor muydun?" Robert delikten çıktı.

"Öyle olmasını umuyordum."

"Peki ya kaçarsa?"

"O zaman çok hızlı kaçmamız gerekirdi." Yine de çok hızlı kaçmak zorundaydık. Hugh'nun adamları o kendine gelene kadar kıpırdamadı ama o kafa gerçekten sertti. Yakında kendine gelir.

Dondan kayganlaşan çatı keskin bir açıyla aşağıya doğru eğimliydi.

Yer çok aşağıda görünüyordu.

Ascanio kaygan çatıda koşarak kurtçuğa doğru gitti. Başım dönüyordu. Çatı önümde sallanıyordu.

Bunu düşünmeyin. Sadece yap. Koşum. Karnım gurulduyordu. Gözlerimin önünde küçük siyah noktalar yüzüyordu. Tamam, koşmak fazla iddialı olabilirdi.

Çatı bitmişti. Yirmi metrelik bir boşluk bizi bir sonraki binadan ayırıyordu. Çok aşağıda, sert kaldırım acı verici bir iniş vaat ediyordu.

Robert boşluktan atladı ve koşarak ilerledi. Yirmi metre beni o kadar aşırıyordu ki, komik bile değildi. İyi dinlenmiş, sağlam bir zeminde ve biraz antrenmanla muhtemelen yaklaşabilirdim ama şu anda, kaygan bir çatıda, yüz metre de olabilirdi. Çatıdan inmek zorundaydım. Hugh sonunda koğuşumla başa çıkmayı başardığında, geri tepme çok kötü olacaktı. Mesafeye ihtiyacım vardı ama sıkışmıştım.

"Kate." Derek beni yakaladı ve sıçradı. Yer bana doğru esnedi ve sonra diğer çatıya indik.

Robert çatıyı temizledi ve aşağı atladı, tam kenardan. Ben de onu takip ettim ve neredeyse buzlu kiremitlerden kayıyordum. Bir yangın merdiveni, üç metre aşağıda.

Aşağı atladım, bir gümbürtüyle yere indim ve kendi beceriksiz ayaklarıma takılmamaya çalışarak yangın merdiveninden aşağı kaydım.

Rüzgar etrafımda ıslık çaldı ve sonra yerde, Cuddles'ın dizginlerini tutan Robert'ın yanındaydık.

Eyerin zerine çıktım ve onu sıktım. Acele etmemiz gerekiyordu.

Cuddles hareket etmedi.

"Haydi!" Yanlarına tekme attım. "şimdi gtlk yapmanın sırası değil!"

Cuddles kendini dikti. şimdi olmaz, seni aptal eşek.

Ascanio hırladı ve onun kıçını tokatladı. Cuddles dörtnala koşarak caddede gümbür gümbür ilerlemeye başladı.

8

THE WARREN geçti. Bir sağa daha döndük ve Çöp Yolu'na daldık. Çöpler ve atıklar büyük bir alana yığılmıştı. terk edilmiş binaların duvarlarına yığılmış, yirmi metre derinliğinde bir çöp kanyonu oluşturuyordu. Eğer başarabilirsek, Beyaz Cadde'ye ulaşacaktık.

Cuddles yavaşlamaya başladı. Onu dörtnala bıraktım. Hugh arkamızda olsa bile, engebeli arazide bir mil dörtnala gitmek tek isteyebileceğim şeydi. Ya öyle olacaktı ya da bir mil sonra beni bırakacaktı.

Uzun kuyruklu küçük leş yiyici hayvanlar çöp tepelerinde bir ileri bir geri koşturuyorlardı, gözleri karanlığa karşı sarı noktalar halindeydi. Şekil değiştirenler iki yanımda koşuyor, çöp yamaçlarındaki tehlikelerin üzerinden atlıyorlardı.

Çöp Yolu, Phantom Nehri sayesinde ortaya çıkmıştı. Warren'ın içinden gözle görülemeyecek şekilde akıyor, çöpleri ve serseri atıkları topluyor ve buraya, Çöp Yolu'na sürüklüyordu. Hayalet Nehir, kendine has berbat bir büyüğü olan White Street'e ulaştığında son buluyordu. İnsanlar nehrin "sularının" burada biriktiğini, White Street tarafından bir baraj gibi tutulduğunu ve çalınan tüm hazinelerini bırakıp kaybolduğunu söylüyorlardı.

Yol genişledi ve bir zamanlar dönel kavşak olması gereken bir yere çıktık. Şimdi yan sokaklar molozlarla tıkanmış, sadece bir çöp darboğazıydı: tek giriş, tek çıkış.

Derek tökezledi.

Cuddles'ı durdurmaya çalışarak dizginleri çektim.

Derek koşmaya devam etmeye çalıştı ama yine tökezledi ve çöp yokuşundan aşağı, eşeğin altına yuvarlandı. Cuddles'ın toynağı kafasını kıl payı ıskaladı. Sonunda durdu ve ben de yere atladım.

Derek beceriksizce dört ayak üzerine yuvarlandı ve yere gri bir sel kustu. Çürümüş ekşi bir koku beni çarptı. Sanki biri günlerdir güneşte pişen bir inek leşini kesip açmış gibi kokuyordu. ğrdm ve yanında diz çöktüm. Kusmuk koyu gri balçıkla doluydu, siyah ve kırmızı çizgiler vardı.

Ascanio ve Robert yanıma düştüler. Desandra yanıma indi, titredi ve aynı smk ve kan seliyle yana kustu. Onlarda korkunç bir sorun vardı.

"Ben iyiyim." Derek ksrd. "Hâlâ kanaman var mı?" Cevap vermedi.

Elini tuttum. Derisinde dikenlerin deldiği yerlerde kabarcıklar oluşmuştu. Yaralardan hâlâ gri kan sızıyordu. Nick'in büyüsünden kaynaklanan toksinler onları içten dışa doğru yiyordu.

Desandra bana döndü. Gri kan sızan açık yaralar tüylü kollarını işaret ediyordu.

Arkamızda bir şey çığlık attı. Çatıların üzerinde yükselen ve gökyüzü ile şehir arasında bir yerde asılı kalan uzun uluma çığlığı, açlık, yırtıcı bir neşe ve yasla örülmüştü, sanki bunu yapan şey ne kadar korkunç olduğunu tam olarak biliyormş gibi. Sadece bir insan bu kadar kendinin farkında olabilirdi. Vücudumdaki her kemik ürperdi.

Ascanio arkasını döndü. "Bu da ne böyle?" Altmış dört bin dolarlık soru buydu. "Yürüyebilir misin?" Robert sordu.

Derek sendeleyerek ayağa kalktı ve ayaklarının üzerinde sallandı.

Cuddles'ın dizginlerini tuttum ve onu yanıma getirdim. "Eşeğe bin."

"Yryebilirim."

"Saçmalama," diye tersledi Robert.

"Eşeye bin. Bu saçmalık için vaktimiz yok." Desandra'ya ters ters baktım. "Sen de öyle."

Desandra yine kustu. Pis koku beni çarptı. Midem kendini boşaltmak için elinden geleni yaptı. Safrayı yuttum. "Bana itaat et, lanet olsun. Şimdi!"

Desandra sendeleyerek Cuddles'ın yanına gitti ve eyere tırmandı. Robert, Derek'i sanki savaşçı formundaki yedi ayaklı kurt adam hiçbir şey taşımıyormuş gibi kucakladı ve bir çocuk gibi eyere kaldırdı. Cuddles kulaklarını oynattı, sırtındaki iki kurt adamdan rahatsız olmamıştı.

Arkamızda, uluma tekrar yükseldi: yürek burkan, aç, umutsuzluk dolu. Bu sefer daha yakından.

İki yanımızdaki çöpler hareket etti. Düzinelerce küçük yaratık, parlayan gözlerini kocaman açarak yanımızdan hızla geçti. Hay aksi.

Cuddles anırdı ve iki kurtadamı da yanında taşıyarak sokağa fırladı. Robert, Ascanio ve ben onu kovaladık. Her adımda yanıma bir acı saplanıyordu, sanki çatlamış kaburgalarım sivri uçlara dönüşmüş ve içimi delmişti. Dişlerimi sıktım. Lanet olsun. Daha önce pek çok acıyı yenmiştim; bunu da yenecektim.

Arkamızda çaresiz bir çığlık geceyi sarstı. Omzumun üzerinden bakmak için döndüm.

Çöp kanyonunda devasa bir yaratık ilerliyordu. Çöp duvarlarından bile yüksekti: dev, beyaz, devasa kollarının arkasında kaba soluk tüylerden saçaklar vardı. Leğen kemiği yere yakındı, kolları orantısız uzunluktaydı ve bahçe makası büyüklüğünde uzun pençelerle donanmıştı. Kemikleri derisine baskı yapıyordu, karnı o kadar çöküktü ki onu vahşi doğada görseydim hasta ve aç olduğunu düşünürdüm. Kafası yuvarlak ve solgundu, kısa bir boyun üzerinde oturuyordu. Yüzü bir noktada belirgin bir kemik yapısına sahip olabilirdi, ancak geniş ağzına yer açmak için tüm kemikleri kafatasının içinde erimiş gibiydi. Dudakları yoktu ve ağzındaki uzun, keskin diş sıraları açıkta kalmıştı. Burnu iki delikli bir tümsekten biraz daha fazlasıydı, ancak üç inç genişliğinde ve yörüngelerine gömülmüş gözleri tamamen insan gibi görünüyordu.

Ay bulutların arasından çıktı ve ışığı iğrenç şeyi aydınlattı. Yaratığın beyaz eti parlıyordu, yarı saydamdı ve içinde soluk ciğerlerini ve pembe midesini gördüm ve bu karmaşanın ortasında, kaburgalarının kafesinde daha koyu, insana benzer bir şekil vardı, sanki canavar bir insanı bütün olarak yutmuş ve ceset onun kalbi olmuştu.

Kollarımda tüylerim diken diken oldu. Daha önce fotoğraflarda görmüştüm ama gerçek hayatta hiç görmemiştim.

Ascanio titredi ve şekil değiştirdi, o kadar hızlıydı ki bir bulanıklığa dönüştü.

"Bir wendigo," diye fısıldadı Robert yanımda.

"Koş!" Koşum. "Ruuun!"

Caddede ilerledik. Çatlayan kaburgalarım yan tarafımı tutuşturdu. Hız en iyi şansımızdı. Çöp Yolu'nda saklanacak yer yoktu. Onu öldürecek sayımız ya da aracımız yoktu ve savaşıyor geçirdiğimiz her saniye bize sahip olmadığımız zamana mal olacaktı.

Efsanelere göre wendigolar kışları Amerika ve Kanada'nın Atlantik kıyısında dolaşır ve Algonquian kabileleriyle beslenirlermiş. Kızılderili efsanelerine göre, yamyamlığa dönenler sonunda bir wendigoya dönüşür ve insan etine karşı hiç bitmeyen bir açlığa mahkum olurlardı. Biriyle hiç savaşmamıştım ama savaşmış bir adamla konuşmuştum. Wendigolar ikna edilemezdi. Açlıkları her şeyin önüne geçerdi. Kendileri parçalanırken bile avlarını yiyip bitirirlerdi ve bir tanesini öldürmenin tek yolu onu parçalayıp parçalarını yakmaktı. Bunu yapmazsanız, sihirle birbirine örülerek dakikalar içinde yeniden canlanırdı.

Bir wendigo Atlanta'ya kendiliğinden gelemezdi. Çok güneydeydik ve bir şekilde gelmiş olsa bile, bir kez döndüğünde uzun bir yeme çılgınlığına başlardı. Haberimiz olurdu. Bu Hugh'un ithaliydi. Sadece Sürü için özel bir hediye.

"Daha hızlı, daha hızlı!" Robert hırladı.

Daha hızlı gidemezdim. Omzumun üzerinden baktım. Wendigo arayı kapatıyordu.

Önde Cuddles durdu ve anırdı.

Ascanio hızla ileri atıldı ve etrafına bakındı. "Engellendi!"

Devasa bir endüstriyel çöp konteyneri yan yatmış, yolu kapatıyordu. En az on sekiz metre uzunluğundaydı ve ağzına kadar tuğla ve betonla doluydu. Warren'ın çetelerinden biri, yoldan geçenleri tuzağa düşürmek için buraya koymuş olmalı, böylece onları soymak daha kolay olacaktı. Etrafından dolaşmak zorundaydık.

Wendigo çenesini açtı ve bir çığlık daha attı. Neredeyse iki yüz metre uzaktaydı.

Cuddles'ın dizginlerini tuttum ve onu çekerek çöp yokuşundan yukarı çıkarmaya çalıştım. Cuddles anırdı ve durdu.

Robert yanımdaki dizginleri tuttu ve çekti. "Haydi."

Derek eyerden kaydı ve "Dur, seni moron!" diye bağırdı.

Etrafımda döndüm.

Ascanio bıçaklarını çıkarmış, wendigoya doğru koşuyordu.

Hayır, hayır, hayır, seni aptal!

Zihnim onun peşinden koştuğumu fark etmeden önce bedenim hareket etmişti.

Wendigo durakladı, çöpten bir şey aldı ve kürekle ağzına attı. Devasa dişleri makasla kesildi ve ağzından bir tahta kiriş parçası düşerek parçalandı.

Ascanio sıçradı ve wendigonun bacaklarını oydu, bıçakları bir kasırgaya dönüştü. Yaratık uludu.

O kadar hızlı koştum ki neredeyse uçuyordum.

Ascanio bir derviş gibi wendigonun bacaklarının etrafında dönüyor, kesip biçiyordu. Pembe kan çöp yığınlarına sıçradı. Wendigo'nun sol ayak bileği kırıldı ve dizlerinin üzerine düştü.

Daha hızlı koş, lanet olsun, daha hızlı koşmalıyım.

Ascanio ezilmemek için bana doğru geri çekildi. Wendigo'nun eli şok edici bir hızla kırıldı ve kapandı.

çocuk hakkında. Onu ayağa kaldırdı ve bouda'yı yere çarptı.
Olamaz.

Robert yanımdan geçip wendigonun yüzüne atladı ve pençeleriyle onu kesti.

Wendigo, yüzünü pençeleyen kurtçuğa aldırmadan Ascanio'yu ayağa kaldırdı ve onu tekrar yere çarptı. Kemikler çatırdadı. Wendigo elini kaldırdı. Kan kırmızısıydı. Pençeleri Ascanio'nun yüzükoyun yatan bedenini tırmaladı. Eğer onu şimdi durdurmazsam, onu öldürecekti.

Biraz hava almak için
durdum. Yaratık eğildi.

"Aarh!" Dur.

Güç kelimesi acı dolu bir telaşla benden koptu. Wendigo dondu kaldı. Robert da dondu, sol elinin pençeleri wendigonun yüzüne gömüldü, sağ kolu yaratığın insan gözünü pençelemek için kalktı.

Dört saniye. Büyü onları bu kadar süre tutacaktı.

Sağ üstümden tüylü bir şekil sıçradı, havada süzüldü, kollarını kaldırdı, sağ elinde bir balta vardı. Derek wendigonun yüzüne indi ve baltasıyla boynunu oydu.

İleri atıldım ve iki arka bacağımın tendonlarını kestim.

Desandra Ascanio'yu havaya kaldırdı ve sendeleyerek geri çekildi,
Tökezlemek.

Wendigo sallandı. Derek onu tekrar tekrar doğradı ve pembe bir kan sisi yaydı.

Büyü bozuldu. Wendigo yere düştü ve yan tarafını oyarak açtım, kaburgalarından içindeki süngerimsi ciğerlere doğru ilerledim. Yenile onu, seni sonovabitch. Avcı kalın kasları itti ve ıslak bir patlama sesi midenin patladığını duyurdu. Asit ve sülfür kokusu üzerime çöktü. Kan ellerimi ıslattı, Wendigo'nun yanından aşağı fışkırdı.

Devasa yaratık titreyerek ayağa kalkmaya çalıştı.

Robert Wendigo'nun sırtını kesip oydu.
Parlak insan kanı kürkünü lekelemişti. Alfa'nın

yarı saydam eti kesti, ayaklarını dikti, eğildi, parmaklarını açıktaki bir kaburgaya kilitledi ve çekti.

Kemik kırıldı. Kaburgayı dışarı fırlattı, elini deliğe soktu, bir avuç organ dokusu çıkardı ve geceye fırlattı.

Wendigo'nun insan görünümlü kalbini bıçağımla parçaladım. Karaciğerini kıydım. Ciğerlerini parçalayıp kanlı macun haline getirdim. Atardamarlarını kestim. Pembe, neredeyse şeffaf kan tekrar tekrar üzerime sıçradı, tadı dudaklarımı yaktı.

Üstümde Robert bağırsakları çöplerin üzerine fırlattı. Desandra'nın yanımdaki wendigonun bedenini parçaladığını bir anlığına gördüm.

Birdenbire devasa korkunç kafa sarktı, boynunun kütüğünden ince bir et parçasıyla sarkıyordu. Derek son bir darbeye kafatasını kesti ve kafa yere düştü. Derek yanına indi, kafatasına bir tekme atarak onu çöplüğe dönmüş caddeden aşağı yuvarladı ve kesilmiş bir ağaç gibi yere düştü.

Vücudu titredi ve tekrar insana dönüştü.

Birkaç metre ötede Ascanio çıplak, insan ve kanlar içinde yerde haykırıyordu. İçimdeki her şey buz kesti. Yaraları o kadar kötüydü ki, Lyc-V onları iyileştirmek için çabalarken tekrar insana dönüştürmüştü.

Derek'in yanına diz çöktüm ve başını yukarı çektim. Baygındı ama nefes alıyordu. Ellerindeki yaraların kanaması durmuştu ve bunun iyi mi kötü mü olduğunu anlayamadım.

"Kate!" Desandra sesi titreyerek seslendi.

Ona doğru koştum.

Ascanio'nun göğsünde ve karnında uzun yarıklar açılmıştı. Islak bağırsaklar yarıkların arasından kan sızıyordu. Derisi, kırık kaburga kemiklerinin deldiği yerlerden yarılmıştı. Yüzü kan içindeydi. Kısa ve keskin nefesler alıyordu. Aman Tanrım.

"Düzelt onu!" Desandra bana baktı.

Yapamadım. Çok uzağa gitmişti. Bir büyücü bulmamız gerekiyordu. Hemen bir tane bulmalıyız.

Ascanio'nun bakışları üzerimde sabitlendi. "Çok ... üzgünüm."

"Şimdi konuşma." Onu eşeğe yükleyemedik.
Hiç yer yoktu.

"I . . ." Ascanio yutkundu ve öksürerek kan çıkardı. Çok genç görünüyordu. "Ben Ölmek istemiyorum. Lütfen."

"Ölmeyeceksin." Yalan söyleme konusunda gittikçe daha iyi oluyordum.

"Özür dilerim," diye fısıldadı Ascanio. "Özür dilerim."

"Evet, öyle. Kale'ye vardığımızda daha da üzüleceksin. Aklından ne geçiyordu?"

Gülümsemeye çalıştı, dişleri kanlıydı. "... Broody'yi satın al... bir ara."

Oh, seni genç aptal.

Wendigo'nun arkasından yüksek sesli bir uluma geldi, vahşi bir insan çığlığı. Hugh'un Demir Köpekleri bizi avlıyordu.

Desandra yine kustu.

Bağırsaklarım soğuk ve bükülmüş bir yığına dönüştü. Üç kişi öldü. Ölmelerine izin veremezdim. Beni korumak için gelmişlerdi. Havadan bile olsa bir büyücü bulmalıyım. Derek benim gözetimimde ölmeyecekti. Ascanio ve Desandra ölmeyecekti. B Teyze'nin mezarının önünde durup ona bouda çocuklarından birinin hayatını mahvetmesine izin verdiğimi söylemeyecektim. Curran'a harika çocuğu öldürttüğümü söylemeyecektim.

Bölgeyi kafamda canlandırdım. Şehrin bu kısmını iyi biliyordum. Tarikat'taki görevim sırasında hemen hemen her santimetrekaresini dolaşmışım.

Emir.

Bu delilikti. Ama dilenciler seçici olamazdı. "Robert, onu taşıyabilir misin?"

"Evet. Nereye gidiyoruz?" Robert sordu.

"Tarikat'a."

"Ama bizden nefret ediyorlar," diye zorladı Desandra dişlerinin arasından. "Tarikat'ın kadrosunda bir büyücü var ve

aşmak için bir ordu gerekir. İhtiyacı olan herkese yardım edecekler. Biz muhtacız. Hugh d'Ambray'den bizden daha çok nefret ediyorlar."

En azından ben öyle umuyordum. Ted Moynohan benden ne kadar nefret etse de, o hala bir şövalye koruyucusuydu. Adamlarımın kendi bölümünün önünde sokakta ölmesine izin vermezdi. Ve ben de bunun üzerine üç hayatımı koyuyordum.

- - -

Demir Köpekler'in ULULATAN ulumaları ürkütücü, tüyler ürpertici bir gürültü gibi sürekli arkamızda süzülüyordu. Biri biter bitmez diğeri başlıyordu. Aynı anda hem koşup hem de nasıl uluyabildikleri beni aşırıyordu. At sürüyor olmalıydılar ve gittikçe yaklaşıyorlardı. Cuddles'ı çöp kutusunun etrafındaki çöplere tırmanmaya ikna etmek için iki değerli dakika kaybetmiştik ve hızlı hareket etmiyorduk.

Desandra Derek'i önündeki eyerde tutuyordu. Derek tamamen gevşemişti. Gözleri çılgına dönmüştü ve ata binerken titriyordu. Daha fazla dayanamazdı. Yanımda Robert, Ascanio'yu kollarında taşıyarak sessizce koşuyordu.

Sokaklar acı verecek kadar yavaş ilerliyordu. Yan tarafım o kadar çok ağrıyordu ki, artık acıyı tahmin bile edemiyordum. Sadece devam ettim.

Tanıdık bir vitrin önümüzden geçti. Şimdi menzile girmiş olmalıydık.

Dünyaya odaklanmış bir düşünce göndermeye çalışarak zorlandım. "Maxine?"

Tarikat'ın telepatik sekreteri cevap vermedi.

"Maxine!" Fısıldadım. Ses çıkarmak bazen işe yarıyordu. "Maxine!"

Tanıdık, kuru bir ses kafamın içinde yankılandı.

"Merhaba Kate." "New Peachtree'deyim, doğaüstü güçler tarafından takip ediliyorum. yaratıklar. Beş kişi için koruma talep ediyorum."

Maxine durakladı. "Kate, Tarikat senin için pek güvenli bir yer değil. Moynohan seni namuslu bir vatandaş olarak görmüyor."

Moynohan beni ısırabilir. "İki yaralı gencim var ve biri ölmek üzere. Ted'e Hugh d'Ambray'den kaçtığımı söyle."

"Lütfen beklemede kalın."

Keskin bir sola döndük. Ulumalar bizi kovaladı, daha yüksek sesle ve daha yüksek sesle. Sokak önümüzde uzanıyordu, tamamen boştu. Tarikat'a on blok daha vardı. Bildiğim kadarıyla Tarikat'ın korumaları sadece bir kez aşılmıştı ve bunu yapmak için teyzem gerekmişti. O koşuşların arkasına geçmek zorundaydık.

Nal sesleri. Döndüm.

Hugh köşeyi döndü. Kocaman siyah bir ata biniyordu. Yanında bir düzine kadın ve erkek vardı.

"Koruma sağlandı," dedi Maxine kafamın içinde.

"Lütfen Tarikat bölüm binasına gidin."

Başaramayacaktık. Durdum ve Demir Köpekler'e dönüp kılıcımı kınından çıkardım. Hugh beni istiyordu. Hugh beni yakalayacaktı. Ne dilediğine dikkat et.

"Yere yat!" Mauro arkamdan gürledi.

Yere düştüm. Yarım düzine ok başımın üstünden uçup asfalta saplanırken hava inledi ve Hugh'nun atının bir metre uzağına düştü.

Cıvatalar bir kez parlak maviyle titreşti. Gece patladı. Hugh'un şaha kalkan dev siyah atını bir anlığına gördüm.

Ayağa fırladım ve döndüm. Tarikatın dört şövalyesi bize doğru yürüyordu: Mauro, Richter, tanımadığım başka bir adam ve kızıl saçlı, kısa kesimli bir kadın. Arbalet taşıyorlardı. Merhaba, süvariler. Arkalarında Robert tüm hızıyla Tarikat'a doğru koşuyordu.

"Git, Kate!" Mauro bana el salladı.

Şövalyeler yeniden yükleniyordu. Bölüme doğru koştum. Tarikatın sıradan binası önümde belirdi.

Robert kapılara doğru eğildi. Son bir hız patlaması yaptım, kapılardan içeri daldım ve neredeyse bana dolu arbaletler doğrultan iki şövalyeye çarpıyordum.

"Bana kılıcını ver," dedi uzun boylu olan.

"Hiç sanmıyorum."

"Ben olsam onun dediğini yapardım canım," dedi Maxine kafamın içinde.

"Eğer yapmazsan seni vurmak için emir aldılar."

Teyzem orayı yakıp yıktıktan sonra SİPARİŞ KASA'yı yeniden düzenlemişti. Devasa kapı gitmişti. Kalkanlar ve silahlar hâlâ üç duvarda asılıydı, ama dördüncüsü artık lup kafesleriyle kaplıydı, çubuklar iki inç kalınlığında gümüş ve çelik alaşımdan yapılmıştı. Tarikat hiçbir masraftan kaçınmamıştı ve parmaklıkları ters taraftan çok güzel görebiliyordum.

Robert yanımda, kafesin zeminine uzanmış, vücudunun iyileşmesi için dinlenirken ben bir ileri bir geri volta attım. Kendini fazla zorlarsa Lyc-V onu tamir için kapatacaktı ve o da bilincinin açık kalmasını istiyordu.

Yan tarafım hâlâ ağrıyordu ve kaburgalarım arada bir bana orada olduklarını hatırlatıyordu.

Sağ tarafta, benim ve Robert'ın hücrelerinden parmaklıklarla ayrılmış olan Derek ve Desandra kendi kafeslerinde yayılmış, battaniyelerin altında uyuyorlardı. Tarikat'ın büyüçüsü, Steinlein adını kullanan uzun boylu, kahverengi saçlı bir adam onları muayene etmiş ve yapabileceği bir şey olmadığını söylemişti. Toksin sistemlerinde ilerliyordu ve geri döneceklerdi ya da dönmeyeceklerdi. Döneceklerini düşünüyor gibiydi çünkü insana dönüştüklerinde yaraları kapanmıştı ki bu iyiye işaretti.

Parmaklıkların arasından Ascanio'yu görebiliyordum. Açık alanda bir masanın üzerinde gevşek bir şekilde yatıyordu. Ayak bileklerini ve el bileklerini zincirlemişlerdi. Zincirler gümüş değildi ama onu tutacak kadar kalındı. Steinlein onun üzerinde ilahi söylüyor, ileri geri sallanıyordu. Söylediği ilahilerin bir işe yarayıp yaramadığını anlayamadım. Çocuk daha iyi görünmüyordu.

Kendimi çok boş hissediyordum, sanki biri içimi boşaltmış gibiydi. Ascanio'nun ölmesine mi yoksa Derek ve Desandra'nın zar zor nefes almasına mı daha çok üzüleceğimi bilemiyordum.

Kızıl saçlı, küt kesimli kadın şövalye - Steinlein ona Diana diyordu - bizi izliyordu. Onun yanında yirmili yaşlarının sonundaki zayıf, kaslı bir şövalye bana sert bakışlar atıyordu. Taktiksel bir kılıç taşıyordu. Yüzünde kısa sarı saçlarından çenesine kadar uzanan uzun bir yara izi vardı. İkisi de, içlerinden biri bir an için başını çevirse kilitli kafesten kaçıp Tarikat'ı havaya uçuracağımdan emin görünüyordu.

"Bakmaya devam ederseniz beni yakacaksınız," dedim onlara. İkisi de cevap vermedi. Harika.

Mauro kasaya girdi.

"Sürüyü aradın mı?" "Telefonlar kapalı" dedi.

Biraz ara verebilir miyim?

Mauro, "Ama Atlanta Medical'a bir kurye göndererek yardım istedim," dedi. "Buradan yaklaşık dört mil uzakta yeni bir uydu ofisleri var."

"Teşekkür ederim," dedim.

Steinlein, "Bunun bir faydası olmayacak," dedi. "Göğsü ve içindeki her şey ezilmiş durumda. Eğer daha zayıf olsaydı çoktan ölmüş olurdu. Ben sadece kaçınılmaz olanı geciktiriyorum."

Ascanio bana güvenmişti. Bana güvendi ve ben de benimle gelmesine izin verdim. Korkusu yoktu, çünkü gençti ve ölümsüz olduğunu düşünüyordu ve onu hayatta tutacağıma güveniyordu. Onu kaybedemezdim. "İşin bittiyse beni onun yanına zincirle, ben de ilahi söylemeye devam edeyim."

Medmage bana döndü. "Vazgeçtiğimi söylemedim. Sadece sana bu tünelin sonunda ışık olmadığını söylüyorum. Bunu kabullenmek için birkaç saatin var."

Doolittle başucundaki tavrı yüzünden onun bir yerinde yeni bir delik açardı. Ascanio'nun hayatını ellerinde tutuyor olmasaydı, ona bu konuda tam olarak ne düşündüğümü söylerdim.

"Birkaç saatimiz yok," dedi Robert, gözleri hâlâ kapalıydı. "D'Ambray geliyor."

Hem de çok yakında. Yaklaşık on beş dakikadır bölüm evinin içindeydik. Wendigo hakkında okuduğum her şey, sihirli dalganın büyüklüğüne bağlı olarak beş dakika ile yarım saat arasında bir sürede yeniden oluştuklarını söylüyordu. Onu küçük parçalara ayırıp yakacak vaktimiz olmamıştı. Wendigosu ayağa kalkar kalkmaz Hugh gelecekti. Onunla alay etmişim ve koğuşum kışına tekmeyi basmıştı. Peşini bırakmayacaktı.

"D'Ambray Tarikat'a saldırmakla aptallık etmiş olur," dedi Diana.

Mauro, "Desteğimiz geliyor," dedi. "Şövalye koruyucuyla konuştum. Ted Paranormal Aktivite Bölümü ve Ulusal Muhafızlarla temasa geçti."

Ne PAD ne de Ulusal Muhafızlar buraya zamanında gelebilirdi.

Mauro, "Onlardan biriyle daha önce de savaşmıştık," dedi. "Ben, Kate ve Nash'ti ve hepimiz bunu atlattık."

Bunu yaşamıştık, çünkü ben de "onlardan" biriydim. Bunu belirtmek benim çıkarıma değildi. "Çıkarın beni. Seninle savaşacağım."

"Üzgünüm Kate." Mauro yüzünü buruşturdu. "Emir emirdir."

"Kate," dedi Maxine'in sesi kafamın içinde.

"Evet?"

"Ofis dışına tahliye ediliyorum. Olanları tam olarak rapor edebilmem için menzirim içinde kalmam emredildi."

Ted sorun çıkmasını bekliyordu.

"Yardımanız için teşekkür ederim," diye fısıldadım. "Gerçekten minnettarım."

"Biliyorum canım. Gittiğin için çok üzgünüm. Sen ve Andrea olmadan hiçbir şey eskisi gibi olmadı."

Merdivenlerden ağır adımlarla inildi ve Ted Moynohan odaya girdi. Şövalye koruyucu onu son gördüğümünden beri yaşlanmıştı. Tanıştığımızda ellili yaşlarının başındaydı. Şimdi altmışına yaklaşmış gibiydi. Kalın yapılıydı ve

kalınlaşmıştı. Yağ tabakası yanıltıcıydı -altında sert, güçlü kaslar vardı- ve Ted yumuşak görünmüyordu. Kendini biraz bırakmış bir ağır sıklet boksörüne benziyordu. Mavi bir kot pantolon, gri bir gömlek, kovboy çizmeleri ve görkemli olduğu izlenimi veren tokalı bir kemer giymişti. Başında siyah bir kovboy şapkası vardı ve hava gerçekten sıcak olursa, gölgesinde bir grup sokak yetimini barındırabilirdi.

Ted kafesimin yanında durdu ve bana baktı, kare çenesi kilitlenmişti. Ben de ona baktım. Bana hiçbir iyilik yapmayacaktı ve ben de hiçbir iyilik beklemiyordum.

"İşte bir kafesin içindesin Daniels. Sonunun böyle olacağını hep biliyordum."

Cevap vermedim. Eğer içini dökerse, başına gelecekleri anlamasını sağlama şansım daha yüksek olacaktı.

Robert, "Sürünün Eşi'ni bir kafese koymuşsunuz," dedi.

"Ben bir eş görmüyorum. Aynı ukala, ağzı bozuk Keskin kılıçlı bir merk, ama şimdi daha iyi giyinmiş. Askerlerin sadakati yoktur ve bunun da beyni yok. Tıpkı şuradaki çocuk gibi seni de öldürtecek. Kendine takip edecek daha akıllı birini bulmalıydın."

"D'Ambray geliyor," dedim. "Yanında bir Demir Köpek müfrezesi ve en az bir wendigo var. Ayrıca Halk'ın tüm vampirlerine de erişimi var. Sürüyü çökertmek istiyor ve bunun yolunun da beni öldürmek olduğuna karar verdi." Tam olarak doğru değildi ama yeterince yakındı. "Çok kızgın. Eğer gitmeme izin verirsen, d'Ambray beni takip edecektir."

"Mm-hm," dedi Ted.

"Üstün yetenekleri var ve çok kararlı.

Ona karşı koyacak insan gücünüz yok. Bırakın çıkayım." Onlara sadece Ascanio, Derek ve Desandra'yı güvende tutmak için ihtiyacım vardı. Hepsi bu. Robert ve ben gidip Hugh'u yanımıza çekebilirdik.

Ted başını salladı. "Hayır. Bu bir insanlık savaşı ve sen yanlış tarafı seçtin. Seçimlerinle yaşayın."

İnatçı piç. "Beni alıkoymaya yetkiniz yok."

"Evet, biliyorum. Tarikat'tan korunma talebinde bulunduğunuzda, sizi uygun gördüğümüz şekilde korumamız için bize kapsamlı bir yetki verdiler. Korunmanın tadını çıkar, Daniels."

Argh. Beni dinle, seni kalın kafalı pislik. "Savunmanızı aşacaklar. İnsanlarını bir kenara atıyorsun. Hugh sokaktan geçen bir Joe Blow değil, o Demir Köpekler Tarikatı'nın lideri. Yanında Uath var. İnsanların derisini canlı canlı yüzmeyi seviyor."

Ted
gülümsedi.
Bunu
istiyordu.

Çılgın sonovabitch gerçekten de Hugh d'Ambray'i vurmak istiyordu. Tarikat bizi tuttuğu sürece, Hugh'nun kavga çıkarma ihtimali vardı ve az önce söylediğim her şey Ted'in bizi burada tutma kararını doğruluyordu. Zihnim bununla boğuştu ve ağzımı kapattım.

Neden? Bununla ne kazanabilirdi ki? Teyzem bu binayı dumanı tüten bir enkaz haline getirmişti ve bunu bizzat kendisi bile yapmamıştı. Bunu yapmak için etten bir golem kullanmıştı. Ted bağınazdı ama aptal değildi. Hugh'un Tarikat'ın savunmasını aşma ihtimali olduğunu biliyor olmalıydı.

Demir Köpekler seçkinlerin seçkinleriydi ve Mauro'ya göre, sayıca ikiye bir üstün olan şövalyeleri Tarikat'ın kaymak tabakası sayılmazdı.

Neden halkını riske atsın? Ölmeden önce zafer kazanmak için bir tür son dakika girişimi miydi?

Stratejimi değiştirmeliydim ve hızlı olmalıydım. Tarikat Tüzüğü'nün içeriği için beynimi kazıdım. Yavaş öğreniyordum ama bir kez bilgiyi beynime kazımayı başardığımda orada kalıyordu.

"Birinci maddenin yedinci fıkrası uyarınca, bir dilekçe ancak dilekçenin hüküm ve koşulları dilekçe sahibine açıklandıktan sonra dilekçe sahibi tarafından imzalandığında geçerli olur. Bana o imzayı gösterin."

Ted masadan bir kâğıt aldı ve kaldırdı. Robert Lonesco. Yakaladım seni.

Robert omuz silkti. "Ya öyle olacaktı ya da bizi içeri

almayacaklardı."

"Madde bir nokta on iki, bir grup dilekçesi, söz konusu kişinin grup tarafından temsilci olarak seçilmesi koşuluyla, bir birey tarafından sunulabilir. Robert, sen bizim temsilcimiz olarak seçildin mi?"

Alfa sıçanı gülümsedi. "Hayır."

Yara izi olan şövalye kaşlarını kaldırdı. Nereye varmak istediğini ve haklı olduğunu biliyordu.

"Bildiğiniz kadarıyla, grubumuzu temsil etme hakkına kim sahip?"

Robert, "Öyle, Konsorsiyum," dedi.

Ted'e baktım. "Bu dilekçe geçersiz. Bizi yasadışı olarak alıkouyorsunuz. Bizi hemen serbest bırakın."

Büyü binanın içinde çatırdadı ve ardından tüyleri diken diken eden umutsuz bir feryat yükseldi. Hugh'nun wendigosu az önce koruyucuların gücünü test etmişti.

"O haklı," dedi yara izi olan şövalye. "Onları tutmaya hakkımız yok."

Ted ona baktı. "Bu D günü Towers. Bunun için eğitim aldın." Sesi yükseldi. "Hepimiz bunun için eğitildik. Bu çok önemli. Bugün bir duruş sergileyeceğiz. Size güvenebilir miyim?"

Towers'ın çenesinde kaslar oynadı. "Evet."

"Güzel. İşimiz bittikten sonra bu konuşmaya devam ederiz." Ted silah rafına doğru ilerledi ve bir topuz aldı. Diana nefesinin altında ilahi söylemeye başladı.

"Çıkarın bizi!" Hırladım.

Ted beni görmezden geldi. "Diana, Towers, Mauro, benimle gelin." Medmage'ı işaret etti. "Steinlein, bizi destekle."

"Ted, beni dinle, seni aptal orospu çocuğu! Belki şan şöhret içinde ölmek istiyorsun ama-"

Dışarı çıktılar. Uzun örgülü büyücü Steinlein da onları takip etti. "Özür dilerim."

Hayır. Hayır, lanet olsun. "Bekle! Çocuk ölecek!"

"Üzgünüm ama o zaten öldü." Şövalye odadan çıktı.

Wendigo'nun öfkeli uluması patladı. Bina sarsıldı.

Parmaklıklara dokundum. Büyü bir anda içime işledi. Warded. Ascanio ölüyordu, Hugh içeri giriyordu ve biz bir kafeste kapana kısılmıştık. Ördek gibi. İyi gidiyordu.

Kemerimde bir maymuncuk vardı ama şövalyeler kemerimi, ceketimi ve kılıcımı almışlardı.

Üstümüzde bir şey, sanki biri binaya devasa bir çekiçe vuruyormuş gibi ritmik, yüksek seslerle sarsıldı.

Robert ayağa kalktı, kilidin yanında iki büklüm oldu ve elini parmaklıkların arasından geçirmeye çalıştı. Büyü pençelerini ısırды. Yüzünü buruşturdu, vahşi dişlerini gösterdi ve kilide dokunmaya çalıştı. Ön kolu parmaklıkları sıyırdı. Kolunu geri çekti. Gümüşün Lyc-V'yi öldürdüğü yerde gri bir yara izi vardı.

Robert kafesin zeminini tırmaladı, bir tahtayı kaldırıp açtı ve tekrar aşağı indirdi. "Gümüş ve çelik."

Tavan da aynı şekilde. Hiçbir yere gitmiyorduk. Eğer bir güç sözcüğü kullanırsam, parmaklıkları koruyan savunma büyüsünden sekecek ve bana geri tepecekti. Bunu başka koşullar altında korunaklı bir hücrede denemiştim ve acı beni bir saat boyunca sakat bırakmıştı.

Vuruşlar gittikçe artıyordu.

Robert'a döndüm. "Eğer Hugh geçebilirse ve kaçma şansın olursa, bizi bırakıp kaçmanı istiyorum. Biri sürüye neler olduğunu anlatmalı."

Robert bana küçük bir gülümseme verdi. "Eğer Hugh geçerse, benim hayatta kalmam pek mümkün değil."

Sihir görünmez bir el ile bana tokat attı. Sarsıldım. "Ne oldu?" Robert sordu.

"Birisi az önce Tarikat'ın ana koğuşunu kırdı."

Merdivenlerden bir şey yırtılarak indi ve Hugh odaya daldı. Kıyafetlerine ve pelerinine kan bulaşmıştı ama sağlamdılar. Hiçbiri ona ait değildi. Çok yazık. Bir kadın umut edebilirdi.

Beni gördü ve durakladı. "Bir kafesin içinde." Evet, evet.

Hugh başını salladı. "Kendini kafese koydurmaya nasıl izin verdin?"

Benim adıma gücenmiş gibiydi. Ne kadar tatlı değil mi? "Özür dilerim, seni duyamıyorum. Merdivenlere çarptığında kafanın çıkardığı o büyük patlamadan dolayı kulaklarım hala çınlıyor.

Beynin iyi mi? Çünkü kafatasınızın içi boş gibiydi."

Arkasından Nick kapıdan içeri girdi. Haçlı her birimize sırayla baktı, gözleri soğuktu. Belki de yanılmıştım. Belki de Hugh onu dönüştürmüştü.

Hugh odanın içinde dolaştı, Ascanio'nun yüzükoyun yatan bedeninin yanında durdu ve yüzünü buruşturdu.

"Amatörlerden nefret ederim."

Çocuğu rahat bırakması için ona bağırmak istedim ama kendimi tuttum. Değer verdiğim her şeyi ve önemsedığım herkesi Hugh bana karşı kullanırdı. Anın tadını çıkarıyordu.

Hugh, peşinde Nick olduğu halde odanın arka tarafına doğru yürüdü, döndü ve girişe doğru baktı. "Karışmayın."

Nick başını salladı ve uzaktaki duvara yaslandı.

Diana odaya daldı, yüzü ve kolları is içindeydi. Yara izi olan Towers sadece bir adım gerisindeydi. Bir kesik göğsünü soldan sağa yırtmıştı. Kanlı ama sığ.

"Bu kadar mı?" Hugh sordu.

İki şövalye Hugh'ya baktı. Towers yayını kaldırdı.

Hugh bir şey söyledi. Büyü kocaman bir balonun patlaması gibi patladı. Bir güç kelimesi. Kafesler sallandı. Arbaletin parçaları taş zeminde takırdadı.

"Bir sorununuz var." Hugh pelerinini silkti ve duvardaki bir silah kancasına astı. "Kim olduğumu biliyorsun. Ne yapabileceğimi biliyorsun. Onun için buradayım." Bana başıyla işaret etti. "Onsuz gitmeyeceğim. Beni vurmana izin vermeyeceğim.

Beni içeri kilitlemeyi deneyebilirsiniz ama duvarlarınız beni tutamaz. Ve aklınızdaki şey gerçekten de hapsetmek değil, değil mi?"

Hugh bir gladyüsü kınından çıkardı. Basit, eski bir kılıç,

düz, çift ağızlı bir bıçak, yirmi beş ve bir

eyrek in uzunluğunda, iki çeyrek in genişliğinde, ancak iki kilo ağırlığında. Basit ve acımasız. Roma İmparatorluğu'nu Avrupa'dan söküp atan kılıç.

Diana omuzlarını kamburlaştırarak nefesinin altında bir şeyler fısıldadı. Towers ona ihtiyatla baktı.

Üstümüzde wendigo tekrar çığlık attı. Bir şey gmbrdedi, ardından boğuk insan çığlıkları geldi.

Hugh gladyüsü kaldırdı ve bıçağı çevirerek bileğini ısıttı. Towers'ın gözleri kısıldı. Hugh kılıcı sanki onun bir uzantısıymış gibi, sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi tutuyordu. Kılıcı çok yakından tanıyordu. Kılıcı o kadar uzun süre kullanmış olmalıydı ki, gözlerini kapatsa muhtemelen uzanıp ucuna dokunabilirdi, çünkü kılıcın tam olarak nerede bittiğini biliyordu. Yapabileceğini biliyordum, çünkü zifiri karanlıkta bile Avcının bıçağının tam olarak ne kadar uzun olduğunu biliyordum.

"Beni bu kafesten çıkarın," diye hırladım.

"şşşt," dedi Hugh. Gözleri sertti. "Sadece izle."

Omuz silkti, gerindi ve şvallyelere başıyla işaret etti. "Eğer beni istiyorsanız, gelip beni almanız gerekecek."

"Yapma," dedim. "Seni ldrr."

Diana ince bir kılıç çıkardı. Kılıcı ne yaptığını biliyormuş gibi tutuyordu ama Hugh kendi sınıfındaydı. Ateş Diana'nın elinden kılıcın üzerine sıçradı ve kılıcı alevlerle kapladı.

"Alevli bir kılıç." Hugh başını salladı. "Hadi ama. Hadi yapalım şu işi."

Towers, "Bekle," dedi.

Diana ileri atıldı ve kılıcını bir hamle için kaldırdı. İyi bir hamleydi, iyi nişan almıştı ve hızlıydı. Hugh onu yarı yolda karşıladı. Gladys neredeyse kendiliğinden Diana'nın böğrüne saplandı. Onu döndürdü, sırtını göğsüne yaslayarak kendisine kenetledi ve kanla kaplı kılıcı boğazına dayadı. Bir saniyeden az sürdü.

Argh. Parmaklıkları tuttum. Büyü beni yaktı ve bıraktım.

"Söyle bana Kate," dedi, sesi rahattı. "Ne zaman Lennart stnzdeyken ve onun bitirmesini beklerken, hiç beni düşündünüz m? Sadece işleri renklendirmek için."

Diana nefes nefese kaldı. Vücudu can suyunu yaradan dışarı pompaladıkça yan tarafı kanıyordu.

"Hayır," diye dişlerimi sıktım. "Ama kendimi kötü hissettiğimde seni öldürdüğümü hayal ediyorum ve bu beni neşelendiriyor. Beni kıkırdatıyor."

Hugh güldü ve şakağını yanağına bastırarak Diana'yı ayağa kaldırdı. "Kafese koyduğun kadını görüyor musun?"

Diana'nın nefesi boğuk soluklarla çıkıyordu. "Ondan hayatını iste," dedi Hugh.

"Seni lanet olası piç." Buradan çıktığımda, hareket etmeyi bırakana kadar ondan parçalar kesecektim.

"Ona kibarca sor," diye tekrarladı Hugh. "Eğer sana hayatını geri verirse, gitmene izin veririm."

"Demek istediğini anladım. Onun ölmesini istemiyorum," dedim. "Ona sor," dedi Hugh.

Diana'nın dudakları kıpırdadı. "Siktir git."

"Yanlış cevap." Hugh onun boğazını kesti ve geri çekildi. Dişi şövalye dondu, dikleşti, gözleri kocaman açıldı. Boğazından koyu kan fışkırdı. Gözleri yuvalarından fırladı ve tökezleyip düştü. Kanı geniş bir su birikintisi halinde yere yayıldı.

Nick'in gözleri boştu. Kana baktı, görünüşe göre bundan rahatsız olmamıştı. Ölmüş de olabilirdi.

"Yazık." Hugh kılıcındaki kanı temizledi.

Towers temkinli bir şekilde ilerledi. Ürkmüş bir kedi gibi hareket ediyordu, ayak parmaklarının üzerinde hafif ve ürkekti.

Bugün herkes çıldırmış mıydı? "Ne yapıyorsunuz? Vurun şu pisliği! Güç sözcüklerini kullanmaya devam edemez. Senin yaylı tüfek okların bitmeden onunki bitecek."

"Kılıç ustası, ha." Hugh gladyüsü arkasındaki muayene masasının üzerine koydu. "Bak anne, kılıç yok."

Towers ona doğru atıldı ve yıldırım hızıyla hamle yaptı. Hugh bıçağın ıskalamasına yetecek kadar eğildi, Towers'ın bileğini kavradı, geriye yaslandı ve şövalyenin kaburgalarına, sağ kalçasının hemen üstüne bir yan tekme indirdi. Tekme

sadece yere düşmedi, patladı. Towers tökezleyerek geri çekildi ve yaralı tarafının üzerine eğildi.

Hugh gülümsedi ve onu yanına çağırdı. "Haydi."

Towers içeri daldı ve soldan sağa doğru keserek Hugh'un boğazı. Çok yavaş; geriye yaslanırdım.

Hugh geriye doğru eğildi ve bıçak sol omzunu sıyırdı.

Towers hamlesini tersine çevirdi ve kılıcın kabzasını Hugh'nun yüzüne vurmaya çalışarak orta kısmını açıkta bıraktı. O açıklıktan kanlı bir araba bile geçebilirdi.

Hugh kaçtı, muayene masasından gladyüsünü kaptı ve Towers'ı kesti. İlk darbe şövalyenin midesini açtı. Şövalye toparlanmaya fırsat bulamadan, Hugh keskin bir hamleyle şövalyenin yan tarafına, kaburgalarının arasından karaciğerine sapladı.

Towers dizlerinin üzerine çöktü, bağırsaklarını kucakladı. Hugh onun saçlarını tuttu. "Ondan hayatını iste."

"Onun yaşamasını istiyorum," diye mırıldandım. Hugh bana "İstemek zorunda," dedi.

Towers kemerinden bir bıçak çıkardı ve Hugh'nun kalçasına sapladı.

"Sanırım kendimize bir hayır bulduk." Hugh gladyüsünü şövalyenin göğsüne sapladı.

Towers guruldadı ve yere yığıldı.

Kafesin içinde döndüm, çaresizdim. Onları öldürmeye devam etti, onlar da ölmeye devam etti ve ben sadece izleyebildim. İçimde öfke kaynıyordu. "Bunu neden yapıyorsun?"

Hugh kılıcındaki kanı temizledi. "Sana bir şey göstermemi istemiştin."

"Şu ana kadar gördüğüm tek şey, Tarikat'ın en iyi ikinci adamını öldürdüğün. Kendi boyunda birini seç."

"Her şeyin zamanı var." Hugh bana gülümsedi, gözleri soğuktu. PAD ve Ulusal Muhafızlar hangi cehennemdeydi?

Harekete geçmeleri ne kadar sürdü?

"Hoşuna gitsin ya da gitmesin," dedi, "sen hâlâ onun kızıydın. Ondan kaçarsın, yüzüne tükürürsün, bu senin seçimin. Kandan gelenler kana hakaret edebilir. Başka

kimse edemez. Buna izin vermeyeceğim."

Sonunda anlamıştım. Bu sadece benimle ilgili değildi; bu, ben ayrıldıktan sonra Tarikat'ın adımı çamura bulaması ve şimdi de beni buraya hapsetmesiyle ilgiliydi. Bu sadece bir eleme değildi. Bu bir cezalandırmaydı. Bölümdeki her şövalyeyi öldürecekti ama hepsini bana boyun eğdirmeden ve hayatları için bana yalvartmadan önce değil.

Bir şeyler yapmalıydım.

Kafesin parmaklıkları arasındaki bölme sağlam değildi. Elimi soktuğumda çok acıyordu ama sokabiliyordum. Hugh'ya sırtımı döndüm ve sol ön kolumdaki kesiği tırmaladım. Acı içime işledi. Kızıl tenimi yıkadı, içindeki büyü canlı ve hazırды. Onu çektim, irademle şekillendirerek beş inç uzunluğunda bir sivri uç haline getirdim. Uzun ve keskindi ve bir göz, hemen arkasındaki beyinle birlikte çok yumuşak bir hedefti. Tek yapmam gereken onu kafese yaklaştırmaktı.

"Bir sonraki bölümü görmek isteyeceksiniz," dedi Hugh. "Daha yeni başlıyorum. Yoksa senin için çok mu fazla?"

Hugh'ya döndüm. "Şatonuzu yok eden yangını düşünüp duruyorum. Kimse bunun üstesinden gelemezdi. Ya sen kendin bile değilsen?"

Hugh kafese yaklaştı.

"Ya babamın bir dolap dolusu Hugh'u varsa ve Curran'la ben ne zaman birini kırsak, başka bir kopyasını çıkarıyorsa?"

Hugh Towers'ın cesedinin üzerinden geçti ve yavaşça, kasıtlı olarak parmaklıklara doğru yürüdü. Vuruş menzilinin hemen dışındaydı. Tek ihtiyacım olan iki ya da üç santim daha.

"Bir keresinde bir adamın kendi klonlarını yaptığı bir film izlemiştim," dedim ona. "Her klon bir öncekinden daha aptaldı. Sanırım bu gerçekten doğru olabilir. Tarikat'a saldırdınız. Bu şimdiye kadar yaptığını gördüğüm en aptalca şey."

Hugh öne doğru eğildi. Mavi gözleri bana dikilmişti, sert ve yırtıcı. Bu doğru, bana ne kadar büyük ve kötü olduğunu göster. Hadi göster. Bana her şeyi anlat. Daha yakına gel. Yaklaş.

"Söyle bana, numaran nedir, klon-Hugh?"

"Nasıl hayatta kaldığımı bilmek ister misin? Bir anka kuşu yumurtası çaldı ve beni içine koydu. İki ay boyunca içinde ıslandım, yeni bir deri ve yeni bir omurga geliştirdim ve dışarı çıktığımda Lennart ve sana ne yapacağımı düşündüm." Hugh daha yakına eğildi. Bir santim daha yaklaşırsa işimiz bitecekti. "Ve sana şunu söyleyeyim, onların ölümünü izlediğinde yüzündeki ifade her şeye değer."

Merdivenler hızlı adımların altında titredi. Hugh döndü. Olamaz! Argh, neredeyse onu yakalıyordum.

Odaya dört kişi girdi: tanımadığım siyah saçlı bir kadın şövalye, Ted Moynohan, büyücü Steinlein ve hepsinin önünde, kel kafalı ve yüzünde Kelt mavisi savaş boyası dövmesi olan ince bir adam.

Richter. Tarikat'ın yerleşik psikopatı.

Harika. Öldürmesi için daha fazla insan.

"Şövalye-koruyucu." Hugh kılıcını tembel bir daire çizerek salladı ve bileğini ısıttı. "Nihayet. Ben de evini mahvetmeme izin vereceğini sanmıştım."

"Kafesi aç da onu parçalara ayırayım," dedim. Onu bir kez yenmiştim. Tekrar yenebilirdim.

Hugh kıkırdadı. "Hadi ama Kate. Onları utandırma. Onlar şövalye. Birinin onları test etme zamanı geldi."

Ted etrafındaki yerde yatan iki cesede baktı ve gülümsedi. Adamları ölmüştü ve o gülümsedi.

Farkına varmam bir ton tuğla gibi çarptı. Ted bir katliam istiyordu. Ya gözden düşmek ya da emekliye ayrılmak üzereydi ve bunun saygın olmasını istemiş olmalıydı. Büyük bir zaferle ölmeye karar vermiş olmalıydı. Ama ölümü tek başına yeterli olmazdı. Hugh onu öldürürse Tarikat bunu görmezden gelmenin bir yolunu bulabilirdi ama Roland'ın savaş lordu tüm bölümü katlederse şövalyeler onu yakalamak için ellerinden gelen her şeyi yaparlardı. Acımasız, kanlı ve gaddarca olmalıydı, böylece ölenler sadece ölen şövalyeler ya da kurbanlar olmayacak, şehit olacaktı.

Hugh hepsini öldürmek istedi. Ted hepsinin ölmesini istiyordu. Kendi Alamo'sunu istiyordu. Şövalyeler

Dramatik bir son çatışmanın ardından her biri hayatlarını kaybedecek ve Maxine tüm bunlara tanıklık edecekti. Roland ve Tarikat arasındaki savaşın başlangıcını izliyorduk.

Yapabileceğim ya da söyleyebileceğim hiçbir şey bir fark yaratmayacaktı. Robert'ın yanında yere çöktüm. Odanın diğer ucundaki Nick bana baktı, yüzü dışarıdaki kar gibi solgundu. Bakışlarımız buluştu. O da anlamıştı ve tıpkı ben ve Robert gibi her şeyi izleyecekti.

Ted Hugh'u işaret etti. "Yakalayın onu."

- - -

RICHTER iki kısa bıçak çıkardı ve bulanıklaşarak kendisinin üç şeffaf versiyonuna bölündü. İkisi sahte, biri gerçektir. Üçüzler hücumla geçerek Hugh'a bir saldırı furiası başlattılar. Demir Köpekler Tarikatı'nın önderi yaylım ateşi altında geri çekildi, engelledi ve tekme atarak devasa bacalarının tüm gücünü kullandı. Gerçek Richter odanın öbür ucuna uçtu ve duvardan sekti.

Siyah saçlı kadın yandan hamle yaptı ve Hugh'nun sol kaburgalarının arasına nişan alarak hızla sapladı. Hugh geriye doğru eğildi, kılıcın geçmesine izin verdi ve sol dirseğini kadın şövalyenin yüzüne sapladı. Kadın tökezleyerek geri çekildi. Richter hızla geri çekildi ve Hugh'nun sağ omzunu kesti. Kan fışkırdı. Hugh Richter'i elinin tersiyle yolundan çekti.

Kadın tekrar saldırdı ve Hugh'nun bıçağına oltaya takılmış bir balık gibi takılıp dondu. Hugh kadının göğsüne sapladı, bükte, kalbini oydu ve cesedini Richter'e fırlattı. Küçük şövalye kaçtı ve çılgınca Hugh'ya tekrar saldırdı. Hugh geri çekildi, kılıcının yassısıyla engel oldu, yüzü sakın ve derli topluydu. Gözleri hesapçı bir ifadeye bürünmüştü. Sanki Voron yeniden dirilmiş ve Hugh'yu ele geçirmişti ve bundan sonra ne olacağını çok iyi biliyordum. Richter'i parçalara ayıracaktı, yavaşça, metodik olarak, her açıklığı kullanarak. Öfkesine yenik düşmeyecekti, çünkü bıçağın açısının yaşamla hayatı birbirinden ayırdığı bu yerde

Hugh'u korkutmak imkansızdı. Kızgın bir göktaşı çatıyı delip geçse ve patlasa bile gözünü bile kırpmazdı. Orayı iyi bilirdim. En iyi olduğum yer orasıydı.

Richter tekrar tekrar kan akıttı, bıçaklarının her darbesi küçük bir yara daha açtı. Hugh kendini tuttu.

Sonra Richter sağ kolunu biraz fazla geniş salladı.

Hugh'nun kılıcı kesin ve acımasızca kesti. Bıçakladı Richter karnına vurdu, döndü ve şövalyenin bacağına bir tekme attı. Richter dizlerinin üzerine düşerken, Hugh onu boynunun omzuyla birleştirdiği yerden bıçakladı. Richter'in nefesi kesildi. Hugh kılıcını savurdu ve Richter'in kafası yere yuvarlandı.

Göğsüm acıyordu. Bu duyguyu yaşadığım sürece hatırlayacaktım, bir kafese kapatılmış olmanın ve hiçbir şey yapamamanın verdiği bu korkunç duyguyu.

Ted Moynohan kükredi. Vücudunun etrafında koyu kırmızı bir çizgi parladı ve gürzünün üzerinde kaymaya başladı. Görünüşe göre şövalye koruyucunun kendine ait bir büyü vardı.

Hugh çömeldi ve Towers'ın yere yığılmış bedeninden ikinci bir kılıç kaptı.

Ted saldırdı. Hugh yoldan çekildi. Ted topuzu sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi savurdu. Hugh topuzun Towers'ın kılıcından kaymasına izin vererek onu engelledi ama kolu biraz titredi. Ayaklarını kaydırdı. Bu müthiş bir darbeydi. Onun yerinde olsaydım, engellemekten kaçınmaya çalışırdım.

"Onu küçümsemeye karar verdiğinde kim olduğunu biliyor muydun?" Hugh sordu.

"Benim için savaşmana ihtiyacım yok," dedim. "Sen yapmayacağına göre birinin yapması gerekiyor."

Ted gürzü döndürdü ve Hugh'ya doğru savurdu. Hugh yine engelledi ve topuzun başı bıçağı ikiye ayırdı. Hugh kırık kılıçla Ted'in kolunu kesti ve elini geri çekti. Kırık kılıç yere çarptı.

O kırmızı aura her neyse, çok fena acıtıyordu. "Onun kim olduğunu biliyor muydun?" Hugh tekrarladı.

Ted gürzünü tekrar savurdu. Hugh eğildi, Richter'in cesedinin üzerinden atladı ve duvardan bir kalkan kaptı.

"Yapmadın. Hâlâ da bilmiyorsun, değil mi?"

Ted tekrar savurdu ve Hugh kalkanı ona doğru itti. Topuz bağlandı. Bum. Kalkan bir gong gibi çaldı.

"Adamlarının daha iyi istihbaratı olduğunu sanırdım." Boom.

"En azından lanet ödevini yap. Özensiz, Moynohan. Çok özensiz."

Bum. Hugh, Ted'in bir düzene girmesini bekliyordu. Ted gittikçe daha sert vuruyor, kalkanı ham gücüyle kırmaya çalışıyordu. Rakip bir kalıba girdiğinde, tahmin edilebilir hale gelir ve yenilebilirdi.

"Böyle bir gücü yanınıza aldığınızda, onu elinizde tutmak için yer gök oynar."

Bum.

"Ama sen yapmadın, değil mi?"

Bum.

"Çünkü sen bir moronsun."

Ted, kalkanı kırmayı umarak tüm gücünü darbeye vererek savurdu. Hugh sağa adım attı ve döndü. Topuz havada ıslık çalarak göğsünden bir kıl kadar uzaklaştı. Ted darbeye o kadar büyük bir ivme kazandırmıştı ki duramadı. Topuzun ağırlığı onu yere düşürdü ve Hugh onu göğsünden bıçakladı. Kalbine isabet etmediyse bile çok yaklaşmıştı.

Kan fışkırdı. Ted'in gözleri şişti.

"Hayır," dedi Hugh. "Hayır, bu çok kolaydı." Ne?

Ted topuzu kaldırmak için çabaladı. Etrafındaki kırmızı aura söndü.

Hugh elini Ted'in göğsüne kenetledi. "Geri gel. Sende daha fazlası var."

Hugh'nun parmaklarının etrafında mavi bir parıltı parladı. Ted'in boğazında bir şey gıcırdadı. Ağzından kırmızı baloncuklar çıktı.

Onu iyileştiriyordu. Bu bir işkenceydi. "Bırak ölsün!"

"Hayır, henüz değil." Hugh başını salladı. "Hadi ama. Gel. bana geri dön."

Ted'in kolları titredi. Nefesini içine çekti.

Hugh onu serbest bıraktı. Şövalye koruyucu tökezleyerek geri çekildi. Hugh gladyüsünü kalkana vurdu. "Haydi, Şövalye. Bana daha fazlasını göster."

Karmin aurası Ted'in etrafında bir kez daha parladı. İleri atıldı ve omzunu Hugh'ya çarptı. Hugh geriye uçtu ve yuvarlanarak büyücünün yanına çömeldi. Steinlein o kadar hareketsiz duruyordu ki hepimiz onun orada olduğunu bile unutmuştuk, duvara yaslanmıştı ve elinde küçük bir balta vardı. Hugh ayağa kalkamadan büyücü baltayı savurdu. Hugh hareket etti ama yeterince hızlı değildi. Balta sol omzuna saplandı.

Hugh bir tekme atarak büyücünün bacaklarını altından çekti. Steinlein yere düştü. Hugh gladyüsünü Steinlein'in karnına gömdü, gelişigüzel, neredeyse geçerken ve Ted'in gürzünden kaçınmak için tam zamanında sola yuvarlandı. Şövalye koruyucu onu kovaladı.

Steinlein yerde titredi. Bacakları titriyordu. Karnındaki açık yaradan kan fışkırıyordu.

Artık hiçbir duygum kalmamıştı. Sadece soğuk ve sessiz bir nefret. Hugh köşeye sıkışmış bir kaplan gibi

Ted'e saldırdı. Çarpıştılar, topuzla kalkanı birbirine vurarak birbirlerini yere serdiler. Hugh ayaklarını yere gömdü ve iterek Ted'i geriye savurdu. Şövalye koruyucu topuzunu döndürerek Hugh'nun kafasına nişan aldı. Hugh karşı koymak için kalkanını savurdu ve tüm muazzam gücünü darbeye verdi. Kalkan, Ted'in gürzünü kenara fırlattı. Şövalye koruyucu bir saniyeliğine açıkta kalmıştı. Hugh savurdu ve Ted'in karnında ikinci bir ağız açtı. Ted duvara doğru sarktı ve aşağı kaydı.

Mauro kanlar içinde ve is bulaşmış bir halde odaya daldı. Kısa, geniş kılıcından kan damlıyordu. "Onları tutamıyorum. Çekin ..." Cesetleri gördü. Gözleri şişti. Kılıcını düşürdü.

"Yapma!" Bağırdım.

Mauro böğürdü ve gömleğini yırttı. Dövmeler gövdesi boyunca uzanıyordu, koyu mürekkepten oluşan yoğun girdaplar hassas desenler oluşturunuyordu. Ellerini bir sumo güreşçisi gibi birbirine vurdu. Teni siyaha döndü.

Dövmelerinin kenarları parlak kırmızı renkte parlıyor, hafifçe kayıyordu, sanki obsidyen derisi çizgileri boyunca çatlamış ve altındaki lavın bir anlık görüntüsünü ortaya çıkarmıştı. Isı beni yıkadı, ondan dalgalar halinde yayıldı.

Hugh omuzlarını silkti. "Hadi koca adam. Bakalım sende neler varmış."

Mauro saldırdı. Hugh savruldu ve gladyüsüyle Mauro'nun karnını yardı. Bıçak sıyrıldı. Mauro omzunu Hugh'a doğru sürdü. Eğitimci birkaç metre uçu ve duvardan sekti. Mauro kükreyerek ona saldırdı. Hugh tuzağa düşmemek için dönerek kaçtı.

Hugh kılıç kullanmakta daha iyiydi ama bir keresinde Mauro'nun altında bir kedi sıkışmış bir arabayı kaldırdığını görmüştüm. Yap, yapabilirsin.

Hugh gladyüsü Mauro'nun böğrüne sapladı. Bıçak kaydı. Hugh gladyüsü bıraktı ve yumruğunu Mauro'nun boğazına indirdi. Sert ve güçlü bir yumruktu. Hugh'un derisi cızırdadı. Tökezleyerek geri çekildi. Senin için yeterince sıcak mı, seni pislik?

Mauro ellerini Hugh'nun boğazına kilitledi ve onu duvara yapıştırdı. Hugh'nun sırtı tatmin edici bir gümbürtüyle taşa çarptı. Mauro ona tekrar tekrar vurdu.

"Boynunu kırın," diye bağırdım.

Mauro, Hugh'yu tekrar taşa çarptı ve ileri geri salladı. Beni duymadı. Çok ileri gitmişti.

Hugh kollarını Mauro'nun devasa kollarının arasından yukarı doğru iterek onu tutuşundan kurtarmaya çalıştı. Hava yanık et kokuyordu. Hugh kollarını yukarı kaldırdı, Mauro'nun kolları açıldı ve büyük şövalye Hugh'nun yüzüne kafa attı. Hugh'un dudakları kan içinde kaldı. Burnunun kırıldığı kesin.

Mauro, Hugh'ya sarılarak onu ayağa kaldırdı. Bones inledi.

"Kate!" Robert sağ tarafı işaret etti. O yöne, kan gölü içinde yatan büyücüye baktım. Steinlein bir şeyler söylemek için gerindi ve elini cebine attı.

Hugh başparmaklarını Mauro'nun gözlerine soktu. Mauro, Hugh'nun hiçbir ağırlığı yokmuş gibi onu kenara fırlattı.

Steinlein kanlı bir anahtarlık çıkardı.

Anahtarlar. Kafesin anahtarları. Parmaklıkların yanında dizlerimin üzerine çöktüm. "Al." Eğer kafesten çıkabilirsem, Mauro ve benim aramda Hugh'un işi bitmişti.

Mauro, Hugh'yu yakaladı ama öğretmen yolundan çekildi. Yanıklar kollarını kapladı. Hugh'un boynunun etrafındaki et kabarmıştı.

Steinlein'in eli titredi. Kafese doğru sürünerek ilerledi ve yerde kanlı bir leke bıraktı. Acele et. Acele et.

Mauro yine böğürdü.

Steinlein anahtarların olduğu elini bana doğru uzattı. Ona uzandım. Parmaklarımın ucu tuşlara değdi. Sihir kolumu ateşli dişleriyle kesti ve parmaklarımı geri çektim. Lanet olsun.

Hugh Mauro'nun arkasına geçti, sol eliyle sağ bileğini kavradı, sağ elini Mauro'nun omzuna koydu ve bacaklarını altından çekti. İri adam kumdan ayakları üzerinde duran bir dev gibi yere çakıldı. Çarpmanın etkisiyle oda sarsıldı. Mauro'nun kafası yerden sekti.

Steinlein kendini bir adım daha öne çekti ve yere yığıldı, eli parmaklıklara uzandı. Kolumu koğuşun içine soktum. Büyü beni yaktı, o kadar yoğun ki gözlerimden yaşlar süzüldü. Dişlerimi sıktım ve acının içinden uzanarak gerildim.

Mauro'nun ölmesine izin veremezdim, büyük, nazik, komik Mauro'nun değil.

Arkamı kolladı, köpeğime ödöl maması getirdi, insanlara yardım etti. Onun yaşamasını ve mutlu olmasını istedim. Evine, karısının yanına dönmesini istedim. Bunu çok istedim. Burada ölmesini istemedim.

Büyü kolumu koparıyordu.

Mauro benim arkadaşımdı. Burada ölmesine izin veremezdim. Dünya acı içinde eridi. Çılgılık attım.

Bir şey beni geri çekti. Gözlerimi kırptım ve Robert'ın kollarının beni kavradığını fark ettim. Parmaklarım kanla kaplı anahtarları tutuyordu.

Hugh kılıcını iki eliyle kavradı, ucu aşağı bakacak şekilde iri adamın göğsüne sapladı ve vücudunun tüm ağırlığını ve gücünü kılıca verdi. Gladius üç santim içeri battı. Mauro çığlık attı.

Kapıya doğru atıldım.

"Hayır!" Robert beni sıkıştırdı.

Hugh, Ted'in topuzunu aldı ve bir çekiç gibi gladyusun üzerine indirdi. Kılıç Mauro'nun göğsüne saplandı.

Mauro'nun nefesi kesildi. Teni soldu, dövmeleri soldu. Vücudu titredi. Devasa şövalye boğuk bir nefes aldı ve hareketsiz kaldı.

Onu öldürdü. Mauro'yu öldürdü. Sanki biri altımda büyük, karanlık bir çukur açmış ve ben de çığlıklar atarak içine düşüyormuşum gibi hissettim. Başaramadım. Yeterince hızlı değildim. Arkadaşım ölmüştü ve onu geri getirmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Dün sabah hayattaydı. Ofisimde reverans yapmıştı.

Mauro'yu öldürdü. Ben oradaydım ve o . . .

Nefes alamıyordum. Öfkem ve kederim beni boğuyor, içimden söküp atmaya çalışıyordu.

Aman Tanrım, karısına ne diyeceğim?

Hugh inleyerek doğruldu, yana kan tükürdü ve Ted'in yanına çömeldi. Yüzü kan içindeydi. Yerde yedi kişi ölü ya da ölmek üzere yatıyordu. Köşedeki Nick tüm olan bitene kayıtsızca bakıyordu.

Hugh olay yerini inceledi ve Ted'in karnında açılan yaraya baktı.

"Bunu daha çok seviyorum, her açıdan daha tatmin edici. Sen gitmeden önce birbirimize bağlanmak için birkaç dakikamız oluyor. Sana eski çalışanlarından biri hakkında bir sır vereceğim." Hugh ayaklarının üzerinde döndü ve kolunu Ted'e dolayarak yüzünü beni görebileceği şekilde hareket ettirdi. "Şu. Kafeslerden gerçekten nefret eder bu arada. Bunu seveceksin."

Ted'e yaklaştı ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Ted'in gözleri büyüdü.

"Hayat sürprizlerle dolu, değil mi?" Hugh gülümsedi.

Doğrudu ve gözlerini kapattı. Büyü etrafında yoğunlaştı. Soluk mavi bir parıltı omzunu yaladı. Yaraları örölerek kapandı. Burnu kendini sıfırladı. Omuz silkti ve kılıcından kan damlayarak kafesine doğru yürüdü.

"Asla uzun sürmez. Çok çabuk ölüyorlar. Anahtarları bana ver, Kate. İyi bir savaş verdin ama artık bitti."

"Hayır." Daha önce onları kurtarmak için onunla dövüşmek üzere kafesten ayrılırdım. şimdi buna gerek yoktu. Artık ölmüşlerdi. Mauro ölmüştü.

"Arkadaşın mıydı?" Hugh iri şövalyenin cesedine baktı.

"Çok üzgünüm. Anahtarları bana ver."

"Seni öldüreceğim," dedim ona. "Ben yapmazsam Curran yapacak."

"İşte bu yüzden senden hoşlanıyorum. Her zaman zor yolu seçiyorsun." Hugh ayağının üzerinde döndü, botu kanın üzerinde kaydđ ve Ascanio'ya doğru yürüdü. "Burada neyimiz varmış?"

Korkmak için yeterli dayanma gücümün kalmadığını düşündüm. Yanılmışım.

Steinlein'in cesedine baktı. "Bu onun işi olmalı. Amatörlerden nefret ederim. Çocuk bir şekil değiştirici ve genç. Rejenerasyon faktörü tavan yapmış durumda. Yani gerçekten, bunu iyileştirmek ne kadar zor olabilir ki?"

Ona dokunmayın. Dokunma.

Hugh ellerini uzattı ve nefesinin altında ilahi söylemeye başladı. Büyü hareket etti, önce yavaş ve durgun, sonra daha hızlı ve daha hızlı, Hugh'nun etrafında dolanarak Ascanio'nun vücuduna yağdı. Ezilmiş kaburgalar çocuğun derisinin altında sürünerek yeniden şekillendi.

Hugh ilahi söylemeyi bıraktı. Büyü akışı bıçakla kesilmiş gibi durdu ve neredeyse haykıracaktım.

Ascanio masanın üzerinde yatıyordu, solgun ve kana bulanmış bir halde. Çok genç görünüyordu. Çok genç, metal masanın üzerinde yavaşça ölen bir çocuk.

"Peki ne olacak Kate?"

Hugh elini uzattı ve Ascanio'nun yaraları kendi kendine kapanmaya başladı. "Evet?" Elini yumruk yaptı. İyileşme durdu. "Ya da hayır?"

"Yapma." Robert'ın sesi aciliyetle titriyordu. "Yemi yutmayın."

"Evet?" Kırılan kaburga kemikleri yerlerine oturdu.

Ascanio onu güvende tutmam için bana güvenmişti. B. Teyze'ye söz vermiştim. Mezarı başında halkına göz kulak olacağıma dair ona söz vermiştim.

"Yoksa hayır mı?" Et hareket etmeyi bıraktı.

"Belki de bunu tersten yapmamı istersiniz?" Hugh kaşlarını kaldırdı.

"Hayır." Kelime ben yakalayamadan ağzımdan kaçtı.

"Yapma!" Robert'ın sesi bir kırbaç gibi şakladı.

Hugh yüzünü buruşturdu, yüzü çabayla sarsıldı. Ascanio'nun kemikleri çatırdadı. Oh Tanrım.

"Aklını başına topla," dedi Hugh. "Çünkü vücudundaki her kemiği kıracağım. İşim bittiğinde bir bez bebek gibi yumuşacık olacak."

Ascanio'nun ölmesine izin veremezdim. Bu bana göre değildi.

Kelimeler ağzımdan çıkarken kesilmiş gibi hissettim.

"Onu iyileştir, ben de kafesi açayım."

Robert, "Bu bir hata," dedi.

Hugh gülümsedi.

Anahtarları kaldırdım. "Sana söz veriyorum. Çocuğu iyileştir, ben de kafesi açayım."

Hugh Ascanio'ya döndü ve elini kaldırdı. Büyü, kırılmak üzere olan bir dalga gibi etrafını sardı. Vücudunun etrafında sabit mavi bir parıltı yavaşça alevlendi.

Büyü, Ascanio'nun vücuduna bir tufan halinde yayıldı. Haykırdı.

Ted bir şeyler söylemek için çabaladı. İri vücudu titriyordu. Sert yaşlı piç ölmeyi reddetti.

Hugh onu görmezden geldi, büyüü ondan Ascanio'ya akıyordu.

Ted'in sesi sanki göğsüne bir örs dayanmış da yeterince hava alamıyormuş gibi boğuk bir çingirak gibiydi. "Senin ...

...

görev . . ."

Ascanio'nun göğüs kafesi geriye doğru genişledi, kemikler yavaşça göğsüne doğru hareket etti.

""

Ted'in nefesi kesildi. Ağzından kan akıyordu. "Düşük." Ne?

"Derhal yürürlüğe girecek."

Ted'in bacakları kasıldı. Masanın kenarını kavradı ve iradesi sayesinde kendini dik tuttu. "Merkez, onaylayın."

"Anlaşıldı," dedi Maxine'in sesi kafamın içinde. Robert irkilerek etrafına bakındı. Hugh durdu ve başını kaldırdı. Odadaki herkes duymuş olmalıydı. "Şövalye-Haçlı Nikolas Feldman, bu vesileyle normal görevlerinize dönmeniz emredilmiştir."

Sadece bir Feldman tanıyordum. Greg, merhum vasım.

Ted'in eli kaydı. Yere yığıldı. Ağzından kan fışkırdı.

Nick bir adım öne çıktı. İkiz dikenli sarmaşıklar vücudundan fırladı ve Hugh'nun göğsüne bir yumruk atarak ayaklarını yerden kesti. Demir Köpekler Tarikatı'nın önderi uçtu ve odanın dışında yere çakıldı. Nick duvardan yeşil bir kalkan söktü, bir düğme ortaya çıkardı ve onu yumrukladı. Metal bir kapı yerine kayarak Hugh'yu diğerlerinden ayırdı.

Bir portcullis vardı! Neredeyse boğuluyordum. Tamam, orada olduğunu bilmiyordum; diğer şövalyeler de bilmiyor olabilir. Ama Ted biliyordu. Hugh'u istediği zaman dışarıda bırakabilirdi.

Hugh ayağa fırladı ve saf öfke dolu bir çığlık attı.

Uath merdivenlerden aşağı koştu. "Gitmemiz gerek."

Hugh eliyle kapı tokmağına vurdu. "Bunun kırılmasını istiyorum."

"Zamanımız yok," dedi.

Yüzü buruşmuş bir halde ona doğru döndü.

Uath geri çekildi. "Bir Ulusal Muhafız müfrezesi geliyor. Bir milden daha az uzaktalar."

"Kaç kişi?"

"İki manga. On sekiz asker ve bir büyücü birliği. Onları yok edebiliriz ama bu çok zaman alacaktır. İşimiz bittiğinde şehrin yarısı üzerimizde olacak."

Hugh tavana baktı.

"Efendim," dedi Uath. "Savunma pozisyonu almalı mıyım?" Hugh'nun öfkesi patladı. Yüzü buz gibi bir sükûnete büründü. "Hayır."

İnsanlarımızı dışarı çıkarın."

Uath merdivenlerden geri koştu.

Hugh parmaklıkların ardından Nick'i işaret etti. "İyi oynadın. Seninle işimiz bitmedi." Bana döndü. "Öğlen senin için geleceğim."

Döndü ve merdivenlerden yukarı çıktı.

Elimi parmaklıkların arasına soktum ve kafesin kilidini açtım.

Nick Ted'e doğru yürüdü, çömeldi ve boynuna dokundu. Sesi bastırılmış bir öfkeyle titriyordu.

"İşte buradayız. Sen öldün, seni lanet olası aptal piç. Hayatımın iki yılı gizli görevde geçti. Ne tür pislikler gördüğüm hakkında bir fikrin var mı? Yapmak zorunda kaldığım şeyleri biliyor musun? Bana yaptıkları şeyleri? İki yıl boyunca bilgi topladım, bir fark yaratmak için şans bekledim. Ve sen beni yaktın. Kutsal savaşınıza bir tanık bulabilmek için her şeyi bir kenara attınız." Nick ayağa kalktı ve Ted'in kafasına bir tekme attı. "Ve şimdi sen öldün, seni pislik, ve ben tüm bunlarla yaşamak zorundayım."

Kapıyı açtım ve Ascanio'nun yanına koştum. Nefes alıyordu. Yaralar hâlâ açıktı ama göğsü artık şekilsiz bir karmaşa halinde değildi. Mauro'ya döndüm ve nabzını yokladım. Lütfen, lütfen, lütfen. Lütfen, lütfen, lütfen.

Titreme yok. Ne de bir ipucu. Mauro ölmüştü. Ölmüştü. Bunu karısına nasıl açıklayacaktım? Nasıl . . . ? Yetiştirdiği köpeklerle kim bakacaktı? ? Sadece bir dakika önce hayattaydı. Asla eve gitmeyecekti. O

Sadece ölüydüm. Kendimi çok boş, çok yırtık pırtık, sanki ruhum parçalara ayrılmış gibi hissediyordum. Acıyordu. Çok acıyordu.

Ulusal Muhafızlar bizi kasadan çıkarmaya geldiklerinde ben Mauro'nun cesedinin yanında oturuyordum, Robert Tarikat'ın telefonundan Sürü'yü aramaya çalışıyordu ve Nick Ted Moynohan'ın cesedini tekmeliyor ve kuduz bir hayvan gibi hırlıyordu.

10

OMSDU olay yerini ele geçirdikten sonra Tarikat'ın dilekçesini buldular ve bizi serbest bıraktılar. Nick'i son gördüğümde

Feldman, askerler tarafından kuşatılmıştı. Ona ulaşmak mümkün değildi. Ulusal Muhafızları bizi Sürü ofislerinden birine bırakmaları için ikna etmiştik. Oradan Robert ve ben Desandra, Derek ve Ascanio'yu bir Pack aracına bindirip Keep'e götürdük. Üçü de hareket etmedi. Hâlâ nefes alıyorlardı ama onları Doolittle'a götürmemiz gerekiyordu.

Şafaktan iki saat önce, kurumuş kanla kaplı ve topallayarak Keep'e girdim. Yüzüm korkunç olmalı, çünkü insanlar yolumdan çekildi.

Kale kalabalıktı. Şehirdeki tahliye edilmemiş her şekil değiştiren buraya gelmişti.

Barabas koşarak merdivenlerden indi.

"Curran?"

"Henüz bir haber yok."

"Julie mi?"

"Şimdiye kadar Virginia'da olmalıydı."

Arkamı döndüm. Etrafımdaki Keep sessizleşmişti. İnsanlar koridorlarda ve merdivenlerde durmuş bekliyordu. Ben Konsorsiyum. Onların alfasıydım.

Sesim ani sessizlikte çınladı. "Bana Dorie Davis'i getirin! Onu bana canlı getirin!"

Herkes hareket etti. İnsanlar her yöne koşuşturdu, bazıları insan, bazıları tüylü. Kale canlandı.

Arkamda Robert kükredi, "Bir doktora ihtiyacımız var!" Jim sihirli bir değnek değmiş gibi ortaya çıktı.

"Sana bazı şeyler söylemem gerekiyor. Yukarı gel."

Üst kattaki konferans odalarından birine çıktım ve bir sandalyeye oturdum. Bir süre önce acının önemli olmadığı bir yere gitmişim ama şimdi tekrar geri geliyor, içimi kemiriyordu. Her şey acıyordu. Jim beni takip etti.

Otuz dakika sonra konuşmamı bitirdim.

Jim öne doğru eğildi ve dişlerini gösterdi. "Hugh sıçtı batırdı."

"Evet. Suçlu taraf biz olduğumuz için avantajlıydı ve Tarikat'a saldırarak bu avantajı heba etti. İnsanları buraya getirmeye devam edecek ama artık şehir ona yardım etmeyecek."

"Bunu kullanabiliriz," dedi Jim. Kafasının içinde dönen çarkları neredeyse görebiliyordum.

"Dorie Davis'e ihtiyacımız var."

"Onu bulacağım," diye söz verdi Jim. "Bununla başa çıkabiliriz Kate. MSDU ve PAD tarafsız kalıyordu ama bu durum oyunu değiştirdi."

"Maxine Nick'e Haçlı Nikolas Feldman derdi," dedim.

"İlginç bir soyadı," dedi Jim.

"Greg Feldman'la bir akrabalığı var mı?" "Bilmiyorum," dedi Jim.

"Nick, Greg öldürüldükten hemen sonra ortaya çıktı, soruşturmaya dahil oldu ve soyadı da aynı. Bu iş bittiğinde, Greg Feldman'ın küçük bir erkek kardeşi ya da oğlu olup olmadığını öğrenmeni istiyorum." Çünkü bu, son yirmi dört saatin kanlı dondurmasının üzerindeki kiraz olurdu.

"Muhtemelen bir erkek kardeş. Greg öldüğünde kırk yaşlarındaydı," dedi Jim.

"Hayır, Greg kırk yaşlarında görünüyordu. Onu tanıdığım son on beş yıl boyunca böyle görünüyordu. Kuzey Carolina'ya kimi gönderdiniz?"

"Üç render ve en iyi iki iz sürücümüzden oluşan bir birim. Onu bulacaklar, Kate. Endişelenme."

Onlar yapmazsa, ben yapardım. Curran'ı arayacaktım ve durmayacaktım.

"Buradan sonrasını ben hallederim," dedi Jim. "Dinlen. Doolittle'ı yukarı göndereceğim."

Son kontrol ettiğimde, iyi kalpli doktor hala tekerlekli sandalyedeydi. Merdivenlerden inmek benim için onun yukarı çıkmasından çok daha kolay olurdu. "Şimdi olmaz. Aşağıda üç hasta var. Zaten bir süre meşgul olacak."

Hâlâ yaşayacaklar mı yoksa ölecekler mi bilmiyordum.

Jim ayağa kalktı ve masaya yaslanarak onunla aramdaki mesafeyi kapattı. "Berbat görünüyorsun."

"Teşekkürler." Kendimi cehennemde gibi hissediyordum. Sanki içinden geçmişim, kana bulanmışım ve arkamda dev bir kayayı sürüklüyormuşum gibi hissediyordum.

"Yukarı çık, duş al ve uyu. Bizi bataklıktan çıkardın. Artık savaşma şansımız var. Bir saatlik uykuyu hak ettin."

Kelimeleri zorla söyledim. Sesim boğuk çıkıyordu. "Tam bir saat, oh oğlum!"

"Bir saat sonra Doolittle'ı yukarı gönderiyorum. Oyununun zirvesinde olmanı istiyorum. Git," dedi Jim. "Gökyüzü düşmeye başlarsa seni uyandırırım."

Gitti.

Sandalyede tek başıma oturdum. Kendimi tamamen boş hissediyordum, sanki biri beni tüm kaygı, korku ve öfkeden arındırmıştı. Hâlâ oradaydı, yüzeyin altında kaynıyordu ama yorgunluk beni ele geçirmişti.

Çok yorgundum. Tanrım, çok, çok yorgundum.

Yüzümü kapattım ve gözyaşlarımı bekledim. Bunu başımıza ben getirmiştım. Eninde sonunda olacaktı. Sürü büyümüştü ve Roland onun gücünü sınırlamak istiyordu. Ama benim varlığım süreci hızlandırmıştı. Tarikat'ın Atlanta bölümünün tamamının katledilmesini izlemiştim. İçimdeki acının kanamasına izin vermek için ağlamak istedim ama gözlerim kurumuştu.

Curran'ın arkamdan kapıdan girmesi için her şeyimi verirdim. Bunu yaptığını hayal edebiliyordum. O yapardı

içeri girecek, kollarını bana dolayacak ve her şey daha iyi olacaktı.

Kapıya baktım.

Lütfen içinden geçin. Lütfen.

Kapı kapalı kaldı.

Olması gereken bu değildi. D'Ambray'le savaşılmaya hazırlanırken hep birlikte olacağımızı varsaymıştık. Bir takım olacaktık. O gidene kadar bu inancın beni ne kadar güçlendirdiğini ve ona ne kadar güvendiğimi fark etmemiştim. Şimdi koltuk değneğim altımdan çekilmiş gibi hissediyordum. Kader bir kez daha varsayımlarda bulunduğunuzda kendinizi ve beni aptal yerine koyduğunuzun doğrulamıştı.

Arkama yaslandım ve başımı sandalyenin arkasına yasladım.

Uyumayalı yirmi dört saat olmuştu. Yan tarafım ağrıyordu. Sol kolum uyuşmaya başlamıştı. Hugh'un koğuşunu kırmak bana pahalıya patlamıştı. Kaburgalarım ağrıyordu.

Çok yorgunum.

Kale, Hugh'un toplayacağı her şeye karşı dayanırdı. Elbette dayanırdı. Hugh, Halkın Ahırındaki tüm vampirleri getirse bile dayanırdı.

Kendimi sürükleyerek kalkmam ve Doolittle'ın bir gelişme olup olmadığına bakmak için üçüncü kata inmem gerekiyordu. Bir dakika daha dinlendikten sonra kalkacaktım.

- - -

DÜZLÜK önümde, uzaklara doğru uzanıyordu. Sanki büyü bir dev dünyayı ikiye bölmüş gibiydi: altta uçsuz bucaksız bir tarla vardı, kurumuş çimenlerin yaprakları karla beyazlaşmıştı ve onun üzerinde, sonsuz, gün doğumunun pembe ve turuncusuyla boyanmış gökyüzü yükseliyordu. Çimenlerin arasından devasa bir kule yükseliyor, gökyüzüne karşı silüet oluşturuyor, inanılmaz derecede uzuyordu.

Rüzgâr saçlarımı karıştırdı. Buğday kokuyordu.

Bulutlar kulenin üzerinde çalkalanıyordu.

Endişe beni boğdu. Dişlerimi sıktım.

Bir adam çimenlerin arasından bana doğru yürüdü. Siyah bir pantolon ve boyanmamış gri yünden bir balıkçı kazağı giymişti. Ayakkabılarının altında buz çıtırdıyordu. Büyü yüzünü örtmüştü. Ondan yayılıyordu, kontrollüydü ama saklanamayacak kadar güçlüydü, bir akbabanın uçmadığı zamanlarda kanatlarını katlaması gibi etrafını sarmıştı.

Bir ses tarladaki ölü otları kaldırarak yuvarlandı.
"Çocuk ..."

Sarsılarak doğruldum.

Odanın kapısı açıldı ve Doolittle içeri girdi. Her zamanki gibi görünüyordu; ellili yaşlarının ortalarında, saçlarına ak düşmüş, gözleri zeki ve nazik bir siyah adam.

"Jim'e seni rahatsız etmemesini söyledim."

"Öncelikle, bu bir zahmet değil, benim işim. Ve seninle, genç bayan, bu aynı zamanda bir meydan okuma. Keep'e her döndüğünüzde kendinizi yaralamak için hangi yeni ve yaratıcı yolu bulduğunuzu merak ediyorum." Doolittle bana baktı. "Tabii sandalyemin bir şekilde işimi yapmamı engellediğini ima etmiyorsanız. Bu durumda, ben ..."

"Hayır, kastettiğim bu değildi. Sadece merdivenlerin uygunsuz olacağını düşündüm."

"Bu yüzden stajyerlerim var. Beni buraya onlar taşıdı. Bir tahtirevan yaptırmayı düşündüm. Abartısız bir şey."

"İpek ve kızıl kadife ile mi?"

"Ve altın püsküller." Doolittle öne doğru yuvarlandı. "O zaman engin deneyimime ve bilgeliğime uygun bir şekilde taşınabilirim. Gömleği çıkar."

Doolittle ile tartışmak, akıntının gelmesini engellemeye çalışmak gibiydi. Cadıların bana verdiği kazağı çıkardım. Ow. Ah. "Muhafızlardı, değil mi?"

"Dürüst olmak gerekirse, endişelenip yardım çağırmadan önce iki saat uyumanıza izin verdiler."

Spor sütyenime kadar soyundum.

Doolittle iç çekti.

Yere baktım. Sol tarafım mosmor olmuştu. "Sanırım kaburgam çatladı."

Nefesinin altında fısıldayarak yan tarafımı inceledi. "Sanırım üç tane var."

Ow.

Bu sorudan daha fazla kaçamazdım. "Nasıllar?"

"Derek ve Desandra yaşayacak," dedi Doolittle. "Dişlerini, tırnaklarını ve saçlarını kaybettiler ve birkaç kez kan nakli yaptırmak zorunda kaldılar ama artık zehir vücutlarından çıktı.

Zayıflar ama bu birkaç iyi yemek ve biraz dinlenmenin düzeltemeyeceği bir şey değil."

"Ascanio?"

"Aşağıda çorba içiyor."

Gözlerimi kırptım. "Şaka yapıyorsun."

"Hayır. Ve inanın bana, şu anda çok daha büyük sorunları var. Hem alfası hem de annesi Keep'te, bu yüzden stereo olarak azarlanıyor. Bu oldukça korkutucu. Ben bitirene kadar başka soru yok."

Doolittle iki parmağını ağzına soktu ve ılık çaldı. Kapı açıldı ve Curran'ın ve benim korumalarımından biri olan Agatha kafasını odaya soktu.

"Arabamı içeri çekin lütfen. Suya ihtiyacım var ve Eş'in de yeni kıyafetlere ihtiyacı var."

- - -

Tişörtümü çektim. Agatha ve ben Evdokia'nın kazağı yüzünden hafif bir tartışma yaşadık. Ben onu tekrar giymek istedim, o ise pis olduğunu, doğal olmayan ve çok zararlı şeyler koktuğunu söyledi. Bir uzlaşmaya vardık. Üzerindeki wendigo bağırsaklarını temizlemek için yıkatıp kurutacaktı ve ben de tekrar giyecektim. Cadılar onu giymemi söyledi. Takmamak için bir neden göremedim. Yan tarafım hâlâ ağrıyordu ama ağrı hafiflemişti. Doolittle'in yanına oturdum. Agatha bize biraz buzlu çay ve bal getirmişti. Çayı gardiyanlar yapmıştı, bu yüzden ilk kez uykuya dalmaktan kurtulmuştum.

tıbbi tedaviden hemen sonra. Doolittle'ın ayına sakınleştirici katmak gibi kötü bir alışkanlığı vardı. Ona göre, bu onu zor vakalarla reçeteli dinlenmeleri konusunda tartışmaktan kurtarıyordu.

ayımızı yudumladık. Bu fırtına öncesi sessizlikti ve ben bunu memnuniyetle karşıladım. Bencilceydi ama Doolittle'ın varlığında beni sakınleştiren bir şey vardı.

"Ascanio'yu kim iyileştirdi?" Doolittle sessizce sordu. "Hugh d'Ambray."

"Boynum kırıldığında beni iyileştiren aynı adam mı?"

"Evet." Yaralanma Doolittle'ın bacaklarını felç etmişti ama Hugh olmasaydı lebilirdi. Hugh'un bunu neden yaptığını asla bilemedim. Bana Doolittle'ın yaşamasını isteyip istemediğimi sordu, ben de evet dedim ve Doolittle'ı ölümün eşiğinden döndürdü.

Doolittle kaşlarını çattı ve çayını iti. "Ascanio, bir haftadan daha kısa bir süre önce yapılan son tartısına göre yedi kilo daha hafif. Hugh sadece kemikleri onarmakla kalmadı. Ascanio'nun vücudunu kemik matrisini emmeye ve tamamen yeni bir doku inşa etmeye zorladı."

"Bunu yapabilir misin?"

"Evet, ama bu saatlerimi alır. Muhtemelen günler. Onun üzerinde ne kadar çalıştığını söylemiştiniz?"

"Belki altı ya da yedi dakika."

Doolittle'ın yüzü ciddileşti. "Sana bir şey göstereyim."

Aşağı baktı. Ben de aşağıya, beyaz çoraplı ayaklarına baktım.

Doolittle ayak parmaklarını yumruk yaptı. Hayal grmediğimden emin olmak için gözlerimi kırptım. Hayır, ayak parmaklarıyla yumruk yapıyordu.

"İyileşiyorsun." Rahatlama hissi üzerime çöktü. Keder içinde boğuluyordum ve buna karşı hiçbir savunmam yoktu.

"yle görünüyor. Birkaç yıl içinde tekrar yryebilmem bile mümkün."

Ona sarıldım.

O da bana nazikçe sarıldı.

Yanaklarımdan sıcak ve ıslak bir şey kaydı. Ağladığımı fark ettim.

"Oh hayır," diye mırıldandı Doolittle ve saçımı okşadı. "Hayır, hayır, şimdi olmaz. Bunu yaparsan gözlerim yaşarır ve ben bunun için çok yaşıyım."

Gitmesine izin verdim ve oturdum. Boğazını temizledi. "Bu sandalye, Kate, kötü bir şey değil."

"Ama yürüyemiyorsun."

Elini kaldırdı. "Beni dinleyin. Bu yaralanmadan önce hiç ciddi bir hastalığa yakalanmamıştım. Hasta olmanın nasıl bir şey olduğunu anlayan bir doktordum ama hayatı tehdit eden bir hastalığın etkisini bizzat hissetmemiş ya da önemli bir yaralanma yaşamamıştım. Bu sandalye beni daha iyi bir hekim yaptı. Bana yeni bir bakış açısı kazandırdı. Söyleyin bana, koridorda size doğru yuvarlandığımı gördüğünüzde beni mi yoksa sandalyeyi mi görüyorsunuz?"

"Seni görüyorum." Tabii ki onu gördüm. O hâlâ Doolittle'dı. Gülümsedi. "Demek istediğim tam olarak bu.

'Engelli' kelimesinin yanlış bir isimlendirme olduğuna inanmaya başladım. "Engelli" demek kullanılamayacak kadar kırıldınız. Artık işlevsel değilsin. Oldukça yetenekliyim. Artık saha operasyonlarına katılamayabilirim ama artık daha iyi bir öğretmenim. Bir kat merdiveni çıkmak için ek düzenlemelere ihtiyaç duyuyorum, ancak meşhur gülleri koklamak için daha sık duruyorum. Bağırsak kontrolüne sahip olduğum için şanslıyım ve mesanem ara sıra kateter kullanımını gerektirse de, vücudumun hangi işlevleri iyi yerine getirip getiremediği ile tanımlanmayı reddediyorum. Açıkçası, ben fiziksel parçalarımın toplamından daha fazlasıyım. Yeni hayatımla uzlaştım ve kişisel mutluluğa ulaştım. İyileşip iyileşmeyeceğim bunun yanında önemsiz kalıyor. Bu mantıklı mı?"

"Öyle."

Ona biraz daha çay koydum ve kendime de koydum. "Ölmüş olmalıydım," dedi. "Daha önce hiç

Bu nedenle bu kısmi iyileşmenin Lyc-V'nin vücudumu onarmasından mı kaynaklandığını yoksa Hugh'un yaptığı

şeyin, yani uzun süreli bir kalıntı iyileşmesinin sonucu mu olduğunu bilmiyorum. İnanıyorum ki

Sihirli dalga her geldiğinde beni biraz daha iyileştiriyor ama bu ölçebileceğim bir şey değil. Ascanio da ölmüş olmalı."

"Ama o değil." Buna hâlâ tam olarak inanamıyordum. Boş bir dakikam olur olmaz revire inecek ve Ascanio'yu wendigo kahramanlıkları için bir güzel dövecektim. Tabii Andrea ve Martina'nın onunla işi bittikten sonra ondan geriye bir şey kaldığını varsayarsak.

Belki de rüya görüyordum. Belki de tüm bunlar sadece hüsnükuruntudan ibaretti.

"Olağanüstü biri," dedi Doolittle.

"Hugh mu?"

"Evet. Ben güçlü bir büyücüyum ama o gerçekten yetenekli." Doolittle bana baktı. "O bir mucize işçisi."

"Bazen. Çoğunlukla bir kasaptır."

"Nedenini anlamaya çalışıyorum."

İçimi çektim. "Üvey babam Voron, Hugh'u İngiltere'de sokakta bulmuş. Hugh yedi yaşındaymış. Annesi o dört yaşındayken ölmüş ve bir şekilde sisteme gönderilmek yerine dilenmeye başlamış. Evsizler onu besliyordu, çünkü onları iyileştirebiliyordu. Voron onu bulduğunda, vahşileşme sınırındaydı.

"Voron çocuğu Roland'a götürdü ve Roland da Hugh'un muazzam bir büyü haznesine sahip olduğunu tespit etti. Ham gücü şaşırtıcı ve Roland bir fırsat gördü. Voron o zamanlar Roland'ın savaş lordu olarak görev yapıyordu ama Roland onun yerine geçecek birine ihtiyacı olduğunu biliyordu. Voron'un büyü gücü yoktu. Üstün bir kılıç ustası ve stratejistti ama artık zamanı dolmuştu. Büyü gittikçe güçleniyordu ve Roland onu kullanabilecek birine ihtiyacı olduğunu fark etti. Hugh doğru zamanda doğru yerdeydi. Roland onu Voron'a verdi ve üvey babam onu tıpkı bir kılıcın dövülmesi gibi bir general olarak dövdü. Mükemmel bir iş çıkardı ve Hugh hepimizin bildiği ve öldürmek istediği sevimli psikopata böyle dönüştü."

Doolittle'ın gözleri büyüdü. "Her şey olabilirdi. Hayatı boyunca binlerce tasarruf edebilirdi. Miktar

yapabileceği iyilikler. Ne tür bir çarpık zihin o mucize çocuğa bakıp onu bir katile dönüştürür?"

"Roland böyle çalışır. İnsanların içindeki gizli potansiyeli görüyor."

Doolittle geri çekildi. "Bu potansiyel değil."

"Evet, öyle. Hugh yaptığı işten zevk alıyor. Bu işte korkutucu derecede iyi."

Doolittle başını salladı.

Ayağa kalktım. "Pencereden dışarı bak."

Doolittle sandalyesini pencereye doğru yuvarladı ve bir an için avluya baktı.

"Ne gördün?"

"Çalışan insanlar."

Pencereye döndüm, kısa bir süre aşağı baktım ve sonra arkamı döndüm. "Sol kule, dört kişi, tepede akrep üzerinde çalışan iki adam, ikinci kat penceresinde yaylı tüfekli bir kadın, balkonda bir adam. Avlu soldan sağa: en sol köşede bir cip üzerinde çalışan iki kadın; Jim, iz sürücüleri Yolanda ve Colin ile konuşuyor; bir adam ve iki genç muhtemelen kapıyı güçlendirmek için giriş taşıyor. Adamın dizinde bir sakatlık var ve sol bacağını kullanıyor."

"Üç genç," dedi Doolittle. "Biri siz konuşurken yetişti."

"Ben böyle eğitildim. Hayatta kalmak için ihtiyacım olan beceri setinin bir parçası. Yaptığım şey bu. Mecbur kalsaydım, o avluya bir kılıçla girer ve onları keserek yolumu açardım. Bu bana pahalıya mal olurdu ama sonunda hepsini öldürür ya da sakat bırakırdım ve derin bir seviyede bundan zevk alırdım çünkü iyi olduğum şeyi, yapmak için eğitildiğim şeyi yapmış olurum. Hugh da benim gibi. Siz ona baktığınızda yolundan saptırılmış özel bir çocuk görüyorsunuz. Ben ona bakınca yaptığı işten zevk alan bir adam görüyorum. Hugh binlerce kişiyi iyileştirebilirdi ama asla Tarikat'ın şövalyelerini kendi bölüm evlerinde katlettiği zamanki kadar mutlu olamazdı."

"Bu her zaman kişinin kişisel mutluluğuyla ilgili değildir. Bazen başkalarına karşı olan yükümlülüğümüzle ilgili olmalıdır. Size verilen hediyeği geri ödeme görevi."

"Bu yüzden mi doktor oldunuz?"

Doolittle iç çekti. "Tıbbi büyüye sahip olduğumu fark ettiğimde zaten bir doktordum, çok yeni bir doktordum ama yine de bir doktordum. Şekil değıştirme ile birlikte ortaya çıktı. Bu son kısmı kendime saklamıştım. Ne düşüneceğimi ya da bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. O zamanlar tıbbi büyü yeniydi ve zaten tıbbi bilgisi olan birinin bu yeteneğe sahip olması çok nadir görülen bir durumdur. Mezun olduğumuz sınıfta tıp büyüü yeteneğine sahip iki doktordan biriydim. Diğer Jim'in babası Eric Shrapshire'dı. İkimiz de kendimizi hassas bir konumda bulduk. Araştırmaya girmemiz için çok baskı vardı. İkimiz de tek bir aileye özel olarak hizmet veren özel bir şirket kurmak için teklifler aldık. Tekliflerin çoğu çok kazançlıydı ve ben bazılarını ciddi olarak değerlendiriyordum."

"Peki neden onları almadın?"

"Bir gece Eric beni aradı ve kararını verdiğini söyledi. Lupizm üzerine bir belgesel izlemişti. Bu onu derinden etkiledi ve bunun onun görevi olduğunu anladı. Değişim sonrası Atlanta'nın kaosunda, şekil değıştirenlerin yenilenme ve hastalıklara karşı dirençlerinin göz ardı edileceğini fark etti. Tıp camiasının ilgisi insan hastalıklarına odaklanacaktı, çünkü en savunmasız olanlar normal insanlar olacaktı. Normal insanlar şekil değıştirenleri canavar olarak görüyordu ve yardıma ne kadar ihtiyaçları olursa olsun canavarlar listenin en sonunda yer alıyordu. Şekil değıştirenlere yardım etmek için çalışarak gerçek bir fark yaratabileceğini düşündü." Doolittle bana baktı. "Benim 'canavarlardan' biri olduğumu bilmiyordu. İhtiyacı olan insanların ihmal edildiğini gördü ve onlara yardım etmeyi seçti. Ben bencilce en iyi fayda ve para kombinasyonunu seçmeye çalışırken o bunun görevi olduğunu düşündü. O zaman daha azını yapamayacağıma karar verdim."

Jim'in babası inandığı şey uğruna ölmüştü. Bir gün kendisine kaçık ve birden fazla cinayet işlemiş bir çocuk getirilmişti. Buna rağmen, yasaların gerektirdiği gibi ötenazi yapmak yerine onu saklamıştı. Suç ortaya çıkarıldı, suçlu bulundu ve hapis cezasının ilk haftasında başka bir mahkûm onu bıçaklayarak öldürdü. Yıllar sonra Jim babasının katilinin izini bulmuş ve ona bunu ödetmişti.

"Sürüye katılmıştım," dedi Doolittle. "Yeni bir isim aldım. Beatrice, B Teyze, bana kefil olmuştu. O ve karım çok iyi arkadaşlardı."

"Evli olduğunu bilmiyordum."

"Uzun zaman önce vefat etti. Başka bir hayatta."

"Eğer canavar doktor olmasaydın hala doktorluk yapıyor musun?"

diye sordum. "Evet." dedi.

"Hugh ve ben hâlâ cinayet işliyor olabiliriz. Biz aynı madalyonun iki yüzüüz."

"Kesinlikle," dedi Doolittle. "Zıt taraflar. Neden Lonca için çalışmayı seçtiniz?"

"Kısmen göz önünde saklandığım için." "Ve?"

İç çekme sırası bendeydi. "Çünkü hayatımda yaptıklarımla mutlu olmak istiyordum. Çocukken bazı şeyler yapmıştım. Onlar için kendimi suçlamıyorum. Onları yaptım çünkü hayatımdaki yetişkin beni onları yapmaya yönlendirdi ve başardığımda beni övdü. Ancak büyüdüğümde, geriye dönüp yaptıklarıma bakmak zorlaştı. Değişiklik olsun diye birilerine yardım etmek istedim. Lonca hangi işleri alacağımı seçmeme izin verdi ve bir süreliğine de olsa 'iyi adam' oldum."

"Hugh ile aranızdaki en önemli fark da bu. O saldırgan, sen ise koruyucusun." Doolittle öne doğru eğildi. "Kiralık bir katil ya da birinin özel silahı olabilirdin. Bunun yerine etrafındaki herkesi korumayı seçtin. Bu senin için nefes almak kadar doğal ve bencilce, bu dürtü bazen seni çok ileri götürse bile, bundan faydalandığım için kendimi çok şanslı sayıyorum."

"Çok uzak" deyişi beni birkaç ay öncesine, Hugh onu iyileştirdikten sonra geldiği zamana götürdü. Aynı seviyede olabilmek için oturdum. Bunun söylenmesi gerekiyordu. Sadece nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Doğrudan konuya girmeye karar verdim. "Endişelenmene gerek yok. Benim özel büyü tarzım hakkında ne hissettiğini biliyorum. Umarım iş o noktaya hiç gelmez ama gelirse, Julie'ye yaptığım gibi seni ölümden döndürmeyeceğim."

Julie'ye yaptığım şey iyileşmek değildi. O bunu bilmiyordu ama bu onu benden gelen emirleri reddedemez hale getirmişti. Bilinci yerine geldiğinde Doolittle'ın gözlerindeki korkuyu hatırladım ve büyümle onun özgür iradesini elinden aldığımı düşündüm. Bazen bunu da rüyamda görürdüm.

Doolittle acı dolu bir an için dondu kaldı. Sesi sessizdi. "Beni okumak o kadar kolay mıydı?"

"Ölümden yeni dönmüştün," dedim.

"Alınmak istememiştim. Çok ileri gitmekten bahsettiğimde, koruma dürtünüzün bazen incinmenizle sonuçlandığını kastetmiştim. Çok fazla şey üstleniyorsun. Ama bunu açıklığa kavuşturursak iyi olur. Yapmak istediğiniz her şey için minnettarım ama kimsenin kölesi olarak yaşamayacağım. Ailem 1865'ten beri yasal olarak özgür ve ne kadar yardımsever bir efendiye sahip olursam olayım özgürlüğümü teslim etmeyeceğim. Ölmeyi tercih ederim."

"Anlıyorum," dedim ona.

Birkaç uzun an boyunca sessizce oturduk.

Doolittle uzandı ve elime dokundu. "Senin büyü tarzın ..."

"Kötülük mü?"

"Korkutucu diyecektim. Senden korkmuyorum. Olmak istediğin kişiden korkmuyorum. Kendine rağmen kim olabileceğinden korkuyorum. Ama büyüyle ya da yaşlı bir adamın korkularıyla tanımlanmana gerek yok. Senin nasıl bir insan olduğunu anlatan güzel bir kelime var: Onurlu. Eski moda olabilir ama uyuyor. Seni tanıma ayrıcalığına sahip olduğum için mutluyum."

Zorla gülümsedim. "Reçetelerinize uymasam ve ayaklarımı yerden kesmek için buzlu çayınızla beni uyuşturmak zorunda kalsanız bile mi?"

Doolittle gülümsedi. "Öyle bile olsa. Reçetelerden bahsetmişken, mümkün olduğunca uzun süre ayağınızı kullanmamanız gerekiyor."

"Kesinlikle." Ayağa kalktım. "Senin için kapıyı açayım."

Doolittle homurdandı. "En azından ben gidene kadar beni görmezden gelme nezaketini göster."

"Ehh, üzgünüm." Kapıyı onun için açık tuttum.

"Hayatım bu kadar zor vaka olmadan çok daha kolay olurdu," diye homurdandı.

"Bizi seviyorsun, Doktor. Sevdiğini biliyorsun. Seni meşgul ediyoruz. Biz olmasak, boşta gezen ellerinin seni nasıl bir belaya sürükleyeceğini tahmin bile edemezsin."

11

[Odama gittim, duş aldım ve oturma odamızdaki gülünç büyüklükteki kanepeye uzandım. Curran'ın Odaları onun canavar formuna göre boyutlandırılmıştı. Yatak, küvet, kanepeler, her şey devasa bir tarih öncesi aslanı barındıracak şekilde inşa edilmişti. Ama birlikte geçirdiğimiz onca zaman boyunca kanepeyi bir aslan gibi kullandığını hiç görmemiştim. Kürküyle odalarımıza girdiği nadir günlerde, genellikle küvette uzanır ya da yerde yatardı ve ben de genellikle onunla birlikte yere uzanır, yanına yaslanır ve kitap okurdum. Belki de bu işin prensibiydi.

Onu özledim. Ölü ya da diri olduğuna dair hala bir bilgi yok.

Saate baktım. Sabah sekiz kırk beş. Hugh'un teslim tarihine üç saat on beş dakika vardı.

Şimdiye kadar Curran'ı bulmaları gerekirdi.

Hugh'u parçalara ayırırdım. Yüzündeki o kendini beğenmiş sırıtışı silecektim. İşim bittiğinde bir yüzü bile olmayacaktı.

Ama beklemek zorundaydım. Double D'yi beklemek, Hugh'un bir sonraki hamlesini beklemek, Curran'ın bulunmasını beklemek. Beklemekten nefret ediyordum.

Kendimi zorla koltuktan kaldırdım. Giyinmeli ve görünmeliydim. Curran gittiğine göre sürü beni arayacaktır. İnsanlar yakında bize doğru harekete geçecekti.

Savunmamızı kontrol etmem ve Sürü Konseyi'nin sorularını yanıtlamam gerekiyordu. Derek, Desandra ve Ascanio'yu kontrol etmem gerekiyordu.

Kapım çalındı. "İçeri gel."

Andrea içeri girdi, yüzü sertleşmişti. "İyi misin?"

"Ben iyiyim."

"Daha önce iki kez geldim ama adamlarınız beni içeri almadı." Andrea bir sandalyeye çöktü. "Raphael'den haber alamadım."

Soracağımı biliyordu.

"Curran'dan bir şey var mı?"

Başımı salladım. "Sana söylemem gereken bir şey var ve bundan hoşlanmayacaksın."

Nick'i ve bölüm evindeki katliamı anlattım.

Andrea'nın yüzü bembeyaz oldu. Ellerini yumruk yaparak kenetledi ve başını ona doğru eğdi. Parmakları baskıdan soldu. "Hepsi öldü mü?"

Başımı
salladım.

"Peki Mauro?"

"Evet."

"Sen iyi misin?" Andrea sordu.

"Ben çok iyiyim." Sesim kırılgan ve acı geliyordu.

"Tarikat'la ilgili bir şeyler olabileceğini düşünmüştüm ama bu kadarını değil," dedi. "Bu kadar kötü değil."

"Kötü bir şey olacağını mı düşündün?"

Sanki çürük bir limon ısırmış gibi yüzünü buruşturdu. "Erra Atlanta şubesini neredeyse yok ettikten sonra Ted gözden düştü."

"Takipte miydin?"

"Oh evet. Öldürmem gerekebilecek insanları her zaman takip ederim."

Sesi tıpkı B teyze gibiydi.

"Moynohan hiçbir zaman en iyi şövalye koruyucularından biri olmadı ama başından beri Tarikat'la birlikteydi."

"Bir şövalye kurucusu, biliyorum. Mauro söyledi."

Andrea arkasına yaslandı. "Bölümün büyüklüğünü artırma çabalarını defalarca reddettiğini öğrendiğimde rüzgarın hangi yönden estiğini tahmin etmeye başladım."

"Neden?" Atlanta büyüklüğündeki bir şehirde neden sadece yedi şövalye görevlendirildiğini hiç anlamamıştım.

Andrea, "Çünkü on veya daha fazla üyesi olan bir bölüm için bir şövalye-diviner gerekir," dedi.

Bir şövalye-diviner, düzenli ordu birliklerinde papaz gibi görev yapardı. Şimdi ölen vasım Greg Feldman da onlardan biriydi. Diğer şövalyelerin ona yönelttiği kişisel sorunlarla ilgilenirdi ve epeyce sorun çıkarmışlardı.

"Yeni gelen şövalyelerden birkaçıyla konuştum," diye devam etti Andrea. "Ted gideceği yere varmak için kuralları esnetmekten çekinmiyordu ve kendisiyle birlikte kuralları esnetecek kadar sadık bir grup şövalye istiyordu. Bir şövalye-diviner onun otoritesini zayıflatabilirdi. Bu arada, seni içeri almasının nedenlerinden biri de bu. Gardiyanın öldükten sonra seni yetenekli bir hiç olarak gördü. Sana büyük bir şans verirse, hayatının geri kalanını bunun için ona teşekkür ederek geçireceğini düşündü."

Onu bir sürpriz bekliyordu. "Eminim Greg öldüğünde bir şişe açmıştır."

"Muhtemelen." Andrea içini çekti. "Emekli olacağını hiç düşünmemiştim. Egosu çok büyüktü. Bir zafer ışıltısı içinde ölmek isterdi. Ama başardı, pislik herif. Son zaferini yaşadı. İnsanlar bunun için öldü. Tanrım, zavallı Nick. Cehennemi yaşamış olmalı ve Ted onu yaktı. Yıllar boşa gitti. Ben olsam onu öldürürdüm."

"Onu son gördüğümde cesedini tekmeliyordu."

Andrea yüzünü buruşturdu.

"Tarikat bize yardım etmeyecek, değil mi?" diye sordum. Bana doğru baktı. "Hayır."

Kahretsin. "Ben de öyle düşünmüştüm." Tarikat ne Sürü'den ne de İnsanlardan hoşlanıyordu. Aralarına girmek için hiçbir sebepleri yoktu. Aşağı inceklerdi, araştıracaklardı ve Hugh'yu kuduz bir köpek gibi avlayacaklardı ama şu anda bizim yararımıza müdahale etmelerini beklemek boşunaydı. Yardım etmeye istekli olsalar bile, buraya zamanında ya da bir fark yaratacak kadar çok sayıda gelemezlerdi.

"Ne yapacaksın?" Andrea sordu.

"Bilmiyorum. Double D'yi kurtardıktan sonra bana sor."

Başını kaldırdı. "Her ne olursa olsun, Bouda Klanı seni destekleyecektir."

"Teşekkür ederim." En azından en iyi arkadaşım hâlâ benim yanımdaydı.

"Ascanio'yu kurtardığın için teşekkür ederim," dedi. "Ben kurtarmadım."

"Evet, yaptın." Andrea bana baktı. "Conclave'e seninle birlikte gitmeliydim."

"Geçen sefer sen gitmiştin."

"Arkanı kollamam için bana ihtiyacın vardı." İçini çekti. "Sarah Güney Carolina'da kendini tutuklattı ve onu çıkarmak için oraya bizzat ben gittim. Bir Pack avukatı göndermeliydim, ama kendim gittim çünkü B Teyze'nin omzumun üzerinden baktığını hissediyorum. Her yerde olmak ve her şeyi yapmak zorundaymışım gibi hissediyorum. Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama onu özledim. Keşke burada olsaydı."

"O duyguyu bilirim."

Andrea tereddüt etti, ağzını açtı ve tek kelime etmeden kapattı.

"Ne oldu?"

"Hamileyim."

Ağzımı bir klik sesiyle kapattım. "Tebrikler!"

Bana baktı ve sanki "İşte burada" der gibi kollarını açtı.

"Nasılsın? Ne kadar ilerledin?"

"Dört hafta. Henüz hasta değilim. Sadece içimde bir his vardı, o yüzden kontrol ettim."

"İyi misin?"

Öne doğru eğildi, sesi ancak fısıltıyı geçiyordu. "Çok korkuyorum."

Ne diyeceğimi bilemezdim. Ben de korkardım.

"Doolittle'a söyledin mi?"

"Henüz değil."

"Doolittle'a söylemelisin. Her derde deva ilaç almalısın." Ve ne onun ne de benim ne kadar alacağımızı bilmediğimizden emindim. "Raphael biliyor mu?"

Başını iki yana salladı. "Dün sınava girdim."

Hay aksi. Curran ve Raphael'in hayatta olup olmadıklarını bile bilmiyorduk.

Andrea, "Daniel öldüğünde Jennifer'ın neler hissettiğini çok iyi biliyorum," dedi. "Raphael gitmek bile istemedi. İş için bir bina ihalesini kazanmaya çalışıyordu ve ben ona 'Git tatlım' dedim. Biz yepyeni alfalarız ve bu bizi iyi gösterecek" dedim."

"İyi olacaklar," dedim.

"Tabii ki iyi olacaklar."

Birbirimize baktık ve kendi saçmalıklarımıza inanmak için sessiz bir çaba gösterdik.

- - -

ANDREA GİTTİ ve ben kendimi revire attım. Desandra ve Derek tedavi edilmiş, akşam yemeği verilmişti ve ikisi de uyuyordu.

Doolittle'ın hemşirelerinden biri bana Ascanio'nun annesinin de onunla birlikte olduğunu söyledi. Muhtemelen biraz özel zamana ihtiyaçları vardı, bu yüzden onun yerine gözlem koridoruna girdim. Loş ve dar olan bu koridor, hasta odaları boyunca uzanıyor ve her birine tek yönlü bir pencere sunuyordu. Eğitim hemşiresi Sean, köşedeki yastığın üzerindeki tüneğinden bana başıyla selam verdi. Şekil değiştirenler için bir yoğun bakım ünitesi, her an loup olabilecek hastalar anlamına geliyordu. Odalar güçlendirilmişti ve tehlike geçene kadar birileri 7/24 onlara göz kulak oluyordu.

Ascanio çarşafın altında yatıyordu. Rengi neredeyse normale dönmüştü. Annesi yatağının yanında oturmuş ona kitap okuyordu.

Bir şey söyledi. Sırtışına bakılırsa komik olduğunu düşünüyordu. Annesi iç çekti.

Kapı açıldı ve Robert bana katıldı.

"İyileşiyor," dedi alfa faresi. "Evet."

Robert Sean'a baktı. "Bize bir dakika izin verir misin?"

Sean ayağa kalktı ve odadan çıktı.

"Kocamla konuştum," dedi Robert.

"Bu kulağa uğursuz geliyor."

"Senden çok hoşlanıyorum," dedi. "Senin hakkındaki düşüncelerime saygı duyuyor ve değer veriyor."

"Ama?" Her zaman bir "ama" vardı.

Robert uzun bir süre tavana baktı. "Bunu söylemenin doğru yolunu bulmaya çalışıyorum."

"Devam et, kendimi hazırladım."

"Curran'ın ölümü doğrulanırsa, liderliğinizi sürdürüp sürdürmeyeceğiniz sorusu ortaya çıkacaktır. Bir güvensizlik oylaması olabilir."

Bu uzun sürmedi. "Bir şey mi duydun?" "Evet."

Bu birdenbire ortaya çıktı. Sanırım çok kayıtsız kalmıştım ve bu benim uyanış çağrımdı. Curran olmadan Sürü'ye liderlik etmek gibi bir planım yoktu ama yine de canımı yaktı. Onlar için çok mücadele etmişim ve sürünün saygısını kazandığımı sanıyordum. Benden başka ne istiyorlardı ki?

Robert kaşlarını çattı. "Dün gece yaşadıklarım hakkında soru sorulabilir. Dürüstçe cevap vermeyi planlıyorum. Bunun iyi bir zamanlama olmadığıнын farkındayım ama sırtınızdan bıçaklanmış gibi hissetmenizi istemiyorum."

"Dün geceki davranışında bir yanlışlık mı vardı?"

Robert bakışlarına karşılık verdi. "İnsanlar liderlerine asil nitelikler atfetmeyi severler. Cömertlik, nezaket, özverili olmak. Acı gerçek şu ki, en iyi liderler acımasızdır. Curran acımasızdır. Onun hayatta kalma şansı olduğu sürece sizi destekleyeceğiz. Sizi bir çift olarak seviyoruz. Birbirinizi dengeliyorsunuz."

"Yani yeterince acımasız olmadığımı mı düşünüyorsun?"

Robert, Ascanio'ya başıyla onay verdi. "Bu çocuğu sevdim. Akıllı ve cesur. Komik. Ama Hugh onun hayatıyla oynarken, ölmesine izin verirdim."

Ona döndüm.

Robert, "Annesiyle birlikte onun yasını tutardım," dedi. "Kendimi çok kötü hisseder ve yas tutardım. Ama onu bırakırdım"

d'Ambray onu öldürdü. O sadece sürünün çocuklarından biri. Sen Eş'sin. Kendini d'Ambray'in eline bıraksaydın, lidersiz kalırdık. Sürüye gidip d'Ambray'in seni yakaladığı haberini vermem gerekirdi ve onlar da ya seni kurtarmak ya da misilleme yapmak için Gazino'ya yürürlerdi. Ortalık kan gölüne dönerdi. Bu yüzden ne kadar acı verici olsa da Ascanio'nun ölmesine izin verirdim."

"Bunu yapamam." Liderlik etmek istemiyordum ama şimdi bunu yapıyordum ve bildiğim tek yol buydu.

"Biliyorum," dedi Robert. "Bence bu senin doğana aykırı. Bu sizi birçok kişiden daha iyi bir insan yapıyor. Ben de bunu söylemeye çalışıyorum. Bizler, alfalar, her zaman iyi insanlar değiliz. Olmaya çalışırız ama iyi seçeneklerin olmadığı zamanlar da vardır. Klanım bir düşmandan kaçıyor olsaydı, onlar için kendimi gözümü kırpmadan feda ederdim. Ancak nasıl açılacağını sadece benim bildiğim bir kapıya doğru koşuyor olsalardı, arkamdakilerden bazılarının düşmesi anlamına gelse bile onların önünde yarışırdım. Biz sayılarla düşünürüz, bireylerle değil."

Ne yapacağımı bilmiyordum. Arkamda kimin olduğuna bağlıydı.

"Ascanio'yu kurtardın," dedi Robert. "Ama şimdi Roland ve d'Ambray senin bir zayıflığın olduğunu biliyorlar ve bunu sana karşı kullanacaklar. Sevdiğin birini alıp onu öldürmekle tehdit edecekler çünkü bu yemi yutmayacağını biliyorlar. Arkadaşlarınızı feda etmeye hazır olmalısınız."

Tekrar yapmak zorunda kalsaydım, yine aynı şeyi yapardım.

"Elimden geldiğince yanınızda duracağım," dedi Robert. "Ama Tarikat'ın bölüm binasında olanlar hakkında bana soru sorulursa, Sürü Konseyi'ne bu konudaki fikrimi söyleyeceğim. Nasıl ifade edersem edeyim, hepsi Thomas ve benimle aynı şekilde görecektir. Özür dilerim."

"Özür dilemene gerek yok." Ona baktım. "Sana bir savaşçı ve bir alfa olarak saygı duyuyorum. Sen olmasaydın bu geceyi atlatamazdık. Eğer yardıma ihtiyacın olursa, sana yardım ederim.

Sürü Konseyine, aşağıdaki hususlara dikkat etmeleri gerektiğini bildirmek isteyebilirsiniz

Bu karmaşa sona erdiğinde istedikleri kadar oy isteyebilirler. Ancak, ben bu savaşı önlemeye çalışırken içlerinden herhangi biri bir tür güvensizlik oylaması başlatarak halkımızı kurtarma çabalarımı raydan çıkaracak bir şey yaparsa, onları odalarına hapsedeceğim. Her fırsatta yargılanmaktan bıktım usandım ve sabrım taşıtı."

Robert başını salladı. "Evet, Konsolos."

Dışarı çıktı. Duvara yaslandım. Tam da ihtiyacım olan şey. Hugh'a zırhımdaki boşlukları göstermemiştim. Onları zaten biliyordu; geçen yaz beni çözmüştü. Artık sürü de biliyordu. Bu iş bittiğinde Sürü Konseyi bayram edecekti.

Bu iyiydi. Mauro'yu hayal kırıklığına uğrattım. Ama Ascanio, Derek ve Desandra hayatta kaldı.

Sayılarla düşünmeye başlamıştım. Bu üzücü değil miydi?

Kapı açıldı ve Jim kapı aralığında belirdi. "Double D'yi bulduk."

- - -

Koridorlarda neredeyse koşarak ilerliyorum. "Onu nerede buldun?"

Jim, "Kuzeninin evinde tavan arasında saklanıyordu," dedi.

"Alfaları aradın mı?" "Evet."

"Sıçanlar da mı?"

Adam sinirlendi. "Peki ya fareler?"

"Onlardan bilgi sakladığınızı düşünüyorlar."

"Herkesten bilgi saklıyorum. Kendilerini özel mi sanıyorlar?"

Sürü Konseyi odasına girdim. Büyük bir masa alana hakimdi ve Sürü Konseyi'nden toplanabilenler sandalyelerde oturuyordu: Robert ve Thomas Lonesco; Heavy Klanı'nın dişi alfası Martha; betalar

Nimble Klanı'ndan, çakalların dişi alfası, Bouda Klanı'ndan Andrea ve solgun ve kel Desandra.

"Kurtların alfası nerede?"

Mahon'un kızı George, küçük masasındaki yerinden başını kaldırıp baktı. "Katılmayı reddetti. Özürlerini ilettiler." Desandra'yı işaret etti. "Kısa sürede bulabildiğimiz tek kişi o."

"Evet," dedi Desandra, sesi kurumuştur. "Ben yedek bir alfayım."

Tabii ki. Çünkü bu toplantı Double D için iyi sonuçlanmayacaktı ve Jennifer bunun sonuçlarıyla uğraşmak istemiyordu. Kurtlar çılgına dönüp kendilerinden birinin neden İnsanlara gönderildiğini öğrenmek istediklerinde, onlara bununla hiçbir ilgisi olmadığını söyleyecekti. Hepsi Desandra'nın suçuydu. Muhteşem.

"Dişlerinin düştüğünü sanıyordum?"

"Onlar yaptı." Desandra bana yeni ve keskin bir bakış fırlattı. "Bu toplantıya geleceğimi öğrendim ve kendi kendilerine büyüdüler."

Birileri çok kızmıştı.

Masanın başına doğru yürüdüm ve sandalyeme oturdum, Curran'ın sandalyesinin yanımda boş durduğu gerçeğini cesurca görmezden gelmeye çalıştım. En ufak bir endişe belirtisine bile izin veririm, Sürü Konseyi'ni kaybederdim. Tartışmaya başlayacaklardı ve bir karara varamayacaktık.

"Onu içeri getirin lütfen," dedim.

Kapı açıldı ve Barabas Dorie Davis'i içeri götürdü. Bomba gibi görünmüyordu. Bir sokak fahişesine de benzemiyordu. Tamamen sıradan görünüyordu. Otuzlu yaşlarının başında, yuvarlak yüzlü, mavi gözlü ve omuz hizasında sarışın bir kadın. Ne çok atletik, ne de çok kıvrımlı. Yumuşak. Muhtemelen banliyöde yaşayan, çocukları için okul yemekleri hazırlayan ve öğleden sonraları bir kadeh şaraba düşkün olan türden bir kadın.

Barabas boğazını temizledi.

"Devam et," dedim ona.

Dorie'ye döndü. "Başlamadan önce haklarınızı bilmeniz gerekiyor. Buradaki herkes ya bir alfa, ya bir alfa vekili ya da hukuk departmanının bir üyesi. Eyalet yasalarına göre, hiçbir alfa kendi sürüsünün bir üyesi aleyhine tanıklık etmeye zorlanamaz. Georgia Eyaleti'nin bu odada hiçbir yetkisi yoktur. Burada anlatılan hiçbir şey mahkemede aleyhinize kullanılamaz."

Ama bizimkinde ona karşı kullanılabilirdi.

"Bana dün gece ne olduğunu anlat," dedim.

Dorie iç çekti, yüzü bozguna uğramıştı. "Mulradin'le Fox Den'de tanıştım."

"Düzenli bir müşteri miydi?" Robert sordu.

"Evet, son on aydır. İyi para ödedi. Seks yaptık. İkinci raunda hazırlanıyordu ki kapıdan biri girdi. Altı kişilerdi ve tüfekleri vardı. Kurt formumdaydım, tasmam takılıydı ve duvara zincirlenmişim. İçlerinden biri duvara ateş etti ve kalan mermileri bana gösterdi. Gümüş rengindeydiler. Siyah saçlı olan bana sırayla beni vuracaklarını söyledi. Hemen ölmeyeceğimi söyledi. Yapmamı istedikleri şeyi yapana kadar beni vurmaya devam edeceklerini söyledi."

"Kaçmaya çalıştın mı?" diye sordum.

"Bana tüfek doğrultuyorlardı."

Bunu hayır olarak kabul ettim. "Bana 'büyük olanı' tarif et." "Otuzlu yaşlarında, 1.80'in üzerinde. Çok formda.

Kaslı. Koyu renk saçlı. Mavi gözlü."

Hugh. "Sonra ne oldu?"

"Bana Mulradin'i öldürmem gerektiğini söyledi. Eğer onu parçalara ayırırsam, gitmeme izin vereceklerdi."

Durdu. "Ne olmuş yani?"

"Ben de öyle yaptım." Sesi düzdü. "Çok çılgılık attı. Korkunçtu. Sonra yakamı çıkardılar ve ben de kaçtım."

Çok basit. Büyük bir gizem yok. Hugh onu silah zoruyla alıkoymuştu, böylece tüm bu olayı uydurabilecekti.

"Nereye gittin?" Ben sordum.

"Kuzenimin evine. Bana biraz borcu vardı ve beni saklayacağını biliyordum."

"Klanına ya da alfana haber vermedin mi?" diye sordu Nimble Klanı'nın betası.

"Hayır."

"Neden olmasın?"

Dorie tekrar iç çekti. "Neden olmasın, neden olmasın? Çünkü tutuklanmak istemedim. Hapse girmek istemedim. Sadece her şeyin bitmesini istedim. Hayatımı geri istedim."

"Eminim Mulradin de görmüştür," dedim. "Olay yerinden ayrıldığınızı gören oldu mu?"

"Hayır."

Jim'e baktım. "Hiç tanışımız yok ve Hugh cesedi ilk olay yerinden taşıdı." İyi bir savunma avukatı ceset üzerinde bulunan herhangi bir delilin kirlenmiş olduğunu savunarak harikalar yaratabilirdi.

"Teslim olmayı mı düşünüyorsun?" Jim'in kaşları bir santimin sekizde biri kadar kalktı.

Dorie'yi öldürüp kellesini uçurmaktan kaçınmak istediğimi düşünüyordum.

"Filme çekmişler," dedi

Dorie. Ona döndüm. "Ne?"

"Filme aldılar," dedi. "Ben onu öldürürken."

Hugh bir snuff filmi yapmıştı. Neden şaşırmadım?

Thomas Lonesco, "Bu her şeyi değiştirir," dedi.

Kapının yanında duran Jim'in adamlarından Juan'a başımla işaret ettim. "Onu koruma altına alın lütfen. İzlendiğinden emin olun."

Onu kolundan tuttu.

"Bana ne olacak?" Dorie sordu. "Gel hadi."

Juan onu çekti.

Birden canlandı, adamın kollarında çırpınmaya başladı. "Ölmek istemiyorum! Ölmek istemiyorum! Beni öldürmeyin!"

Onu kucağına aldı ve odadan dışarı taşıdı.

Hıçkırıkları dininceye kadar bekledim ve gözümü Sürü Konseyi'ne diktim. Hafızam Curran'ın Konsey'le başa çıkmak için verdiği tavsiyeleri tekrar tekrar canlandırdı. Ben asla

Plansız bir konsey odası. Onlara bir dizi olasılık sunmalısınız, ancak bunları çok fazla tartışırlarsa asla bir karar veremezler. Onları doğru seçeneğe yönlendirin ve treni raydan çıkarmalarına izin vermeyin.

Onları doğru seçime yönlendirin. Elbette. Çok kolay. "Bildiğiniz gibi, Halk bir savaş başlatmak niyetinde. Muhtemelen şu anda Kaleye doğru ilerliyorlar. Önümüzde birkaç yol var. Dorie'yi İnsanlara teslim edebiliriz. Fikriniz nedir?"

Bekledim.

"Hayır," dedi

Jim.

"Çok fazla nüfuz kaybederiz," dedi Martha. "Pas geç."

"Hayır," dedi Andrea.

Thomas Lonesco, "Hayır," dedi.

Bu bana çoğunluğu verdi. Halka teslim olmak artık söz konusu değildi. "İkinci seçenek, Dorie'yi idam edebilir ve bunun kanıtını halka gösterebiliriz."

Bu seferki duraklama daha uzundu. Düşünüyorlardı.

Robert, "Hayır," dedi.

"Hayır," diye kabul etti Martha. "Biz kendimizden olanları yargılamadan öldürmeyiz."

Dava zaman alacaktı. Bunu hepimiz biliyorduk.

Başka kimse gönüllü olmadı, ben de devam ettim.

"Üçüncü seçenek, Dorie'yi tutarız ve İnsanlara kendilerini becerirler."

Thomas Lonesco, "Kayıplar çok büyük olur," dedi.

"Eğer dövüşmek istiyorlarsa, onlara dövüş verebiliriz," dedi Desandra. "Ama gücümüz azaldı ve bu kanlı olacak."

Jim, "Bu benim için bir seçenek değil," dedi.

"Yani Dorie'yi idam etmek ya da İnsanlara teslim etmek istemiyoruz ve savaşa girmek de istemiyoruz," dedim. "Bu da bize tek bir seçenek bırakıyor. Onu eyalet kolluk kuvvetlerine teslim edebiliriz."

Sessizlik ağır bir tuğla gibi masanın üzerine düştü.

Desandra kaşlarını çattı. "Yani ne gibi, işte Dorie, işte itirafı, onu elimizden alın mı?"

"Evet," dedim. "Teknik olarak cinayet Atlanta'da işlendi, bu da onu Atlanta'nın en iyilerinin işi yapıyor. Eğer onu gözaltına alırlarsa, Halk onlarla başa çıkabilir. Ellerimiz temizlenmiş olur. Savaş için bahanelerini ortadan kaldırmış oluruz."

Thomas Lonesco, "Durum üzerindeki kontrolümüzden vazgeçmiş oluruz," dedi.

"Evet," diye onayladım.

Martha Barabas'a döndü. "Eğer bunu yaparsak, mahkemedeki şansı ne olur?"

Barabas yüzünü buruşturdu. "Georgia yasalarına ve genel olarak ABD genel hukukuna göre, baskı veya zorlama cinayet için bir savunma değildir. Buradaki fikir, bir kişinin kendi hayatını başkalarının hayatından üstün tutmaması gerektiğidir."

Çevik Klan'ın betası "Nefsi müdafaa olabilir mi?" diye sordu.

"Hayır," dedi Barabas. "Meşru müdafaa, tanımı gereği, sadece saldırgana karşı uygulanabilir. Mulradin saldırgan değil, bir kurbandı. Herhangi bir cezai sorumluluk yüklemek için hem actus reus, yani suçlu eylem hem de mens rea, yani suçlu zihin kanıtlanmalıdır. Dorie eylemi gerçekleştirdi ve inkar etse de video kaydı var. Bu bize actus reus'u verir. Herkes kendi hayatı ile Mulradin'in hayatı arasında seçim yapmak zorunda kaldığı şeklindeki savunmasına inansa bile, gerçek şu ki, bu seçimi yaptı, yani onu öldürmek istedi. Artık hızlı bir mahkumiyet için her iki malzemeye de sahibiz."

"Yani ölüm cezası mı?" diye sordu Çakal alfa.

"Şart değil. Asıl soru, savcının bununla ne yapmak isteyeceği. Eğer bu kötü niyetli bir cinayetse, ki onu bununla suçlamamak aptallık olur, ölüm cezasıyla mücadele etmek zorundayız. Gönüllü cinayete indirgemek için pazarlık yapmaya çalışabiliriz, ki bu da takas edecek bir şeyimiz olmadığı sürece anlamsız bir savaş olur. Muhtemelen d'Ambray'den nefret ediyorlar ve onu yakalamayı başarırlarsa ifadesini almak isteyeceklerdir."

ve onu suçlarlar. D'Ambray'i almak istememeleri ve Dorie'yi yerin dibine gömmeyi tercih etmeleri de mümkün. Bunu avantajımıza kullanabilir miyiz? Savcılığın başında kimin olduğuna bağlı. Seçim yaklaşıyor. Sessizce savunmak mı istiyorlar yoksa bunu bir seçim meselesi haline mi getirmek istiyorlar? Eğer mahkemeye çıkarsak, kanıtlarında delikler açabilir miyiz? Şu anda kanıtların ne olduğunu bile bilmiyoruz ama videoyu atlatmak zor olacak. Dorie'nin kendisi de zor olacak. O sevimsiz bir sanık: evli bir adamla hayvanlarla cinsel ilişkiye giren bir fahişe."

Andrea, "Evli adamın daha sevimsiz olacağını düğünürdüm," diye homurdandı.

"Haklı olabilirsiniz ama o yargılanmıyor. Onu mahkemeye çıkarabiliriz ama bu her zaman bir kumardır. Yargıç kim? Jüri üyeleri kimler? Kurbana saldırmak müvekkilimizden nefret etmelerine yol açacak mı? Dorie bir şekil değiştirici," diye devam etti Barabas. "Kamuoyu onu şiddete eğilimli biri olarak görüyor."

"Bize doğru dürüst bir cevap verebilir misin?" Jim homurdandı. Barabas Jim'i işaret etti. "Gördün mü? Şiddete eğilimli. Ve hayır, Yapamam. Bana baskı altında bir cinayet işleyen ve muhtemelen İnsanları tatmin etmek için bunu itiraf etmek zorunda kalacak bir müvekkil verdiniz ve bana onun şansı hakkında bir soru sordunuz. Cevap veriyorum."

Başım ağrımaya başlamıştı. "O zaman bize aptal versiyonunu anlatabilir misin?"

Barabas elini kaldırdı. "Muhtemel sonuçlar en büyük olasılıkla ilk sırada." Bir parmağını eğdi. "Bir, kötü niyetli cinayetten mahkûmiyet, şartlı tahliye imkânı olmaksızın ömür boyu hapis ya da hâkim veya jüri önünde idam cezası. İki!" İkinci parmağını бүktü. "Bir yargıç ya da jüri önünde daha hafif bir suç olan kasıtlı adam öldürme suçundan mahkumiyet. Üç, Hugh d'Ambray'den ne kadar almak istediklerine bağlı olarak anlaşmalı bir ceza veya muhtemelen dokunulmazlık için bir savunma anlaşması. Bu birçok farklı faktöre bağlı. Dört, hakim ya da jüri önünde makul gerekçelere dayanarak beraat.

Şüphe. Pek olası değil. Beş, jüri iptali. Bu bizim açımızdan bir Hail Mary pası olur. Jüri iptali insanların düşündüğünden çok daha nadirdir ve jüriye Dorie'nin büyük bir adaletsizliğin kurbanı olduğunu kanıtlamamız gerekir. Altı, bir şekilde savcılığın davasında delikler açarız ve tüm davanın düşmesini sağlarız. Bu sonuncusunun olasılığını ölçmek zor çünkü savcılığın elinde hangi kanıtların olduğunu bile bilmiyoruz. Hepinize Mulradin'in cinayetinden haberdar edilmemiş olabileceklerini hatırlatmak isterim."

Masayı sessizlik kapladı.

Martha, "Eğer bununla Devlet'e gidersek," dedi, "hepimizi karalamak için ellerindeki her şeyi kullanacaklar. Burada ödenmesi gereken bir bedel var."

Nimble Klanı'nın erkek betası "Doğru," dedi.

Çakal Klanı'nın dişi alfası, "Yine kısıtlamalarla karşılaşacağız," dedi.

"Alternatifi daha kötü," dedim.

"Olaya nasıl baktığınıza bağlı," dedi Martha. "İyi bir seçenek yok, bu doğru."

Onları kaybediyordum. Trenim hızla raydan çıkıyordu.

Robert bana baktı ve çok dikkatli bir şekilde şöyle dedi.

"Dorie'nin yaptıklarının Pack yasalarına göre cezası nedir?"

"Ölüm," dedi Barabas. "Bu kötü niyetli bir cinayetti. Bir hayat için bir hayat uygulanır."

Bana yardım ediyordu. Kamışa tutundum. Zayıf bir saman çöpüydü ama bataklıkta boğulan insanlar seçici olamazdı.

"Alfalar olarak sürü üyelerimize karşı bir yükümlülüğümüz var." Barabas'a Sürü yasalarını baştan sona öğrenmemi sağladığı için bir kez daha teşekkür etmeyi aklıma not ettim. "Sürünün ve bireysel üyelerinin genel güvenliğini sağlamalıyız. İlk önceliğimiz yaşamın korunmasıdır."

"Biliyoruz canım," dedi Martha. "Kanunları okuduk."

"Barabas, eğer Dorie'ye suçunu itiraf ettirirsek ne ceza alır?"

İnsanlara mı?"

"Ölüm," dedi. "Ya onu denersek?" "Ölüm."

"Onu devlete teslim edersek eline ne geçecek?"

"Bilmiyorum," dedi Barabas. "İdam cezasını masadan kaldırmak için elimizden geleni yapacağımızı söyleyebilirim."

"Yani bu bir belki mi?"

"Belki." Başını salladı.

"Ölüm, ölüm, belki." Konsey'in etrafına bakındım. "Ben belki diyorum. Kim benimle?"

Beş dakika sonra Konsey üyeleri odadan çıktı. Martha yanımda durdu. "İyi işti."

"Pek sayılmaz," dedim. "Mahon'dan haber aldın mı?" Başını salladı. "Merak etme. Ortaya çıkacaklar." Umarım haklıydı.

Kapıda Jim biriyle konuştu ve bana döndü. "Az önce şehirden bir telefon aldım. İnsanlar Casino'nun ahırlarını boşaltmışlar. Bizim için geliyorlar."

12

[Ana binanın balkonunda oturmuş, son gelenleri izliyordum.

Onlar bana bakarken geldi. Evdokia'nın kazağını giymiştim ve kendime güvenimi göstermek için elimden geleni yapıyordum. Saat on sekizdi. Henüz İnsanlardan bir iz yoktu ama Jim'in gözcüleri çok sayıda vampirin şehirden çıkıp Keep'e doğru ilerlediğini rapor etmişti. Gözcüler en az yetmiş vampir olduğunu tahmin ediyordu.

Navigatörlerin sınırlı bir menzili vardı, bu da Ölülerin Halk Ustaları ve onların kalfalarının ölümsüzlerle birlikte seyahat etmesi gerektiği anlamına geliyordu.

Bu son derece akılsızca bir hareketti. Yolda bir yerlerde Ghastek dişlerini sıkıyordu. Bu kadar çok sayıda ölümsüzü bir arada tutmak, yol göstericilerin demirden bir kontrol sağlamasını gerektiriyordu. Vampirlerin zamanlarının çoğunu Casino'nun altında, çelik kafeslere hapsedilmiş ve duvarlara zincirlenmiş olarak geçirmelerinin bir nedeni vardı. Serbest kalan tek bir kan emici bile felaket demekti.

Acımasız olsaydım, renderlarımızı alır, ölümsüzlerin arasından bir yol açar ve adamlarımın İnsanları yok etmesine izin verirdim. Yol göstericiler öldüğünde, zincirsiz vampirler üzerimize üşüşürdü. Kaç tanesiyle başa çıkabileceğimden emin değildim ama onları bizden uzaklaştırıp vahşi doğaya itecek kadarını kontrol edebileceğime bahse girmeye hazırdım. Şehre doğru yol alacaklar ve nefes alan her şeyi katledeceklerdi. Sabaha kadar Atlanta ölümler şehri olacaktı. Suç İnsanların üzerine kalacak ve sonsuza kadar mutlu yaşayacaktık, en azından babam bu kasaplığın başına açacağı belanın intikamını almaya karar verene kadar.

Neyse ki Atlanta için, ben Hugh d'Ambray değildim. Elimden gelse Atlanta bugün ölmezdi. İlk vampir görüldüğünde kapılar kapatılacaktı. Kılavuzları ikna etmek için elimden gelen her şeyi yapacaktım ama başarısız olursam saldırmayacaktık. Curran bu kaleyi kuşatmaya dayanacak şekilde inşa etmişti. Eğer istedikleri buysa, öyle olsun. Aklıma en sevdiğim kitaptan bir satır geldi. Kaleye saldırırken iyi eğlenceler, Hugh.

Solmuş kot pantolon ve ağır bir ceket giymiş bir kadın kapıdan içeri girdi. Kapüşonu saçlarını gizliyordu. Karın üzerinde ciddi bir şekilde yürüyordu: büyük adımlar, omuzlarında kararlı bir duruş ve dik bir omurga. Siyah bir cübbe giyen uzun boylu bir adam omzunda bir asa taşıyarak onun yanında yürüdü. Asanın tepesi, hırçın gagalı bir kuzgun kafası şeklinde oyulmuştu. O asayı tanıyordum. Bir keresinde beni ısırmaya çalışmıştı. Ama sahibinin eski bir Slav karanlık ve kötülük tanrısına hizmet eden siyah bir volhv olduğu düşünülürse, huysuz davranışlar beklenebilirdi. Roman'ın aynı zamanda Eeyore pijamaları giydiğini çok iyi biliyordum, bu da karakterini biraz yeniden değerlendirmeme neden oldu.

Roman aynı zamanda Evdokia'nın oğluydu, bu da yanındaki kadının muhtemelen bir cadı olduğu anlamına geliyordu. Tarafsız şahitlerim gelmişti.

Kadın Roman'a bir şeyler söyledi. Roman durdu, kadına döndü ve asasını salladı.

Kollarını kavuşturdu. Yüzünü göremiyordum ama vücut dilini yeterince iyi okuyabiliyordum. "Sana sihirli sopamı sallıyorum!" "Sana sopanla ne yapabileceğini söyleyeyim..."

Şekil değiştirenlerden biri, kırk yaşlarında kaslı bir adam, Roman'ın yolunu kesmek için harekete geçti. Roman beni işaret etti. Adam dönüp bana baktı, ben de onlara el salladım. Şekil değiştiren kenara çekilerek Roman ve kadının geçmesine izin verdi.

"Jennifer seninle konuşmak istiyor," dedi Barabas. Döndüm.

Barabas arkamdaki odanın kapısında duruyordu. Son yirmi dört saattir uyumamıştı ama bu pek belli olmuyordu. Yüzü her zamankinden daha keskin görünüyordu ve saçları diken diken olmuştu ama bunun dışında yıpranmış değildi.

Balkonu geçip odaya geri döndüm. "Dedektif Gray'e telefonla ulaşabildiniz mi?"

Başını iki yana salladı. "Hâlâ deniyoruz."

PAD'deki bağlantılarımız arasında Gray şekil değiştirenlere en sempati duyan kişiydi. Normalde her zaman telefona cevap verirdi, ama bugün anlaşılması zor biri olduğunu kanıtlıyordu. Bunun bir tesadüf olmasını umuyordum. Eğer beni kasıtlı olarak atlatıyorsa, başım büyük beladaydı.

"Jennifer ne istiyor?"

"Belirtmedi. Ona meşgul olduğunu söylememi ister misin?"

"Hayır." Bu işi bitirsek iyi olur.

Başıyla onayladı ve kapıyı açtı. "Konsolos sizi görecektir."

Jennifer içeri girdi. Bitkin görünüyordu. Eşofmanları üzerindeydi ve elinde bir su şişesi taşıyordu. Gözlerine bakılırsa, muhtemelen içinde sudan daha güçlü bir şey vardı. Vücudum alkolü onunki kadar hızlı işleseydi, ben de kendime o su şişelerinden bir tane bulurdum.

Jennifer'ın sarışın koruması Brandon, hani şu köprüde bana laf atan, onu takip etmeye çalıştı.

Barabas yolunu kesti. Brandon geri çekildi. Barabas onu dışarı kadar takip etti ve kapıyı arkasından kapattı.

"Sizin için ne yapabilirim?"

Jennifer dudaklarını yaladı. "Desandra hakkında konuşmaya geldim."

Doğru. Halk ve Hugh d'Ambray neredeyse kapımızın önündeydi. Şimdi onun sorunları hakkında beni rahatsız etmek için mükemmel bir zamandı. "Bu konuşmayı şimdi mi yapmak istiyorsun?"

"Evet."

Duvara yaslandım. "Peki. Peki ya Desandra?" Yutkundu.

"Onu sürüden atmanı istiyorum."

"Hangi gerekçeyle?"

"Kurt Klanı'nın istikrarını tehdit ediyor."

"Buna dair kanıtınız var mı?"

Jennifer dişlerini gösterdi. "Beni zorla çıkarmaya çalışıyor."

Pencerenin yanındaki banka oturdum. "Kurt Klanı ile eşanlımlı değilsin. Klanı tehdit etmiyor. Senin liderliğini tehdit ediyor."

"Şu anda bir lider değişikliği klanın dengesini bozacaktır. Hâlâ Daniel için yas tutuyoruz."

Daniel öleli altı aydan fazla olmuştu. Hâlâ yas tutuyordu ve bunu anlıyordum. Ama klan yoluna devam etmişti.

"Benden bireysel bir klan için alfa seçimine müdahale etmemi istiyorsunuz. Bunu yapmaya yetkim yok. Sadece diğer klanlar çılgılık çılgılığa bağırmakla kalmaz, süreci bir şekilde etkileyebilsem bile bunu yapamam. Halkınıza kimi desteklemeleri ve kendilerini yönetmek için kimi seçmeleri gerektiğini söylemek bana düşmez."

"Beni destekliyorlar." "O zaman neden buradasın?"

Bir an için bocaladı. "Ben alfayım. O ..." Jennifer elini yumruk şeklinde sıktı. "O kaba biri. Oğullarından biri bir canavar."

Desandra haklıydı. Jennifer'ın klanında bir bebek lamassu'nun büyümesine izin vermeye niyeti yoktu. Desandra'nın yerinde olsaydım, vahşi atlar beni alfa pozisyonu için Jennifer'la savaşmaktan alıkoyamazdı.

"Desandra'nın çocuğu bir bebek ve sürünün bir üyesi." Jennifer devam etti. "Büyüdüğünde ne olacak?" "O köprüyü geçtikten sonra yakacağız."

"Beni dışarı atmasına izin vermeyeceğim. Burası benim yerim. Bunu çocuğum için yapıyorum. Daniel'in çocuğu için. Büyüyünce bir alfanın kızı olacak."

Gözlerinde yarı umutsuz, yarı kararlı bir bakış vardı. Doğru. Orada akıllı bir yaşam yok. "Alfa olmak neden bu kadar önemli? Neden istifa etmiyorsun?"

"Çünkü ait olduğum yer orası. Daniel beni seçti. Sürüdeki diğer tüm kadınlar arasından beni seçti ki onun yanında durabileyim. Daniel hata yapmadı. O öldü ve şimdi ben onun anısına Sürü'ye liderlik etmek zorundayım çünkü aksi takdirde bir hiç uğruna ölmüş olacaktı."

Aman Tanrım, kocasını tanrılaştırmıştı. Şekil değiştirenler zaten paranoyaktı, ama Jennifer'ın kederi hamileliğiyle birleşince onu gerçekten kötü bir yere fırlatmış olmalıydı. Ne kadar mantıklı argüman sunarsam sunayım beni dinlemedi çünkü Daniel'in hafızasıyla yarışamazdım.

"Birisi Desandra'ya da aynı soruyu sordu," dedim. "O da 'Çünkü klandaki insanları daha güvenli ve mutlu yapabilirim' dedi."

Jennifer bana baktı, gözleri yeşil ışıkla parlıyordu. "Bana borçlusun. Kız kardeşimi öldürdün, kocam bizi sürüklediğin kavga yüzünden öldü ve sonra Desandra'yı buraya getirdin. Eğer o kazanırsa, bir saniyeliğine hayal edebilirsen, bana ne yapacağımı söyleyecek. O kaltaktan emir almayacağım!" Sesi yükseldi. "Almayacağım! Benim çocuğum o kaba saba alçağa alfa demeyecek. Bu karmaşayı sen yarattın; benim için düzelteceksin ya da pişman olacaksın."

Tamam, bu kadarı yeterliydi. "Hayır." Jennifer bana dik dik baktı, gözleri yeşil renkte parlıyordu. "El fenerlerinin sesini kıs, yoksa bu gücü Hemen şimdi ve burada mücadele et."

Geri çekildi. Parıltı söndü.

"Senin için heceleyeyim. Kız kardeşini canım öyle istediği için öldürmedim. Onu öldürdüm çünkü loup'a dönüşmüştü ve acı çekiyordu. Hayatına son vermek bir merhamet eylemiydi. Daniel sen alfa olarsın diye ölmedi. Fanatikler 10 mil yarıçapındaki tüm şekil değiştirenleri öldürecek bir cihazı patlatmasın diye öldü. Klanının güveni için Desandra'yla savaşıyorsun ve kaybediyorsun. Şu an burada olman bile seni zayıf kılıyor. Sana yardım edersem, bu sadece seni daha zayıf gösterir. Sen

kendi başına ayakta durmak. Korumalar yok, arkasına saklanacağı bir Canavar Lordu yok, sadece sen varsın."

Bana baktı, yüzü bembeyazdı. Durmalıydım ama son on iki saat içinde doğaüstü bir savaşı önlemeye çalışırken donmuş şehrin etrafında koşturdum, korunmak için bana güvenen bir çocuğu neredeyse kaybediyordum ve Hugh d'Ambray'in insanları katletmesini izledim ve bu konuda hiçbir şey yapamadım ve tüm bunlar olurken sevdiğim adam kayıptı. Frenlerim arızalanmıştı ve uçurumdan aşağıya doğru hızla ilerlemeye devam ettim.

"Sana neden yardım edeceğimi açıklar mısın? Beni tanıdığın süre boyunca kafama taş atmaktan başka bir şey yapmadın. Dün gece İnsanların bölgesine gitmek zorundaydım ve hayatta kalıp kalamayacağımızı bilmiyordum. Gittim çünkü tüm sürünün geleceği buna bağlıydı. Alfa sıçan benimle gelmek için gönüllü oldu. Alfa kedi de öyle. Klanınızın bir üyesi bana katılmak için sabırsızlanıyordu. Boudalardan bir çocuk beni takip etti çünkü bir fark yaratmak istiyordu. Bunu yaptılar çünkü arkadaşlarının güvenliğinden sorumlu hissediyorlardı. Sürüyü korumak için yaptılar.

Bana yardım etmek için gönüllü mü oldun?"

Sesim bir kırbaç gibi şakladı. Jennifer irkildi.

"Benimle mi geldin, Jennifer? Benimle kavga mı ettin? Gideceğim yere varabileyim diye dört vampiri uzaklaştırmak için kendini feda ettin mi? Daha önce hiç görmediğimiz bir büyüyle bir şövalyeye savaştın mı? Bir çocuğu kurtarmak için zehirlenmiş ve bağırsaklarını kusarken kendini lanet bir wendigonun üzerine mi attın? Hayır. Burada oturdun, plan yaptın ve kendine acıdın. Ve bir saatten kısa bir süre önce, Sürü Konseyi Dorie'ye ne yapacağına karar vermeye çalışırken, sen hangi cehennemdeydin? Desandra'yı gönderdin, çünkü başın derde girsin istemedin."

Jennifer dişlerini göstererek geri çekildi.

"Desandra kaba ve manipülatif olabilir, ama biliyor musunuz, ortaya çıkıyor. Hepimizle birlikte çamura ve kana bulanıyor ve ellerini kirletiyor. Hiçbirimiz bundan hoşlanmıyoruz ama yapıyoruz. Seni alfandan çekip çıkarmasına yardım etmeyeceğim.

ama ben de onu durdurmayacağım. Ve yaptıklarından sonra, bana ihtiyacı olursa, onu desteklemek için orada olacağım, çünkü önemli olduğunda arkamı kolladı. Sen özel değilsin. Ortaya çıkmama hakkınız yok. Zor kararlardan kaçamazsınız. Geri kalanımızla birlikte pisliğin içine gireceksin. Yani, eğer sorumlu olmak istiyorsan, tamam. Derinlere inin, bir omurga bulun ve kendi işinizi kendiniz halledin. Aksi takdirde, istifa et ve gerçekten önemli olacak birine yol aç."

Jennifer donmuş bir halde oturuyordu, yüzü sersemlemişti. Eli su şişesini sıktı.

Patlayıp patlamayacağını görmek için bekledim.

Biri kapıyı çaldı ve kapı açıldı. Barabas eğilerek içeri girdi. "Gray telefonda."

Sonunda. Jennifer'a döndüm. "İşimiz bitti mi?"

"Bunu yapamam," dedi sessizce, sesi üzgündü.

"Yapmalıyım ama yapamam. Bu yanlış olur. Bu onun anısına tükürmek gibi olur."

Neden bahsediyordu? Desandra'yla dövüşmek nasıl Daniel'in anısına tükürmek oluyordu? Onu hiç anlamıyordum. "Geri çekilip anne olabilirsin..."

Ayağa kalktı ve odadan dışarı kaçtı.

- - -

BARABAS beni konferans odalarından birine götürdü. Jim zaten oradaydı, acımasız bir gölge gibi duvara yaslanmıştı, gözleri sertti. Uh-oh.

"Onu telefona nasıl bağladın?" Ben sordum.

Jim, "İki çalışanımız onun ofisine girdi ve çıkmayı reddetti," dedi. "Bütün sabah oradaydı."

Gray çağrılarımızı duymazdan geliyordu. Bu tam da duymak istemediğim şeydi. Bir sandalyeye çöktüm ve hoparlörün düğmesine bastım.

"Dedektif Gray."

"Merhaba, Kate."

"Bulunması zor bir adamsın."

"Ne istiyorsun?" Gray'in sesi yorgun geliyordu.

"Mulradin Grant cinayetine karışan bir şüpheliyi gözetiminize teslim etmek istiyorum."

Sessizlik.

Daha fazla

sessizlik.

Gray'in ayaklarının altında aniden bir delik açıldığını ve onu bütünüyle yuttuğunu hayal ettim. Günümün şu ana kadarki gidişatına bakılırsa, buna hiç şaşırmazdım.

Gray, "Herhangi bir cinayetten haberdar değiliz" dedi.

Aha. "Sizi şimdi haberdar ediyorum. Bay Grant öldü, bir şekil değiştiren tarafından öldürüldü ve Sürü'nün bir üyesi bu cinayete karıştı. Size ulaşıyorum ve onu sizin gözetiminize teslim etmeyi teklif ediyorum."

Gray, "Bu bir yetki alanı meselesi," dedi. "Keep DeKalb İlçesinde."

Benimle dalga mı geçiyorsun? "Cinayet Atlanta şehir sınırları içinde işlendi."

"İddia edilen cinayet."

Ahh. Telefona doğru eğildim. "Her zaman PAD ile iyi ilişkiler sürdürmeye gayret ettik. Sadece geçen yıl size yardım ettik-"

Jim dokuz parmağını kaldırdı.

"-dokuz davada. Sizden bize yardım etmenizi istiyorum." Sessizlik.

"Üzgünüm," dedi Gray. "Yapamam."

Öfke içimde bir dalga gibi kabardı. Sesim hafifçe titredi. "Ellerim kan gölüne dönmek üzere."

Gray sesini alçalttı. "Bu yukarıdan aşağıya geliyor. Sürü ve İnsanlar arasındaki bir savaşa dahil olamayız. Ne sayımız ne de ateş gücümüz var.

Katlediliriz. Üzgünüm ama bu sizinle onlar arasında."

Bize yardım etmedi. "Bugün bir fark yaratma şansın vardı ve sen geri adım attın. Yetkiniz sadece onunla bir şey yaparsanız iyidir ve siz hiçbir şey yapmamayı seçtiniz. Bunu yeterince yaparsan yakında kimse sana yardım etmez.

hiç kabul etme. Bir dahaki sefere yardımınıza ihtiyacınız olduğunda aramayın."

Telefonu kapattım.

"Diplomatik," dedi Barabas.

"Diplomasinin canı cehenneme."

Telefon çaldı. Açtım.

"Bu bir yetki meselesi," dedi Gray, sesi gerilmişti. "Keep üzerinde yargı yetkimiz yok."

Telefonu kapattı.

Tamam. "Bizim üzerimizde kimin yetkisi var?" Odaya sordum. Barabas, "Topraklarımızın çoğu DeKalb County'de," dedi.

"Biraz da Clayton."

Ne DeKalb ne de Clayton County şerifi bize yardım etmedi. DeKalb bizimle ilgilenmedi, Clayton'da ise personel sayısı çok azdı.

Jim, "Milton da kuzey kenarı boyunca uzanıyor," dedi. Bir dakika bekle. "Milton mı?"

Başını salladı.

Milton'a en son gitme fırsatım olduğunda, Andrea'nın Raphael'le flört eden bir fahişeye sinirlenip silah çekmesi ve onu neredeyse jakuzide boğması yüzünden olmuştu. Milton İlçe Şerifi Beau Clayton onu bizzat uçurumdan aşağı indirmiş ve ben oraya gelene kadar herkesi kilitlemişti.

Numarasını telefona tuşladım. "Beau?" "Kate."

Derin bir ses Georgia'nın

ülke cevapladı. "Çok komik bir şey oldu. Yardımcılarımdan biri az önce 'bir sürü ölümsüz' olarak tanımladığı bir şeyin sizin bulunduğunuz yöne doğru ilerlediğini gördü. Şimdi merak ediyorum. Parti mi veriyorsunuz?"

"Beau," dedim. "Yardıma ihtiyacım var."

- - -

Kalenin duvarına dayandım. Gün çok güzeldi. Güneş turkuaz gökyüzünü aydınlatıyor, onu soluk bir altın örtüsüyle renklendiriyordu.

Önümde berrak bir kar alanı, ormanın pürüzlü karanlık duvarına doğru uzanıyordu. Rüzgâr saçlarımın bir tutamını karıştırdı.

Arkamda Sürü Konseyi bekliyordu.

Uzaktaki ağaç sınırında bir şey hareket etti.

Çalıların arasından tek bir iskelet şekli çıktı, beyaz karda karanlık bir dalgalanma. Hortlak dört ayak üzerinde durakladı. Büyüsü zihnimin yüzeyinde çürüyen bir et lekesi gibi iğrenç bir şekilde yanımdan geçti.

Vampirler ormandan dökülüyor, cılız, grotesk bedenleri gülünç derecede hızlı hareket ediyordu. Çok fazla...

Arkalarından dört zırhlı araç alana doğru süzüldü.

Yorgunluk renklerine boyanmış ve sekiz tekerlek üzerine oturtulmuş küçük tanklara benziyorlardı. Ve muhtemelen içleri navigatörlerle doluydu.

Andrea, "İnsanlar kendilerine birkaç Stryker aldılar," dedi. "Çıta zırh, tam gövde koruması. Bunların bir çelik katmanı var, sonra zırh delici mermilere karşı bir seramik zırh katmanı, sonra daha fazla çelik ve sonra muhtemelen reaktif zırh karoları. Bu şeye roketatarla ateş edebilirsin ve hapşırmasa bile."

"Ne kadar ağırlar?" Martha sordu. "On altı tondan biraz fazla," dedi Andrea.

"Yani yaklaşık otuz üç bin pound," diye mırıldandı Robert. Martha omuz silkti. "Yuvarlanamayacak kadar ağır."

Ghastek ve ekibini Stryker'lardan çıkarmak çok zor olacak.

Zırhlı savaş araçları yerlerini aldı ve durdu. Vampirler etraflarında toplandı.

Neredesin, Curran? Kafamda onun bir şekilde sihirli bir şekilde ortaya çıkacağını düşünmüştüm. Ama burada değildi. Tek başımdım.

Avluya döndüm ve Roman ile yanındaki cadıya el salladım.

"Bu onun kız kardeşi mi?" Andrea bana sordu.

"Hayır." İkiisiyle de konuşmuştum. "Bunu ona ben sormuştum. Adı Alina, onun kız kardeşi değil ve

Kız kardeşleri için çok üzgünüm, çünkü eğer bir günden fazla onun yanında kalmaya katlanmak zorunda kalsaydı, bu ıstıraba son vermek için kendini en yakın köprüden aşağı atardı."

"Pekala," dedi Andrea. "Bunu açıklığa kavuşturduğuna sevindim." Kara volhv bana el salladı ve bağırdı,
"Gösteri zamanı!"

Alina onun yanında iç çekti. "Neden bu kadar mutlusun? Öldürüleceğiz."

İkisi birlikte kapılara doğru gitmeye başladılar.

"Heyecan verici," dedi Roman. "Şu şekil değiştirenlere ve vampirlere bir bakın. Bu tarihi bir an ve Sürü bize borçlu olacak."

"Nasıl oluyor da hiç sağduyunuz olmuyor? Sen doğduğunda hepsi dışarıda mıydı?"

Roman yüzünü gösterdi. "Sağduyuya ihtiyacım yok. İki kat cazibem var."

"Saçmalığın çifte porsiyonu demek istiyorsun..."

Altımızdaki kapılardan geçtiler ve Derek ile diğer iki şekil değiştiren onları engelleyerek devasa kirişi yerine kaldırdı. Kel ve solgun olan harika çocuk yeterince dinlendiğine karar vermişti. Onunla bu konuda tartışacak enerjim yoktu.

Roman ve cadı kapıdan yaklaşık elli adım ötede durdular. Yaşayan ölümlerin arasından tek bir vampir çıktı ve onlara doğru koştu. Roman onunla konuştu. Koşullarımızı sıraladı: Kapının önünde iki Ölüler Efendisi'yle buluşacak ve Mulradin'in öldürülmesini tartışacaktık. Roman ve cadı tarafsız tanıklar olarak hareket edeceklerdi. Ve eğer Hugh o toplantının elli adım yakınına gelirse, tüm müzakereler sona erecekti.

Vampir geri döndü. Cadı başını kaldırdı ve kollarını açtı. Koyu yeşil bir kıvılcım ondan fıskırdı ve binlerce dar yeşil şeride bölündü. Ondan fırlayıp karın içine düştüler. Kar eridikçe buhar yükseldi ve yeşil toprağa gömülerek yaklaşık elli metre çapında mükemmel bir halka oluşturdu. İnce yeşil saplar

Açıkta kalan topraktan filizlenip yukarı doğru uzanarak diz boyu dikenlere dönüştü.

Toplantımızı yaptık.

- - -

Jim'in yanındaki karlı alana doğru yürüdüm. Kalenin kapıları arkamızda kapalı duruyordu. Duvarda Andrea elinde bir yaylı tüfekle duruyordu. Büyünün bozulması ihtimaline karşı bir keskin nişancı tüfeği getirmişti.

Vampir denizi ikiye ayrıldı ve Ghastek dışarı çıktı; uzun boylu, ince yapılı, askeri tarzda uzun beyaz bir ceket ve stratejik olarak küçük düzensiz kahverengi lekelerle bölünmüş beyaz bir pantolon giyyordu. Beyaz botlar ve aynı desende bir kask kıyafeti tamamlıyordu. Görünüşe göre kendini kara gömmek ve gizlendiği yerden bizi gözetlemek niyetindeydi. Onu bir kadın takip etti. Aynı üniformayı giyyordu ve miğfer saçlarını gizliyordu ama Rowena'yı nerede olsa tanırdım.

Cadılara borcu vardı ve bana gizlice vampir kanı sağlıyordu. Bu kanla ne yaptığımı bilmiyordu ama eğer öğrenirse miğferi kafasından fırlardı çünkü saçları diken diken olurdu.

"Ne giymişler böyle?" Jim yanımda mırıldandı.

"Askercilik oynuyorlar. Bu onlara muhtemelen bir kol ve bir bacağa mal olmuştur."

"Hâlâ olabilir," diye önerdi Jim.

Ghastek dikenlerin üzerinden dikkatlice çemberin içine doğru adım attı. Rowena da onu takip etti.

Hortlak sürüsü tekrar dalgalandı ve Hugh atını sürdü. Koyu deri bir zırh ve kurt kürküyle süslenmiş uzun bir pelerin giymişti. Güzel bir dokunuş. Bir Keep dolusu kürklü insanla yüzleşecekseniz, pelerininizin üzerine ölü bir hayvanın derisini giydiğinizden emin olun. İri bir Friesian cinsi olan devasa siyah atı altında dans ediyor, uzun siyah yeleleri uçuşuyor, bacaklarındaki siyah tüyler toz halinde kar kaldırıyordu. Aygırın burun deliklerinden buhar yükseliyordu.

Hugh, üzerine altınla BEN KÖTÜYÜM yazılmış bir pankart getirmeliydi. At, zırh ve kürk yeterli bir açıklama yapmıyordu.

Jim öne doğru eğildi, bakışları Hugh'ya sabitlenmişti. "Yapma," diye mırıldandım.

Hugh atı dikenli sınır boyunca yönlendirdi. Friesian bizi daire içine aldı, sınırı asla geçmedi. Hugh açıkça "anlaşmanın lafzına uy, ruhuna değil" türünden bir adamdı.

Onu atından indirmek ve yüzünü toprağa gömmek istedim.

"Katili yakaladınız mı?" Ghastek sordu. "Evet." Ona üzerinde Double D yazan bir kağıt parçası uzattım. El yazısıyla yazılmış bir itiraf. Okudu ve Hugh'a baktı. Hugh bana bakıyordu. Bakmak bedava. Yaklaşmaya çalış ve ikimizi de iyileştireyim.

Ghastek okumaya devam etti. Hoşnutsuzluk yüzünü buruşturdu. "Bu . . . talihsizlik."

"Şahsen bunun trajik olduğunu düşünüyorum, ama isterseniz talihsiz bir şekilde devam edebiliriz." Son teslim tarihim hızla yaklaşıyordu. Beau Clayton ortalıkta görünmüyordu. Belki de beni kurumaya bırakmıştı.

Ghastek kâğıdı ikiye katladı ve Rowena'ya uzattı. Rowena kâğıdı okudu ve başını kaldırıp baktı. Rowena'nın gözlerinin arkasında hızlı bir zihinsel hesaplama gerçekleşiyordu. Halkın halkla ilişkilerini o yönetiyordu. Tüm bu olanlar, ilgili herkes için bir halkla ilişkiler kâbusuydu.

"D'Ambray'in onun üzerine yürüdüğü, kafasına silah dayadığı ve bu savaşı üretebilmek için Mulradin'i öldürmeye zorladığı bölümü okudun mu?"

Ghastek bir şeftaliyi ısırması ve çürük olduğunu fark etmiş gibi görünüyordu. "Öyle olduğunu söylediğine eminim. Bu çılgın hikâyenin kanıtlarını sunduğu bölümü okumadım. Belki de kaçırdığım bir binici ya da bir sergi vardır?"

Sorun değil, daha fazlası vardı. "Neden yalan söylesin ki?"

Hugh etrafımızda dönüp durdu. Dudaklarında küçük bir gülümseme vardı. Keyif alan bir adam gibi görünüyordu. Kar,

Güneş ışığı, canlı hava, hızlı bir at ... ve yaklaşan katliam. Büyümekte olan bir çocuğun ihtiyacı olan her şey.

"Bu çatışmayı önlemek için. Belki de bir sevgili kavgasıydı," dedi Ghastek. "Belki de onu soymak istedi. Bilmiyorum ve açıkçası şu anda umurumda da değil. Onun kurbanlık bir kuzu değil de katil olduğunu kanıtlayabilir misiniz?"

"DNA'sını araştırabilirsiniz. Mulradin'in üzerindekiyle eşleştirecektir."

"Onu bize teslim etmeye hazır mısınız?"

"Hayır."

Ghastek öne doğru eğildi. "Kate, tehditlere başvurmaktan nefret ediyorum ama ikimizin de bu çatışmada liderlik ettiğimiz insanlara karşı belli bir sorumluluğumuz var..."

Solunda, ağaçların altından üç atlı çıktı. Beau mu Beau değil mi?

Ghastek, "Savaşın kayıpları ve mali maliyeti felaket olacaktır," dedi. "Kiraladığınız navigatörün yardımına güvendiğinizi anlıyorum, ancak sizi temin ederim ki onu etkisiz hale getirebilecek kapasiteden çok daha fazlasıyız."

"Ne navigatörü?"

"Dün gece Toplantı'da sana yardım eden kişi." Neden bahsediyordu?

Oh.

Görünüşe göre çok iyi saklanmıştım. Tüm zekâsına rağmen Ghastek hâlâ ikiye bir araya getirememişti. Vampirlere pilotluk yapamayacağımı kesin olarak biliyordu. Onlara pilotluk yapamadığımı birçok kez görmüştü. Ona göre, bunu yapmam mümkün değildi, bu yüzden başka birini tutmuş olmalıydım ve o kişi de Conclave'de vampirlerin kontrolünü ele geçirmiş olmalıydı. Doğru.

Ghastek, "Bunu önlemek bizim görevimiz," dedi.

"Haklısın. Ölümsüz ordunuzu eve göndermelisiniz ve biz de bunu makul insanlar gibi tartışalım."

Ghastek içini çekti. "Ben kan dökülmesine tepkisel bir tarafım."

"Ghastek, sen zeki bir adamsın. Burada gülünç kıyafetlerle duruyorsun ve bir vampir sürüsüyle aileler ve çocuklarla dolu bir yere saldırmaya hazırlanıyorsun. Bu sana doğru geliyor mu?"

Ghastek'in yüzü sarsıldı. "Bu durumda doğru ya da yanlış kavramlarının hiçbir önemi yok."

"Doğru ya da yanlış kavramları her zaman sonuçsaldır. Durumsal olamaz ya da doğru veya yanlış değildir."

Ghastek, "Buraya sizinle etik yükümlülükleri tartışmaya gelmedim," dedi.

"Kapıyı sen açtın. Ben sadece içinden geçtim."

"Bir kaçağa yataklık ediyorsunuz. Onu bizim gözetimimize teslim edin."

Bir bağırış beni döndürdü. Bir adam Keep'in duvarından atladı ve bize doğru koştu. Brandon, Jennifer'ın evcil kurdu. Şimdi ne olacak? Eğer bunu bozacak bir şey yaparsa, boynunu kırardım.

Brandon karda hızla ilerledi ve çemberin içine atladı. Elinde bir şey tutuyordu.

"Ne halt ediyorsun sen?" Jim hırladı.

Brandon ondan kaçtı. Parmaklarını açtı ve elindeki ne olduğunu gördüm -Jennifer'ın su şişesi. Kapağını kopardı ve sıvıyı bana doğru fırlattı.

Hareket ettim ama yeterince hızlı değildim. Soğuk su sağ yanağıma sıçradı ve saçlarımı ıslattı. Arkamda Ghastek ellerini havaya kaldırdı ve beni ıskalayan su parmaklarının üzerine düştü. Ölülerin Efendisi şaşkın şaşkın baktı, ellerinden su damlıyordu. Gözleri kızgın bir şaşkınlıkla şişmişti.

Jim hareket etti. Eli Brandon'ın bileğine kapandı ve büküldü. Brandon dizlerinin üstüne, karın içine düştü, kolu yuvasından çıktı.

Tüm dünya beni delirtmişti. Artık sinirlenemiyordum bile. Öfkem tükenmişti.

"Bitti," diye mırıldandı sarışın adam. "Bunu onun için yaptım."

Ne oluyor be? Jennifer'ı öldürebilirim. Bunu kendim yapardım ve Desandra'yı zahmetten kurtarırdım.

Jim onun kolunu bükerek simit haline getirdi. "Bir dakikaya geliyorum."

Brandon'ı yakasından yakaladı ve çemberin dışına, Kaleye doğru sürükledi. Kapılar bir kişinin geçmesine izin verecek kadar açıldı ve Derek ile başka bir şekil değiştiren dışarı fırladı. Jim Brandon'ı onlara doğru itti, arkasını döndü ve çembere geri geldi.

Ghastek sonunda konuşma yetisini yeniden kazandı. "Bu ne cüret? Bu bir hakaret mi?"

"Evet," dedim ona. "Ama benim için, senin için değil. En derin özürlerimi sunarım."

Hugh kıkırdadı.

Derek ve diğer şekil değiştiren Brandon'ı kapıların arkasına doğru itti.

Ghastek ağzını açtı. Hiçbir kelime çıkmadı. Belli ki kendini kontrol altına almak için mücadele ediyordu.

"Çok özür dilerim," diye tekrarladım. Şimdi beni öldürmekle tehdit eden adamdan özür diliyordum. Atardamarlarımın basınçtan patlamamasını umuyordum.

"Bu çok çirkin."

"Bir Conclave toplantısının ortasına serbest vampirler bırakmak da öyle."

Ghastek ağzını kapattı.

Rowena, "Sanığı şimdi alacağız," dedi.

Üç atlı yaklaştı. Şerif şapkaları. Beau olmalıydı.

"Peki ya onu sana verirsek? O zaman ne olacak? Linç mi? Belki de onu kazığa bağlayıp yakarsınız? Son baktığımda en azından medeni insanlarmışsınız gibi davranıyorduk."

Ghastek dişlerini kilitledi. Cadı mahkemelerinde kullanılan bir çift zinciri ofisinin duvarında asılı tutuyordu. Cadı yakma olaylarını hatırlatması onu derinden etkilemişti.

Rowena, "Masumiyetini kanıtlaması için kendisine her türlü fırsat verilecektir," dedi.

"Evet, öyle olacak," dedi Jim. "Onu insan kolluk kuvvetlerine teslim ediyoruz."

Hugh'nun yüzü yarı gülümsemesini kaybetti. Olamaz. Isırdığın elmanın içinde yarım bir kurt mu buldun?

Ghastek, "Bu son derece akılsızca olur," dedi. "Neden?"

Rowena, "Birincisi, her iki grubumuzu da kamu denetimine maruz bırakıyor," dedi.

Jim, "Kan dökmekten kaçındığınızı sanıyordum," dedi.

Ghastek'e en iyi psikopat gülümsememi verdim.

"Sanırım hepimiz biraz şeffaflıktan faydalanabiliriz."

Hugh atının üzerinden, "Sıçıp batırıyorsun," dedi.

"Kapa çeneni," dedim ona. "Kimse seninle konuşmuyor."

"Blöf yapıyorsun," dedi Hugh. "Konuşacak kimseyi bulamayacaksın.

onu al."

Yaklaşan atlıları işaret ettim.

Ghastek omzunun üzerinden bakmak için döndü. Beau ve iki yardımcısı, kızıl saçlı kısa boylu bir adam ve kırk yaşlarında Hispanik bir kadın, yaklaşıyorlardı.

"Beau Clayton?" Ghastek başını eğdi ve burnunun kenarını ovuşturdu. "Onun burada yetkisi yok."

"Evet, öyle. Şuradaki orman Milton County'de."

Hugh'nun gözleri karardı.

"Saygı duyulan biri ve yüksek bir profili var," diye seslendi Ghastek. "Onu öldürürseniz, tüm kolluk kuvvetleri üzerimize çullandır."

Beau sadece birkaç metre ötedeydi. Bir buçuk metre boyunda ve kendileri kadar uzun baltalar sallayan eski Saksonlar gibi yapılı olan Beau, yaklaşık on sekiz el boyunda ve bir kamyonu çekebilecek kadar güçlü görünen alacalı bir Percheron atına biniyordu. İki şerif yardımcısı Tennessee Walker'lara biniyordu. Üç binici, üç tüfek. Başka bir şey yok.

Beau durdu. Vampirler ona baktı, navigatörlerin zihinleri tarafından kontrol altında tutuldular.

"Pekâlâ," diye gürledi Beau. "Ben Beau Clayton, Milton İlçesi halkı tarafından yasal olarak şerifleri olarak seçildim. Tüm emirleri sadakatle yerine getirmek benim görevimdir,

Bu ilçenin şerifi olarak bana yöneltilen emirler, emirler ve işlemler. Bir emri uygulamak için buradayım."

Kan emiciler ona baktı.

Hugh'nun bakışları hesapçı bir hal aldı. Bir şeyler düşünüyordu.

o.

"Olacak olan şu. Bunu alacağım Gözaltına alınan kişi. Arkanızı dönüp evinize gideceksiniz. Linç iptal edildi. İlerleyin. Burada görülecek bir şey yok."

Hugh'nun aygırı onun altında dans etti. "Dağılın," diye tekrarladı Beau.

Hugh kılıcına uzandı.

Elimi kaldırdım. Kalenin kapıları açıldı. Savaşçı formundaki şekil değiştirenler avluyu dolduran sıralar halinde bekliyordu, kürkleri kabarmış, dişlerini göstermişlerdi. Yarı-form yeteneğine sahip tüm şekil değiştirenleri avluya yerleştirmiştim. Altmış dört kişi. Sadece on sekizi dövüş yeteneğine sahipti ama buradan bakınca her biri bir render gibi görünüyordu.

Jim, "Eğer bir kanun görevlisine saldırırsanız, Sürü misilleme yapacaktır," dedi.

"En iyi adamlarınız gitti," dedi Ghastek. "En iyi ihtimalle yarı güçtesiniz."

Başımı salladım. "Evet, bekâr gençlerimizin çoğu avlanmaya gitti. Çocukları o Keep'te olan ebeveynlerle karşılaşacaksın. Hiç bir kurttan yavru almayı denedin mi? Bir şans verebilirsin." Hugh'nun eli

kılıcındaydı.

Slayer'a uzandım. Kahkahalar yükseldi. "Devam et, Hugh. Günümü güzelleştir. Şu anda gerçekten sinirliyim. İçimi dökmem lazım. Lütfen."

Bana ters ters baktı.

"Kaybettin," dedim ona. "Blöfünü gördüm. Adamlarını al ve evine git."

Ghastek, "Bir şerife saldırmak için yasal bir dayanağımız yok," dedi.

"Sana ne dersem onu yapacaksın," dedi Hugh ona.

"Hayır, yapmayacak," dedim ona. Ghastek'in gözlerinden bittiğini anlayabiliyordum. Hugh şimdi neye karar verirse versin, ben işimi yapmıştım. Bu savaşın olmasını engellemiştim.

Karlı tarlada bir kükreme yuvarlandı, kış havasını ani ve korkunç bir gök gürültüsü gibi sarstı. Hugh'un Friesian'ı sarsıldı. Kükreme tehdit ve öfkeyle köpürerek çağıladı, beynin mantıklı kısmını vücuttan ayıran ve sadece üç seçeneği açık bırakan uzun zamandır unutulmuş bir içgüdüü uyandırdı: savaş, kaç ya da don.

Curran.

Rahatlama beni boğdu, ağırlıksız hale getirdi ve kısa bir mutluluk anı için tamamen ve tamamen mutluydum.

Curran!

Bir kuş sürüsü havalandığında tarlanın kuzey kenarındaki ağaçlar sallandı. Curran karın içine sıçradı. Neredeyse bir metre boyunda, savaşçı formunda, bir insanla yırtıcı bir kedinin kaslı, korkunç bir karışımı, gri kürkle kaplı ve parmaklarım büyüklüğünde pençelerle silahlanmıştı. Kafası saf aslan gibiydi. Ağzını açtı ve kükredi.

Devasa bir Kodiak ayısı, büyük tüylü bedenini sallayarak çalıların arasından çıktı. Yanında bir bouda kıkırdadı. Hayatım boyunca tüylerimi diken diken eden o ürkütücü kıkırdamayı duymaktan hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Şekil değiştirenler ormandan döküldü, on, yirmi, daha fazla ... Onları nereden buldu? ?

Ormana gidip halkımızı avdan çekmiş olmalı. Bir ordu getirmiş. Evet!

Curran koşmaya başladı. Şekil değiştirenler de onu takip ederek toz halindeki karı havaya kaldırdı.

"Burada işimiz bitti." Ghastek vampir denizine döndü. "Görev iptal edildi. Bogey'den anneye."

Vampirler sahadan akın etti. Ben güldüm.

Hugh atını bana doğru çevirdi. "Nazik olmaya çalıştım ama benim de sınırlarım var. Bir hayvan gibi muamele görmek istiyorsan, ben de sana öyle davranırım."

Ağzını açtı. Büyü ondan bir gelgit dalgası gibi koptu ve beni yakaladı. Bir güç kelimesi.

Yüzümün sağ tarafı ısındı. Etrafımda soluk altın rengi bir ışık spiral çizdi. Yanımda Ghastek sarsıldı, aynı parlayan kasırgaya yakalandı.

Arkamdaki duvarda Christopher "Hanımefendi!" diye bağırdı.

Hugh sıırttı.

Her ne oluyorsa, bitmeden ölecekti. Kılıcımı çekerek karda ona doğru koştum. Işık benimle birlikte hareket etti, parlak güneşli şeritler halinde etrafımda aktı. Dikenlerin üzerinden atladım.

Hugh atından indi.

Curran bana doğru koştı, gözleri saf altın rengindeydi.

Vurdum. Hugh'un bıçağı benimkiyle buluştu. Bana dişlerini gösterdi.

Etrafımdaki ışık kasırgası kırmızıyla titreşerek Avcının kılıcını Hugh'nun kılıcına değdiği yerden kesti. Kılıç ikiye ayrıldı.

Hayır! Hayır!

Tarla, Hugh ve Curran ortadan kayboldu.

13

SOMEONE ayağımın altındaki toprağı çekip aldı. Boş havada savruldu, ağırlıksızdım, kollarım şeffaftı. Tuğlalar önümde parladı. Yuvarlak bir kuyunun içine düşüyordum. Tam altımda kalın bir metal ızgara karanlık suyu engelliyordu.

Ben öleceğim.

Izgaraya çarptım ve sanki havaymış gibi içinden geçtim. Bedenim suya gömüldü.

Ilık. Islak.

Bedenim katılaştı. Tekmeledim, yüzeye çıktım ve elimdeki yarım kılıca baktım. Hugh kılıcımı kırdı. Avcıyı kırdı.

Kılıcımı kırdı.

Kılıcımın etrafında bir top gibi kıvrılıp suya daldım. Avcı beş yaşımdan beri bendeydi. Onu bana Voron vermişti. Son yirmi iki yıl boyunca neredeyse her gece yatağımın altında onunla uyumuştum. Avcı benim bir parçamdı ve şimdi kırılmıştı. İkiye bölünmüştü. Sanki biri kolumu kesmiş de acımaya devam ediyormuş gibi hissediyordum.

Onu öldürebilirdim. Bu bir "eğer" değildi. Bu bir "ne zaman "dı.

Slayer'ı kırdı.

Üstümde başka biri ızgaradan aşağıya, suya düşüyordu. Boğuldum ve yüzerek yukarı çıktım. Bir an sonra Ghastek soluk soluğa yanımda su yüzüne çıktı. Panik içinde etrafa sıçradı. Ona yer verdim. Yaklaşık on saniye sonra çırpınmayı bıraktı ve bana baktı.

"O su yüzünden. Bizi işaretledi ve d'Ambray'in büyüüne karşı savunmasız bıraktı."

"Evet. Hugh adamlarımdan birine rüşvet vermiş olmalı. Ya da onlara şantaj yapmış. Ya da tehdit etmiş."

Jennifer'di. Öyle olmalıydı ve eğer durum buysa, Hugh'un çok fazla tehdit etmesine gerek kalmazdı. Elinde şişeyle orada oturmuş ve şişeyi üzerime atacak cesareti toplamaya çalışmış olmalı. Ama yapamadı.

Bu beni yıkamaz. Kılıcım kırılabilir ama ben yapamam. Kazanacaktım. Buradan çıkacağım. Yaşayacaktım. Sevdığım insanları tekrar göreceğim.

Bu benim ilk rodeom değildi. Sessiz, soğuk bir sakinliğe gömüldüm. Voron'un sesi hafızamda mırıldandı ve ona bir koltuk değneği gibi yaslandım. "Önce çıkışlar."

"Evet. Hatırlıyorum."

Suyun içinde eğildim, bir yandan su üstünde kalırken bir yandan da kılıcımdan geriye kalanları kınına sokmaya çalıştım. Iskaladım.

Kaçırdım amına koyayım. Yirmi yıldır özlememiştim.

"Hedef sizdiniz," dedi Ghastek. "Ben talihsiz bir seyirciyim."

"Öyle görünüyor." Sonunda avcının kütüğünü kılıfın içine sokmayı başardım.

"Neredeyiz?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Buraya ışınlanacağımızı biliyordu. Biliyordu ve ışınlanmamı durdurmak için hiçbir şey yapmadı," dedi Ghastek.

"Görünüşe göre d'Ambray senin harcanabilir olduğuna inanıyor."

Ghastek uzun bir süre bana baktı. Yüzündeki bir kas gerildi. Gırtlaktan gelen bir hırıltıyla Ghastek suyu yumrukladı. "İşte bu kadar. İşte bu kadar!"

Uh-oh. Ghastek'le etkileşimde bulunduğum onca zaman boyunca hiç küfür etmemişti. Asla. Ölülerin "önde gelen" Efendisi öfke nöbeti geçirmek üzereydi. Kendimi hazırladım.

"Şehrim geliyor, halkımı kovuyor, hizmetkârıymışım gibi bana emirler yağdırıyor ve şimdi de bu mu? Bu ne cüret!"

İçimi çektim. "Bu ne cüret!" çıktı ağzımdan. "Kim olduğumu biliyor mu?" çok geride olabilir mi?

"Ben onun itip kakabileceği bir cahil değilim. Bu şekilde muamele görmeyeceğim. Yıllarca çok çalıştım. Yıllarca! Yıllarca çalıştım ve o lanet olası Neandertal gelip kollarını salladı." Ghastek yüzünü buruşturdu. Muhtemelen Hugh'yu taklit etmeyi amaçlıyordu ama çoğunlukla son derece kabız görünmeyi başardı. "Ooo, ben Hugh d'Ambray, bir savaş başlatıyorum!"

Şu anda gülmek gerçekten kötü bir fikirdi. Enerjimi korumalıydım.

"Yıllardır kaçınmaya çalıştığım bir savaş.

Yıllardır!" Bunu söyleyip duruyordu.

"Temel kavramları anlayamayan şiddet yanlısı delillerle müzakere etmenin kolay olduğunu mu sanıyor?"

Onunla nerede durduğumuzu bilmek güzel.

"Buna müsamaha göstermeyeceğim. Landon Nez bunu duyacak." Landon Nez büyük olasılıkla

Öldü. Babam yetkilerini bölüştürmeyi severdi. Hugh, Demir Köpekler'i, askeri kolu yönetirdi. Birinin de araştırma kolu olan İnsanları yönetmesi gerekiyordu. Çok fazla değişimin olduğu bir pozisyondu. Landon Nez en sonuncusu olmalı.

"Troglodyte. Ahmak. Dejenere!" Ghastek'in ağzından küfürler döküldü. "Buradan çıktığımda, onu kurutana kadar elimdeki tüm vampirleri ona fırlatacağım. Sonra onu parçalara ayıracağım ve bağırsakları deşilmiş bedenini ateşe vereceğim!"

"Sıraya girmeniz gerekebilir."

Sonunda orada olduğumu hatırladı. "Ne?"

"İşim bittiğinde sana oynaman için bir parça Hugh vereceğim."

Beni duymamış gibi görünüyordu. "Kimse bana bunu yapamaz! Onun kalbini sökeceğim. Benim kim olduğumu biliyor mu?"

"Tamam," dedim ona. "Hepsini sisteminden çıkar."

Ghastek bir küfür seline kapıldı.

Arkamı döndüm. Bu karmaşadan kurtulmamız gerekiyordu ve olası çıkış yolları için etrafı kontrol etmeliydim.

Üzerimizdeki ızgara, genellikle metalin gümüş içerdiği anlamına gelen soluk bir renkteydi. Izgaranın üzerinde, yaklaşık yirmi metre genişliğinde bir kuyu, yüz metre

yukarıya doğru yükseliyordu. Mavi

Duvarlardan düzenli aralıklarla fırlayan fenerler tuğlaları aydınlatıyor. Tırmanmak için çok dik.

Izgaranın kendisi çapraz bir şekilde yerleştirilmiş inç genişliğinde çubuklardan oluşuyordu. Genellikle bu tür ızgaralarda kaynaklanmış ya da sıkıştırılarak kilitlenmiş çapraz çubuklar bulunurdu ama bunda hiç dikiş yoktu. Bu saft için özel olarak yapılmış olmalıydı.

Parmaklıkların uçları duvarın içinde kayboldu. Kendimi yukarı itmek için tekme attım, gerindim ve parmaklarımla ızgarayı yakaladım. Buraya kadar iyiydi. Bacaklarımı yukarı kaldırdım ve tüm gücümle ızgaraya tekme attım. Sadece sağlam değil. Taşınmazdı.

En azından parmaklıklar arasındaki delikler küçük değildi.

Ceketimi silktim, bir kolunu ızgaradan geçirdim ve diğer koluna bağladım. Yeterince iyiydi.

Derin bir nefes aldım ve bulanık suya daldım. Soğuk değildi ama çok sıcak da değildi. Evdokia'nın kazağı bana biraz zaman kazandıracaktı. Yün ıslakken bile insanı sıcak tutuyordu. Duvar boyunca yüzdüm. Karanlık ve tuğlalar. Ne gizli geçitler, ne tüneller, ne de gevşetilebilecek kapakları olan borular vardı.

Kan kulaklarıma hücum etti. Geri dönmek zorundaydım yoksa havam tükenecekti. Bir-sekiz yaptım ve yüzeye doğru tekme attım.

Üstümdeki sıvı gökyüzü ışık ve hava vaat ediyordu. Daha sert tekmeledim. Ciğerlerim oksijen için çığlık atıyordu.

Yüzeye çıktım ve yutkundum. "... öyle olduğunu mu sanıyor?"

Burası bir şekil değiştireni tutmak için yapılmış bir hapishane hücresiydi. Parmaklıklardaki gümüş, onu kurcalamalarını engelleyecekti. Su, dibini tekmeleyip ızgaraya çarpmaya çalışamayacak kadar derindi. Bir şekilde ızgaranın parmaklıklarını gevşetmeyi başarsam bile, ki bu pek olası değildi, ızgara üzerimize düşecek ve ağırlığı bizi boğacaktı. Zihnimde ızgaranın üzerime düşüp beni karanlık suyun derinliklerine ittiği kabus gibi bir görüntü canlandı. Hayır, teşekkürler.

Fenerler yaraya tuz biber ekti. Durumun ne kadar umutsuz olduğunu görebiliyordunuz.

Bir hayvan gibi muamele görmek istiyorsan, sana öyle davranırım. Teşekkürler, Hugh. Önemsediğini bilmek çok güzel.

Bunu yapabilirdim. Hayatım boyunca bunun için çalışmışım. Ghastek sessizliğe gömülmüştü.

"Bu süslü üniformanın bir yüzdürme cihazı ile birlikte geldiğini sanmıyorum?"

"Saçmalama."

"Bir kız umut edebilir." Yere daldım ve sol botumun bağcıklarını çözdüm. Sağ bot da onu takip etti. Biraz hava almak için yüzeye çıktım.

"Ne yapıyorsun?" Ghastek sordu.

"Yükü hafifletmek." Daldım, sol botumu dikkatlice çıkardım, yüzeye çıktım, ızgarayı yakaladım ve ayakkabı bağcıklarını çubuğun üzerinden geçirdim. Bir düğüm attım ve botu askıda bıraktım, sonra aynısını sağ bot için yaptım. "Bir ya da iki saat içinde yorulacağım ve buradan çıkarsak ayakkabılara ihtiyacım olacak."

Kemerimi çıkardım, parmaklıkların arasından geçirdim ve bir halkaya kilitledim. Ghastek kaşlarını kaldırdı. Kolumu ilmeğin içinden geçirdim ve ızgaraya tutundum. Kemer beni suya basmadan yerimde tuttu.

Ghastek'in yüzü düştü. "Bizi burada ne kadar tutacağını düşünüyorsun?"

"Hiçbir fikrim yok."

İç geçirdi ve botlarını çıkarmaya başladı.

- - -

Suyun içinde hareketsiz kaldım. Zaman akıp gidiyordu. Ne kadar zamandır burada olduğumuza dair hiçbir fikrim yoktu. Çevremizi araştırmak için sırayla daldık ama çıkış bulamadık. Sonunda durduk. Biz dalarken bir ara sihirli dalga sona erdi. Şimdi dört loş elektrik lambası kuyuyu aydınlatıyordu. Loş ve sulu ışık bunaltıcıydı, işkencenin bir başka biçimiydi.

Ghastek'in ceketini ve kemerini kullanarak onu dik tutmak için iki halka oluşturduk. İkişer destekle

uyuyabilecekti. Küçük bir teselli ama yine de bir şeydi.

Bir süre önce ağzım kurumuştı ve mataramdan biraz içip Ghastek'e uzatmıştım.

"Her zaman matara taşır mısınız?"

"Alışkanlık işte." Mataranız ve bıçağınız olduğu sürece pek çok şeyden sağ çıkabilirsiniz.

Bir yudum aldı ve geri verdi. "Suyumuz bittiğinde ne olacak?"

"Bunu içiyoruz." Kuyuyu dolduran koyu renkli suya başımı salladım.

"Temiz görünmüyor ve öyle olsa bile uzun süre öyle kalmayacak."

"Susuzluktan ölen insanlar seçici olamazlar." Suyun içinde asılı kaldık.

"Nataraja'ya ne yaptın?" diye sordum. Ghastek irkilerek gözlerini kırptırdı.

"Hep merak ederdim. Bir anda ortadan kayboldu." Ghastek iç çekti.

"Bir süre hiçbir yere gitmiyoruz," dedim ona.

Bakışlarını tavana kaldırdı, düşündü ve omuz silkti.

"Neden olmasın? Nataraja her zaman kontrollü yönetimden hoşlanırdı. İlk etapta neden onun görevlendirildiğini hiç anlamadım. Etkileyici görünüyordu ama ofisin gerçek işleviyle çok az ilgisi vardı. Ben araştırma ve geliştirmeyi denetliyordum, Mulradin ise mali konularla ilgileniyordu. Bir yıl önce Nataraja'nın davranışları giderek düzensizleşmeye başladı. Etrafta dolaşüyor, kendi kendine mırıldanıyordu. Evcil hayvan olarak beslediği o canavarı öldürdü."

"Wiggles mı? Dev yılanı mı?"

"Evet. Bir kalfa onun parçalarını üst kata saçılmış halde buldu. Ana ofise bir rapor verildi. Altın Lejyon'un yüksek rütbeli bir üyesi geldi ve bazı görüşmeler yaptı. Nataraja ortadan kayboldu. Bize onun geri çağrıldığı söylendi."

"Sizce geri çağrıldı mı?"

Ghastek omuz silkti. "Speküstasyon yapmanın ne anlamı var?

Mulradin ve ben, ikimizden biri 'sivriline' ya da yerine biri atanana kadar ofisin sorumluluğunu ortaklaşa üstlendik. Sanırım artık bu ayrım meselesi tartışmalı. O öldü ve ben buradayım." Son kelimeyi tükürerek söyledi.

Şimdi uyumaya gitmişti. Benim de uyumam en iyisiydi. Gözlerimi kapattım ve Curran'la sahilde olduğumu hayal ettim. Çok hoş bir rüyaydı.

- - -

KANTİNİMİZ kurumuştı. Dikkatli bir şekilde pay edilirse iki günden fazla yetecek kadar su barındırıyordu ve biz onu ikiye bölmüştük. Yirmi dört saatten fazla bir süredir burada hapsedilmiştik.

Muhtemelen kırk sekize yakın. Etrafımızdaki suyu içmeye başlamıştık ve bu mideme pek iyi gelmiyordu.

Kuyudaki su birkaç saat önce soğumuştı. Sıcaklık aslında değişmemişti ama su vücut ısınısını havadan yaklaşık yirmi beş kat daha hızlı emiyordu. Bunu gerçekten hissedecek kadar uzun süredir ıslanıyorduk.

Açlıktan ölüyordum. Midem ağrıya dolu dipsiz bir kuyuydu. O sabah Keep'teyken lezzetli bir şeyler yemediğim için kendime kızardım ama bu çok fazla enerji harcamak olurdu. Her damlasını korumalıyım. Suyu tutun. En son. Hayatta kalmak.

Soğuk beni etkilediğinde kemerimi çözdüm ve yüzdüm. Bu efor, kalan az miktardaki enerjimi de yaktı ama kendimi daha sıcak hissetmemi sağladı. Ta ki titreme tekrar başlayana kadar.

"Burada öleceğiz," dedi Ghastek. "Hayır," dedim ona.

"Bunu sana söyleten ne?"

"Curran benim için gelecek."

Ghastek güldü, kırılgan ve ekşi bir sesle. "Nerede olduğumuzu bile bilmiyorsun. Ülkenin öbür ucunda olabiliriz."

"Önemli değil. Benim için gelecek." Beni bulana kadar gezegenin altını üstüne getirecekti ve ben de onun için aynısını yapacaktım.

Ghastek başını salladı.

"Hayatta kalmak için kendi iradeni ortaya koymalısın," dedim ona. Bana bakmadı.

"Bu delikte ölmeyeceğim. Curran benim için gelecek ve buradan çıkacağız. Böyle bitmeyecek. Hugh kazanamayacak. Bunu atlatacağız. Bir gün kırık kılıcımı onun boğazına saplayacağım."

Ghastek bana baktı. Sesi boğuk çıkıyordu.

"Tekrarlamama izin verin. Tanıdığınız herkesten muhtemelen binlerce mil uzakta, muhtemelen başka bir kıtada, bilinmeyen bir yere ışınlandık. Bizi buraya getiren adam da muhtemelen ışınlandı ve yerimizi de beraberinde götürdü, yani tanıdığımız hiç kimsenin nerede olabileceğimize dair en ufak bir fikri bile yok. Dış dünyayla iletişim kurmamızın hiçbir yolu yok. Tanıdıklarımızla büyümlü yollarla iletişim kurabilirsek bile, nerede olduğumuzu bilmediğimiz için hiçbir yardımımız dokunmayacak. Soğuk ve bulanık bir suda yüzüyoruz."

"Aslında oldukça sıcak."

Parmağını kaldırdı. "Daha bitirmedim. Hiç yiyeceğimiz yok. En az kırk sekiz saattir buradayız, çünkü hissettiğim açlık sancıları artık daha az şiddetli. Şu anda vücutlarımız sahip olduğumuz yetersiz yağ rezervlerini yakıyor, bu da şiddetli ketozis ile sonuçlanacak, bu da kanda asidoza yol açacak ve beraberinde mide bulantısı ve ishali getirecek. Yakında baygınlık, halsizlik ve baş dönmesi de bunu takip edecektir. Beynimiz gerekli besinlerden mahrum kaldığı için halüsinasyon görmeye başlayacağız ve sonunda kalp durmasından ölene kadar feci organ hasarına maruz kalacağız. Bu acımasız ve işkenceli bir ölümdür. Mahatma Gandhi Hindistan'ın bağımsızlığı için kampanya yürütürken yirmi bir gün hayatta kalmıştı, ancak suyun içinde olduğumuzu ve vücudumuzun besin maddelerini hızla tükettiğini düşünürsek, bize en fazla iki hafta veriyorum."

"Eğer kariyerinizde bir değişiklik yapmaya karar verirsiniz, motivasyon konuşması yapmaktan kaçının."

"Anlamıyor musunuz? Nerede olduğumuzu bilen tek kişi d'Ambray ve bizi buraya yavaş yavaş açlıktan ölmemiz için koydu. Fikrini değiştirip seni buradan çıkarmaya karar verse bile, sana karşı garip bir hayranlığı olduğu için, benimle böyle bir ilişkisi yok. Ben tek kullanımlık biriyim. Bu adamla yaptığım birkaç görüşme de kabalık derecesinde ani oldu. Belli ki bana hiç saygı duymuyor."

"Sana söz veriyorum, buraya birlikte girdik ve birlikte çıkıyoruz. Curran beni buradan çıkaracak ve ben de seni geride bırakmayacağım."

"Curran'ın biz ölmeden önce bir şekilde gelip sizi kurtarmasını beklemek çok saçma."

"Onu benim kadar tanı mıyorsun." "Kate! Hayal görüyorsun!"

"Bu benim ilk yiyeceksiz kalışım değil," dedim. "Eskiden bunu sık sık yapmak zorunda kalırdım. Suyumuz var, bu da büyük bir avantaj. Henüz ölmedik."

Bana baktı.

"Arizona çölünde hayatta kaldım. Yangınların kavurduğu bir ormanda hayatta kaldım. Aç kaldım, boğuldum, dondum ama hala buradayım. Hayatta kalmanın anahtarı pes etmemektir. Hayatınız için savaşmalısınız. Umudun olmalı. Umudunu kaybedersen, her şey biter. Vazgeçmek, sizi bağlayan adamın sizi attığı bir kulübede elleriniz bağlı sessizce ölmektir. Umut ise tekmeleyerek dışarı çıkmak ve her şeye rağmen karda ve ormanda on mil koşmaktır."

Ghastek gözlerini kırptırdı. "Bunu gerçekten sen mi yaptın?" "Evet."

"Seni o kulübeye kim koydu?" "Babam."

Ghastek ağzını açtı. "Neden? Nasıl bir baba çocuğuna bunu yapar?"

"Sahip olduğum tek şey. Sakın pes etme. Trogloditin kazanmasına izin verme, Ghastek."

Başını iki yana salladı.

Beyninin sesi çok yüksekti. Düşünmeyi bırakması gerekiyordu, çünkü zihni dönüp duruyor ve onu umutsuzluğun derinliklerine sürüklüyordu. Umutsuzluk ölüm öpücüğüydü.

Enerjimizi korumamız gerekiyordu ama dikkatini dağıtmazsam beni ele verecekti. "Durumu analiz etmeye devam ediyorsun ve inceledikçe daha da umutsuz görünüyorsun.

Bunu düşünmemeye çalış. Onun yerine benimle konuş." "Ne hakkında?"

"Bilmiyorum. Neden navigatör olmaya karar verdin? Hep ölümsüzlere pilotluk yapmak mı istedin? Neden kendi başına yola çıkmadın? Neden İnsanlar?" İşte, bu onu meşgul eder.

Suyun içinde hareketsizce asılı kaldı. "Ghastek benim gerçek adım değil. Massachusetts'te, Andover yakınlarında büyüdüm. Zeki ve fakirdim. Ezici bir fakirlik değil. Daha fakir olan çocuklar tanıyorum. Yoksulluk, ebeveynlerinizin ilk işlerinden eve döndüklerinde aceleyle peynirli makarnalarını yemeleridir, çünkü beş saat sonra ikinci işleri için kalkmaları gerekir ve biraz uyumak isterler. Biz o kadar fakir değildik. Yemeğimiz vardı. Bir evimiz vardı. Annemle babamı aynı anda yemek masasında görürdüm.

"Sekizinci sınıftayken, yerel okullar arasında bir bilim turnuvası vardı. Yerel özel hazırlık akademisi, öncelikle eğitiminin devlet sistemi üzerindeki muazzam üstünlüğünü göstermek için katılıyordu. Ben kazandım. Akademi bana burs verdi. Ailemin benim için ne kadar mutlu olduğunu hatırlıyorum. Yale'in besleyici okullarından biriydi ve artık bir geleceğim olduğunu düşünüyorlardı. Bir sonraki ders yılında hazırlık okuluna başladım. Kırk beş dakikalık bir yoldu ve babam her gün beni iş minibüsüyle oraya götürürdü. Babam gaz borularını tamir ederdi. Minibüsün üzerinde büyük sarı harflerle yazılmış bir logo vardı: GasTek. Şirketin adı. Kimse adımları öğrenmekle ilgilenmiyordu. Gastek çocuğu oldum, sonra Gastek, sonra da sınıftaki palyaçolardan biri araya bir h koymanın komik olacağını düşündü. Ghastek. "Korkunç" ile pek de ince olmayan bir ilişki.

Ghastek ya da bazen sadece 'Sürüngen'. Yıl sonunda öğretmenler bile beni adımla çağırmas oldu."

Sesindeki eski acıyı duyabiliyordum. Bunu kabullenmişti ve artık acıtmıyordu ama yine de oradaydı.

"Daha ilk yılımda asla kabul edilmeyeceğimi anladım. Ne kadar çabalarsam çabalayayım, ne kadar zeki olursam olayım, umabileceğim en iyi şeyin büyüdüğümüzde aptal sınıf arkadaşlarımdan birinin yanında çalışmak olduğu herkes tarafından anlaşılmıştı. Onlar şirket sahibi olacaktı. Ben bir çalışan olacaktım. Görüyorsunuz, zeki olmak yeterli değil. Eğer yakışıklıysanız ya da iyi bir sporcuysanız, sizi bir dereceye kadar kabul edebilirler, çünkü ergenler sığdır. Kullanılmanıza izin verirsiniz, onlardan biri için bir ödöl olabilirsiniz, ama ben ikisi de değildim. Zengin olmak kapıyı biraz aralayabilirdi ama asla sonuna kadar içeri girmenize izin vermezlerdi.

Paranızı harcarlar ve arkanızdan gülerler. Bunu görmüştüm. Gördüğünüz gibi, para, zeka, görünüş, hiçbirisi yeterli değil. Miras denen bir şey var. Bu sadece okula gittiğiniz yerle ya da kiminle gittiğinizle ilgili değil. Büyükbabanızın hangi okula gittiği ve en iyi arkadaşlarının kim olduğuylla ilgiliydi."

"Anladığım kadarıyla okul en sevdiğin yer değilmiş."

"Nefret ediyordum. Sonra ben üçüncü sınıftayken People'ın işe alım sorumlusu geldi. Kafesli bir vampir getirdiler ve teker teker denememize izin verdiler. Onu kontrol edebildiğimi ilk fark ettiğimde hissettiğim duyguyu ... Tarif edemem. Doğruydu. Hayatımda ilk kez bir şey doğru geliyordu. Hortlağa kafesin kapısını açtırdım ve sonra onunla sevgili sınıf arkadaşlarımı kovaladım. Acemi asker onu elimden alacak kadar güçlü değildi. Benden kaçtılar. Ne kadar zengin oldukları önemli değildi. İsimlerinin ne olduğu önemli değildi. Büyük anne ve büyük babaları onları kurtaramadı, çünkü orada olsalardı onlar da benden kaçarlardı."

Ghastek gülümsedi, parlak ve mutlu bir gülümseme. "Bazıları durmam için bana yalvardı."

O kadar mutlu görünüyordu ki, bağlandığım yerde ondan biraz daha uzaklaşmak için elimden geleni yaptım.

"Beni bir saat içinde kovdular." Güldü. "Günün sonunda, İnsanlar aileme önceki üç yılda birlikte kazandıklarından daha fazla bir çek getirdi. Evden ayrılıp İnsanlarla birlikte çalışmayı seçersem hayatlarını biraz daha kolaylaştırmak için bir zorluk ücreti. Ama ailem gitmeme izin vermek istemedi. Para onlar için hiçbir şey ifade etmiyordu."

"Seni seviyorlardı," diye tahmin ettim.

Başını salladı. "Yaptılar. Çeki ellerine verdim ve evden çıktım. Güç istiyordum. Saygı ve para da istiyordum ama en çok güç istiyordum. Bana neden navigatör olduğumu sormuştun. Çünkü bunu seviyorum. Sihrimin ilk bağlantıyı kurmasını seviyorum. Hassasiyetini, inceliğini, sanatını seviyorum. Eğer pilot olabilseydin, anlardın."

Ah, bir bilse.

"Bu saf güç kaynağına bağlanmak gibi bir şey. Sizi besler. Şimdiye kadar yükseldim. Şu anda Altın Lejyon'da on yedinci sıradayım."

Lejyonlar Roland'ın en iyi Ölü Efendileriydi. Altın ilk elliydi ve Gümüş sonraki elliydi. "Altın Lejyon olduğunu sanıyordum."

Ghastek, "Geçen yıl değiştirdiler," dedi. "'Altın' kulağa daha hoş geliyor. Navigasyon diğer her şey gibidir. Pratik ve disiplin gerektirir ve sonunda sıkı çalışmanın karşılığını alırsınız. Her yıl gücüm artıyor. İlk ona girebilirdim ama o sıraya girmek için teklif vermemeyi tercih ediyorum."

"Neden olmasın?"

"Sen anlamazsın," dedi Ghastek. "Bir de beni dene."

"Hayır. Yıllarca çalıştım ve şimdi tüm çabalarım beni buraya getirdi demek yeterli. Yerdeki bu deliğe. Şimdi dinleneceğim. Bugünlük yeterince konuştum."

Ghastek sessizleşti. Dakikalar geçti. Başı öne eğildi.

Onu okulun bahçesinde hayal edebiliyordum; ucuz kıyafetler giymiş sıska bir çocuk, kendisine tepeden bakan insanların peşinden bir ölümsüz gönderiyordu. Kim bilebilirdi ki?

Gözlerimi kapattım. Tek yapabildiğim buydu. Buradan kurtulacaktık.

Curran benim için gelecekti. Tabii ki gelirdi.

- - -

Odada bir şömine yanıyordu ve ondan öyle lüks, sıcak ve yumuşak bir sıcaklık akıyordu ki, uzun bir süre bunun tadını çıkardım. Sıcak ve kuruydum. Kızarmış etin tuzlu kokusu havada süzülüyordu. Yemek. Cennet gibiydi.

"Hey, bebeğim," dedi Hugh.

Cennet az önce iptal edildi.

Döndüm. Büyük bir tahta sandalyeye yayılmış, arkasına yaslanmıştı, mavi kot pantolonunun içindeki büyük bacakları önünde uzanıyordu. Gömleğini çıkarmıştı ve ateş ışığı göğsünün ve kollarının keskin hatlı kasları üzerinde oynasıyordu. Boynunda sade bir çelik zincir üzerinde küçük bir kolye asılı duruyordu. Gevşek ve rahat oturuşu hoşuma gitmişti. Bu onun kaçmasını zorlaştıracaktı ve yanımda güzel, ağır bir sandalye vardı.

Sandalyeyi tuttum.

Ama hareket etmedim.

Kollarım ve bacaklarım da yoktu. Harika. Hugh kıkırdadı.

"Dur tahmin edeyim, bu o özel rüyalardan biri." En azından ağızım hâlâ çalışıyordu.

"Onun gibi bir şey. Bu bir projeksiyon."

"Aha. Ama büyü bozuldu."

"Hayır. Yaklaşık on beş dakika önce geri geldi. Uyandığında hissedeceksin."

"Ne zamandır senin küçük hapisane hücrendeyim?" Alabileceğim her bilgiyi alabilirdim.

"Üç gün." O kadar uzun. Cehenneme

kadar.

"Su nasıl?" Hugh sordu. "Henüz soğumadı mı?"

Pislik. "Yani yanan kaleden böyle mi ısınladın? Üzerinde su var mıydı?"

Boynunda asılı duran kolyeye dokundu ve onu kaldırdı. Ateşin ışığı kurşun şeklindeki kolyenin camında oynayıyordu. İçinde su şırıldıyordu.

"Her zaman yanımda bir tane taşırım. Ezmek bir saniye sürer.

Su size dokunduğunda, bir güç sözcüğü sizi suyun kaynağına doğru çeker."

Yani Jennifer'ın üzerime boşalttığı su, şu anda bedenimin yüzdüğü kuyudan gelmişti.

"Işınlanmak son çaredir," dedi Hugh. "Mesafeye bağlı olarak aktarım birkaç saniye sürer. Aktarım sırasında teknoloji vurursa ölürsün. Ama bana başka seçenek bırakmadınız."

"Bana ihanet etmek için Jennifer'a ne söz verdin?"

"Güç," dedi. "Seni sırlıslamak etmesi gerekiyordu özel, böylece ışınlanmayı tetiklediğimde kimse ondan şüphelenmeyecekti. Sen ortadan kaybolacaktın ve o da herkes seni ararken geçen zamanı klan üzerindeki hakimiyetini sağlamlaştırmak için kullanacaktı. Bir ya da iki hafta içinde adamlarımdan biri Desandra'yı onun yerine halledecekti, bu da işleri kolaylaştıracaktı. Ama o çuvalladı, sonra da oğlu daha da çuvalladı. Sanırım şu anda mezarına taş yerleştiriyorlardır. Size daha önce de söyledim: Şekil değiştirenleri eğitmek zordur. Onları gençken yakalamalısın."

"Sen hasta bir pisliksin."

"Biliyorum." Hugh başıyla yanındaki masayı işaret etti.

"Aç mısın?"

Yemekler masayı kaplamıştı. Fırından yeni çıkmış, hala sıcak ve kabuklu ekmekler kesme tahtasının üzerinde bekliyordu. Bir kase çorba, bir fıçı altın tereyağı ve bir tabak patates püresinin üzerinde, yağı kızarmış ve erimiş bir pirzola duruyordu. Hava kızarmış et, kavrulmuş sarımsak ve taze ekmek kokuyordu.

Ağzım sulanırken midem acıyla sıkıştı. Nasıl oluyordu da ona sandalye fırlatacak kollarım yoktu ama hala bir ağzım ve midem vardı? Evren adil değildi. "Bir saat uzaklıktayım," dedi Hugh. "İstersen gelirim. ve seni dışarı çıkaracağım ve bunların hepsi senin olacak. Tek yapman gereken 'Hugh, lütfen' demek."

"Kıçına bir başparmak sok ve üzerinde dön."

Gülümsedi, bir parça ekmek kesti ve üzerine tereyağı sürdü. Tereyağının dilimin üzerinde kaymasını izledim. Isırdı ve çiğnedi.

Piç kurusu.

"Yemek pornosu şovunu bitirdin mi? Geri dönmem gereken soğuk ve ıslak bir cehennem çukuru var."

"Er ya da geç kırılacaksın," dedi.

"Umut etmeye devam et."

"Sen hayatta kalan birisin. Voron seni tekrar tekrar o uçurumun kenarına getirdi, ta ki seni hayata tutunmaya şartlandırana kadar.

Hayatta kalmak için ne yapman gerekiyorsa yapacaksın ve ben senin tek kurtuluş şansınım. İlk başta tereddüt edeceksin, ama her geçen saat teklifim daha da iyi görünecek.

Kendini, ölmenin hiçbir işe yaramayacağına ve en azından bir patlama ile ölmen gerektiğine ikna edeceksin. Sırf o kırık kılıcı göğsüme saplayıp kalbimi kestiğini hissedebilmek için teklifimi kabul ettiğini söyleyeceksin kendine. Sonrasında ölsem bile, nefes almayı bırakacak olmam ölümünün bir anlamı olmasını sağlayacak. Yani beni arayacaksın. Ve beni öldürmeye çalışacaksın. Ama üç gündür yemek yemiyorsun ve o vücut ..." Başını eğdi ve bana yavaşça baktı. "Bu vücut kalorileri ateşin benzini yaktığı gibi yakıyor. Rezervlerin tükeniyor. Seni bir vuruşta yere serebilirim."

"Kılıç konusunda haklısın. Sen benimkini kırdın. Sana borçluyum."

Çıplak göğsünü kalbinin üzerine vurdu. "İşte burası. Bir dene Kate. Bakalım ne olacak."

"Benden ne istiyorsun, Hugh?"

"Kısa vadede, adımı lütfen ekiyle birlikte söylemeni istiyorum. Kolumda seninle Jester Park'a yürümek istiyorum."

Jester Park, Iowa. Bir zamanlar Des Moines'de bir parktı, şimdi ise babamın inziva yerlerinden biri.

"Uzun vadede kazanmak istiyorum. Ve kazanacağım, Kate. İyi bir mücadele vereceksin ama sonunda benim yatağında uyuyacaksın ve benimle sırt sırta dövüşeceksin. Birlikte iyi olacağız. Sana söz veriyorum."

"Hayır'ın hangi kısmını anlamıyorsun?"

"İstediğimi alamadığım kısım. Sana yerini öğretmem gerek. Keep'te değil."

İçimde bir şeyler koptu. "Ve sen bana yerimin neresi olduğunu mu öğreteceksin?"

"Evet."

Gerçeklik kontrolü zamanı, Hugh. "Sahip olduğun şeye babam senin kanını kendi kanıyla karıştırdığı için sahipsin. Yaptığınız ve olduğunuz her şeyi bir başkasına borçlusunuz ve o sizi kullanmayı bitirdiğinde bir kenara atacak."

Hugh'nun kaşları bir araya geldi.

Devam ettim. "Bu dünyanın dışında kendi hayatımı kurdum.

Roland'ın yardımı olmadan idare etmeyi dene ve sonra gelip bana ders ver. Oh bekle, yaptın ve önce kışını tekmeledim, sonra Curran omurganı kırdı ve seni ateşe attı. Bu nasıl bir duygu, Hugh? İkinci en iyi olduğunu bilmek?"

"Zorluyorsun," dedi bana.

"Sen kiralık yardımcısın. Roland'a hayır bile diyemezsin. O yüzden çeneni kapatıp en iyi yaptığın işe dönmeye ne dersin?"

Roland'ın botlarının temizlenmesi gerekiyor."

"Sen bilirsin." Ellerini başının arkasına koydu ve gülümsedi. "Zamandan başka bir şeyim yok."

Sarsılarak uyandım. Soğuk su üzerime yıkandı.

Ghastek gözlerini kırpıştırarak bana

baktı. "Curran benim için gelecek," dedim ona.

- - -

BACAKLARIMA kramp giriyordu. Kramplar mide bulandırıcı bir sıklıkta geliyor, beni büküyor, o kadar acı veriyordu ki bu kadar güçsüz olmasaydım çığlık atabilirdim. Şimdi dört sihirli dalgadan geçmiştik. Üçüncü dalga sırasında Ghastek duvarla konuşarak annesinin ölmemesi için yalvardı. Şimdi dördüncü dalgadaydık ve o saatler önce sessizliğe gömülmüştü.

Güçlü kelimeler kullanmayı denedim ama hiçbirisi işe yaramadı. Sadece kuyunun duvarlarından sekiyorlardı. Hugh onu korumuş olmalı.

Uyuyabildiğim kadar uyumaya çalıştım. Uyuyamadığım zamanlarda tuğlaları saydım. Son zamanlarda bulanıklaşmışlar ve sanki kaldırımdan yükselen sıcak havanın içinden bakıyormuşum gibi odaklarını kaybetmişlerdi. Artık Kate değildim. Bir şeydim. Soğuk. Bitkin. Açlıktan ölüyorum. Pis.

Bu karanlık delikte ölmek istemiyorum. Ölmek istemiyorum!

Sadece güneşi görmek istiyorum. Julie'ye bir kez daha sarılmak istiyorum. Curran'ı öpmek istiyorum.

Belki de yanılmışımdır.

Belki beni zamanında bulamazdı.

- - -

SICAK. KURU. YEMEK. Hugh.

"Beş gün oldu. Bu bir yıldönümü. Seni bir kontrol edeyim dedim. Teklif hala geçerli."

"Siktir git."

"Tamam o zaman."

Soğuk, ıslak karanlık. Ghastek bağlarının içinde kıvranıyor.

Başını suyun üstünde tutuyor. Sakın ölme. Başaracağız. Başarmak zorundayız.

- - -

Su beni çarpıyor. Artık sıcak mı soğuk mu olduğunu bilmiyorum.

Şaftın duvarı parçalanıyor. Curran bana bakıyor. Ben onu görüyorum. Gri gözlerini görüyorum. Sesini duyuyorum. "Geliyorum bebeğim. Sıkı tutun. Sadece benim için dayan."

Benim için geldi! Beni çıkarmaya geldi. "Seni çok seviyorum . . ."

Ona dokunmak istiyorum ama başaramıyorum. Bir şey beni engelliyor. O tam orada. Onu görebiliyorum. Tam şurada. Yapamam.

"Kate! Kate!" Bir şey beni tutmaya çalışıyor ama Curran'a ulaşmalıyım. Dışarı çıkmak zorundayım.

"Bu gerçek değil." Ghastek'in sesi. "Gerçek değil. Gördün mü?"

Curran kaybolur. Sadece taşlar var, karanlık soğuk taşlar ve onları tırmaladığım kanımın lekeleri.

- - -

ALTI SIHIRLI DALGA. Kan gölünde yüzüyorum. Halüsinasyon görüyorum ama dudaklarımda tadını alabiliyorum, bir insan hayatının tuzlu ve sıcak tadını.

Gececek. Bu sadece açlık.

Ghastek, bulanık, yüzü odak dışı, yanımdaki kanın içinde yüzüyor. "Korkuyorum."

Onu hayatta tutmak zorundayız. "Başaracağız."

"Sadece yaşamak istedim," diye fısıldıyor. "Annemin ölümünü izledim. Acı çekti. Çok acı çekti. Ben bunu yapamam. Yapamam. Çok korkuyorum. Tüm bunları yaptım çünkü İnşaatçı'nın hediyesini istedim. Beni ölümsüz yapmasını istedim."

Bana dengesiz gözlerle bakıyor. Beni gerçekten görmüyor.

"Ghastek?"

"Benim adım Matthew." Sesi ateşli bir fısıltı. "Eğer İnşaatçı seni önemsiyorsa, sana ihtiyacı varsa, sonsuza dek yaşamana izin verir. Ölmene izin vermez."

"Seni önemsiyorum Matthew. Elimi tut. Ölmene izin vermeyeceğim."

- - -

YEDI SIHIRLI DALGA.

Curran üstümdeki ızgarada duruyor ve ben onunla konuşuyorum. Hepinizi seviyorum diyorum. Bu bir son değil. Yuvarlanıp ölmeyeceğim.

Keşke daha iyi bir insan olsaydım. Keşke her şey farklı olsaydı.

Burası beni öldürmeyecek. Hayatta kalacağım.

Kırılmayacağım.

Curran bana gülümsüyor. Elini uzatıyor. Benim için geleceğini biliyorum.

Benim için gelecektir. Sadece çok geç olabilir.

- - -

GÜRÜLTÜ. Düşük ritmik ses, dev bir kalbin çarpması gibi.

Sesi gittikçe yükseliyor.

Gelmeye devam ediyor.

Yine halüsinasyon

görüyorum. Ağrı.

Sol elim ızgarayı kavriyor. Izgaranın diğer tarafında, onun yanında bir tuğla parçası var.

Bir tuğla parçası var.

Zihnim, kendini hayata döndürmeye çalışan paslı bir motor gibi yavaşça çalışmaya başladı.

Güm! Üstümüzdeki duvara bir şey çarptı.

Bir tuğla daha ızgaradan sekti.

Uzandım ve Ghastek'i sarstım. Bağlandığı yerde hareketsiz duruyordu. Onu zar zor hareket ettirebildim.

Thud!

"Ghastek," diye fısıldadım. "Ghastek . .

." Gözleri yavaşça açıldı.

Thud.

Izgaraya tuğla yağıyordu. Elektrik lambalarının loş ışığında kuyu dalgalanıyor, bulanıklaşıyordu ama yaklaşık yirmi metre yukarıdaki deliği gördüm. Bir gümbürtü daha. Daha fazla tuğla metale çarparak aşağıya düştü. Yukarıdan biri hareket etti.

deliğe girdi, sıçradı ve ızgaranın üzerine indi. Gri gözleri bana baktı.

Curran.

Lütfen gerçek olsun.

Bana baktı. Gözleri dehşete kapılmıştı. "Kate mi? Aman Tanrım."

Dudaklarım kıpırdadı. "Lütfen gerçek ol."

Sırt çantasından metal bir demir testeresi çıkardı ve ızgarayı kesmeye başladı. "Benimle kal, bebeğim."

Bu bir rüyaydı. Başka bir halüsinasyon. Ya da Hugh kafamı karıştırıyordu. Kendimi hazırladım. Uyanacaktım ve o ortadan kaybolacaktı.

Diğer ikisi ızgaranın üzerine düştü. Jim. Thomas, sıçan alfa.

Jim beni gördü ve küfretti.

"Çıkarın beni," diye fısıldadı Ghastek. "Lütfen."

"Seni orada bırakmalıyım, seni orospu çocuğu," diye hırladı Curran. "Kesin onu."

Jim başka bir testere çıkardı.

Bıçak üstümdeki parmaklıkları kesti. İleri geri. İleri geri.

Lütfen gerçekçi ol. Parmaklıkların arasından uzandım ve kesik eldivenli parmaklarına dokundum. Eli sıcaktı.

"Dayan bebeğim. Tuttum seni."

Delikten bir yaratık yuvarlanarak çıktı ve ızgaranın üzerine kondu. Tüysüz ve kaslıydı, sanki hiç dik yürümemiş gibi dört ayak üzerine çömelmişti. Kalın kıvrımlı pençeleri ayak parmaklarını taçlandırıyordu. Göğsü genişti, arka bacakları bir boksör köpeğinki gibi kaslıydı. Omurgasından bir kemik çıkıntısı uzanıyordu. Devasa çenesi açıldı ve parmak büyüklüğündeki dişleri havayı deldi. Derin ve parlak kırmızı gözleri açlıktan yanıyordu.

Bir vampir. Eski bir vampir, o kadar eski ki tüylerim diken diken oldu.

Curran arkasını döndü. Vampir sıçradı. Curran'ın sağ eli vampirin boğazına kapandı. Ceketini parçalayan pençelere aldırmadan döndü ve ölümsüzün

kafasını duvara çarptı. Vampirin kafatası tuğlalardan sekti. Curran dişlerini gösterdi ve yüzü vahşileşmiş bir halde kafasını tekrar tekrar duvara vurdu.

Kemikler çatladı. Hortlak kanı tuğlalara sıçradı. Curran kan emiciyi son bir kez daha tuğlaya çarptı ve çamaşır sıkarak gibi kafasını kopardı. Vampirin gövdesi bir tarafa, kafası diğer tarafa düştü.

"Gösteriş," diye fısıldadım.

"Bekle. Neredeyse bitti."

Izgarayı kavradı. Parmaklarının derisi griye döndü. -Gümüş onu yakıyordu. Curran gerildi. Bacakları baskının altında titriyordu. Son iki çubuk eğildi ve ızgaranın bir kısmını teneke kutunun kapağı gibi kenara itti. Dizlerinin üzerine çöktü ve bana doğru uzandı. Bağlarımdan kurtuldum.

Biri bacaklarımı kurşuna çevirmiş olmalı, çünkü beni bir çapa gibi aşağı çektiler. Battım. Su boynuma ve ağzıma kadar yükseldi. Kolumdan tuttu, beni ızgaradan yukarı, havaya doğru çekti ve bana sarıldı.

Curran gibi kokuyordu. Onun gibi hissediyordu. Yüzümü boynunun kıvrımına gömdüm. Teni çok sıcaktı, yakıyordu.

"Sakın ölme." Ceketini çıkararak yüzümü öptü. "Benim üzerimde ölme."

Ayakta duramadım. Ona tutunarak ızgaranın üstüne yığıldım.

Beni ceketine sardı, kollarını bana doladı ve zıpladı. Sonra dar bir koridordaydık. Beni koridora taşıdı.

"Seni seviyorum," dedim ona.

"Ben de seni seviyorum." Sesi çiğdi. "Hayatta kal, Kate."

"Ghastek . . ."

"Onu yakalayacaklar. Merak etmeyin. Benimle kal." "Nereye gideceğim ki?"

Beni kendine doğru çekti. "O pisliği öldüreceğim."

"Benimdir," dedim ona. "Kılıcımı kırdı."

"Kılıcın canı cehenneme. Seni neredeyse kaybediyordum." Bir kapıyı tekmeleyerek açtı ve beni beton zeminde yakılmış bir ateşin üzerine indirdi. "Andrea, giysiler! Çabuk ol."

Curran gömleğimi ikiye ayırdı. Pantolonum çıktı, biri sıırıslıklam olmuş giysilerimi çekip çıkarıyordu. Ateşin sıcaklığı etrafımda dönüyordu. Christopher saçları bembeyaz bir halde görüş alanıma girdi ve dudaklarıma bir termos uzattı. "İç, hanımefendi."

Yudumladım. Tavuk suyu. Tekrar içtim ve geri çekti. "O kadar hızlı değil. Hasta olacaksın."

Andrea bana "Dayan," dedi ve ayağıma çorap geçirdi. "Bir daha sakın böyle bir şey yapma, duydun mu beni?"

"Elbette," diye fısıldadım.

"Al." Robert, Curran'a bir gömlek uzattı.

"Hepinizin burada ne işi var?" Curran onu bana takarken fısıldadım.

"Seni kurtarmaya geldik." Christopher gülümsedi. "Beni bile. Buraya geri gelmek istemedim ama gelmek zorundaydım. Seni bir kafeste bırakamazdım."

Bana biraz daha et suyu verdi. Ben de içtim. Curran bana sarıldı.

Bir çeşit büyük odadaydık. Ortada bir ateş yanıyor, ofis mobilyalarının kalıntılarını yiyordu. Bir yığın bölme bir duvara yaslanmıştı. Tavanda pencereler vardı. Oda yan yatmış gibi görünüyordu. Bu hiç mantıklı değildi.

"Neredeyiz biz?" Fısıldadım.

"Bilmiyor musun?" Christopher'ın mavi gözleri büyüdü. "Mishmar'dayız."

Roland'ın kule hapishanesi. Ben sadece Voron'un bana anlattıklarını biliyordum. Omaha'nın iş merkezi yıkıldığında, babam yoksul şehrin enkazını satın almıştı. Yıkılan gökdelenlerin iki, üç, dört katlı devasa parçalarını almış, onları Iowa'da bir yerde uzak bir alana çekmiş ve sihirle bir arada tutulan ve bir duvarla çevrili devasa bir kuleye birbiri üzerine yığmıştı. Burası kısır bir yerdi, sürekli değişen bir labirentti, çıkışlar

Kendilerini mühürlediler ve duvarlar yeni şekiller aldı. Vahşi vampirler burada dolaşıyordu. Var olmaya hakları olmadığı için kimsenin adını bilmediği şeyler burada avlanıyordu. Mishmar'dan kaçış yoktu. Hiç kimse dışarı çıkamadı.

"Mishmar'a benim için mi geldin?"

Curran beni çocukmuşum gibi kucaklayarak kendine çekti. "Tabii ki yaptım."

Onu çok seviyordum. "Sen lanet bir aptalsın." Sesim boğuk çıkıyordu. "Bunu neden yaptın?"

"Çünkü seni seviyorum. Ona biraz daha et suyu ver. Kendine geliyor."

"Buradan gitmeliyiz," dedim. "Hugh rüyalarımnda beni kontrol ediyor."

Curran'ın gözleri altın sarısı oldu. "Bırak gelsin." "Bir vampir!" Andrea bağırdı.

Üstümüzdeki ve solumuzdaki pencere kırıldı. Cam ve tahta parçaları yere döküldü. Bir vampir odaya düştü, zihni önümde sıcak bir kıvılcım gibi parlıyordu. Dört ayak üzerine düştü, yaşlı, çelimsiz ve insanlık dışıydı. Sırtında keskin bir kemik çıkıntısı vardı. Bir başka eski vampir.

Vampir ileri atıldı ve sonra aniden durdu.

Ghastek yerdeki battaniyenin üzerinden, "Ben hâlâ ... bir Ölüler Efendisiyim," dedi. "Bilincimi kaybetmeden önce onu öldürün."

14

IGÖZLERİMİ AÇTIM. Birkaç kat giysiye sarılmış bir battaniyenin üzerinde yatıyordum.

Curran'ı göremiyordum. Bana saatlerdir sarılıyormuş gibi geliyordu. Her uyandığımda oradaydı, ama şimdi değil. Endişem arttı.

Tamam, kendime gelmem gerekiyordu. Buharlaşmayacaktı. O bir halüsinasyon değildi. O buradaydı. . . bir yerdeydi.

Üstümde küçük, nefret dolu büyü noktaları ileri geri hareket ediyordu. Vampirler. Bir, iki . . . Dokuz. Battaniyeleri geriye ittim. Oda çoğunlukla boştu. Christopher duvara yaslanmış uyukluyordu. Sol tarafımda Ghastek battaniyesinin üzerinde yatıyordu. Robert, alfa sıçanı, onun yanında oturuyordu. Curran ya da Jim yoktu. Andrea'yı da gördüğümü sandım ama bu doğru olamazdı. Andrea burada olamazdı. Hamileydi. Bebeği riske atmazdı.

Kahverengi gözlü bir kadın yanımda diz çöktü. Benim yaşlarımdaydı, koyu renk saçları, dolgun bir ağzı ve kahverengi bir teni vardı. Siyah bol bir abaya, yani İslami tarzda bir cübbe giymişti ve başının üzerinde de ona uygun bir başörtüsü, yani geniş bir eşarp vardı. Bana Arap gibi göründü. Onu daha önce Doolittle'ın çalışanları arasında görmüştüm.

"Kimsin sen?"

"Benim adım Nasrin." Nazikçe yüzüme dokundu, gözlerimi inceledi. "Seni iyileştirmek için buradayım."

"Curran nerede?"

"Barikatı kontrol ediyor," dedi Nasrin. "Jim ve diğerleri orada nöbet tutuyor. Nasıl hissediyorsun?"

Ne barikatı? "Oda artık bulanık değil."

Gülümsedi. "Bu iyi bir şey. Kısa bir büyü dalgası yaşadık ve senin üzerinde biraz çalıştım."

"Sanırım hatırlıyorum."

Bir ara bayılmıştım ama Curran beni her beş dakikada bir yemek için uyandırıyor. İlk başta et suyuydu ve bir ya da iki kez kusmuştum. Andrea'nın yüzümü temizlemem için bana ıslak bir bez verdiğini ve Nasrin'in bir şeyler mırıldanarak dudaklarıma bir matara tuttuğunu hayal meyal hatırlıyordum.

Her ne içtiysem kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıştı. Sonra bana Doolittle'ın hazırladığı ve özellikle aç kalma ihtimalimize karşı onlarla birlikte gönderdiği gizemli bir karışım verildi. İçinde ne olduğunu sordum ve Christopher bana çok ciddi bir şekilde "Yüzde kırk iki kurutulmuş yağsız süt, yüzde otuz iki yemeklik yağ ve yüzde yirmi beş bal" dedi. Diğer yüzde 1'i sormaya korkuyordum ve yememek için kendimi zor tutuyordum. Sonra sihirli bir dalga geldi ve biri üzerime ilahi okudu ve aniden açlıktan öldüm. İki litrelik kapları bitirmiştım ve midem daha fazlasını istiyordu ama bayılmıştım. Bu olay birden fazla kez olmuş gibi görünüyordu ama emin olamıyordum.

"Bana verdiğin şişede ne vardı?" diye sordum.

Gülümsedi. Doolittle'a hiç benzemiyordu ama onda da aynı rahatlatıcı güveni yansıtan bir şeyler vardı. "Zemzem suyu."

"Mekke'den gelen mübarek su mu?"

"Evet." Küçük bir gülümsemeyle başını salladı ve bir şişeyi dudaklarıma uzattı. "Şimdi iç."

Bir yudum aldım.

"İbrahim Peygamber, Hacer'i ve küçük oğlu İsmail'i Mekke'nin çorak topraklarına sürdüğünde, onları orada sadece bir çuval hurma ve bir deri torba suyla bıraktı." Nasrin alnıma dokundu. "Ateşin yok. Bu iyi bir şey. Bütün su bittiğinde, İsmail susadığı için ağladı ve Hacer su aramaya başladı. Dağlara tırmandı, vadilerde yürüdü ama toprak çoraktı. Baş dönmesi var mı?"

"Hayır."

"Bu da iyi. Sonunda Merve Dağı'nda Hacer bir ses duyduğunu sandı ve ona seslenerek yardım istedi. Melek Cibril yere indi, kanadıyla onu sıvazladı ve Zemzem pınarı fışkırdı. Suyu hem susuzluğu hem de açlığı giderir." Nesrin yine gülümsedi. "Ailem kutsal bir hac yolculuğuna çıktığında bir kısmını yanımızda eve getirdik. Benim büyülerim vücudun yiyecekleri daha hızlı metabolize etmesini sağlayarak kendini iyileştirmesini teşvik eder. Hiçbir yaranız yoktu, bu yüzden vücudunuz besinleri emerken, hepsi doğrudan gitmeleri gereken yere gitti ve su süreci daha da hızlandırdı. Böyle devam edersek yakında yürümeye başlarsın. Otuz altı saatlik tedavi için hiç de fena değil ve görünüşe göre yeniden beslenme sendromundan kaçınmış olabiliriz. Sihir olmadan gücünü geri kazanman birkaç hafta sürerdi."

Ghastek'e baktım.

"O daha yavaş iyileşiyor," dedi Nesrin. "Ama sen başlangıçta daha iyi durumdaydın ve ondan daha fazla rezervin vardı. Merak etme. Seni dövüşecek kiloya geri getireceğim.

Bu benim uzmanlık alanım. Ben Keep'in iyileştirme biriminin başındayım. Yetersiz beslenebileceğinden şüphelendik, bu yüzden Dr. Doolittle ve ben en etkili kişinin ben olacağıma karar verdik."

"Teşekkür ederim." "Bir şey değil."

Başımı kaldırmaya çalıştım. "Bir barikat olduğunu söylemiştin. Nerede?"

"Koridorun iki ucunda." Nasrin yukarı baktı.

"Üstümüzdeki kat vahşi vampirlerin istilasına uğramış. Ghastek bir ara onları saymaya çalıştı ve bir keresinde dört, iki saat sonra da altı tane olduğunu söyledi. Birkaçını öldürdük ama onlar çarpık. Burası vampirler için de sağlıklı değil."

Artık dokuz vampir vardı. Bizi bir şekilde hissedebiliyorlardı ve toplanmaya devam ediyorlardı. Ya onları yok etmeliydik ya da hareket etmeliydik.

"Birbirlerinden besleniyorlar," dedi Ghastek. Yüzünü

bana dönerek yan yattı. Gözleri içine çökmüştü.

yuvalarına. Kendisinin hayaleti gibi görünüyordu.

"Ölümsüzlerin böyle bir şey yaptığını hiç duymamıştım," dedim.

"Vakalar oldu," dedi. "Şiddetli açlık ya da kontrollü beslenmeyi içeriyor. Bunu daha önce laboratuvar ortamında yeniden üretebildim. Birçok değişken var" - esnedi- "birçok değişken var. Diğer ölümsüzlerle beslenen bir vampir morfolojik değişikliklere uğrar. Çok dikkatli yapılmalı, yoksa vampir ölebilir. Bazı ölümsüzler ..." Tekrar esnedi. "Zaman içinde sürekli olarak başka vampirlerle beslenmek Ne diyordum ben?"

Ben de konsantre olmakta zorlanıyordum. "Vampirlerin diğer vampirlerle beslenmesiyle ilgili bir şey."

Ghastek, "Bu onları bize daha yaşlı, daha güçlü hissettiriyor," dedi. "Gezginler bir ölümsüzün yaşını hissedebilir ve diğer ölümsüzlerle beslenmek bir vampiri daha yaşlı hissettirir."

Daha önce Vardiya öncesi yaşta olduklarını hissettiren vampirlerle tanışmıştım ve bunu asla atlatamamıştım. Bu imkânsız olmalıydı. Değişim'den önce büyü çok zayıftı, neredeyse hiç yoktu. Immortuus patojeni ilk yıkıcı büyü dalgasından sonrasına kadar ortaya çıkmamıştı. Artık biliyordum.

Gerçekten yaşlı değillerdi. Onlar yamyamdı. "Nasıl yaşlı? Onlarca yıl mı?"

"Evet." Ghastek esnedi. "Sadece aşırı güçlü bir örnek istemiyorsanız, bir vampiri zaman içinde diğer ölümsüzlerle beslemeye devam etmek uygun maliyetli değildir. Vampirlerin tedariki çok pahalı. Bu gerçekten bir israf." Tekrar esnedi. "Aslanınıza onları öldürmekten kaçınmasını söylemelisiniz.

Yamyam vampirler türlerinin zayıf olanlarını hedef alırlar ve ölümsüz kanına tepki verirler. Birini öldürürseniz bir sürü cesedin üzerine üşüşecektir."

Gözlerini kapattı.

"Mishmar'da kaç vampir var?" Robert sordu.

Ghastek gözlerini açtı. "Buraya sadece bir kez geldim, beş yıl önce. Altın Lejyon'a kabul edilmek için bir sınava girmem gerekti. Mishmar'a girmeli ve bir vampir çıkarmalısın. O zamanlar kendimi yüzlerce hissediyordum."

Yüzlerce. Gitmemiz gerekiyordu. Buradan ne kadar çabuk çıkarsak, hayatta kalma şansımız o kadar artardı. Ghastek ve ben bizi burada demirli tutuyorduk. Hızlı hareket etmem gerekiyordu.

Kabı almak için uzandım ve Doolittle'ın macunundan biraz daha yemeye başladım.

"Teşekkür ederim," dedi

Ghastek. "Ne için?"

"Beni hayatta tuttuğun için." Gözlerini kapattı ve uykuya daldı.

Curran kapıyı itti. Sarı saçları Kuzey Carolina'ya gitmeden önceki halinden daha uzun görünüyordu. Ağır kirli sakalları çenesini kaplıyordu. Ayrıca birkaç haftadır tıraş olmamıştı. Kıyafetlerine kan sıçramıştı, bazıları eski, bazıları yeniydi.

Yanımda yere indi. Kollarımı ona doladım ve onu öptüm. Dilime değen tadı büyüleyiciydi. O da beni öptü ve bana sarıldı. "Yemek yedin mi?"

"Ben yaptım. Tadı Hugh'un sunduğu ziyafetten çok daha iyi."

"Boynunu kıracağım," diye fısıldadı Curran, sesi o kadar büyük bir tehditle titreşiyordu ki neredeyse irkiliyordum. Curran'ın kollarındaki kaslar gerginlikten sertleşmişti. Muhtemelen kafasında Hugh'yu öldürmeyi canlandırıyordu. Bu noktada Hugh d'Ambray olmak istemezdim. Ben ve Curran arasında, uzun bir yaşam için prognozu iyi görünmüyordu.

"Ghastek buradaki vampirlerin birbirlerinden beslendiğini söylüyor. Eğer birini öldürürsen, sürü halinde gelirler. Barikat nasıl?" Ben sordum.

"Birkaç saat daha dayanır." Omzumu okşadı ve saçlarımı öptü. Ona yaslandım. Burada olduğunu bilmek bile çok iyi hissettiriyordu.

"Bir uyku daha çekebilirsin, sonra seni taşıyacağım," dedi.

"Bir yürüyüş yapabilirim."

"Bu iyi olurdu, ama olmazsa, sen varsın."

Kollarımı tekrar ona doladım. Söylemek istediğim şeyler vardı ama nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Yolun yarısını geçmişti.

Ülkeden ayrılmış, girilmesi imkânsız bir hapishaneye girmiş ve her şeye rağmen beni bulmuştu. Bu konuda ne hissettiğimi ona anlatacak kelime bulamıyorum.

"Seni seviyorum," dedim ona. İşte böyle. Güzel ve basit. "Beni bulacağını biliyordum."

Bana gülümsedi. "Aramaktan asla vazgeçmem."

Ve yapmazdı. Beni bulana kadar devam edecekti. Bundan hiç şüphem yoktu.

Ceketinin içine uzandı ve bana bir bez parçasına sarılı bir şey uzattı. Kumaşı açtım. Avcının diğer yarısı. Onu Hugh'nun gözüne soktuğumu hayal ettim. Ya bunu yapacaktım ya da ağlamaya başlayacaktım ve Mishmar'da ağlamayacaktım.

"Tamir edilebilir mi?" Curran sessizce sordu.

"Hayır." Daha önce de bir kez ucunu kırmıştım ve Slayer onu geri çıkarmıştı ama bu kırılma tam ortasından olmuştu. Kılıcımın işi bitmişti. Eski bir dost ölmüştü. Bunu düşünmek beni ürpertiyordu. Kılıcı okşadım. Sanki bir parçam kesilmiş gibiydi. Kendimi çıplak hissediyordum.

"Bir şekilde tamir etmeyi başarsam bile, bıçağın her zaman zayıf bir noktası olacaktı."

"Özür dilerim."

"Teşekkür ederim. Hugh beni kızdırdı ve ben de dikkatsiz davrandım." "Merak etme, ben de onu kızdırmayı planlıyorum." O

Pençeleri varken yaptığı gibi parmaklarını kıvırdı. "Bundan hoşlanmayacak."

Uzun bir süre sessizce oturduk.

"Diğer kılıcını getirdim," dedi.

"Çerkassi mi?"

Curran başıyla onayladı.

"Alabilir miyim?"

Uzandı ve sırt çantası yığınının içinden onu çıkardı. Hafif kavisli metal bıçağı kılıfından çıkardım ve parmaklarımı üzerinde gezdirdim. Aynı şey değildi.

Curran yemek kabını bana doğru itti. "Ye." "Beni yine mi besliyorsunuz, Kürklü Hazretleri?"

"Elbette," dedi. "Seni seviyorum."

İçim sıcacık olmuştu.

"Hugh'nun nasıl ışınlandığını buldum," dedim ısırıklar arasında. "Boynunda bir acil durum su şişesi taşıyor. Onu kırıyor ve su derisini ıslatıyor, bir güç sözcüğü söylüyor ve bu onu suyun kaynağına ışınıyor. Süreç başladığında, başlangıçtan bitişe kadar birkaç saniye boyunca ruhani oluyorsunuz. Sadece son çare olarak ışınlanır - eğer teknoloji geçiş sırasında vurursa yandı demektir."

"Bildığım iyi oldu."

"Gene'in daveti bir tuzak mıydı?"

Curran omuz silkti. "Bilmiyorum. Ama geri döndüğümüzde ona sormayı planlıyorum. O bizim Keep'teki misafirimiz." "Misafir" deyişi Gene için pek hayra alamet değildi.

"Ben gittikten sonra ne oldu?"

Curran devrilmiş bir sandalyeye yaslandı. "Hugh'yu tarlada kovaladım ama ben ona ulaşamadan ışınlandı. Atını aldım. İster misin?"

"Friesian'ı mı? Hayır, teşekkürler. Güzel görünüyor ama en iyi binek atları değiller. Sana dev bir eşeğe bindiğimi söylediler mi?"

Gözlerini kırptırdı. "Sen ne?"

"Dev bir siyah-beyaz eşek. On iki ayak boyunda ve huysuzdu. Onu Keep'in ahırında bıraktım. Onu bir ahırdan kiralamıştım, aradan geçen onca zaman yüzünden şimdi onu satın almamız gerekebilir. Adı Cuddles."

Bir dakika boyunca bununla mücadele etti. "Bazen açlığın garip yan etkileri oluyor..."

"Hayır, ben oradaydım," dedi Robert, gözleri hâlâ kapalıydı. "Cuddles'ı gördüm. Uzun kulaklı."

Curran'ın gözleri büyüdü.

"Eğer buradan çıkarsak, o bende kalsın istiyorum," dedim ona.

"Eğer bu yemeği yemeyi bitirirsen, sana dev bir eşek sürüsü getireceğim."

Robert, "Bu şimdiye kadar duyduğum en garip rüşvet," dedi.

"Sürü istemiyorum. Sadece bir tane istiyorum." Doolittle'in ezmesinden biraz daha yedim. "Hugh'un sürüsünü ne yapacaksın?"

Friesian mı?"

"Bilmiyorum. Belki de bende kalabilir. Tasmalı bir köpek gibi dolaştırırım."

Güldüm. "Atlardan nefret ediyorsun."

"Hayır," dedi Curran. "Onlara güvenmiyorum. Arada bir fark var."

"Peki ben yok olduktan sonra başka ne oldu?"

"O zaman bir sorunum vardı," dedi. "Sen gitmiştin, Hugh ortadan kaybolmuştu ve Ghastek de yok olmuştu. İnsanlar çılglık çılgılığa bağırıyor ve bir ileri bir geri koşuyorlardı. Jim bana Brandon'dan ve onun su numarasından bahsetti. Daha fazla bilgiye ihtiyacım vardı ve Brandon'ın içinde onu bunu yapacak kadar aptal yapan şeyin ne olduğunu bilmek istiyordum, bu yüzden Jennifer izlerken Brandon'ın karnını açtım ve bağırsaklarını dışarı çıkardım. Ona, bir santim bile kıpırdarsa, Brandon'a yaptıklarımı medeni ve nazik gösterecek şeyler yapacağımı söyledim."

Kontrolünü kaybetti. Curran'ın kendini bıraktığı zamanları bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar çok sayabilirdim ve bunlar hafızama kazınmıştı. Her zaman kontrolün kendisinde olmasıyla övünürdüm. Sonunda ben yaptım. Canavar Lordu'nu çılgına çevirmiştım. Ya benim için gerçekten korkmuş ya da kızmış olmalıydı, ya da her ikisi de. Nasıl hissettiğini çok iyi biliyordum. Kükreyemezdim ama eğer o sahadan ışınlansaydı, tüm sürünün altına işemesini sağlardım.

"Jennifer taşındı mı?" Ben sordum.

"Hayır. O çılglık atarken sessizce orada durdum. Brandon bana yapıcı bir şey söylemedi. Jennifer'ın o şişeyle toplantınıza girdiğini hatırlayan Barabas'tı."

"Yapamadı," dedim ona. "Sanırım toplantıya bunu planlayarak gitti ama son anda vazgeçti."

"Brandon yardım etmediği için ondan kalanları Mahon'a verdim ve Jennifer'a sıranın onda olduğunu söyledim. Buna cesaret edemeyeceğimi söyledi. Yapacağıma dair onu temin ettim. Onu boğazından yakaladım ve biraz salladım. Kükremiş olabilirim."

Robert iç çekti. "Yarı formdaydı. Mors dişi büyüklüğünde pençeleri vardı ve Brandon'ın kanıyla ıslanmışlardı. Tüyleri diken diken olmuştu, ağzı bu kadar büyüktü" - Robert ellerini iki ayak kadar birbirinden ayırdı - "fazladan bir çift diş çıkarmıştı ve gözleri alev alev yanıyordu. O kadar yüksek sesle kükrüyordu ki Keep'in pencereleri titriyordu ve konuştuğunda sesi cehennemden gelen bir şeytan gibi çıkıyordu. Ona her şeyi anlatabilirdim."

Parmaklarımı sakallı yanağında nazikçe gezdirdim. "Kontrolünüzü kaybettiniz mi, Kürklü Hazretleri?"

"Hayır," dedi Curran. "Kontrol tamamen bendeydi."

Odanın diğer ucundaki Robert başını salladı. "Jennifer'i sorguladığı süre boyunca yerden bir ayak yukarıda tutuyordu."

"Kurt alfayı sen mi boğdun?" Bunu hak etmediğinden değil.

Curran yüzünü buruşturdu. "Tabii ki hayır. Bilgiye ihtiyacım vardı. Onun yüzünü ağzıma aldıktan sonra, bilmek istediklerimi bana söylemesinin onun yararına olacağı konusunda anlaştık. Sonra kapılar açıldı ve her türlü ilginç şey ortaya döküldü. Beş ay önce, Daniel öldükten hemen sonra ona yaklaştılar. Bir adam onunla bir restoranda buluşmuş ve Ice Fury'den olduğunu ve içeriden bilgi istediklerini söylemişti. İlk başta onlara defolup gitmelerini söyledi ama sonra paranoya başladı. Avrupa'ya gittiğimizde ona her derde deva bir ilaç önerdiler. O da kabul etti."

Hamileydi, yalnızdı ve korkuyordu. Bebeği aynı zamanda Daniel'ın da bebeğiydi ve çocuğunun lup olmasını engellemek için her şeyi yapardı. Ama sürüdeki herkese ihanet etmek . . .

"Onlara bizim hakkımızda bilgi vermeye başladı," diye devam etti Curran. "Karşılığında ona her derde deva ve başka iyilikler sağladılar. Foster ve Kara'nın iş yerinin yandığı zamanı hatırlıyor musun?"

Foster ve Kara Hudson bir süre Jennifer'ın betaları olarak hizmet ettiler. Onlara Daniel'den miras kalmıştı. Yanıp kül olana kadar küçük bir tekstil fabrikası ve giyim mağazaları vardı.

"Hadi her derde deva bulalım" gezimize gitmiştik.

"Kundakçılık mı? Kendi betalarına karşı mı?"

Curran başını salladı. "Bir süre Foster Jennifer'a meydan okuyabilir gibi göründü ama yangından sonra Sürü'den borç aldı ve hem o hem de Kara yeniden inşa ya odaklanmak için beta pozisyonundan çekildi. Jim kötü kokular geldiğini düşünmüş ve kontrol etmiş ama o sırada ne Jennifer ne de Kurt Klanı'ndan başka kimse yangının yakınında değilmiş."

Vay canına. Bu kadar alçalacağını düşünmemiştim. Kate Daniels, harika bir karakter yargıcı. Değil.

"Sonra Desandra ile geri döndük, o beta yerini aldı ve Jennifer onu göndermelerini talep edene kadar işler daha da kötüye gitti. Conclave'den önce Jennifer'a şişe verildi ve ya sabah onu senin üzerine atacağı ve Desandra'nın icabına bakılacağı ya da ihanetinin kanıtlarının Sürü'ye sunulacağı söylendi."

"Dediğimizi yaparsan istediğin her şeye sahip olabilirsin, yoksa sahip olduğun her şeyi elinden alırsın?"

"Evet. Söylediğine göre o yapamamış, Brandon da onun yerine yapmış. Ona sormamış. O gönüllü olmuş." Curran yüzünü buruşturdu.

Robert omuz silkti. "Bize tamamen ihanet etmemesi, hala biraz vicdanı olduğu için mi onun şerefine, yoksa bunu yapması için başka birini manipüle ettiği için mi korkaklığının nihai işareti olduğuna karar veremiyorum."

"Umurumda değil," dedi Curran.

"Sonra ne oldu?" Ben sordum.

"Daha sonra Jennifer'ı aşağı indirdim ve Desandra'ya kurtlara liderlik etmek istiyorsa şimdi iyi bir zaman olduğunu söyledim. Hakkını yemeyelim, işi uzatmadı. Jennifer iyi bir mücadele verdi ama sonuçta hızlı bir ölüm oldu."

Jennifer'dan nefret etmeliydim. Eğer bir şekilde ortaya çıkmaktan kurtulmuş olsaydı, döndüğümde onu öldürürdüm, onu sevmediğim için değil, bir hain ve sorumluluk sahibi olduğu için. Kızgın olmalıyım ama Hugh'un tekelindeydi.

Son zamanlardaki tüm öfkeme rağmen. Jennifer için hissettiğim tek şey üzüntü. İki yıl önce onun için her şey harikaydı. Onu seven bir kocası ve onu tatmin eden bir işi vardı. Çocuk sahibi olmayı planlıyorlardı. Hayatı çok şey vaat ediyordu. Bunun yerine her şey ters gitti ve bir trajediyle sonuçlandı.

"Bebeğe ne olacak?" diye sordum.

"Winona onu aldı," dedi Curran.

Jennifer'ın kız kardeşlerinden biri. Beş tane vardı. "Bir soruna yol açacaklar mı?"

"Umurumda bile değil," dedi Curran. "Eğer sorun çıkarmaya karar verirlerse, sorun olmaktan çıkana kadar onları itlaf ederim."

Tamam o zaman. "Beni nasıl buldun?" Curran, "Önce Nick'i buldum," dedi.

Aman Tanrım. "Lütfen bana Haçlı'nın da içinde aptalca bir şey olup olmadığını görmek için midelerini açtığını söyleme."

"Gerek yoktu. Bana nerede olduğunu söyledi." Curran elini kirli ofise doğru salladı. "Bu Hugh'un yedek planıydı. Eğer istediğini elde edemezse, Mishmar'a gidecektiniz. Kaleye geri döndüm ve benimle gelecek gönüllüler istedim. Hızlı hareket etmeliydik. Christopher elinde saçınla geldi ve onunla seni takip edebileceğini söyledi."

"Jim'i getirmişsin." Gülümsedim.

Curran gözlerini devirdi. "Bunu planlamıyordum. Sonra Jim ve ben yarım saat boyunca birbirimize hırladık ve Raphael ve Mahon bu sefer geride kalabileceklerine karar verdiler. Jim ve Christopher yanımdaydı. Derek gelmek istedi ama yüzde yüz iyi değildi, bu yüzden onu götürmedim.

Robert ve Thomas gönüllü oldular. Andrea da."

Seni lanet olası aptal. Gelmemeliydi. Dışarı çıktığımızda ona gününü gösterecektim. Robert'a baktım. "Neden?"

İç çekti. "Çünkü anlıyorum. Eğer eşim gitmiş olsaydı, onu bulurdum. Ne pahasına olursa olsun. O da benim için aynısını yapardı. Birimiz nereye giderse, diğeri de onu takip eder."

"Teşekkür ederim,"
dedim. "Bir şey
değil."

"İkisi bize yetiyordu ama bir büyücüye ihtiyacımız vardı. Doolittle gelemeydi ama gönüllü istedi." Curran Nasrin'e başıyla onay verdi.

Medmage omuz silkti. "Bana ihtiyaç duyulan yere giderim." "O halde, bana ihtiyaç duyulduğundan emin olmak için

Biz yokken sürü dağılmadı. Konsey çok kızdı. Ertesi sabaha kadar yola çıkmadık."

Bunu söyleme şekli Konsey için iyiye işaret değildi. "Senin gitmeni istemediler."

Curran, "Birisi heyecanlandı ve Sürü'nün çıkarlarına uygun olmadığı için gidemeyeceğimi söyledi," dedi.

Düşündüm. Sürüye ne kadar iyi hizmet edersem edeyim, hayatım Curran'ı ya da diğer alfaları riske atmaya değmezdi. Acıtmalıydı ama artık alışmıştım.

"Paniğe kapılmışlardı," dedi Robert.

"Sen ne yaptın?" Curran'a sordum.

Omuz silkti. "Onlara her şeye karar verenin ben olduğumu hatırlattım."

"Buraya gelmemiz iki gün sürdü," dedi Robert.

"Buradan geri dönen ve St. Louis civarında başlayan çok hızlı bir ley hattı var ama kuzeybatıya giden neredeyse hiçbir şey yok."

"Yollar berbat," dedi Curran. "İlk etapta Mishmar'ın nerede olduğunu tam olarak bilmiyorduk ve nihayet buraya vardığımızda içeri girmenin bir yolunu bulmak bir gün daha sürdü. Ama asıl sorun teknoloji sırasında hareket edemememizdi.

Christopher saçınızı bir solüsyona batırdı ve onu pusula olarak kullandık, ama sadece sihir devam ederken işe yaradı. Zamanın yarısında ellerimin üzerine oturup beklemek zorunda kaldım. Günlerdir bu lanet yerde dolaşıp duruyoruz."

Zavallı Christopher. Seni dünyanın sonuna kadar takip edeceğim, ama oraya değil. Oraya bir daha gidemem. Ama o gitti. Mishmar'a benim için geldi. Eğer buradan canlı çıkarsak, ona borcumu ödemenin bir yolunu bulacağım.

"Christopher sana testereleri getirmeni söyledi mi?"
Curran başını salladı. "Hapishane hücreleri olduğunu söyledi ..."
Curran başını kaldırdı. Robert kapıya doğru döndü.
Koridorun aşağısında bir yerden ritmik bir silah sesi geliyordu. Bire on, Andrea'ydı.
Thomas kafasını kapı aralığından içeri uzattı. "Gitmemiz gerek."

- - -

Dar koridorda koşuyorduk. Aslında tam olarak koşmuyordum. Kendimi ileriye doğru sürüklüyordum.

Curran bana doğru eğildi. "Bu konuda sert mi davranacaksın?"

"Ne düşünüyorsun?" Ghastek yürüyemediği ve Jim de onu taşımaya karar verdiği için zaten bir kişi eksilmiştik. Beni de taşıtarak Curran'ın elini kolunu bağlamak istemedim.

"Yaptım diyorsan, yapmışsındır. Ama düşersen, seni kaldırırım."

"Anlaştık."

Düşmek şimdi o kadar da kötü bir fikir gibi görünmüyordu.

Dar koridor devam ediyordu, sade kahverengi duvarları kirli, kırık dökük mobilyalarla dolu ofislere açılan kapılarla noktalanıyordu. İki kurtadam önden gidiyordu, ikisi de yarı formdaydı, zayıf, tüylü ve hızlıydılar. Nasrin onları takip etti, sonra Curran ve ben, Ghastek ile Jim ve Christopher ile Andrea arkadan geldiler. Arkamızda, vampirler Mishmar'a doğru hızla ilerliyorlardı. Zihinlerini hissedebiliyordum. Şu anda yirmiye yakındılar, altısı tam arkamızda, geri kalanı da üstümüzde ve yanlarımızdaydı. Sanki duvarların içinden geçiyorlarmış gibi hissediyordum.

İki kurtçuğun en büyüğü olan Thomas keskin bir dönüş yaptı. Yerdeki sivri bir delikten atladığını görmek için tam zamanında takip ettim. Peşinden koştum ve delikten içeri baktım. Dokuz metrelik bir düşüş. Tabii, neden olmasın. İçine tırmandım

Delik. Ow. Tökezledim. Tamam, bu iyi bir fikir değildi. Curran peşimden aşağı düştü.

"Anladın mı bebeğim?" diye sordu sessizce. "Çocuk oyuncağı."

Nasrin birkaç metre sağdaki başka bir delikten atlamaya başlamıştı bile. Yüksekliği kontrol ettim. Bu kez yirmi beş metre kadar ve benimle Curran'ın aynı anda geçemeyeceği kadar dardı. "Bu yardımı ben alacağım."

Curran atladı ve aşağıya indi. "Git."

Delğin içine düştüm. Beni yakaladı ve yere indirdi. "İyi misin?"

"Güzel."

"Necro delikte," diye seslendi Jim yukarıdan. Ghastek'in tavandan düştüğünü görmek için tam zamanında yukarı baktım. Curran onu yakaladı.

Ghastek, "Bu çok saçma," dedi.

Jim aşağı atladı. Curran Ghastek'i teslim etti ve yola koyulduk. Şu anda içinde bulunduğumuz oda genişti ve yüzlerce metre boyunca uzanıyordu. Bir otel lobisini andırıyordu: doğal taştan uzun gri sütunlar, dokulu tavan, parlak siyah cilalı basamaklar, felaketten bir şekilde kurtulmuş tozlu, özenli avizeler ...

Büyü, yapışkan görünmez bir dalga gibi üzerimizden geçti. Siyah saplar yerden spiral şeklinde çıktı.

Curran ve ben aynı anda hareket ettik. Kollarına atladığım gibi beni kucakladı ve sonra cehennemden fırlamış bir yarasa gibi odanın diğer ucuna koştu. Sihirli bir dalga vurduğunda ve yerden garip bir şey fırladığında, ne olduğunu öğrenmek için beklemezsiniz. O şey her neyse, onunla aranızda biraz mesafe koyarsınız.

Arkamızda Andrea havladı. "Koş, Christopher!"

Etrafımızdaki saplar yarıldı, dalları üçgen yapraklar halinde genişledi.

Curran odanın öbür ucuna uçtu. Önümüzde, yukarı doğru çıkan geniş bir taş merdivenin bulunduğu bir duvar belirdi. Basamaklar çiçeksizdi. Nasrin zaten oradaydı, el sallıyordu.

Saplarından şişman siyah soğanlar filizlendi.

Ölümsüz büyü zihnime bulaştı. Curran'ın omzunun üzerinden geriye baktım. Andrea, Christopher'ın kolunu ölümcül bir şekilde kavramış ve onu yere doğru çekiyordu. Arkalarında tavandaki delikten bir vampir düştü ve peşimize takıldı.

Curran sıçradı ve merdivenlere indi. Jim, Ghastek'le birlikte sadece bir adım gerideydi.

Çiçekler açıldığında, sanki biri birkaç çarkifeleğin saçaklarını alıp aynı sap üzerinde bir araya getirmiş gibi, soluk mor renkte parlayan ince ipliklerden oluşan yoğun bir taç ortaya çıktı.

Andrea merdivenlere ulaştı, Christopher'ı birkaç basamak yukarı sürükledi ve bıraktı. Yere yığıldı.

Vampir çiçeklerin arasında sessiz ve hızlı bir şekilde süzüldü.

"Onu öldürme," diye mırıldandı Ghastek. "Bir araca ihtiyacım var."

Çiçekler titredi. Yapraklarından krem rengi, parıldayan bir sis yükseldi. Vampir tökezledi, tam bir sessizlik içinde geri çekildi ve yere yığıldı.

"Lanet olsun," diye yemin etti Ghastek.

Saplar hışırdadı. Siyah tüylü kökler kan emicinin bedenine doğru uzanıyordu.

"Çok güzel," diye fısıldadı Christopher. "Mortem germinabit."

"Hadi, Christopher. Gitmemiz gerek." Andrea onu ayağa kaldırdı ve merdivenleri tırmandık.

Jim, "Kendi koku izimizi takip ettiğimizi biliyorum ama bunların hiçbirini hatırlamıyorum," dedi.

"Çünkü biz bu yoldan gelmedik," dedi Robert. "Ama bu tarafta tırmandığımız iki deliği hatırlıyorum.

"dedi Andrea. "Kokumuzu aldım. Bu lobi ya da her neyse burada olmamalıydı. Burası bir koridor olmalıydı. Odanın hareket ettiğini mi söylüyorsun?"

Thomas, "Bilmiyoruz," dedi.

Merdivenler başka bir kapıda son buluyordu. Robert kapıyı yavaşça açtı. Önümüzde uzun kırmızı halı ve kapılardaki numaralarla tamamlanmış tipik bir otel koridoru uzanıyordu.

"Yani nereye gittiğimiz hakkında hiçbir fikrimiz yok mu?"
Nasrin sordu. "Aşağı iniyoruz," dedi Curran ona. "Eğer bu
yer
kendi yerçekimini geliştirir, yön o kadar da zor olmamalı."
Bu konuda bahse girmezdim.

- - -

DÖRT KAT SONRA Mishmar'ın bir otelden kaldırılan bölümü
sona erdi. Merdivenlerden çıktık, duvardaki bir boşluktan
geçtik ve birden halı kaplı otel koridoru gitti, yerini parke
zeminler ve modern bir apartman dairesinin açık planı aldı.
Duvarlar bej renginden, atardamar kanının rengi gibi
zengin, cilalı parlak kırmızıya dönüştü. Koyu gri mobilyalar
olduğu gibi duruyordu, kanepeler ve sandalyeler sanki bir
partinin başlamasını bekliyormuş gibi dizilmişti. Tencereler
bile hâlâ ocağın üzerindeki fırıncı rafında asılı duruyordu.
Babam bunu nasıl başarmıştı? Bir insan nasıl olur da bir
binadan bir parça koparır ve mobilyalar kaymadan diğer
binaların üzerine yerleştirir? Belki de Mishmar'ın bir
parçası olduktan sonra birileri hepsini tekrar bir araya
getirmiştir?

Bir binanın birkaç katını ayırmak ve içindekilere zarar
vermeden yüzlerce metre havaya kaldırmak için gereken
muazzam gücü düşünmemeye çalıştım. Aklımı başımdan
aldı.

Parkenin üzerinde parmak uçlarımızda yürüdük.
Duvarlarda modern sanat eserleri asılıydı, stratejik olarak
yerleştirilmiş kırmızı ve beyaz çizgilerden oluşan bir
koleksiyon. Yarısı erkek gömlekleriyle dolu açık bir bavul,
kapının olması gereken yerde, zeminin ortasında
duruyordu. Uzun kahverengi bir çizgi cilalı ahşap boyunca
kayıp kapıya doğru uzanıyordu. Kurumuş kan.

Kurt fareler ilerideki koridoru kontrol ederek ilerledi.

"Temiz," diye seslendi Thomas.

"Tam olarak değil," diye mırıldandı Ghastek.

Onları ben de hissettim, arkamızda, üstümüzde,
sağımızda ...

Şimdi yirmiden fazla. Vampir sürüsü büyümeye devam etti,

Karlı bir tepeden aşağı yuvarlanan bir kartopu gibi. Bunlar yeni vampirler miydi yoksa geride bıraktıklarımız bir şekilde ölümcül çiçeklerin etrafından dolaşmanın bir yolunu mu bulmuşlardı bilmiyordum. Umurumda bile değildi. Sadece Mishmar'dan gitmek istiyordum.

Koridora doğru ilerledik. Yorgunluk beni yavaşlatıyordu ve sanki bacaklarıma bir çapa bağlanmış gibi her adımda kendimi ileriye doğru sürüklüyordum. Uzanmak istiyordum ama kestirmek gibi bir seçeneğim yoktu.

"Şu anda bir asansör boşluğu iyi olurdu," dedi Jim.

Curran ona "Hayal kurmaya devam et," dedi.

Koridorun zemininde geniş bir boşluk vardı. Robert dört ayak üzerine düştü ve kafasını boşluğa soktu, o kadar eğildi ki vücudunun yarısı kayboldu. Her halükârda devrilmesi gerekirdi. "Hareket eden bir şey görmüyorum."

"Hiç ölümsüz var mı?" Curran Ghastek'e sordu.

Ölülerin Efendisi ona baktı. "Bir yön seç, sana kaç tane olduğunu söyleyeceğim."

"Vampirlerin olmadığı bir yön var mı?" Andrea sordu.

"Hayır."

Curran bana baktı.

"Aşağı da en iyisi," dedim ve kılıcımı çıkardım. Slayer gibi hissetmiyordum, muhtemelen Slayer olmadığı için. Avcı, Curran'ın çantasında kırık bir şekilde yatıyordu.

"Aşağıya."

İki kurtçuk boşluğa düştü ve Curran da onu takip etti. Peşinden atladım, o da benimle buluşmak için sıçradı, beni havada yakaladı ve yumuşak ayaklarının üzerine indi.

"Havalı," dedim ona, odanın bir ucunu tararken ben de diğer ucuna baktım. Bu kat, sıra sıra dizilmiş eliptik bisikletler ve koşu bantlarıyla dolu üst düzey bir spor salonuna benziyordu.

"Etkilemeye çalışıyorum, bebeğim." Curran beni ayağa kaldırdı, Ghastek'i yakaladı ve onu hiç de nazik olmayan bir şekilde Jim'e teslim etti. Hareket etmeye başladık. Makineler solda tek sıra halinde duruyordu ve aralarında bir yol olan iki sıra daha vardı

sağa doğru. Üstlerinde, artık donuk ve tozlu olan düz ekranlar, döner yuvalarında teknoloji çağının geçişinin yasını tutuyordu.

Ölümsüz büyüünün çoklu noktaları değişerek bize doğru aktı.

"Geliyor," dedi Ghastek. "Hızlı hareket ediyorlar. Muhtemelen bu kata bir giriş noktası buldular."

Geri çekildik.

Cılız, iskelet gibi bir şekil tavana yakın duvardaki bir çatlaktan içeri sızdı ve orada oturdu, kocaman pençelerle duvara tutturulmuştu, iki kırmızı gözü yanan kömür gibiydi.

"Yukarıda ve sağda," diye mırıldandım. "Onu görüyorum," diye cevap verdi Curran.

Başka bir ölümsüz boşluktan dışarı fırladı ve ilkinin yanına süründü. Bu açıkça daha yaşlıydı. Omurgası boyunca uzanan kemik çıkıntıları en az on santim yükselmışti ve çenesi bir ayı kapanına benziyordu. Karşımızda üçüncü bir vampir diğer duvardaki karanlık bir çatlaktan sürünerek çıktı. Bu da yaşlı gibiydi. Yüzünde uzun, yırtık bir yara izi vardı ve göğsünden aşağı inerek görebildiğim noktayı geçiyordu. Yamyam bir vampir. İki kelime yan yana bile gelmiyordu. Sırada ne var, zombi korsan Viking hayaletler mi?

Gözümün ucuyla koşu bantlarının arkasına doğru koşan bir şekil belirdi. Bir diğeri köşede hareket etti. Altı vampir odaya girmişti ve bizi takip ediyorlardı. Bu hiç hoş olmayacaktı.

"Çok sayıda vampir var," diye bildirdi Christopher. "Şşşt," dedim ona. "Yürümeye devam et."

Vampirler kaçan avlara tepki verirler, bu yüzden biz kaçmadık. Sessizce ve istikrarlı bir şekilde odanın arkasına doğru ilerledik.

Sağ duvardaki kadim vampir yere yığıldı. Arkamızda bir zombi koşu bandının üzerine sıçradı ve mutasyona uğramış tüysüz bir kedi gibi oraya tünedi. Makinelerdeki boşluklardan daha fazla ölümsüz göz bize dik dik bakıyordu.

İyi değil.

İleride bir şey çınladı. O tarafa baktım. Thomas kocaman metal bir kapı bulmuştu.

"Kilitli," diye seslendi sessizce.

Güzel. Onu dövmek kesinlikle vampirleri kışkırtacaktır.

Ölümsüzler bize doğru ilerledi; ikisi yerde, ikisi duvarda, biri de koşu bantlarının tepesindeydi. Kendimi hazırladım. Onları öldürmem gerekiyorsa, öyle olsun.

Andrea yayını kaldırdı.

Öndeki ölümsüz sıçradı. Yara izli kadim kan emici spor salonunu boydan boya geçti ve ilk vampirin bağırsaklarını sıçrayışının ortasında deşti. Hortlak kanı yere döküldü ve Yara İzi rakibinin vampir omurgasından bir parça kopardı. Yaralı kan emici bir taş gibi yere düştü. Yara sıçradı, bir tirbuşon gibi döndü, pençeleri ardına kadar açıldı ve diğer iki vampiri doğrayarak etlerini kemiğe kadar oydu. Kalpleri şişmiş, süngerimsi kuru ciğerlerden oluşan iki yığın yere düştü.

Ağzımı kapattım.

Kalan üç vampir, ikisi yaşlı ve biri omurga çıkıntısı yeni gelişmeye başlayan, bize doğru tırıs tırıs geliyor, birbirlerinin yollarını kesiyor, başlarını eğiyorlardı.

Döndüm. Ghastek kendi ayakları üzerinde duruyordu, yüzü solgun, gözleri kararlıydı. Genç vampir iki büklüm oldu ve Ölülerin Efendisi'ni kucağına aldı. İki kadim yere tünemişti; Scar solda, diğeri ise tamamen beyaz görünecek kadar solgun, iri vampir sağda, mükemmel bir uyum içinde hareket ediyorlardı.

"Kapıyı kırmak isteyebilirsin," dedi Ghastek, üçü vampirlerin biri de kendisinin olmak üzere dört ağızdan, hatırladığım o tanıdık kuru sesiyle. "Yaşayan ölülerin geri kalanı kanlarının kokusunu alacaktır. Fazla zamanımız yok."

TSpor salonunun kapısı yarı yıkık bir restorana açılıyordu. Ardından vampirlerin olduğu bir odaya geçtik ve Ghastek yeni ölümsüzünü kullanırken ben de yedek kılıcımı kullandım. Hâlâ Avcı değildi ama beni odanın bir ucundan diğerine götürmeye yetecek kadar iyiydi. Kapıyı kapattık ve başka bir koridordan bir merdivene doğru koşmaya başladık. Aşağı indik.

Kirli odalar, kırık dökük sandalyeler, hiçbir anlam ifade etmeyen zeminler, bir an lüks bir bina, bir an harabe, sonra bir hastane... Bazen buz gibi soğuk, bazen bunaltıcı sıcak. Bir odada kocaman yılanların süründüğü çürümüş cesetler yığını vardı. Bir diğerinde hayali bir zemin vardı. Zemin oradaydı, onu görebiliyorduk ama Thomas üzerine bastığında tamamen içine girdi. Robert onu yakaladı ve dışarı çekti ama fare alfa zeminin altında ne olduğunu görmeden önce değil. Ne olduğunu söylemedi. Sadece yarı sıçan, yarı insan yüzünde vahşi bir ifade vardı, geri çekildi ve geldiğimiz yöne doğru kaçtı. Ona yetişmemiz on dakika sürdü.

Bir noktada binanın yan tarafındaki bir deliğe ulaştık ve teker teker kafalarımızı dışarı çıkardık. Soğuk ve temiz havayı solumak cennetten gelen bir kudret helvası gibiydi. Yerden yüksekteydik. Gökyüzünün bir parçasını, uzaktaki bir kar tarlasını gördüm ve sonra sürungen görünümlü dev bir kuş aşağı süzüldü ve pençeleriyle yüzümü tırmalamaya çalıştı. Teşekkürler, Roland. Çok makbule geçti.

Curran birkaç dakika boyunca duvara vurarak bizi kurtarmaya çalıştı. Duvar dayanıyordu, ama kurtulmayı başarsak bile

ve aşığı inmeye başlarsak, kuşlar bizi koparır.

Bir süre o deliğin etrafında kümelandik, ayrılmak istemedik ama sonunda hareket etmek zorunda kaldık. Aşığı ve aşığı, eşlik eden daha fazla başıboş vampir toplayarak. Artık her yerdeydiler, pis büyü kıvılcımlarından oluşan bir takımyıldızı bizimle birlikte hareket ediyor, her zaman mesafeyi kapatmaya çalışıyorlardı.

Bir kapıyı daha açarken Andrea, "Belki de bu cehennem çukurunun sonu yoktur," diye homurdandı.

"Hayır." Christopher kapıdan içeri girerken ona gülümsedi. "Biter. Sonludur. . ." Durdu.

Bir hapishane bloğunda duruyorduk. Önümüzde iki sıra hücre ileriye doğru uzanıyordu ve uzakta tanıdık dairesel bir açıklığın bir bölümünü gördüm. Bu düzeni Casino'nun altında da görmüştüm. Hücre sıraları, bir tekerleğin parmaklıkları gibi merkezi daireden yayılıyordu, ancak Kumarhane'nin hücrelerinde vampirler tutuluyordu. Bu hücrelerde cesetler vardı.

"Hayır," diye fısıldadı Christopher. Bacakları altında ezildi. Yere düştü ve kapüşonunu yüzüne doğru çekerek ince bedenini küçük bir top haline getirdi. "Hayır, hayır, hayır..."

Hücreleri cesetler dolduruyordu. Bazıları iskelet halindeydi, eskiden etli olan parmaklarıyla parmaklıklara tutunuyorlardı. Diğerleri daha tazeydi, çürüyen kasları hâlâ kemiklerine yapışıyordu. Birkaçı insan gibi görünmüyordu. Bu hücrelerden biri Christopher'a ait olmalıydı. Burada, bir kafesin içinde oturmuş, yavaş yavaş ölüyor ve etrafındaki ölülerin parçalanmasını izliyordu.

"Ne kadar korkunç..." Nasrin fısıldadı.

Christopher'ın yanında diz çöktüm ve kollarımı ona doladım. "Hayır..." diye inledi.

Nasrin yanıma çömeldi, sesi sakinleştiriciydi. "Her şey yoluna girecek, Christopher."

"Kalmıyoruz," dedim ona. "Bir kafeste değilsiniz. Özgürsünüz."

İleri geri sallanmaya çalıştı. Beni duyamadı bile.

Arkamızda, vampir sürüsü duvarların arasında bir yerde kabarmış, kopmaya ve bizi tamamen gömmeye hazır bir çığ gibi duruyordu.

"Oyalanamayız," dedi Ghastek vampirin kollarında kıpırdanarak. Diğer iki kan emici durdu.

"Hayır..." Christopher mırıldandı.

"Şşşt," dedim ona. "Bana bak. Gözlerime bak."

Büyülü savunmamın biraz kaymasına izin verdim. Gücüm Christopher'ın etrafında kıvrıldı. Başını kaldırdı ve bana baktı. "Hanımefendi . . ."

"Başına kötü bir şey gelmesine izin vermeyeceğim." Tutamayacağım sözler vermekte gittikçe ustalaşıyordum. "Burada bir kafese tıkılıp kalmana izin vermeyeceğim. Gel hadi."

Onu ayağa kaldırdım.

Curran Nesrin'e baktı. "Gerekirse onu taşı. Gitmemiz gerek."

Nasrin Christopher'ın elini tuttu. "İşte, bana tutun. Sorun yok. Her şey yoluna girecek."

Hücrelerin önünden koşarak geçmeye başladık. Cesetler boş gözlerle geçişimizi izliyordu. Çürümüş koku beni boğdu. Yüce Tanrım. Ne kadar çok insan var.

"Çocuk!" diye seslendi bir kadın sesi.

Adımımın ortasında durdum. O sesi tanıyordum.

Koyu renk kollu bir kol parmaklıkların arasından, demire bastırılmış çürümüş bir cesedin üzerine uzanıyordu. En yakın hücrenin içinden bir kadın bana baktı. Onu son gördüğümde orta yaşlıydı, tıknaz ve güçlü bir yapısı ve ceviz renginde bir yüzü vardı. Şimdi onlarca yıl daha yaşlı görünüyordu.

Yanakları kafatasının içine çökmüş, çukurlaşmış ve içine kapanmıştı. Derisi kemiklerinden sarkıyordu. Kir ve kuru kan, siyah saçlarını ve alnını örten çivit mavisi örgü örtüyü lekeliyordu. Eski halinin bir hayaletiydi.

"Naeemah."

"Çocuk."

Koruma görevi yapan eski bir şekil değiştiren ailesinden geliyordu. Aylar önce Hugh onu beni koruması için tutmuştu, ama iyi niyetinden değil. Bir şeylerin ters gittiğinden şüphelenmeye başlamıştı.

Ama Roland onu başka bir göreve göndermişti, bu yüzden teyzeme bana göz kulak olmasını ve geri dönüp kaldığı yerden devam edene kadar beni hayatta tutmasını söylemişti. Teyzem kasabaya gelmek için o özel zamanı seçmişti. Naeemah'ın yardımı olmasaydı, ölmüş olurum.

Curran'a döndüm. "Onu dışarı çıkarmalıyız."

Parmaklıkları tuttu ve bıraktı. "Gümüş. Testerele ihtiyacım var."

"Zamanımız kısıtlı," dedi Jim.

"O çıkana kadar bir yere gitmiyorum," dedim. Jim bana sert bir bakış attı.

Andrea ona, "Onun çıkmasını istediğini söyledi," dedi.

"Ona saçma sapan şeyler söyleme."

"Acele etmeyin," dedi Ghastek. Vampirleri geldiğimiz yolu korumak için harekete geçti. "Kimse bir hücrede açlıktan ölmemeli."

Jim testereleleri çıkardı ve Curran'la birlikte parmaklıkları kesmeye başladılar. Metal gıcırdadı.

Naeemah ateşli gözlerle beni izledi.

"Burada ne işin var? Seni buraya Hugh mu koydu?"

"Evet. Sana yardım ettiği için," dedi. "Ve oğlum için."

"Oğluna ne oldu?"

"D'Ambray için bir işi reddetti. Ben onun çocuklarıma öğretmek istediği bir dersim."

"Hugh'u Öldürmek İçin Nedenler" listeme bir madde daha ekledim.

Uzamaya başlamıştı.

Bir hücre çubuğu yere düştü.

Bir vampir geçide doğru fırladı. Ghastek'in eskileri bir çift makasın iki bıçağı gibi hareket etti. Pençelerinin iki koordineli kesimi ile istilacının kafası yere yuvarlandı.

Hareket ederken ne kadar yorgun olduğumu fark etmemiştim. Şimdi hareketsiz duruyordum ve yorgunluk beni yere çekmeye çalışıyordu. Ve bir kez yere indiğimde, orada kalacaktım.

İkinci çubuk aşağı düştü. Bir tane daha ve boşluk onun çıkabileceği kadar geniş olacaktı.

Vampir zihinlerden oluşan çığ giderek yaklaşıyordu.

Üçüncü bar. Naeemah açıklıktan sıkıştı.

"Hemen kaçmamız gerek," dedi Ghastek, sesi çok sakindi.

"Hangi yöne?" Curran sordu.

"Bu taraftan." Naeemah koridorda koştu. "Çıkış yolunu biliyorum."

"Ona güveniyor musun?" Jim

sordu. "Evet!" Tökezleyerek

peşinden koştum.

Odanın içinde hızla ilerledik. Arkamızdaki kapı titriyordu; ölümsüzler içeri girmeye çalışıyordu. Bacaklarım ağırlığımı desteklemeyi bırakmak için harika bir zaman olduğuna karar verdi. Curran kolumu tutarak beni sabitledi.

Önümüzdeki duvarda karanlık bir delik açıldı. Naeemah içine daldı. Kurt adamlar onu takip etti.

Bir vampir tavandan düşerek Nasrin ve Christopher'ın önünü kesti. Şifacı geri çekildi ve zombinin kafasına bir tokat atarak onu soldaki hücreye çarptı. Vampirin kafatası kaldırıma düşen bir yumurta gibi kırıldı. Curran'a döndüm.

"O da ne? ?"

"İran aslanı." Deliği işaret etti. "Git!"

Deliğe ulaştım ve aşağıya baktım. Tek görebildiğim keskin bir açıyla aşağı inen bir shafttı. Burada hiçbir şey yok. Önce bacaklarımla atladım ve kırımın üzerinde aşağı kayarak zifiri karanlıkta yuvarlandım. Kırım ıslak bir şeye çarptı. Yosun kokusu aldım. Ellerim balçığın üzerinde kaydı. Tünelden aşağıya doğru savruldu. Aşağıda beni bekleyen beton bir zemin olsaydı, güzel bir sıçrama yapardım.

İleride ışık parladı. Botlarımı tünelin dibine diktim ama kaygan, yosun kaplı taş hiçbir direnç göstermedi. Eğer bu bir film olsaydı, kendimi yavaşlatmak için bir bıçak çıkarıp taşa saplamam gereken kısım burası olurdu. Ama olmayan bıçağımı kırar, kolumu incitir ve yine de ıslak bir insan krepine dönüşürdüm.

Tünel sona erdi. İki korkunç saniye boyunca havalandım ve ılık suya daldım. Yaşasın, hayatta kalmak. I

yüzeye çıktı ve tavandaki delikten yüzerek uzaklaştı.

Önümde kocaman bir oda uzanıyordu. Yukarıda, güzel ve yaldızlı, süslü sarı bir tavan zarif kemerlerle yükseliyordu, sanki biri zamanda bir portal açmış ve Rönesans ihtişamı dışarı taşmış gibiydi. Altın girdaplar parlıyor, tüm odayı huzur verici bir ışıkla yıkayacak kadar parlaktı. Tavandaki dairesel girintiden, bir mağaranın çatısından sarkan kristaller topluluğu gibi, devasa tozlu bir avize sarkıyordu. Kırmızı perdelerin kalıntıları iki yanımda sarkıyordu.

Onların ötesinde oda genişledi, dibi zümrüt yeşili suyla doldu. Bitkiler suyun yüzeyini kaplamıştı. Krem ve fildişi nilüferler, taç yapraklarının uçları pembeyle dokunmuş, daha büyük parlak sarı nilüfer çiçeklerinin yanında yüzüyordu. Geniş yapraklar arasında yıldız biçimli zambaklar açmıştı; bazıları lavanta, bazıları kırmızı, bazılarının taç yaprakları açık turuncu olup merkeze yakın yerlerde bakır kırmızısına dönüşüyordu.

Suyun on metre yukarısında, yeşilliklerle örtülü bir balkondan yeşil ve yosun yeşili sarmaşıklar damlıyordu.

Ne oluyor be?

Curran yanımda yüzdü. "Bunu görüyor musun?" diye sordum.

"Evet."

"Yani halüsinasyon görmüyorum?" "Hayır."

"Sence şu balkona çıkarsak o bitkiler bizi yer mi?"

"Eğer denerlerse, önce ben onları yerim."

Naeemah yan duvara tırmandı ve balkona atlayarak bitkilerin arkasında kayboldu. Thomas ve Robert da onu takip etti.

Ghastek arkamdan, "Orpheum Tiyatrosu'ndayız," dedi.

"Burada mıydın?" Ben sordum.

"Hayır, ama Mishmar'a yapacağım gezi için çalışırken fotoğrafları görmüştüm. Burası Slosburg Salonu, Omaha'nın

tarihi binalar. Roland'ın satın aldığı yapılar arasındaydı."

Suyun içinde yüzdüm. Hava çok sıcaktı ve ben çok yorgundum.

"Sen iyi misin?" Curran sordu.

"Bu suyun içinde yüzüştü bayılırsam beni çıkarır mısınız?"

"Bana Majesteleri diyeceğine söz verir misin?"

"Tabii ki hayır."

"O zaman bunu düşünmem gerekecek."

Ghastek ve vampir üçlüsü yanımdan yüzerek geçti. Bu su hiç bitmeyecekti. Etraf bulanıklaşıyordu ve kendimi kurutacağımı biliyordum. Vücudumda hiçbir şey kalmamıştı.

Parmaklarım duvara dokundu. Taştaki oyuğu kavradım, kendimi yukarı çekmeye çalıştım ve sonra Curran elini ayağımın altına koydu ve beni yukarı, suyun dışına kaldırdı. Duvara tırmandım, Robert'in elini tuttum ve çıkıntıya çıkmayı başardım. Balkon teraslar halinde yükseliyordu, her teras toprakla doluydu. Orada burada, kırmızı sandalyelerin tepeleri nemli toprağın arasından çıkıyordu. Terasları çiçekler dolduruyordu: güller, laleler, gelincikler, papatyalar ve tek bir morumsu gövdeden bir şemsiye düzeninde sarkan ters lale kümesine benzeyen tuhaf ama çarpıcı güzellikte çiçekler. Nefes kesiciydi. Üzerime garip bir dinginlik çöktü.

"Burası güvenli," dedi Naeemah. "Vampirler buraya gelmez."

Yere çöküp gözlerimi kapattım ve dünya yok oldu.

- - -

"NE DÜŞÜNÜYORDUN KI?" Curran homurdandı.

Ayaklarımın üzerinde yuvarlandım. Avcı elimde ters duruyordu. Ağırlığı yoktu.

Gerçeklik yüzüme bir tuğla gibi çarptı. Oh. Bu doğru. Avcı değildi. Lanet olsun.

Burun deliklerime ekşi bir koku çarptı. Andrea yana doğru eğildi ve çimlere kustu. Ağzını sildi ve doğruldu. "En iyi arkadaşımın Mishmar'da mahsur kaldığını ve çıkmak için yardımına ihtiyacı olacağını düşünüyordum."

"Ben de seninle bu konuda konuşacaktım," dedim. "Can kulağıyla dinliyorum," dedi Andrea.

"Bu bir intihar görevi ve sen hamilesin. Aklından ne geçiyordu?"

"Bunu zaten söyledi. Hiç eğlenceli değilsiniz. Bunun yerine 'Senin adına mutluyum' ya da 'Ne kadar ilerledin' demeye ne dersiniz?"

"Sen bir moronsun," dedim ona.

"Bir tetikçiye ve Christopher dışında Roland ve Mishmar hakkında bir şeyler bilen birine ihtiyaçları vardı."

"Hamilesin," dedim ona.

"Bunu benim için yapardın," dedi. "Şimdi izninizle, işemeye ve biraz daha kusmaya gidiyorum." Uzaklaştı ve yeşilliklerin arkasında kayboldu.

Curran başını salladı ve bana bir kap Doolittle'ın harika mamasını uzattı. Aldım ve yemeye başladım. "Ne zamandır baygındım?"

"İki saat."

"Vampir yok mu?" "Hayır."

Etrafıma bakındım. Curran, Christopher, Nasrin, Jim, Andrea ve Ghastek, gözleri kamaşmıştı. Bu doğru. Uyanık kalması gerekiyordu. Eğer şimdi uyuyakalırsa vampirleri bizi parçalardı. "Diğer herkes nerede?"

Curran, "Fareler ve Naeemah yolu keşfetmek için önden gittiler," dedi.

Büyümle uzandım. Vampir takımyıldızları etrafımızı sardı. Bazıları yukarıda, bazıları yanlarda. Ben uyurken sayıları artmıştı. Elli . . . Altmış mı? Eğer şimdi üzerimize atarlarsa, benim yardımım ile bile hayatta kalamayabilirdik. Curran'dan Avcının parçalarını istedim ve onları giysilerimin arasına sıkıştırdım. Kırılmıştı ama kendimi daha iyi hissetmemi sağladı.

Daha önce de vampirlerin zihinlerini ezmiştim, Hugh'un

kale. Bazılarını öldürebildim, ama kafalarını patlatmak büyük bir sihir parçasını benden aldı.

On dakika sonra, Thomas, Robert ve Naeemah bahçenin arka tarafındaki kapıdan içeri girdiğinde yemeği yemeyi yarılamıştım.

"Kötü haber mi istiyorsun, kötü haber mi?" Thomas söyledi. Curran içini çekti. "Bana kötü haberi ver."

"Buradan çıkmanın tek bir yolu var," dedi Robert. "Bu kapının hemen arkasında son derece derin, büyük, yuvarlak bir oda var. Diğer tarafa tek geçişi kontrol eden metal bir köprü var."

"Kırıldı mı?" Tahmin ettim.

"Hayır, geri çekildi. Diğer taraftan."

Ghastek, "Geri çekilmişse, uzatmak için bir mekanizma olmalı," dedi.

Thomas yüzünü buruşturdu. "Bu da diğer kötü haber."

- - -

Boyutuna gelince, devasa demek yetersiz kalır. Dar bir çıkıntının üzerinde duruyordum. Önümde, yüzlerce farklı binanın duvarları ve taşlarından bir araya getirilmiş mağaramsı bir oda uzanıyordu. Geniş ucu üzerine oturtulmuş bir yumurta şeklindeydi ve en az yüz metre boyunca aşağı yukarı uzanıyordu. Odanın ortasından beton bloklar, tuğla parçaları ve çelik kirişlerden oluşan, sertleşmiş toprakla birbirine tutturulmuş dar bir kule filizlendi. Tavandan da aynı şekilde ama ters çevrilmiş bir kule uzanıyordu. Ortada buluşarak, iki katlı büyük bir ev büyüklüğünde, dikdörtgen şeklinde, sert kayadan bir kutuyu aralarına sıkıştırdılar.

Dar bir kapı aralığından odanın içine bakılabiliyordu. İçeride her ne varsa, sanki oda içinde bir hazine barındıran bir jeotmuş gibi soluk mor renkte parlıyordu.

Dikdörtgen kutunun etrafını metal bir geçit çevreliyordu. Metal bir köprü, durduğum çıkıntıdan geçide uzanıyordu. Karşı duvarda büyük bir kapı görebiliyordum.

Sola. Başka bir köprü o kapıdan havalandırma yoluna açılıyordu. Ama kısa düştü, son üçte ikisi geri çekildi.

Robert, "Atlamak için çok uzak," diye değerlendirdi. "Peki ya aşağı?" Andrea sordu.

Aşağıya baktım. Buhar odanın dibine doğru süzülüyordu. İçinden tuhaf şekiller çıkıyordu. Daha yakından baktım. Vampir kemikleri, yarısı kırmızımsı yapışkanın içine gömülmüştü. Ben izlerken, bir kan emici yapışkanın içinde yavaşça ilerliyordu, bizden habersizdi.

Ghastek, "Bu çok kötü bir fikir olurdu," dedi.

Hadi canım.

"Odanın içinde bir çark var," dedi Naeemah. "Eğer çarkı çevirirsek, uzaktaki köprü uzayacak ve karşıya geçebileceğiz."

"Peki sorun nedir?" Curran sordu. "İçeri giriyoruz ve çarkı çeviriyoruz."

"Dene," dedi Thomas ona.

Curran köprüden aşağı inmeye başladı. Yolun üçte birinde durdu ve rayları kavradı. Kollarındaki kaslar şişti. Yüzü değişti, aslan gibi bir ağız şeklini aldı. Saçları diken diken oldu. Kızgın bir kedi gibi hırladı.

"Tatlım?" Seslendim.

Thomas, "O benden daha uzağa gitti," dedi.

Curran'ın vücudu titriyordu. Zorlanıyordu ama ilerleme kaydedemiyordu.

"Curran!" Seslendim.

Arkasını döndü ve kendini salladı. Yüzü yeniden bir insana dönüştü. Ağzından tek bir kelime çıktı. "Büyü."

"Pekâlâ," dedi Ghastek. "Benim sıram."

Yara izi olan yaşlı vampir köprüye doğru ilerledi. Curran bir tarafa eğilerek kan emicinin geçmesine izin verdi. Vampir Curran'ı bir metre kadar geçtikten sonra durdu. Ghastek ayaklarını dikti, gözlerini odaya dikti ve sağ kolunu yavaşça ileri uzattı. Vampir titredi ve köprüye sarıldı. A

Ghastek'in yüzünün yan tarafındaki damar titreşti. Vampir bir santim bile kıpırdamadı.

"Eğer kafan patlarsa, eşyalarını alabilir miyim?" diye sordum. "Kafam patlamayacak," dedi Ghastek, sesi kupkuruydu, ve köprüye doğru yürüdü. "Geçebilir miyim lütfen?"

"Keyfine bak." Curran geri döndü ve Köprüden çıkıntıya.

Ghastek köprü boyunca yürümeye başladı.

Robert, "Bu ilginç olacak," dedi.

Ghastek yavaşladı, sonra vampirin birkaç adım gerisinde durdu. Odanın kalbindeki parlayan odaya uzun bir süre baktı, omurgası kaskatı kesilmişti ve konuştu, sesi kelimeleri seçemeyecek kadar mufflaktı.

"Ne diyor bu?" Ben sordum.

"Yapamam," dedi Curran. "Güç. Karanlık . . . Sanırım kendini kaybediyor."

Ghastek dizlerinin üzerine çöktü.

Curran'a, "Gidip onu getirmek isteyebilirsin," diye mırıldandım.

"Onu orada bırakamaz mıyız?"

"Hayır, bırakamayız."

Curran köprü boyunca yürüdü, Ghastek'in omzuna dokundu ve onu ayağa kaldırdı. Ölülerin Efendisi arkasını döndü. Çatık kaşlarının altındaki gözleri geniş, ağzı gevşekti. Bu duyguyu çok iyi biliyordum. Bir şey Ghastek'in aklını başından almıştı. Çıkıntıya geri döndü, vampiri ve Curran da onu takip ediyordu.

"Neydi o?" Andrea sordu.

Ghastek derin bir nefes aldı.

"Sanırım bir dakikaya ihtiyacı var," dedim.

Ghastek'in yüzü yavaşça gevşedi. "Güç," dedi sonunda. "Akıl almaz bir güç. Mishmar'ın tam merkezindeyiz ve bu oda onun kalbi. Gördüğün her şey, hissettiğin tüm büyü, hepsinin kaynağı o oda. İçeri giremiyorum. Denedim. Ama giremiyorum."

Andrea, "Teknoloji gelene kadar bekleyebiliriz," dedi.

Naeemah başını salladı. "Büyü burada asla kaybolmaz."
Curran bana baktı, gri gözleri sakindi. "Bebeğim?"

"Yapma," diye uyardı Ghastek beni. "Bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrin yok.

Zihninizde ağırlığını hissetmek gibi. Sizi yakacaktır.
Kelimenin ilkel anlamıyla karanlıktır."

Muhtemelen karanlıktı, ama benim türümden bir karanlıktı. Beni doğurdu ve büyüü kanıma işledi. Köprüye adım attım. Sihir bana sürtündü, ipek gibi ince ama güçle doymuştu. Vay canına.

Ghastek, "En azından düşmemesi için ona bir ip bağlayın," diye seslendi.

Bir adım daha attım. İpeksi büyü kalınlaştı, bana doğru kaydı, bana rehberlik etti, dokunuşu tenime karşı yumuşaktı ama zihnime karşı değildi. Büyü orada kabardı, ezici, korkutucu ve güçlüydü. Hiçbir direnç göstermedi. Sadece beni izliyordu, bekliyordu, farkında ve canlıydı, o kadar güçlüydü ki tek bir yanlış adım atarsam beni boğacaktı.

"Bu hiç de fena bir fikir değil," dedi Curran. "Kate?"

Parlak perdeler zihnimi delip geçti ve kör edici bir acıyla içimden geçip gitti.

"Kate?"

Büyü etrafımda hayal edilemeyecek kadar kadim bir şekilde hareket ediyordu. Artık görebiliyordum. Mavi ve altın renginde dönüyor, gümüşe ve sonra koyu kırmızıya akıyordu, saydam bir ışık, kendi aurora borealis'i önümde yayılıyordu ve onun ötesinde beni izleyen kadim, kalpsiz bir güç vardı.

"Onu köprüden indirin!" Ghastek bağırdı.

Büyü beni çağırdı. Reddetmek ölmek demekti. Köprüyü adım adım geçtim ve taş odaya girdim.

Beni herhangi bir süs veya dekorasyondan yoksun, düz duvarlar karşıladı. Oda, uzak ucunda basit bir taş platform bulunan içi boş bir taş kutuydu. Ama yerde, odanın ortasında sihirli bir şey bekliyordu. Zemine kök salmış uzun soluk bir kütle olarak başladı ve ortak bir kökten yayılan ve düzinelerce parçaya ayrılan bir mercan gibi

dalları, o da yayıldı ve soluk çıkıntılardan oluşan bir ormana dönüştü. Soluk mavi ve mor renkte parlıyorlardı, bazıları benim boyumdaydı, bazıları elim kadar kısa, ama hepsi keskin ve duman dalları gibi dönen büyü damlatıyorlardı. Bu çok tanıdık geliyordu. . .

Büyü beni ileri doğru çekti. Onu takip ettim, kütlenin etrafında dönerek uzak duvardaki bir platforma doğru ilerledim. Her biri bir ayak uzunluğunda olan beş taş merdiveni çıktım ve döndüm. Tuhaf büyülü mercan altımda, yerde yatıyordu. Kafamın içinde, alttaki formu görmeye çalışarak ana çıkıntı kütlesini temizledim.

Mercanın diğer ucunda sihir dönüyordu.

Yerde yatan şeyin dış hatları birden anlam kazandı.

Bir iskelet.

En az üç metre boyunda devasa bir iskelet. Kaburgaları yukarı kıvrılmış, kemikleri gerilmiş, çarpılmış, her biri soluk metalden dallanan boynuzlar taşıyordu ama bu bir insan iskeletiydi.

Büyü aniden gerilen gümüş bir ipek gibi koptu ve parladı. İskeletin üzerinde bir kadın belirdi, yarı saydam bir şekil kemiklerin üzerinde benimle aynı hizada duruyordu. Esmer bir teni ve iri kahverengi gözleri vardı. Altın rengi dolgun dudaklarını renklendiriyor ve kirpiklerini tozlandırıyordu. Mavi-siyah saçları yumuşak bukleler halinde sırtından aşağı dökülüyordu. İnce altından bir diadem takmıştı, o kadar hafif ve karmaşıktı ki, dövülmüşten ziyade eğrilmiş gibi görünüyordu. Titiz detaylarla işlenmiş iki altın kanatlı yılan kollarına dolanmış, örümcek ağı inceliğindeki kanatları bileklerini sarmıştı.

Bana benziyordu.

Hayır, bekle. Bu yanlıştı. Ona benziyordum.

Üzerimde baskı vardı. Mishmar'ın büyüü başımın üzerinde devasa bir çekiç gibi bekliyordu. Eğer üzerime düşerse, vücudumdaki her kemiği kıracaktı.

Büyü beni aşağı çekti. Dizlerimin üzerine çöktüm.

Kıyafetlerimin içine uzandım ve bir beze sarılmış kırık Avcı parçalarını çıkardım. Aşağıdaki iskelete mükemmel bir şekilde uyuyorlardı. Aynı soluk madde, ikisi de

metal ya da kemik, ama ikisi birden. Avcının kılıcından, altındaki kemiklerle eşleşen soluk mor bir parlaklık yayılıyordu.

Büyü zihnimde yer etti ve kafamın içinde aynı kelimenin tekrar tekrar fısıldandığını duydum.

"Z'emir-amit. Z'emir-amit. Z'emir-amit."

Aman Tanrım. Bu ismi biliyordum. Onun hakkında okumuştum. Efsanelerini inceledim ama ona ait bir şeye rastlayacağımı hiç düşünmemiştim çünkü o binlerce yıldır ölüydü. Ölmüş ve uzak Irak'ta, Dicle Nehri'nin doğu kıyısında bir yere gömülmüştü. Bu isim önümdeki kemiklere aitti. Bunu hissedebiliyordum. Bu büyüü biliyordum.

Büyükannemin cesedine bakıyordum.

Adını söylememi istedi. Anladığımı bilmek istedi.

Ağzımı açtım ve yüksek sesle söyledim. "Semiramis."

Büyüsü beni sırlıslıkla etti, bir çekiç darbesi değil, sanki bir şelalenin altında duruyormuşum gibi üzerime dökülen bir güç çağlayanı.

Z'emir-amit. Dal Taşıyıcısı. Asur'un Kalkanı.

Büyük Kraliçe Semiramis. Sarchedon'dan bir dize hafızamdan süzülüp geldi. Gözlerini sana çevirdiğinde, öğle vaktinin altın parlaklığı gibidir; ve gülümsemesi çöldeki gün batımından daha parlak ve görkemlidir. Onun yüzüne bakmak, sonsuza dek Büyük Kraliçe'nin kölesi olmak demektir.

Eski Mezopotamya'ya hükmetmişti. Babil'in kapıları onun adını taşıyordu, ancak yüzyıllar boyunca tekrar tekrar sevgili Asur'una dönmüştü. Şehirlerinin duvarlarını inşa etti, ordularını yönetti ve ilk asma bahçelerine hayat verdi.

Bunca yıldır ondan bir parçayı yanımda taşıyormuşum da haberim yokmuş. Voron onu bana verirken Avcının nereden geldiğini biliyor muydu? Eğer biliyorsa, Roland'ı annesinin kemiklerinden yapılmış bir bıçakla öldürmemi istemiş olmalıydı. Ne kadar şiirsel.

Semiramis'in görüntüsü ileri doğru süzüldü. Büyü beni çenesine sıkıştırdı ve havaya kaldırdı. Yükseldim.

platformun üzerinde, o kadar sıkı tutulmuştum ki nefes bile alamıyordum.

Semiramis bana ulaştı. Kara gözleri benimkilere baktı. Kahverengi gözlerinin derinliğine baktım ve uçurumu gördüm. Zaman kayboldu. Güç beni hırpaladı, zihnime tekrar tekrar çarptı. İlk dalga savunmamı kırdı, ikincisi paramparça etti ve üçüncüsü zihnimi ateşe verdi. Tüm sırlarım, korkularım ve endişelerim onun önüne serildi ve aklıktan ölmek üzere olan bir vampir gibi onları içti. Güneşin kalbine atılmak ve onun azgın ateşinin sizi tükettiğini hissetmek gibiydi.

Öfkesi beni doyurdu. Babam büyükannemin kemiklerini Irak'ta yattığı yerden alıp buraya getirmişti. Bundan nefret ediyordu. Büyüsü, öfkesi ve kederi Mishmar'ın her santimetresine nüfuz etmiş ve burayı yeryüzündeki cehenneme çevirmişti.

Sıcak gözyaşları yanaklarımı yıkadı. Ağlıyordum.

Beni tanıdı. Kim olduğumu biliyordu. Sanki yıkıcı bir kasırganın ya da o kadar uzun süre ezmiş ve yok etmiş, artık yavrularını nasıl besleyeceğini hatırlamayan ama yine de kendi kanını tanıyan ve nazik olmaya ve kendi öfkesinin beni yok etmesini engellemeye çalışan çılgın bir canavarın torunuydum.

Büyü beni serbest bıraktı. Yere doğru süzıldüm, ayaklarımın üzerine indim, Semiramis'in yarı saydam görüntüsü önümde belirdi. Tek bir kemik bıçak iskeletten kayarak ayaklarımın önüne düştü.

Bir hediye.

Avcı önümde yere yığıldı. Kabza parçalanarak kırık bıçağı serbest bıraktı. Yeni kılıcı içine kaydurdım ve kabza kendini mühürledi, sanki birlikte dövülmüş gibi yeni kılıca bağlandı. Kılıcı elime aldım. Avcı değildi. Çeyrek santim daha uzun ve biraz daha ağırdı ama doğru hissettiriyordu. Ona ne isim vereceğimi çok iyi biliyordum.

Başımı kaldırdım. Büyükannem gitmişti, büyüğü geri çekilmişti. Yok olmamıştı. Sadece geri çekilmiş, bekliyordu. Onu rahatsız etmedikleri sürece partimizin geçmesine izin verecekti.

Kapıya doğru yürüdüm. Çıkışın yanındaki duvardan metal bir tekerlek fırladı. Onu çevirdim ve metal bir köprünün yerine kayarken çıkardığı çınlamayı duydum. Geçide adım attım ve Curran'ın köprüden yukarı koştuğunu gördüm. Adamlarımızın geri kalanı çıkıntıda bekleyip bize bakıyordu. "İyi misin?"

Yutkundum ve başımı salladım. "Odaya girme. Seni öldürür. Kimse girmediği sürece diğer tarafa geçebiliriz."

"O kim? Orada ne halt vardı?" Curran sordu.

"Büyükannemin kemikleri."

Curran ağzını açtı, kapattı ve sonunda, "Büyükannen Mishmar'ın büyüğü mü?" dedi.

"Dicle'ye geri dönmek istiyor. Buradan nefret ediyor." Sarrat'ı kınından biraz dışarı kaydırdım. "Bak, bana yeni bir kılıç verdi."

Curran ona baktı. "Avcıya benziyor."

"Çünkü ikisi de onun kemiklerinden yapılmış."

"Kılıcın büyükannenin kemiklerinden mi yapılmış?"

"Tamam, bu şekilde söylediğinde kulağa ne kadar garip geldiğini anlıyorum.

ses tonu ..."

Curran elimi tuttu. "Başka bir şey söylemeyeceğim bile. Hadi buradan gidelim."

16

[Büyükanneimin mezarının kapısında durmuş, içeriye girişi engellemiştir.

karşıya geçtik. Gitmemize izin verdi. Diğer tarafa geçtiğimde kimse konuşmadı. Sadece bana baktılar, yüzleri korkmuştu.

"Yürümeye devam et," diye homurdandı Curran.

Mishmar'ın kıvrımlı koridorlarında koştuk. Bir saatten daha uzun bir süredir devam ediyorduk. Çok yorulmuştum.

"Mola," diye seslendi Curran.

Neredeyse ona çarpacaktım ama son anda geri çekildim ve duvara yaslandım. Kate Daniels, zarafet timsali.

Ghastek önümde durakladı, hâlâ vampirinin kollarındaydı. "Bir açıklama talep ediyorum."

Isır beni. Bir açıklama için buna ne dersin?

Robert ona, "Bunun senin için nasıl gittiğini bana haber ver," dedi. "Son iki haftadır açıklama bekliyorum."

"Bir şey talep edecek durumda değilsin," dedi Jim. "Ben mi?" Robert Jim'e döndü.

"Hayır, o." Jim başıyla Ghastek'i işaret etti.

Ghastek, "Açıkçası, bazı şeylerden haberdar edilmedim ve tüm bu iğrenç olayın masum bir görgü tanığı olduğumu düşünürsek, neler olup bittiğini bilmeyi hak ediyorum" dedi.

Curran döndü. Sesi, genellikle şiddete patlamasına yarım saniye kaldığı anlamına gelen düz tona dönüştü. "Sen ve senin zombi sürün evime geldiniz.

ve halkımı ve eşimi tehdit ettin. Boynunu dişlerimin arasında ezmek için güçlü bir dürtü duyuyorum. Şimdiye kadar bu dürtüye karşı koydum çünkü Kate sana düşkün - nedenini anlayamıyorum. Ama sabrım tükeniyor."

"Buna cesaret edemezsin," dedi Ghastek ona. Curran Jim'e baktı. "Cesaret edebilir miyim?"

Jim kıkırdadı. "Yapardın. Aslında neden hâlâ cesaret edemediğini anlayamıyorum. Mulradin çoktan öldü. Ghastek kurtulamazsa, Halk bir güç boşluğu yaşayacak. Ya savaşacaklar ya da yukarıdan Atlanta hakkında hiçbir şey bilmeyen yeni bir patron gelecek. Her iki durumda da bu bizim için bir kazançtır."

Thomas, "Seni gerçekten öldürmek zorunda değiliz," dedi. "Mutlu bir kaza olabilir. Karanlık bir deliğe girip boynunu kırabilirsin. Ya da Jim'le bir iki dakika oyalanırsınız, sonra da kayıp düşersiniz."

"Pençelerimde," diye ekledi Jim. "Çok talihsiz bir durum."

"Ya da kazara seni vurabilirim," dedi Andrea arkasından. "Karanlıktı, bir şeyin hareket ettiğini gördüm. Berbat bir nişancı olduğumu herkes bilir."

"Ha-ha," dedim ona.

"Geri dönerdik," dedi Robert. "İnsanlar bize 'Ghastek nerede' diye sorarlardı, biz de 'Çok üzgünüm, onu bulamadık' derdik. Mishmar büyük bir yer, biliyorsunuz."

Ghastek kuru bir sesle, "Kendimi bir vahşiler sürüsü tarafından esir alınmış gibi hissediyorum," dedi.

"Sen canavarlara pilotluk yapan bir adamsın," dedi Nesrin. "Biz canavarız. Kendimizden olanlara göz kulak oluruz. Sen bizden biri değilsin."

Jim, "Şimdi kayıtlara geçmesini istiyorum: Onu öldürmeliyiz," dedi. "Öldürmezsek kendi kışımıza tekme basmış oluruz." "Evet, Curran," dedi Andrea. "Ne de olsa, ne kadar

Kate gerçekten öyle mi? O seni seviyor. Seni birkaç kez tekmeleyecek ve sonra affedecek."

"Sizler tam bir cümbüşsünüz," dedim. Ghastek'in kafasını saatlerce suyun üstünde tutmadım ki onu atabilsinler. "I

Ona buradan çıkacağına dair söz verdim. Onu öldürmeyeceksin."

Yüzlerce kan emici yukarılarda bir yerde bize doğru hücum ederken, bir ölümsüz büyü seli üzerimize hücum etti. Vampirler Semiramis'in odasının etrafında bir yol bulmuş olmalılar.

"Kaçın!" Ghastek çığlık attı.

Koridorda hızla ilerledik. Dön, bir daha dön. . . Koridor bir zamanlar lobi olması gereken bir yere açılıyordu. Devasa çift kapılar yolumuzu kesiyordu ve kapıların arasında, dar, kıldan ince bir boşluk zayıf bir şekilde parlıyordu. Güneş ışığı. Çıkışı bulmuştuk. Buna neredeyse inanamıyordum.

Robert kapıya çarptı. "Dışarıdan kilitli. Barı görebiliyorum."

"Geri çekilin." Curran koşmaya başladı ve kapıya çarptı. Kapı titredi. Tekrar çarptı. Tahta kırıldı, kapılar patlayarak açıldı ve kör edici gün ışığına fırladık. Temiz havanın tadı çok güzeldi. Tökezledim, gözümü kırptırdım, parıltıya alışmaya çalıştım.

Beton bir üst geçidin parçalarından bir araya getirilmiş bir köprü, kar ve buz parçalarıyla kaplı olarak önümüzde uzanıyordu. En az iki yüz metre derinliğinde ve yaklaşık yüz metre genişliğinde bir boşluktan geçiyordu. Boşluğu devasa bir duvar çevreliyordu. Köprü doğrudan duvarın içine giriyordu ve ikisinin birleştiği yerde büyük bir çelik kapı çıkışı gösteriyordu.

Köprünün ortasında Hugh d'Ambray duruyordu. İçimde adrenalin yükseldi. Kalbim küt küt atıyordu. Dünya keskin bir odak noktasına kaydı. Yarım saniye içinde her şeyi aynı anda gördüm: Hugh'nun arkasındaki Demir Köpekler'in tanıdık siyah taktik teçhizatını giymiş altı kişi; solda döner bir platforma monte edilmiş, mermileri çok hızlı püskürten, çeliği konserve açacağı gibi kesen gelişmiş bir ağır makineli tüfek olan E-50; silahın patlama kalkanının arkasında yarı gizlenmiş iki nişancı; kocaman, koyu renk zırhlı Hugh'nun kendisi ve arkasındaki kapı. Bizimle arasında duruyordu.

Özgürlük. Hugh önümüzde, ölümsüz kalabalık arkamızda. Ya onu geçecektik ya da ölecektik.

"Kapıyı kapatın lütfen," dedi Ghastek. "Ayrıca, merak ediyorsanız diye söylüyorum, dış kapının nasıl açılacağı hakkında hiçbir fikrim yok."

"Oraya vardığımızda icabına bakarız," diye hırladı Jim. Thomas kırık tahta çubuğu aldı ve tekrar basamaklara yerleştirdi. Uzun süre dayanmazdı ama her şey hiç yoktan iyiydi.

Hugh'un yüzü asıktı. Pelerini siyahtı. Zırhı da siyahtı. Belli ki bir teması vardı. Zırh ne modern taktik teçhizata ne de ortaçağ plakasına benziyordu. Dokuma gibi görünüyordu, sanki küçük metal iplikler bir şekilde esnek hale getirilmiş, özenle bir kumaş haline getirilmiş ve Hugh'nun kaslı gövdesine kalıplanmıştı. Kumaş, göğsündeki, karnındaki ve kollarındaki büyük kasları taklit eden yoğun plakalar halinde kalınlaşıyor, uzuvların üzerinden ve Hugh'un kalın boynunun ortasından akıyordu. Halamın kan zırhının bir kısmı da buna benziyordu ama onunki kırmızıydı. Babamın yapacağı bir şeye benziyordu, bu da pençelerin, dişlerin ve bıçakların onu kesemeyeceği anlamına geliyordu.

Sarrat'ı kınından çıkardım. Ellerime tam oturdu.

Nereye vuracaktım? Kolun arkası, kapalı. İç uyluk, örtülü. Orta kısmı korunuyordu. Korunmayan tek şey yüzüydü ama orada öylece durup ona ateş etmeme izin vermeyecekti. Ben de yüzde yüz iyi değildim. Ayakta durmakta zorlanıyordum.

Hugh'nun gözleri ölüm vaat ediyordu ama bana bakmıyordu. Sağ tarafıma bakıyordu. Curran'a.

Curran hırladı. Gözleri altın rengini aldı. Tüm mantıklı düşünceler yüzünden uçup gitti. Yüz ifadesi vahşileşti. Dişlerini göstererek sırttı.

Vay anasını. Görünüşe göre birbirlerini gördüklerine sevinmişler.

Hugh arkasına uzandı ve iki kısa siyah balta çıkardı. Birini Curran'a doğrulttu ve kükredi, "Lennart!"

Savaşın kaotik gürültüsünü dümdüz kesecek türden bir kükreyiştı. Arkamızdaki Mishmar'dan sekti ve çok yukarıda dev kuşlar alarm çığlıkları attı.

"Haydi!" Hugh çığlık attı.

"Curran?" Ben sordum.

Curran beni duymadı bile. Çoktan ilerlemeye başlamış, hareket ederken ceketini çıkarmıştı. Ceket köprünün üzerine düştü. Sırtındaki ve omuzlarındaki kaslar koyu renk gömleğin altında kabarmıştı. Koşmaya başladı. Curran gitmişti. Geriye sadece Canavar Lord kalmıştı.

Hugh baltalarını kavradı. Kılıçların Curran'a yeterince zarar veremeyeceğine karar vermiş olmalıydı, bu yüzden tek darbede bir uzvu koparabilecek bir şey seçti.

"Canavar Lord neden yer değiştirmiyor?" Nasrin yanımda mırıldandı.

"Anlamı yok," dedim ona. Curran benimle birlikte teyzemle dövüşmüştü. Zırhı hatırlayacaktır. "Pençeler o zırhı delip geçemez."

"Müdahale eden herkesi vurun!" Hugh kükredi ve saldırdı.

Birbirlerine doğru ilerliyorlardı. Gezegende onları çarpışmaktan alıkoyabilecek hiçbir güç yoktu. Birbirlerine çarptıklarında dünyanın sonunun gelmemesini umuyoruz.

Hugh'u parçalara ayırmak istedim. Mauro, kırılan kılıcım ve delikte geçirdiğim yedi gün için ona borçluydum. Ama Curran ona kaybolduğumu gördüğü, nereye gittiğimi öğrendiği, hâlâ hayatta olup olmadığımı bilmeden ülkenin yarısında peşimden koştuğu ve sonra Mishmar'a kadar savaşp beni yarı ölü bulduğu için borçluydu. Curran'ın görülecek çok daha büyük bir hesabı vardı.

Damarlarımda kan dolaşıyordu. Kendi kalp atışlarımı duyabiliyordum. Adrenalinin tanıdık metalik tadı dilimi kapladı. Hadi, Curran. Ona sertçe vur. En azından büyü bozulmuştu.

"Topçuları halledebilir misin?" Thomas yanımdaki Andrea'ya sordu.

"Hayır," dedi. "Onlar patlama kalkanının arkasına saklanırken olmaz. Belki bir tane bulabilirim."

İki adam çarpıştı.

Hugh baltaları sanki hiç ağırlıkları yokmuş gibi döndürdü ve sağ baltayı tüm gücüyle savurarak aşağı doğru indirdi. Curran ön koluyla baltanın sapını engelledi ama Hugh'nun sol baltası çoktan hareket etmişti. Baltanın başı Curran'ın karnını ısırdı ve sağdan sola doğru yanlamasına kesti.

Hayır! Hayır!

Dünya yavaşladı. Baltanın kanlı bıçağının serbest kaldığını ve Curran'ın kanının ince sisini havaya savurduğunu gördüm. Kalbim kafamın içinde çok yüksek sesle atıyordu.

Curran gardını düşürdü. Hugh sol baltasıyla vurmaya devam etti, baltayı yukarı kaldırdı ve baş döndürücü bir hızla parçaladı. Hugh sağ baltasının başını Curran'ın böğrüne saplayamadan Curran Hugh'nun kolunu kenara savurdu. Onun yerine, bıçak Curran'ın yan tarafını sıyırdı. Daha hızlı, bebeğim. Kımılда. Kımılда!

Curran geriye sıçradı. Sol tarafı kanıyordu. Karnındaki kesik derin değildi ama o da kanıyordu.

Hugh baltalarını savurdu ve kanı Curran'a fırlattı. Kırmızı sprey Curran'ın boynuna ve göğsüne sıçradı. Curran'ın kendi kanını ona fırlatmıştı. Pislik herif. Hugh gülümsedi. Curran bir adım öne çıktı, ellerini kaldırmış, Hugh'nun yüzüne nişan almıştı. Hugh dönerek ivme kazandı ve sağ baltasıyla Curran'ın orta kısmına yatay bir kesik atarak yüzünü açıkta bıraktı. Bu bir tuzak Curran. Yapma!

Curran kaçtı ve ön kolunu Hugh'un çenesine vurdu. Hayır.

Hugh sendeleyerek geriye çekildi, darbenin enerjisini kendi darbesine dönüştürdü ve Curran'ın sol tarafına sapladı. Balta eti en az on santim derinliğinde ısırdı. Hepsinin canı cehenneme!

Curran geriye doğru dans etti. Hugh ileri atılarak Curran'ın öndeki bacağını kesti. Curran sola doğru kaçtı, yumruklarını havaya kaldırdı ve Hugh'un kafasına bir çekiç gibi indirdi.

O ne yapıyordu? Karı tekmeledim. Curran bundan daha iyiydi. Onunla her gün spor salonumuzda dövüştürdüm. O bundan daha iyiydi.

Hugh baltalarını havaya kaldırdı, bellerini çaprazladı, Curran'ın kollarını yakaladı ve baltaları birbirinden ayırarak Curran'ın darbesinin kaymasına izin verdi. Curran sol bacağıyla tekme atarak Hugh'nun öndeki bacağına altından çekti. D'Ambray yerde yuvarlandı ve tekrar ayağa fırladı. Curran onu kovaladı. Üst geçit boyunca ilerlediler, kesiyor ve blokluyorlardı, her darbe çoğu dövüşçüyü dövüş dışı bırakacak kadar hızlı ve sertti.

Arkamızdaki ölümsüz kalabalık gittikçe yaklaşıyordu.

Curran dört yerinden kesilmişti. Kanı üst geçidin her tarafına yayılmıştı. Hugh sağ bacağına tercih ediyordu ama hiç yorulma belirtisi göstermiyordu. Baltaları kesiyor, doğruyor ve oyuyordu; bir an bir kolu koparmayı hedeflerken, bir an sonra Curran'ın göğsünü tehdit ediyordu. İleri geri adım atmaya başladım. Ya bu olacaktı ya da patlayacaktım.

Bir balta sıyrığı daha. Başka bir açık yara. Daha fazla kan.

Curran bir şekil değiştiren için bile çok fazla hasar alıyordu. Onu bu aptal köprüde kaybedemezdim. Bu şekilde bitemezdi. Böyle olamazdı. Hugh onu benden alamazdı.

Arkamızdaki kapı, ölümsüz bedenlerin baskısı altında titredi. Bitir işini. Bitir işini Curran.

Hugh darbeyi tersine çevirdi ve sağ baltasının başını Curran'ın orta kısmına sapladı. Curran sendeledi ve Hugh sol baltasının sapını Curran'ın kafatasına indirdi.

Kalbim acı dolu sert bir topa dönüştü. Curran öne eğildi, sersemlemişti.

D'Ambray şeytani bir sırıtışla gülümsedi ve iki baltayı aynı anda savurdu. Aptalca gösterişli bir hareketti. Zihnimde bıçaklar, jilet gibi keskin bir makasın kesmesi gibi birbirine bağlandı. Curran'ın kafası omuzlarından kaydı. Boğazım kapandı. Tek bir nefes bile alamadım.

Curran ayağa fırladı, Hugh'nun bileklerini yakaladı, ayağını Hugh'nun karnının sol tarafına yerleştirdi ve geriye düştü.

Hugh öne doğru yuvarlandı, Curran'ın ağırlığıyla çekildi. Curran sağ bacağını Hugh'un boynuna doğru savurdu. Hugh sırt üstü yere düştü ve Curran onun üzerine yuvarlandı, Hugh'nun kolu ellerinde kenetlenmişti, bir bacağı Hugh'nun boğazında, diğeri göğsündeydi. Juji Gatame, judodaki en güçlü kol kilidi.

Curran geriye doğru eğildi ve kolu çekti. Omuz eklemi parçalanınca Hugh çığlık attı. Rotator manşeti yırtılmış olmalı. Triceps de muhtemelen. Curran kalçasını kaldırdı. Hugh'nun dirsek eklemi bir yemek çubuğunun kırılması gibi patladı. Evet! İyileştir şunu, seni sonovabitch.

Hugh kükredi ve kalan baltasıyla Curran'a vurmaya çalıştı.

Curran yuvarlandı.

Hugh sendeleyerek ayağa kalktı. Sol kolu işe yaramaz haldeydi. Artık her şey bitmişti. Curran onu parça parça ayıracaktı. Hugh'nun yüzü kül rengiydi. Yenilmişti ve bunu biliyordu.

Hugh baltasını savurdu. Curran yoldan çekildi ve Hugh'nun yüzüne hızlı bir yumruk indirdi. Ooo, kırık burun. Curran döndü ve göğsüne bir tekme attı. Kemikler çatırdadı. Hugh geriye uçtu ve kara çakıldı.

Kapı gıcırdadı. Zihnimde, kapının arkasındaki boşluk sadece ölümsüzlük duvarıydı.

Ghastek sessizce, "Sol nişancıyı vur," dedi.

Andrea gözlerini kırptırdı.

İki nişancı birlikte duruyordu; sağdaki patlama kalkanı tarafından gizlenmişti, soldaki ise savaşı izlemek için boynunu eğdiğinde yüzünün sadece üst kısmı kalkanın üzerine çıkacak şekilde duruyordu. Bu imkansız bir atıştı. Çok uzaktaydık ve hedef yaklaşık büyük bir kibrit kutusu büyüklüğündeydi.

"Ateş et. Sola. Nişancı," diye tekrarladı Ghastek, her kelimeyi tam olarak telaffuz ederek.

Andrea tüfeğini kaldırdı ve ateş etti.

Kurşun sol nişancının tam gözlerinin arasına isabet etti.

Ghastek'in yaralı vampiri köprü'nün altından fırladı ve kalan topçuyu ayaklarından yere düşürdü. İkinci vampiri diğer taraftan Demir Köpekler'in üzerine atladı. Ha! Biz savaşı izlerken onları köprü'nün altına göndermiş olmalı. Köprü'nün kenarlarında sürünerek gözden kaybolmuşlardı ve şimdi Hugh'un silahı yoktu.

Hugh ayağa kalktı.

Curran Hugh'un üzerine atladı. Demir Köpekler Tarikatı'nın önderi onu tekmelemeye çalıştı. Curran Hugh'un ayağını yakaladı ve öndeki bacağına tekme attı. Hugh'un dizi patladı.

Önümde kalan dört Demir Köpek'ten ikisi silahlarını kaldırdı. Andrea'nın tüfeği iki kez havladı, atışlar o kadar yakındı ki neredeyse tek bir ses gibiydi ve Hugh'un adamları yere düştü.

Kapı vampirlerin baskısı altında gıcırdadı ve inledi. Zamanımız kalmamıştı.

Curran ve Hugh'a doğru koştum.

Curran, Hugh'nun ayaklarını yerden kesti ve yüzünü köprüye çarptı. Curran'ın kolunu tuttum. "Gitmemiz gerek."

Dişlerini gösterdi.

"Şimdi!"

Christopher, iki werat, Nasrin, Naeemah, Ghastek ve Andrea hızla yanımızdan geçtiler. Arkamızda kapı patladı. Vampirlerden oluşan bir çığ üst geçide döküldü. Birbirlerinin üzerine yuvarlandılar, kıvranan tek bir devasa ölümsüz et yığını.

Jim yanıma indi, gözleri saf yeşildi. "Haydi!" Koştuk.

Ölümsüz çığ üst geçidin üzerinden yuvarlanarak serbest vampirleri düşürdü. Hugh ayağa kalkmaya çalıştı. Dizlerinin üzerine çöktü, vampirleri gördü ve dondu kaldı. Ölümsüz dalga tepeye çıktı ve onu bütünüyle yuttu. Güle güle, Hugh. Babamın vampirleriyle iyi eğleneler. Seni tanımak güzeldi.

Andrea E-50'nin nişancı koltuğuna oturdu. Jim onun yanına indi. Geri kalanımız silahın yanına koştuk. Omzumun üzerinden baktım. E-50 dönüyor ve sürekli olarak

mermiler, öndeki zombi hattını püre haline getiriyordu. Ama ölümsüz sürünün kendisi yavaşlamamıştı bile.

Büyümle arkama uzandım ve sürüyü durdurmaya çalıştım. Parmaklarımla bir gelgiti engellemeye çalışmak gibiydi. Sayıları çok fazlaydı ve büyüleri onları durdurulamaz bir felaket gücüne dönüştürmüştü.

"Siktir et!" Andrea nişancı koltuğundan fırladı. Jim de silahı bırakarak onu takip etti.

Curran kolumu tuttu ve beni ileri doğru çekti. Koşmadım, uçtum, hava ciğerlerimde ateşe dönüştü.

Dışarıya açılan bir kapı önümüzde belirdi, dik duvardaki tek kırılma noktasıydı. Köprüden kaçmak üzereydik.

Christopher kapıya ulaştı ve bir çığlık attı. Robert sola, kapının diğer tarafına doğru koştu ve duvardan çıkıntı yapan bir kolu yakaladı. Duvarın yaklaşık bir ayak genişliğindeki kare bir bölümü Christopher'ın yanında kayarak açıldı ve dişliler ve metal kadranlardan oluşan karmaşık bir mekanizma ortaya çıktı.

Christopher kadranları çevirmeye başladı.

Kapıya çarptık. Yere kustum.

Christopher'ın yanındaki mekanizma tıkladı. Kapı açılarak dar bir taş geçit ortaya çıktı. Sadece yirmi adım ileride aynı bir kapı onu engelliyordu.

"Kolu tut," diye bağırdı Christopher. "Sana söylediğimde sağ vitesi kendi tarafına çevir. Eğer bırakırsan, bütün kapılar kapanır. Kapana kısılacaklar."

Robert kola yaslandı. Christopher'ın Mishmar'ın kapılarının şifresini nasıl bildiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama hayatta kalırsak öğrenecektim.

Christopher kadranları çevirdi. İkinci kapı açıldı.

Vampirler neredeyse üzerimize geliyordu. Arkamızda şiştiler, birbirlerinin üzerine tırmandılar, ısırdılar, dövüştüler. Eğer kaçabilselerdi çoktan ölmüş olurduk ama sayıları çok fazlaydı ve birbirlerini eziyorlardı.

"Git!" Christopher bağırdı. "Git!"

Başaramayacaktık. Yanlarında durdum ve ölümsüz sürüyü geri ittim. Bir treni durdurmaya çalışmak gibiydi.

Kıvrılan kütle yavaşladı ama yine de yuvarlanmaya devam etti. Curran yanımda durdu.

Nasrin yanımdan koşarak geçti. Thomas ve Naeemah onu takip etti. Jim ve Andrea hızla yanımdan geçtiler. Yüzünde tam bir konsantrasyon maskesi olan Ghastek yavaşça geri çekildi.

Zihnimdaki baskı beni toprakladı. Sarsıldım. Onları tutamadım. Çok kalabalıklardı. Kapılardan geçmeyi başarsak bile, kalabalık bizi kovalayacaktı. Hepsini öldüremezdik.

"Şimdi gidin, hanımefendi!" Christopher bağırdı. Zihnimde B Teyze'nin kapının önünde durduğunu gördüm.

Hayır. Bugün olmaz. Bugün kimse benim için kendini feda etmeyecek. Bunu tekrar yaşayamam.

Curran kolumu çekti. Ben de geri çektim. "Onlarsız gitmeyeceğim."

Ölümsüz zihinler tek bir kırmızı ateşe karıştı. Zihinsel savunmam kırıldı. Sendeleyerek geri çekildim.

Curran ayaklarımı yerden kesti ve koridora doğru koştu.

"İndir beni," diye hırladım.

"Hayır." Curran beni daha sıkı kenetledi. "Seni kaybetmeyeceğim." Üçüncü kapı önümüzde açıldı.

Ötesinde, geniş,

Karla kaplı tarla uzanıyordu. Curran beni dışarı taşıdı, ayaklarımın üzerine bıraktı ve kendisine kenetledi.

"Robert!" Thomas çığlık attı.

Robert kapı aralığına doğru eğildi. Yanında Christopher'ı gördüm. Hafif sarışın adam gülümsedi, yüzü kederliydi.

Vampir dalgası arkalarında, bir metre ötede yükseliyordu.

Hayır! Hayır, yine mi, hayır, hayır!

Robert omzunun üzerinden ölümsüz sürüye, sonra da Thomas'a baktı.

Yapma bunu.

"Yapma!" Thomas çığlık attı.

Robert, "Seni seviyorum," dedi ve kolu bıraktı.

Kapılar yerlerine çarparak ölümsüz çığın önünü kesti. Thomas uludu. Keder ve umutsuzluktan oluşan saf bir acı çığlığıydı bu.

Bir daha olmaz. İşimi görebilmek için derin ve karanlık bir yerde sakladığım her şey içimden yırtılıp çıktı. B Teyze'nin fedakârlığı, Mauro'nun ölümü, Robert, Christopher, hepsi çaresiz bir keder seliyle içimden döküldü ve ben de tutamadım.

Curran beni Mishmar'dan alıp kışa götürdüğünde hâlâ çığlık atıyordum.

- - -

Yıkık dökük bir benzin istasyonunun kalıntılarında yakılan ateşin başında battaniyeye sarınmış oturuyordum. Çatı ve duvarların çoğu yıkılmıştı ama bir köşesi hâlâ duruyordu ve ateşi rüzgârdan koruyordu.

Andrea, Jim, Nasrin ve Naeemah uykuya dalmışlardı. Ghastek bile pes edip sızmıştı ama iki eski vampirini bir ağaca bağlamak için kocaman bir zincir bulmadan önce değil. Üçüncüyü öldürmüştü. Hepsini kontrol etmek çok yorucuydu ve o da yorgundu.

Thomas gecenin karanlığına karışmıştı. Yalnız kalmak istiyordu.

Ben de öyle.

Curran yanıma oturdu. "Neye imza attıklarını biliyorlardı."

"Benim yüzümden öldüler." Sesim boş geliyordu. "Bu göreve beni kurtarmak için geldiler ve şimdi öldüler. Christopher'ın aklı başında bile değildi. Beni uyarmaya çalıştı. Bana Mishmar'ı tarif etmeye çalışıyordu. Sesi titriyordu. Oraya geri dönmek onu çok korkutmuştu ama yine de yaptı ve şimdi zombiler tarafından parçalandı. Onu canlı çıkaracağıma söz verdim. Söz verdim. O da bana güvendi. Böyle olmaması gerekiyordu. Bunu yapamam. Ben insanları kurtarırım. Tam tersi değil."

"Bazen öyle," dedi Curran.

Bütün göğsüm acıyordu, sanki biri içimi çıkarmış ve yerine buz gibi iğneler koymuştu. "I

Sadece sıradakinin kim olacağını merak ediyorum. Roland kimin peşine düşecek? Julie'nin mi? Derek'in mi?"

"Bunu kendine yapma," dedi. "Bu bir döngü Kate. Biz Sürü için savaşıyoruz, onlar bizim için. Biz kan dökeriz, onlar kan döker. Bazen insanlar ölür. Benimle gelen herkes kendi özgür iradesiyle geldi. Nereye gittiğimizi biliyorlardı. Herkesin kurtulamama ihtimalinin yüksek olduğunu biliyorlardı. Bu ilk ya da son savaş değil. İnsanlar yine bizim için kendilerini feda edecek, biz de aynısını yapacağız. Geleceğin ne kadar kötü olacağını bilmiyorum ama sana söz veriyorum, bununla başa çıkacağız. Sen ve ben. Birlikte."

Battaniyenin altında bir topun içine kıvrıldım. Kolunu bana doladı.

Midemdeki boşluk hissi bir türlü geçmiyordu. Hafızam Robert'ın yüzünü ve ardından kapılar kapandığında Thomas'ın yüzündeki ifadeyi canlandırdı. Göğsümü acıtıyordu.

Mishmar'dan kurtulmuştum. Ghastek'i hayatta tuttum. Ama Christopher ve Robert kendi hayatlarını bizimkilerle takas etmişlerdi. Ben bu takası istemedim.

Buna dayanamazdım.

- - -

Hugh'un kalesinin tepesine çıktım, etrafımda alevler yükseliyordu. Duman ciğerlerime doldu. Aşağıda B Teyze kükrüyordu, bir büyücünün vücudundan çıkan gümüş zincirlerle aşağıya sabitlenmişti. Demir Köpekler onu tekrar tekrar vurdu, her ok vücudunu delip geçti. Hibla öne çıktı ve kılıcını savurdu. Metal, ateşin ışığında parıldadı ve B Teyze'nin kafası omuzlarından aşağı yuvarlandı. Ayaklarımın dibine yuvarlandı, Christopher'ın mavi gözleriyle bana baktı ve Robert'ın sesiyle, "Arkadaşlarını kurban etmeye hazırlanmalısın" dedi.

Yabancı bir varlık zihnime sürtündü. Gözlerim açıldı.

Başımı kaldırdım. Curran beni tutuyordu. Yıkık duvarın tepesinde oturmuş nöbet tutan Jim dışında herkes uyuyordu. Bana başını salladı, gözleri alevlerin ışığını yakaladı. Bir kütük patladı ve soğuğa kıvılcımlar gönderdi.

Uyumak abartılıyordu.

İşte yine oradaydı, yabancı bir büyüünün nazik dürtüsü. Vampirlerin bağlı olduğu ağaçtan yayılıyor gibiydi. Ona doğru uzandım. İki vampir zihin zayıfça parlıyordu. Arkalarında, tarlada üçüncü bir ölümsüz zihin hareketsiz bekliyordu. Şimdi ne olacaktı?

Curran'ın kollarından sıyrıldım. Gözlerini açtı. "Geri geleceğim," dedim ona. "Banyo."

Ayağa kalktım ve kar ayaklarımın altında çıtırdayarak ağaca doğru yürüdüm. Gökyüzü aysızdı ama kar geceyi daha aydınlık gösteriyordu. İki vampir de kıpırdamadan oturuyordu. Ghastek uyuduktan sonra zincirlerini zorluyorlardı ama şimdi kollarını bile kıpırdatmıyorlardı. Doğru olmayan bir şeyler vardı.

Vampirleri geçtim. Gözleri donuktu, bu da birinin zihinlerini çelik bir pençeyle tuttuğunun kesin bir göstergesiydi. Ghastek değildi, ışık gibi sönmüştü. Üçüncü ölümsüz zihin tam önümde, tarlada, rüzgârın yaklaşık iki yüz metre aşağısındaydı.

Kan emicilerin yanından geçtim ve ağacın diğer tarafına yaslandım. Üçüncü vampiri kim tutuyorsa muhtemelen bu ikisini de o tutuyordu ve ben o alana yalnız gitmiyordum.

"Ne istiyorsun?" Fısıldadım.

"Arkadaşların hayatta," dedi sessiz bir erkek sesi.

Umut içimde çırpındı. Onu yakaladım ve boğarak öldürdüm. Yalan söylüyordu. O kalabalıktan kimse kaçamazdı. Ölümsüzlerin sayısı, muhtemelen babam hariç, kimsenin zapt edemeyeceği kadar fazlaydı.

"Tam güneyinizdeki tarlada bir ölümsüz var," dedi sessiz erkek sesi. "Onu bırakmak üzereyim. Lütfen onu tutun."

Üçüncü vampirin zihni alevlendi ve ben de büyümle onu sıkıştırdım.

"Seni iki mil güneyde bekliyorum. Orada biraz mahremiyet içinde konuşabiliriz."

Vampiri güneye doğru ittim. Karda koşuyordu, zihninden gelen geri bildirim benimkinin üzerine biniyordu, sanki gördüklerini yarı saydam bir ekranda izliyormuşum gibi. Bir iki dakika sonra Curran beni aramaya gelecekti. Jim'e doğru yürüdüm.

"Ben uyuyamam. İzin ver nöbeti ben alayım." Jim bana baktı. "Emin misin?"

"Elbette," dedim. "Şu kütüğün üzerine oturup etrafıca düşüneceğim." Yaklaşık yüz metre ötedeki bir kütüğü işaret ettim. Sesimi alçaltırsam beni duymazlardı.

"Seninle gelmemi ister misin?" Curran sordu.

"Hayır. Biraz yalnız kalmak istiyorum."

Ağzını açtı ve kapattı. "Nasıl isterseniz."

Ben de seni seviyorum.

Gidip kütüğün üzerine oturdum. Jim uzandı. Curran da uzanmıştı ama beni izlediğinden emindim. Yer değiştirmiş olsaydık, ben onu izliyor olurdu.

Vampirim karda hızla ilerlerken sırtım Curran'a dönük bir şekilde sessizce oturdum. Önce açık araziye, sonra çalılıkları, orman şeridini temizledi. Kampa bir göz attım. Curran sırt üstü yatıyordu. Uyanıktı. Ben yanında yatıp başımı göğsüne yaslamadığım sürece genellikle uyumak için yan dönerdi.

Orman sona erdi. Vampir hafifçe yükselen bir tepenin zirvesine doğru fırladı. Kenarları yıpranmış ve yırtılmış, kızıl-kırmızı bir pelerine sarınmış bir adam orada duruyordu. Uzun siyah saçları yüzünün etrafına dökülüyordu. Uzun alnı, yüksek elmacık kemikleri, güçlü kare çenesi, koyu renk gözleri, duruşuna bakılırsa yakışıklı ve formdaydı. Bir Kızılderili, genç değil ama Hugh'un yaşlanmadığı gibi yaşlanmıyordu, sonsuza dek otuz civarında bir yerde sıkışıp kalmıştı.

Adam başını eğdi. "Sharrim."

Akadca bir kelimeydi. "Kralın" anlamına geliyordu. Sesim vampirin ağzından zahmetsizce çıktı. "Bana öyle deme."

"Nasıl isterseniz."

Neredeyse ona bunu da söylememesini söyleyecektim ama açıklama çok uzun sürecekti.

"Aşağıya bak," diye davet etti adam.

Vampiri tepenin kenarına getirdim. Altımda toprak başka bir alana doğru yuvarlanıyordu. Vampirler orayı doldurmuştu. Düzgün sıralar halinde oturuyorlardı, yön bulucuların zihinleri tarafından düzene sokulmuşlardı. İki yüzden fazla ve muhtemelen en az yarısı kadar da yönlendirici olmalıydı. Benim için çok fazlaydılar. Hortlak sürüsünü geride tutmak bana biraz perspektif kazandırmıştı. Eğer o vadideki tüm ölümsüzleri yakalarsam, muhtemelen onları grubumuzun geri kalanının kaçmasına yetecek kadar tutabilirdim ama onlar üzerindeki kontrolüm saniyelerle ölçülürdü.

"Benim adım Landon Nez," dedi yanımda duran adam.

"Babana hizmet ediyorum."

Sadede gelelim. Görünüşe göre Roland'la akraba değilmişim gibi davranmayı bırakabilirim.

"Hugh d'Ambray Demir Köpekler Tarikatı'nın önderi. Ben Altın Lejyon'un Legatus'uyum. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Bu hepimizin başının büyük belada olduğu anlamına geliyordu. Landon Nez hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Legati'ler uzun ömürlü olmamıştı çünkü Roland talepkârdı ve hatalara tahammülü yoktu. Üvey babamın tanıdığı son Legatus, Melissa Rand, Voron'dan yaklaşık iki yıl sonra ölmüştü. "Bu, Ölülerin Efendileri'nden sorumlu olduğun, doğrudan Roland'a hesap verdiğin ve ömrünün oldukça kısa olduğu anlamına geliyor."

"Bir bakıma. Baban Halkın politikalarını seçer ve ben de onları uygulayım. Ben d'Ambray'in kas gücüne karşılık beyniyim."

"Hugh hayatta kaldı mı?" "Evet."
Nasıl . . . ?

"Bu seni üzüyor mu?" Landon sordu.

"Hayır, sadece onu öldürmek için ne yapmam gerektiğini merak ediyorum."

Landon kaşlarını bir santimin sekizde biri kadar kaldırdı. "Ben de sık sık aynı şeyi merak etmişimdir. Onu ateşe versem ve küllerini rüzgâra savursam bile yeniden canlanmayacağından eminim."

"Hiç denediniz mi?"

"Henüz yapmadım. Ama bunu yapmayı birçok kez hayal ettim."

Düşmanımın düşmanı benim dostum değildir. Azıcık bile değil. "Ne istiyorsun?"

"Hugh şansını denedi. Başarısız oldu. Sıra bende. Size bunu teklif etmek için yetkilendirildim."

Elinde bir fotoğraf tutuyordu. Fotoğrafta Christopher ve Robert bir masada yan yana oturuyorlardı. Robert'ın zeki gözleri boştu. Christopher'ın yüzünde ıslak izler vardı ve gözleri kızarmıştı. Ağlamıştı. Aklını kaçıran adamın ellerine geri dönmüştü. Onu dışarı çıkarmak için yalınayak cam kırıkları üzerinde yürürdüm ve babam bunu biliyordu. Şimdi bunu bana karşı kullanıyordu.

"Yaralanmamışlar," dedi Landon. "Teklifi şu: Soyтары Parkı'na girip onları ellerinden tutarak dışarı çıkarabilirsiniz, üçünüze de onun bölgesinden güvenli geçiş izni verilecek. Yalnız gelmelisiniz. Başarılı olsanız da olmasanız da, ateşin yanında sizi bekleyen insanların rahatsız edilmeden Atlanta'ya dönmelerine izin verilecek."

"Peki ya reddedersem?"

Landon vampirlere döndü. "Sizi görmek istiyor. Eğer davetini görmezden gelerseniz, iki adam ölecek ve ben de burada gördüğünüz şeyi kampınıza salacağım. Katliamdan sağ çıkacağınızdan hiç şüphesi yok. Belki werelion da hayatta kalabilir. Diğerleri o kadar şanslı olmayacak. Seçim sizin."

Werelion hayatta kalamazdı. Bunu ikimiz de biliyorduk.

Robert'ın sözleri aklıma geldi. Ama artık bir zayıflığınız olduğunu biliyorlar ve bunu size karşı kullanacaklar. Sevdiğin birini alıp öldürmekle tehdit edecekler,

Çünkü bu yemi kaçırmayacağınızı biliyorlar. Bunu biliyorum, onlar da biliyor ve şimdi sen de anlamalısın. Arkadaşlarınızı feda etmeye hazır olmalısınız.

Bunu yapamazdım. İçimde yoktu. Nefes almamı sağlamak için her şeylerini riske atan insanları feda edemezdim. Curran'ın ya da o ateşin yanındaki herhangi birinin bu isimsiz alanda ölmesine izin veremezdim.

Aşağıda bekleyen Altın Lejyon'a baktım. Roland'ın çıkarabileceklerinin sadece küçük bir kısmıydı ve babamın durmayacağını biliyordum. Ben tek başıma kalana kadar arkadaşlarımı birer birer itlaf etmeye devam edecekti. Önemseydiğim herkes hedef haline gelmişti. Bunun olacağını biliyordum. Voron beni bu konuda uyarmıştı. Bana arkadaşların insanı savunmasız hale getirdiğini öğretmişti. Onun uyarısını görmezden geldim. Her şeye gözlerim açık olarak başladım ve bir gün sonuçlarıyla yüzleşmek zorunda kalacağımı bile bile insanların hayatıma girmesine izin vermeyi seçtim. Şimdi onları güvende tutmak benim sorumluluğumdaydı.

Bitmesi gerekiyordu. Şimdi bitirmeliydim. Babamla yüzleşmek zorundaydım.

Bunu Roland'ın şartlarına göre yaparsam Curran'la ilişkimiz biterdi. Curran'a zamanı geldiğinde Roland'la birlikte yüzleşeceğimize dair söz vermiştim. Beni seviyordu ama ona ben ölüme giderken eli kolu bağlı oturması gerektiğini söylersem beni terk ederdi. Neredeyse her şeyi affederdi ama bunu affetmezdi. Ama oraya birlikte gidersek, bu çiftte intihar olurdu.

"Hugh ve halkım nasıl hayatta kaldı?" diye sordum.

"Baban izliyordu. Hortlağı tuttu ve adamlarım iki adamı ve başöğretmeni almak için aşağı indi."

Eğer yalan söylemiyorsa, bu babamın tüm o ölümsüz kalabalığı tek bir iradesiyle durdurduğu anlamına geliyordu. Bu gücün kapsamı şaşırtıcıydı. Curran ve ben buradan canlı çıkamazdık.

"Sana neden güvenmem gerektiğini söyle."

"Adil bir soru." Landon başını öne eğdi. "Eğer baban sadece seni yakalamak ya da öldürmek isteseydi, bunu birçok kez yapabilirdi. D'Ambray'ın dışarıda olmasının nedenlerinden biri de bu.

iyilik. Işınlanma, kesin ölümden kaçmaktan başka bir şey için fazla öngörülemezdir. Kendi hayatı ve sizin hayatınız için gereksiz bir risk aldı. Asıl soru, d'Ambray'in bunu neden yaptığı. Sizi Soyтары Parkı'na ışınlamak ya da kelepçeleyip sürüklemek varken neden Mishmar'ın içine hapsetti? D'Ambray'e verilen talimat bana verilenle tamamen aynıydı."

"Ve bu?"

"Sizi kendi özgür iradenizle Jester Park'a gelmeye ikna etmek."

"Neden?"

"Babanın kendine göre sebepleri var. Bunları benimle paylaşmamayı tercih etti. Ama bilmelisin ki o söz verdiğinde yalan söylemez."

Nefesimin altında güldüm. Salonuma gir, dedi örümcek sineğe.

"Evet mi hayır mı?" Landon sessizce sordu.

Eğer gidersem, Curran benimle gelmeye çalışacaktı ve muhtemelen ikimiz de ölecektik. Curran'a hayır deseydim, biterdik ve muhtemelen ben ölürdüm. Landon'a hayır deseydim, herkes ölürdü. İyi bir seçenek yok.

Sevdiğim kişinin Mishmar'dan canlı çıkmasını sağlama sırası bendeydi. Gecenin bir yarısı gizlice kaçabilirdim. Ya da büyü dalgası gelir gelmez Curran'ı bir kan koğuşuna kapatabilirdim. Koğuşu kırıp geçse bile, bu onun yelkenlerindeki rüzgârı alırdı ve beni takip edemezdi.

Onu sevmem dışında. Son kavgamızdan sonra bana karşı her zaman dürüst olacağına söz vermişti. Ben de ona aynı sözü vermiştim ve şimdi oyunu kuralına göre oynamak zorundaydım.

"Sabah anlatırım."

"Bir cevaba ihtiyacım var," dedi Landon.

Ona baktım. Hiç etkilenmiş görünmüyordu.

Vampirin gözlerinden benim psikopat bakışlarımı göremediğini anlamam tam on saniye sürdü. Aferin şampiyon. "Cevabını sabah alacaksın. Eğer ev ödevini yaptıysan, mantığın ve

itidal abartılıyor. Eğer beni zorlarsanız, adamlarımı toplar ve bu ünlü Altın Lejyon'dan kaç kişiyi öldürebileceğimi görürüm."

"Kaybedeceksin," dedi Landon.

"Evet, ama harika vakit geçireceğim ve yanımda birçoğunuzu götürceğim. Geçtiğimiz birkaç gün içinde tehdit edildim, ışınlандım, boğuldum, aç bırakıldım ve bir kafese kapatılıp değer verdiğim insanların ölümünü izlemek zorunda bırakıldım. İçimde o kadar çok öfke var ki, onu içimde tutmakta zorlanıyorum. Eğer beni zorlarsanız, söz veriyorum, sizi o kargaşada bulup kafanızı vücudunuzdan ayırmayı kişisel görevim haline getireceğim. Bundan zevk alırım. Benim için eğlenceli olur. Eğer bir şekilde hayatta kalmayı başarırsan, babama geri dönüp beni nasıl avucunun içine aldığını, ama çok beceriksiz olduğunu ve tıpkı Hugh gibi başarısız olduğunu ve şimdi birçok vampirin ve benim öldüğümüzü açıklamak zorunda kalacaksın. Nedense teselli ödülü olarak kafamı kabul edeceğinden şüpheliyim. Cevabımı sabah alacaksın."

Vampirin zihnini bıraktım, ayağa kalktım ve ateşe doğru ilerledim. Curran hâlâ sırt üstü yatıyordu.

"Uyanık olduğunu biliyorum." Onun yanına uzandım.

Gri gözlerini açtı ve bana baktı. Onu o kadar çok seviyordum ki, canım yanıyordu. Onunla ilgili her şeyi seviyordum. Güldüğünde gözlerinin ışıldamasını. Beni istediğinde küçük altın kıvılcımlarla parlayışlarını. Sinirlendiğinde kalın kaşlarının bir araya gelişini. Hiçbir zaman düzgün iyileşmeyen burnunu seviyordum. Yanaklarındaki kirli sakalları ve çenesindeki sert çizgiyi seviyordum. Saçmalıklarımı yüzüme vurmasını sevdim. Ben onun şakalarına güldüm, o da benimkilere güldü. Nerede olursam olayım benim için gelmesini seviyordum. Her zaman orada olacak, hayat denen karmaşada yolumu bulmama yardım edecekti.

Ona doğru eğildim ve onu öptüm. Onu öptüm, kelimelere dökemediğim her şeyi ona anlatmaya çalıştım. Onu sevdiğimi, benim için her şey demek olduğunu ve onun için savaşağımı söylemeye çalıştım. Kimse onu benden alamazdı, çünkü eğer denerlerse, onların içinden bir yol açardım. O da beni öptü ve onun tadına baktı.

cennetti. Tam buradaydı, yaşıyordu, sıcaktı ve benimdi - ama sadece yarına kadar. Ona tutundum. Onu daha yeni geri almıştım. Onu kaybedemezdim. Şimdi kaybedemezdim.

"Seni seviyorum," dedim ona.

"Ben de seni seviyorum." Gri gözleri yüzümü aradı. "Bir şey oldu ve bu çok kötü."

"Evet. Landon Nez ziyaretime geldi."

"Kim o?"

"Altın Lejyon'un Legatus'u. Hugh Demir Köpekler'i yönetir; Roland'ın kaba gücüdür. Landon Ölülerin Efendileri'ni yönetir. Ghastek'in patronu."

Curran'ın yüzü nötr bir maskeye dönüştü. "Ne istiyormuş?"

"Bana Robert ve Christopher'ın bir fotoğrafını gösterdi. Yaşıyorlar. Babam Hugh ile düellonuzu izledi ve sonra Christopher ve Robert'ı Mishmar'dan çıkarıp Soyтары Parkı'na götürdü."

"Fotoğraf sahte olabilir mi?" Curran sordu. "Roland zahmet etmezdi," dedim ona. "Babam Jester Park'ta bekliyor. Beni görmek istiyor. Ben de geleceğim. Tek başıma. Jester Park'a girip adamlarımızı alabilirsem hepimiz eve dönebiliriz. Aksi takdirde Landon'ın iki mil güneyimizde park etmiş iki yüz kadar vampiri var."

Curran'ın yüzü anlaşıl mazdı. Yine de ne düşündüğünü çok iyi biliyordum. Oturuşundan, hareketsizliğinden ve gözlerinden anlayabiliyordum. Buz tutmuşlardı.

"Sence baban yalan mı söylüyor?" Curran sordu.

"Hayır."

"İki seçeneğimiz var," dedi, sesi sessiz ve sakindi. "Birinci seçenek, onlara hayır dersiniz ve biz de savaşarak çıkarız. Ama doğrudan bir dövüşte kazanamayız."

"Katılıyorum. Muhtemelen bazı kan emicileri öldürebilirim ama hepsi en azından Ghastek'in seviyesindeki Ölülerin Efendileri tarafından kontrol ediliyor olacak. Vampirlerden herhangi birini öldürmeden önce, zihinlerinin kontrolü için tüm bu gezginlerle gürleşmem gerekecek. Bu çaba ve zaman gerektirir."

"İstila edilmiş oluruz." Curran alevleri düşündü. "Şimdi ayrılıp kaçabiliriz. Daha küçük gruplar halinde üzerimize gelme ihtimalleri var. İki yüz vampiri harekete geçirmek zaman ve manevra gerektirir. Ama bir grupta savaşmak için durduğumuz anda diğerleri bize yetişecektir."

"Ayrıca, Robert ve Christopher ölür."

Ateşe baktık. "Bu ne biçim bir randevu," dedim. "Bir vampir sürüsünün ortasında kapana kısılmış Karla kaplı bir tarlada, ince battaniyelerin üzerinde küçük bir ateşin etrafında toplanıyoruz," dedi Curran. "İçine çek bebeğim. Tüm bu lüks sadece senin için."

"En azından yağmur yağmıyor."

Acayip bir sağanak bizi ıslatır diye ikimiz de yukarı baktık ama gökyüzü açıktı. Yıldızlar ve çaresizlikten başka bir şey yoktu.

Ölmek istemedim.

"Eğer bunu Altın Lejyon için çok pahalı hale getirirsek, kayıplarını azaltırlar mı?" Curran sordu.

"Hayır. Sanırım Roland kararını verdi. Landon'da tek bir vampir kaldığı sürece beni yakalamaya çalışacak." Seçeneklerimiz her kelimeyle birlikte azalıyordu. Ona yaslandım. "Robert bana eğer geri dönmezsen ve Sürü liderliğim gündeme gelirse bazı alfaların güvensizlik oyu verebileceğini söyledi."

Curran nefesinin altından homurdandı. "Robert çok şey söylüyor."

"Ted bizi kilise binasında bir kafese kapatmıştı ve Hugh bütün şövalyeleri öldürmüştü. Ascanio'yu yakaladı ve onu öldürmekle tehdit etti. Onu bir iyileştiriyor, bir iyileştirmiyordu, gidip geliyordu ve ben de ona çocuğu kurtarırsa kafesten çıkacağımı söyledim."

"Sana benziyor."

"Robert, sorumlu olmak için gereken acımasızlığa sahip olmadığımı düşünüyordu. Ascanio'nun ölmesine izin vermeliydim, çünkü Hugh'nun beni ele geçirmesi Sürü için bir felaket olurdu."

Curran, "O haklıydı," dedi.

"Katılıyorum. Ama bunu yapamam. Robert ve Christopher'a sırtımı dönemem. Yapamam işte. Bu benim içimde yok."

"Biliyorum," dedi. "Sen busun işte. Ama ben ikimiz için de yeterince acımasızım. Roland senin onun kızı olabileceğini düşünüyor. Ona gelmeni istiyor. Büyük bir gösteri istiyor. Ya bir sahtekâr olacaksın ve seyircilerin önünde öleceksin ya da gerçek olacaksın ve o da sana gösteriş yapacak. Oradan çıksan bile artık saklanamayacaksın. Bu yüzden gitmiyorsun."

"Gidip onu görmeliyim Curran. Eğer Christopher ve Robert değilse, bir dahaki sefere fotoğrafta Julie, Derek ya da sen olacaksın. Bunu yapmaya devam edemem."

Bana baktı, gözleri sertti. "Hayır."

"Evet."

Gözleri altın renginde parlıyordu. İrislerine baktım. Donup kalma dürtüsü beni yakaladı. İşte oradaydı, Canavar Lordu'nun meşhur alfa bakışı. Bir süredir görmemiştim.

Sesi derin ve düzensiz çıkıyordu, sanki aslan hırıltısı ağzından çıkmaya çalışan kelimeleri parçalara ayırmış gibiydi. "Kate, hayır. Gitmiyorsun. Ciddiyim."

Onu ikna etmeliydim yoksa aramızdaki bu şey bitecekti. Zekice, ikna edici, doğru kelimeleri bulmak için beynimi yordum ama elimde hiçbir şey yoktu.

Hâlâ bana bakıyor, bekliyordu.

Siktir et. "Seni seviyorum. Kavga etmek istemiyorum. Tartışmak istemiyorum. Bunu yapmak zorundayım, çünkü dediğin gibi, ben buyum. Benim için savaşılan insanları terk edemem. Eğer bu konuda taviz veririm, yakında başka şeylerden de taviz vereceğim ve o zaman artık ben olmayacağım. Babamın beni olmadığım bir şeye dönüştürmesine izin veremem. Vermeyeceğim. Bunun aptalca ve umursamazca olduğunu biliyorum ama en azından denemek zorundayım Curran. Denemek zorundayım ve korkuyorum."

Alfa bakışı öldü.

"Senden benimle gelmeni istemeyeceğim," dedim.

"Gelmeni istemiyorum çünkü beni ona meydan okumaya zorluyor ve eğer benimle gelersen sen de ona meydan

okumuş olacaksın.

Bundan sağ çıkacağımdan emin değilim, çıksam bile,

sahip olduğu her şeyle peşimden gelecektir. Yaşamamı ve mutlu olmanı istiyorum Curran. Hayatta kalmanı istiyorum. Seninle evlenmek ve çocuklarına sahip olmak istiyorum, ama ölürsem, seni mutlu edecek biriyle evlenmeni ve çocuk sahibi olmanı istiyorum. Yaşamamı istiyorum. Senden tek istediğim, bu gecenin kalanını seninle geçirmeme izin vermen. Beni bu yüzden terk etme ve bu konuda benimle kavga etme. Sana ihtiyacım var. Lütfen."

Curran beni kendine çekti. Kolları beni sardı ve bir an için kendimi güvende hissettim. Bu bir yanılsamaydı ama umurumda değildi.

"Birlikte gidiyoruz," dedi.

"Hayır."

"Sana hangi savaşta savaşacağını söylemiyorum. Sen de bana ne zaman savaşacağımı söyleme."

"Curran, bundan sonra geri dönüş yok..." Başını iki yana salladı. "Seni seviyorum. Birlikte gideceğiz." "Ama ..."

"Hayır," dedi. "Tartışmaya açık değil."

Seni aptal salak. "Sen delisin, bunu biliyor musun?"

"Evet. Ama yatakta bir iblisim."

Güldüm. "Tamam o zaman. Bu her şeyi çözer."

"Doğru, öyle."

Karla kaplı soğuk tarlada yavaş yavaş sönen ateşin başında kollarında uyuyakalmışım. Bunu en lüks saraya bile değişmezdim.

- - -

SABAH sihirli bir dalga ve daha da sert bir soğuk getirmişti. Gözlerimi açtım. Üzerimdeki gökyüzü kristal mavisiydi. Curran'la gece boyunca paylaştığımız sıcaklığı bırakarak battaniyeyi geri çektim ve doğruldum. Görebildiğim kadarıyla saf beyaz kar uzanıyor, sabah güneşinde ezilmiş kristal gibi parlıyordu.

Güzel bir gün.

Curran ayağa fırladı. Ben bir battaniyeyi sardım, o diğerini sardı ve sırt çantalarını kontrol ettik.

Andrea bizi izledi. "İkinizin de yüzünde işle ilgili bir ifade var."

"Gitmemiz gereken bir yer var," dedim. "Kalk ve parla," diye seslendi Curran.

Grubun geri kalanı anında uyandı, dünyaya ölü gibi bakan Ghastek hariç hepsi. Bir, iki, üç Naeemah kayıptı. Onu kurtardık, Mishmar'dan çıkmamıza yardım etti. Sanırım bu bizi ödeştirdi. Umarım Landon'ın vampirleri onun geçmesine izin vermişlerdir.

Andrea ayağa kalktı. "Ne yapıyorsun?"

"Roland'ı ziyaret etmem gerekiyor," dedim ona. "Robert ve Christopher onda."

"Robert öldü," dedi Thomas, sesi titrekti.

"Ölmemiş olma ihtimali de var," dedi Curran.

Thomas dondu kaldı. Yüzündeki bir kas sarsıldı. "O zaman ben de seninle geliyorum." Thomas çantasını kaptı.

"Gidemezsin," dedi Curran, sesi sakindi. "Eğer gidersen, o ölür. Roland'ın durumu, bizim değil."

Thomas çantayı bıraktı ve omuzları dikleşerek ilerledi. Gözleri yeşile döndü. Burun delikleri alevlendi.

Curran yolunu kesti.

Bir an için Thomas'ın onunla çarpışacağını sandım ama alfa sıçanı Curran'dan bir santim ötede durdu. İki adam karşı karşıya geldi. Thomas altı üç boyundaydı ve kamyonları devirebilecek bir yapıya sahipti ama bir dövüşte Curran onu kırabilirdi.

Altın, Curran'ın gözbebeklerini boğdu. "Bana bak. Bu kesin bir emirdir. Olduğun yerde kal. Gidersen beni geçeceksin."

İkisi uzun bir süre birbirlerine baktılar. "Geri çekilin," dedi Curran, sesi kısıktı.

Thomas topuklarının üzerinde döndü ve küfretti.

"Günümüzde vampirler var," dedim. "Bir kan koğuşturacağım. Büyü tuttuğu sürece seni koruyacaktır. Jester Park arabayla iki saatten az uzaklıkta. Bir yere ayrılmayın. Geri döneceğiz."

Ghastek battaniyesinin üzerinde doğrulup oturdu.

"Neler oluyor?" "Ya geri dönmezsen?" Andrea bana

sordu.

"O zaman buradan çıkmak için savaşmanız gerekebilir," dedi Curran. "Roland'ın adamları bize güvenli geçiş sözü verdi ama ben onlara güvenmiyorum, sen de güvenmemelisin."

"Kaç vampir var?" Jim sordu.

"Yaklaşık iki yüz." Sarrat'ı kınından çıkardım, kolumu kestim ve karda onların etrafında bir daire çizmeye başladım.

Andrea'nın yüzündeki renk soldu. "İki yüz. Çocuk oynacağı."

"Biri bana neler olduğunu anlatacak mı?" Ghastek talep etti.

Son kan damlaları ilkiyle birleşti. Büyü benden uzandı ve kan çemberinin üzerinde birikti. Bağı kopardım. Kırmızı bir duvar yükseldi ve yok oldu. Kan koğuşturmuştu.

Arkamda kar çığırıldı. Döndüm. Landon bana doğru yürüyordu, yırtık pırtık kırmızı pelerini karda yırtık pırtık kırmızı bir yara gibiydi.

Ghastek ağzını açtı ve tekrar kapattı.

Landon birkaç adım ötede durdu. Rüzgâr pelerini ve uzun siyah saçlarını çektiyordu.

"Ben de onunla geliyorum," dedi

Curran. "Bu mümkün değil," dedi

Landon.

Curran sırtı ve ben geri adım atmak için bir dürtü hissettim. "Roland yapabileceklerimden korkuyor mu? O kadar korkutucu muyum?"

Landon, "Beni ya da onu yemlemek hiçbir işe yaramayacak," dedi.

"Ona söyle, eğer annemi sevdiyse beni anlayacaktır," dedim.

Landon nefesinin altında bir şeyler mırıldandı. Bekledik. Rüzgâr buz gibi dişleriyle bizi ısıırıyordu. Hikayelerde karda yaşanan dramatik çatışmalar anlatılırken kimse kışın donduğundan bahsetmezdi. Isınmaya çalışarak bir aşağı bir yukarı zıpladım. Bu iş biraz daha dramatikleşirse, parçalarım düşmeye başlayacaktı.

"Seninle görüşecek," dedi

Landon. Ghastek ayağa kalktı.

"Bay Stefanoff," dedi Landon ona. "Bu olaylar sırasındaki hizmetleriniz ve davranışlarınız büyük takdir topluyor. Büyü sona erdiğinde, sizi almak için bir araba gelecek."

Büyülü bir motorun tanıdık kükremesi ovayı salladı. Gümüş renkli bir Land Rover uzaktaki ağaçların arkasından kayarak bize doğru geliyordu. Curran ve ben ona doğru yürümeye başladık. Landon yetişti.

"Kalina'nın adını kullanmışsın," dedi Landon. "Kendi iyiliğin için, umarım sen gerçeksin."

LANDON DROVE. Ben ön yolcu koltuğuna, Curran da arkaya bindi. Eğer işler ters giderse, ben Landon'ın dikkatini çekerse Curran onun boğazını koparır.

Güneş doğmuş, karları ıslık ıslık yapmıştı. Başka bir benzin istasyonunun kalıntıları yanımızdan kayarak geçti, kış buz tutmuştu. Land Rover'ın içi sıcaktan kavruluyordu. Ceketimi binmeden önce çıkarmıştım ve Sarrat kucağında kılıfındayken rahat bir yolculuk yaptım. Bu benim babama vereceğim özel hediye olacaktı. Eğer onu vurabilirsem.

Yaklaşan buluşmamızı düşündükçe dişlerim kenetleniyordu. Üzerimdeki baskı neredeyse çok fazlaydı. Landon'ın arabayı durdurmasını istedim, böylece karda olabildiğince hızlı daireler çizerek koşup biraz enerji yakabilecektim. Sarrat'ın kılıfını okşamakla yetindim.

Babama karşı kazanamazdım. Bunu artık biliyordum. Sorun şuydu ki, bunun bana nasıl bir seçenek bıraktığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Atlanta'ya sahip çıktı mı?" Ben sordum. "Hayır," dedi Landon.

Yani iddia gerçekleşmemişti. Bu da hala bir şekilde bunu engellemem gerektiği anlamına geliyordu.

Eski bir tabela kayarak geçti. I-80 Doğu.

Landon bana baktı. Zeki gözleri yüzümde oyalandı.

"Apaçi misin?" Curran arka koltuktan sordu. "Navajo," dedi Landon.

Curran, "Kabilelerin büyücülükten vazgeçtiğini sanıyordum," dedi.

"Öyle. Yaptığım şeyi beğenmediler, ben de beğenen birini buldum."

Hugh'un bir keresinde söylediği gibi, babamın en büyük gücü buydu. Dışlanmışlar ve uyumsuzlar ona akın ederdi. Her biri için mükemmel bir yer bulur ve onları yüceltmek için ilham verirdi. Ancak onun büyüklüğü ölüm, sefalet ve zorbalıkla sonuçlanıyordu.

Landon bana bakıyordu. Eğer bakmaya devam ederse, bir numara falan yapmam gerekecekti. "Evet?"

"Beklediğim gibi biri değilsin," dedi.

"Kimi bekliyordun?" diye sordum.

"Daha fazla varlığı olan biri. Sıradan görünüyorsunuz."

"Özür dilerim, siyah bir ciple mi gelmem gerekiyordu? iki bin dolarlık bir pantolon giyip, bis için kılıcımı ateşe mi vereyim?"

"Berbat görünüyorsun, Mishmar'dan sonra bunu beklemek gerekir," dedi Landon. "Ama sen onun gibi değilsin. Yüzünde çok fazla benzerlik var ama bu tesadüfi olabilir. Onun yanındayken ve seninle mutluyken, güneş ışığında durmak gibi bir şey bu. Tüm varlığınız yükselir. Sizden hoşnut olmadığında ise kar fırtınasında olmak gibidir. Sizi dondurur ve bundan daha kötü bir şey yoktur. Seninleyken" -Landon elini önümde gezdirdi- "hiçbir şey anlamıyorum."

Tüm büyümlü kalkanlarımın hâlâ sağlam olduğunu bilmek güzel.

"Mesele de bu zaten," dedi Curran. "Hiçbir şey elde edemeyeceksin. Ona kılıcını kullanması için bir şans verin, fikrinizi değiştireceksiniz."

Landon dikiz aynasına baktı. "Öte yandan sen tam da beklediğim gibisin."

"Peki bu ne olabilir?" Curran sordu.

"Her şeyin bir kılıçla çözülebileceğini düşünen karmaşık olmayan bir adam."

"Sanırım hakarete uğradınız," dedim.

Curran gülümsedi. "Ezildim. Ben kılıç bile kullanmam."

Landon onu görmezden geldi ve kısa bir süre için benimle yüzleştirdi. "Eğer onun düşündüğü kişiysen, her şeyi değiştirirsin. Eğer gerçeksen, varlığın tüm kıtanın güç yapısını değiştirir. Ne yapabilirsin? Neler yapabilirsin? Binlerce yıldır senin gibi bir başkası olmadı. Onu destekleyecek misin yoksa ona karşı mı çıkacaksın? Kulelerin Yapıcısı'nın kızını kim takip edecek? Taht iddiacısı mıyım yoksa diz mi çökmeliyim? D'Ambray senin gerçek McCoy olduğunu düşünmüş olmalı. Bahar ve yaz boyunca Avrupa'daki tuhaf siyasi entrikalarının ardındaki motivasyonu anlayamamıştım ama şimdi anlıyorum ki bir tuzak kuruyordu ve görünüme göre başarısız oldu. Ama Atlanta? Atlanta'da yaptığı şey onun için bile düşüncesizceydi. Tüm kıkırdamalarının ve 'aman be, ben sadece basit bir askerim' açıklamalarının aksine, d'Ambray zeki ve acımasız biri. Roland'la arasında bir şeyler olmuş olmalı ki onu ..."

"Ona Roland mı diyorsun?" Ben sordum.

Landon'ın gözleri kısıldı. "Benim sorularımdan birine cevap verirsen senin sorularından birine cevap veririm."

Bu oyunu daha önce oynamıştım. Hiç iyi sonuçlanmamıştı. Ama neden olmasın. "Peki. Ona yüzüne karşı Roland mı diyorsun?"

"Ben ona Sharrum diyorum."

King. Bu pek de şaşırtıcı değildi.

"Ama evet, toplum içinde ondan Lord Roland olarak bahsediyorum. Bu çağ için seçtiği isim bu." Landon'ın gözleri parladı. "Sıra bende. Voron'un kılıcını taşıyor musun?"

"Hayır."

Landon'ın gözlerindeki heyecan söndü.

"Hugh avcıyı kırdı," dedim ona. "O kılıcı çok severdim. Yirmi yılı aşkın bir süre boyunca benim bir parçam oldu."

"Uygun bir bahane," diye mırıldandı Landon.

Siktir et. "Kılıcımın yasını tutuyorum, ama sorun değil. Büyükannem bana bir tane daha verdi." Sarraf'ı kılıfından çıkardım.

Landon direksiyonu çevirdi. Land Rover neredeyse savrulup yoldan çıkıyordu. Landon park etti ve kaçtı.

Sürücü kapısını arkasından kapatarak arabadan çıktı.

Müthiş. Sadece kılıcımı göstererek Altın Lejyon Legatus'unu korkutabilirdim. Etrafta sallasaydım, muhtemelen patlardı.

Sarrat kucağında sigara içti. Büyüsü Avcı'nınki gibi ince değildi. Hayır, bu kılıç güç yayıyordu. Etrafımda dolanıyordu. Benden hoşlanıyordu.

Landon bir ileri bir geri volta atıyordu, gözleri biraz vahşiydi. "O benden daha kötü karşıladı," dedi Curran.

"Bunda büyütülecek ne var anlamıyorum."

"Bu büyükannenin kemiklerinden yapılmış bir kılıç, Kate." Omuz silktim.

Landon ön camdan bana baktı, arkasını döndü, ileri geri yürüdü ve tekrar bana baktı.

"Çoğu insanın büyükannesinden kalan ne var biliyor musunuz? Bir çay seti. Ya da bir yorgan." Curran gülümsedi. "Eğer ailenizin bir yorganı olsaydı, kimera derisinden yapılmış ve ölü meleklerin tüyleriyle doldurulmuş olurdu."

"Yahudi-Hıristiyan meleklerden mi bahsediyoruz, çünkü onlar yok, yoksa Teddy Jo gibi pagan meleklerden mi?"

"Kate," dedi Curran.

"Hey, bunun tuhaf olacağı konusunda seni en başından uyarmıştım. Seninle o küvette oturdum ve bunun gerçekten kötü bir fikir olduğunu söyledim. Beni sevdiğini söyledin ve küvette kaldın. Bana kalırsa, yatağını yaptın. İçinde yatmak zorundasın."

"Sen içinde olduğun sürece her yatakta yatarım ama bu yine de tuhaf."

Dönüp ona baktım. "Beni muhtemelen bir sivrisinek gibi ezecek olan babamı görmeye gidiyoruz ve sen benim kılıcımdan mı korkuyorsun?"

Curran Landon'a başıyla onay verdi. "Bir tek ben değilim." Landon tekrar bana baktı.

"Ona isim verdin mi?" Curran sordu.

"Evet. Sarrat Irkalli. Irkalla'nın Büyük Kraliçesi, Ölüler Diyarı anlamına geliyor. Büyükannem zaman zaman

Onunla kafam karıştı ve şimdi o öldüğüne göre, bu çok uygun." Curran kollarını iki yana açtı. "Davamı geri çekiyorum."

Bu çok saçmaydı. Sürücü tarafına eğildim, kapıyı açtım ve avazım çıktığı kadar bağırarak büyülü su motorundan daha hızlı koşmaya çalıştım. "Bitti mi?"

"Ne?" Landon söyledi.

"Sen! Sen! Bitti mi?! İstersen burada kalabilirsin. Bize nereye gideceğimizi gösterin, biz kendimiz gideriz!"

Landon sürücü koltuğuna geri kayd ve kılıcımı işaret etti. "Kaldır onu."

"Sihirli kelimeyi söyle."

"Lütfen," diye mırıldandı

Landon.

Bıçağı tekrar kılıfına soktum ve okşadım. "Sorun yok, Sarrat. Eğer sana hakaret ederse, kafasını keserim ve kanını içebilirsin."

Landon uzun bir süre gözlerini kapadı, nefes verdi ve Land Rover'ı tekrar otoyola doğru sürdü.

Ağaçlar, kar ve buzla örtülü penceren önünden kayarak geçti.

Ağır yalıtımlı SUV'nin içinde, motorun alçak uğultusu dışında dünya sessizdi. Landon yolu izliyordu. Kafasında bazı karmaşık hesaplamalar yaptığına şüphe yoktu. Muhtemelen varlığının Roland'ın imparatorluğu içindeki küçük krallığını nasıl etkilediğini anlamaya çalışıyordu.

Yol ormanın içinden kıvrılarak ilerliyordu. Kar sona erdi ve büyük taş bloklarla döşenmiş asfalt başladı. "Neden taş?"

Landon, "Onun büyüsü modern yolları bozuyor," dedi.

Orman devam etti. Ağaçlar kalınlaştı ve uzadı, güçlü dallarını güneşe doğru uzattı. Kar, zayıf kış ışığında parlıyordu; güneşte saf beyaz, gölgelerde mavi. Büyü, Atlanta'daki parkları beslediği gibi bu parkı da beslemiş olmalıydı ve özenle yönetilen bir yeşil nokta olarak başlayan şey isyan etmiş ve yoğun, yaşlı bir ormana dönüşmüştü. Babamın kadim Mezopotamya'dan bu kış harikalar diyarına gitmesi ne kadar tuhaf olmalı.

Voron hayatını beni bu noktaya getirmeye adanmıştı. Eğer hâlâ hayatta olsaydı, ölüme gittiğimi bilirdi. Şimdi anlıyordum ki kazanmamı hiç beklemiyordu. Bütün planları her zaman Roland'la yüzleşmemle son buluyordu. Sonrasında ne yapacağımızı hiç konuşmadık. Benim bir sonram olmasını beklemiyordu.

Orman yarıldı. Uzakta, buzlu camdan bir yılan gibi yapının etrafında kıvrılan, buzla kaplı geniş bir hendek sarmalıyla çevrili bir bina belirdi. Bina karla kaplı çimenlerin üzerinde yükseliyor, adeta havada süzülüyordu; duvarları dev tüylere benzeyen narin beyaz panellerden oluşuyordu. Ana kütlede mükemmel bir kuş taklidiyle ayrılıyorlardı. Yol dönerek binayı çevreledi ve ben de tüm yapıyı gördüm.

Bir kuğu.

Bina dev bir kuğu şeklinde inşa edilmişti; kuyruğu yere oturmuş, göğsü gölün buzuna takılmış, mağrur boynu ise suyun üzerinde beş kat kıvrılmıştı. Güneş onu yıkıyor ve sanki tüm saray dahi bir heykeltıraş tarafından parlak kaymaktaşıdan devasa bir bloktan özenle oyulmuş gibi hafifçe parlıyordu. Her bir tüy belirgin bir şekilde göze çarpıyordu, kanatçıkları ve gövdesi açıkça görülebiliyordu. Kuğu, kıyıda ayrılmış göle doğru yüzmeye hazır görünüyordu. Eğer gerçek boyutlarda olsaydı, gerçek olduğunu düşünebilirdim. Güzelliği nefesimi kesmişti.

Mishmar'ı inşa eden adam bunu nasıl inşa edebilirdi?

"Neden bir kuğu?" Curran sordu.

Landon arabayı durdurarak, "Onlara bayılıyor," dedi. "Buradan çıkacağız."

Arabadan dışarı çıktı. Curran ve ben onu üç süslü köprüye doğru takip ettik. Birbiri ardına köprüleri geçtik ve hendeğin eşmerkezli halkalarından geçtik. Ayaklarımın altında kar çıtırdıyordu.

Babamın gücünün tam kalbine doğru yürüyordum, hem de büyüünün etkisindeyken. Onunla bu şekilde yüzleşmeyi hayal etmemiştim. Ama en azından Curran yanımdaydı. Biz de

birlikte kahramanca ölebilirlerdi. Tamam, bu şu anda düşünülecek en iyi düşünce değildi.

Hiç fark etmezdi. Oraya girecek ve Christopher ve Robert'la birlikte geri çıkacaktım. Ya da en azından beni ezmeden önce Roland'ın kanını yeni kılıcımın üzerinde görecektim.

Belki de düşünmeyi tamamen bırakmalıyım.

Köprüler bitti. Hazır değildim.

Curran durakladı ve kuğuyu inceledi. "Bu da ne böyle?

.."

"Sadece devam et," dedim ona.

Kuğunun yan tarafında geniş kemerli bir kapı beni bekliyordu,

Tam bacakların gövdenin altına sıkışmış olması gereken yerde. Beyaz mermer merdivenlerden oluşan bir merdiven kapıya çıkıyordu.

Annemi öldürmüştü. Evim dediğim şehri ele geçirecekti. Mishmar'da bir ölümsüz vampir sürüsünü durdurmuştu.

Bu oluyordu.

Vücudumdaki her sinir gerildi. Nefes alışım derinleşti. Kaslarım gevşedi ve esnekleşti, sanki büyük bir dövüşten önce yarım saat ısınmış gibiydim. Kanımın kaydığını hissettim. Yanımdaki Curran başını döndürdü, boynunu gerdi ve omuzlarını gevşetti.

Merdivenler sona erdi. Kemerli kapı açıldı. Açık kapıdan babamın sarayına doğru yürüdüm.

- - -

Steril, tek renkli bir alan bekliyordum. Daha fazla yanılmış olamazdım. Zemin sıcak, kum rengi karolarla kaplıydı. Yemyeşil bitkilerle dolu kapalı bir bahçe, iki yanımda kıvrımlı, yükseltilmiş yataklar halinde uzanıyordu; etrafı, şişman tembel koilerin nilüfer yastıklarının altında yüzdüğü, hafifçe kıvrılan bir göletle çevriliydi. Hava nilüfer ve gül kokuyordu. Minik böcekler, mavi, yeşil ve yakut kırmızısı, çiçeklerin arasında süzülüyordu, tıpkı bir avuçtan dikkatsizce havaya fırlatılan ağırlıksız mücevherler gibi.

Bahçenin ortasında, altın ve gümüş dişlilerden oluşan yuvarlak bir mekanizma, ince bir çivinin üzerinde dengede durarak dönüyordu. İnce tel halkalar dişlilerin etrafına sarılmıştı.

Halkalar dönüp duruyor, güzellikleriyle hipnotize ediyorlardı. Etrafına sihir yayılıyordu. Bu bir çeşit atom modeli miydi?

Ağzımı hareket ettirdim. "Ne işe yarıyor?"

"Bilmiyorum," dedi Landon. "Bir öğleden sonra bir hevesle inşa etti."

Odanın diğer ucunda dev bir kapı bekliyordu.

Duyularımla ileriye doğru uzandım. Vampirler.

Ellerim titriyordu. Kesinlikle hayır. Hazırlanmak için yirmi yedi yılım vardı. Şimdi onu kaybetmeyecektim. Havayı içime çektim ve yavaşça dışarı verdim. Ellerim sabitlendi. Nabzım yavaşladı.

Landon Curran'a, "Şu kapıdan öteye gidemezsin," dedi.

"Peki," dedi. "Ben kapıda bekleyeceğim."

Çiçeklerin arasından geçtik, mekanizmanın etrafında döndük ve kapının önünde durduk. Dokundum ve kapı açıldı. Önümde uzun bir oda uzanıyordu, beyaz mermer duvarları yükseliyordu. Yükseltilmiş bir yürüyüş yolunda durdum. Yirmi metre genişliğindeki bu yol, kapıdan karşı duvara kadar uzanıyordu. Geçidin her iki yanında vampirlerle dolu bir hendek vardı. Siperlerin ötesinde, yanlarda, sessizce duran erkekler ve kadınlar bekliyordu. Babamın mahkemesi.

Yürüyüş yolu yükseltilmiş bir kürsüde son buluyordu. Tam ortasında, parlak beyaz taştan oyulmuş yılan gövdelerinden oluşan bir tahtta babam oturuyordu. Beyaz giymişti.

Yüzüne baktım. O da bana baktı.

Gözlerini görür görmez annemin onu neden sevdiğini anladım. Teni güneşin sıcaklığıyla doymuş, koyu, eşit bir bronzdu. Burnu düz ve ucu eğimliydi, elmacık kemikleri özenle oyulmuştu, çene hattı güçlü ve erkeksiydi. Başının üzerine attığı beyaz bir bez saçlarının çoğunu örtüyordu. Kısa bir sakal ve

Çenesinde gümüş dokunuşlar vardı ama kaşları siyahtı ve gözleri genç ve hayat doluydu. Arap ya da Yahudi, Hindu ya da Hispanik olabilirdi. Yirmi yaş daha genç olsaydı, içeri girerek bir oda dolusu kadını susturabilirdi. Ama o daha yaşlı görünmeyi seçti. Yetimler evlat edinilmeyi hayal ettiklerinde, hayal ettikleri türden bir babaydı bu. Gözlerinden bilgelik, nezaket, zekâ ve yaşından ve kendi gücüne olan güveninden kaynaklanan sakin bir güven yayılıyordu. Eski bir kral, büyük bir peygamber ya da saygı duyulan bir öğretmen olabilirdi. Annemi öldürmüştü. Ondan nefret ederdim. Yine de şimdi bana baktığında, daha uzun durmak istedim. Sabah güneşinin ışığında olmak gibiydi. O gözlerin gücü annemin üzerinde parladığında, hiç şansı yoktu.

Sahip olduğum küçük şüpheler buharlaştı. Beni gerçekten anne karnında öldürmek istemişti, çünkü çaresizlikten başka hiçbir şey annemi onun yanından ayıramazdı.

Yanımda Curran durakladı, saldırmadan önceki bir aslan gibi hazırды. Yüzü buz tutmuştu. Bacaklarındaki kaslar şişmiş, kot pantolonunu geriyordu. Gözleri tamamen altın rengine dönmüştü. Tüm ifadesini kaybetti ve avına odaklanmış bir yırtıcının o mükemmel sakinliğine büründü. Babama bir alfa bakışı atıyordu.

Aptalca bir nedenden dolayı içimde gergin bir kahkaha yükseldi. Babam ve Curran birbirlerine ters ters bakıyorlardı. Belki ıslık çalıp yeterince bekleseydim, bir yuvarlanan ot geçerdi.

Taş yılanlar birbirlerine doğru kaydılar. Başları babamın omuzlarının üzerine yükseldi ve kıpkırmızı gözlerle bana baktılar. Burada, narin bir güzellik harikası olan kuğu sarayının içinde, devasa taş yılanlardan oluşan bir tahtın üzerinde oturuyordu. Babam onun bir piç olduğunu biliyordu. Gül yatağındaki zehirli bir ylandı. Görünüşe göre, bu gerçeği kabul etmekle kalmıyor, insanların kafasına vuruyordu. Eksik olan tek şey, üzerinde KÖTÜ VE BU KONUDA ÇELİŞKİLİ yazan ve kafasını gösteren yanıp sönen bir ok bulunan neon bir tabelaydı.

Hugh d'Ambray tahtın sağında ve birkaç adım altında duruyordu. Yüzü, kendini kaybedip gördüğü her şeyi katletmemesi için fiziksel olarak zapt edilmesi gerekiyormuş gibi görünüyordu. Bakışları sağ omzumun üzerinden bir şeye takıldı. Landon. Hugh'un yüzünde bir kas kasıldı. Olamaz, birileri sahneye çıkmaktan hoşlanmıyordu.

Bakışlarımız buluştu. Ona göz kırptım. Kafese girme sırası sende. Parmaklıkları yok ama yine de bir kafes.

Tahtın diğer tarafında, küçük bir bankta Robert ve Christopher aynı pozda oturuyorlardı, omurgaları kaskatı, dizleri bitişikti. Donuk gözlerle doğrudan bana bakıyorlardı. Muhtemelen beni göremiyorlardı bile.

"Bu durağanlık," diye fısıldadı Landon arkamdan. "Mesafe ve zamanla geçecektir."

Vampirler ve Roland'ın sarayı bana baktı.

"Bunu yapabilirsin bebeğim," dedi Curran sessizce, bakışları Roland'ın üzerinde sabitlenmişti. "İçeri gir, onları yakala, yoluna çıkan her şeyi öldür. Buradan canlı çıkacaksın. Sana söz veriyorum."

Başımı kaldırdım. Sesim odanın içinde çınladı, çok yüksekti. "Halkım için geldim."

Roland hafifçe öne eğildi ve yılanlar kayarak kendilerini Roland'ın duruşundaki değişikliğe göre ayarladılar. Sesi odanın içinde yankılandı, derin ve güçle doluydu. "Eğer onlar seninse, gel ve sahiplen onları."

Tamam. Bu ayarlanabilir.

Geçitten aşağı inmeye başladım. Önümdeki siperden iki vampir fırladı, dişlerini gösteriyorlardı. Bak, bu bir parti ve herkes davetli. Güzel. Partileri severim.

Sarrat'ı kınından çıkardım. Bıçak havayı keserken şarkı söylüyordu. Vampir etini bir bıçağın gevrek bir elmayı delip geçmesi gibi delip geçti. İlk vampirin kafası boynunun kütüğünden yuvarlandı. Kılıcımı ikinci vampirin kalbine gömdüm, bıçağımla onu parçaladım ve Sarrat'ı serbest bıraktım.

Dört vampir yürüyüş yoluna sıçradı. Bu bir testti. Gücümü göstermek istedi. Başka seçeneğim yoktu.

Vampirler saldırdı. Dört çok fazlaydı.

Sihirli kalkanımı bıraktım ve dört ölümsüz zihni kavradım. Yönlendiricilerinin zihinleri tutunmaya çalıştı ama ben onları yönlendiricilerinden kopardım. Bu çaba acı veriyordu ama en etkili yol buydu. Dört ölümsüz zihni kavradım ve sıktım. Dört kafatası patladı ve kanlarının kırmızı sisi soluk zemine döküldü. Birinin nefesi kesildi. Yürümeye devam ettim, önümdeki ölümsüz zihinleri botlarımın altında ezilen fıstık kabukları gibi eziyordum. Büyüm etrafımda çalkalandı ve kaydadı. Eğer bir sesi olsaydı, kükrüyor olurdu.

Kan emiciler siperlerden üzerime atladılar ve geri çekildiler, kırılmış ve bükülmüşlerdi. Siperler kırmızıya boyanmıştı. Ölümsüz kanın pis kokusu havayı doyuruyordu. Seyrüsefercilerin kaçtığını hissettim, ben onların ölümsüzlerine ulaşmadan yarım saniye önce bağlantılarını kestiler.

Son vampir de yere düştü. Üstüne bastım ve yürümeye devam ettim.

Bir kadın siperlerden yürüyüş yoluna atladı. Güçlü, sert bir yüzü ve koyu renk saçları vardı; belinde bir hançer ve elinde bir katana ile koyu kahverengi deri giyyordu. Hibla.

Zihnimde B Teyze'nin acı içinde hırladığını ve Hibla'nın kılıcının boynunu kestiğini gördüm.

Hey, B Teyze, bak ne buldum. Gülümsedim. Kendime engel olamadım. Beni tutan hiçbir şey yoktu ve konuşmamız gereken o kadar çok şey vardı ki. Halletmem gereken bir hesap vardı ve eğer yaşarsam, B Teyze'nin mezar taşına her şeyi anlatacaktım.

Elimden gelse ona Hibla'nın kafasını getirirdim.

Hibla dişlerini gösterdi. Bir çeşit şekil değiştiriciydi. Çakal olduğunu iddia ediyordu ama ağzından çıkan hiçbir şeye inanılamazdı. Gelişmiş güç, doğaüstü hız ve kılıcını tutuş şekline bakılırsa çok fazla eğitim almıştı.

Öldürülecek insanlar listemde Hugh iki numarada, Hibla ise üç numarada yer alıyordu. Babam Hugh'u bir kenara atmak istemiyordu ama Hibla harcanabilirdi. Kılıçla neler yapabileceğimi göstermek istiyordu,

ve bu yeme karşı koyamayacağımı biliyor olmalı. Çok iyi. Buna mecburdum.

Hibla katanasını kaldırdı.

Saldırdım. Yukarıdan saldırdı ve ben de Sarrat ile kılıcını yakaladım. Kılıcımı indirmeye çalışarak beni itti. Şekil değiştiren gücü. Ne kadar eğlenceli. Hibla'nın katanasının baskısı Sarrat'ı yere serdi. Gardımı düşürdüm, boynumu kesmek için kılıcını yukarı kaldırdı ve ben de göğsünü kestim. Bıçağım kanlı çıktı. Kan soluk kemik-metale işlemişti. Öfkemden beslenen Sarrat'tan ince duman dalları yükseldi. Kılıcım öfkeli ve açtı.

Hibla tökezleyerek geri çekildi, gözleri irileşmişti. Acıtıyor, değil mi?

Bana doğru hamle yaptı, kılıcı vurucu bir yılan gibi hızlıydı. Kılıcının benimkinin düz kısmından kaymasına izin vererek onu engelledim. Her darbesi sertti, beni geçit boyunca geriye itti. Ondan önce ben yorulacaktım ama içimde ne kadar öfke taşıdığımı bilmiyordu.

Vur, vur, vur. Öndeki ayağıma kendi ayağıyla saldırdı. Dengemi değiştirdim, bıçağını yana savurdum ve sol avucumun topuğunu burnuna indirdim. Kıkırdak çatırdadı. Dudaklarından kan fışkırdı.

Bana yumruk attı. Kaçmak için zaman yoktu. Eğilerek ona doğru döndüm ve yumruğu omzuma yedim. Sol kolum uyuştu. Dizine tekme attım. Çıtırdadı. Döndüm ve kafasına tekme attım. Tekme onu ayağa kaldırdı. Geriye yuvarlandı, başını salladı, ayağa fırladı ve ben de Sarrat'ı altı ve yedinci kaburgalarının arasına kaydardım. Kılıcımın ucu Hibla'nın kalbini çizdi. Henüz değil. Hayır, henüz değil. Kılıcı geri çektim.

Karnıma tekme attı. Geldiğini görüp gerildim ve ayağı kas kalkanıma çarptı. Darbe beni geriye doğru savurdu. Sanki biri karnıma kızgın bir demirle vurmuş gibi hissettim. Homurdandım ve doğruldum, Hibla da kılıcını kaldırdı. İyi ve hızlıydı. Ama ben daha iyiydim.

"Seni öldüreceğim ve kelleni Hugh'a getireceğim," diye bağırdı Hibla.

Rüyanda bile göremezsin. "İyisin ama benim seviyemde değilsin. Hayatın boyunca antrenman yapsan bile yine de yeterince iyi olamazsın çünkü seni gerçekten öldürmek istiyorum. B teyzeyi öldürdün. O benim arkadaşımdı."

Hibla saldırdı. Onu engelledim ve göğsünü soldan sağa doğru kestim. Savrulup hamle yaptı ve ben de kolunu kesip kas ve tendonlarını kopardım. Hibla çığlık attı.

"Onunla yüzleşme ya da onu çabucak öldürme nezaketini göstermediniz."

Bıçağı tersine çevirdim ve karnına sapladım. Hibla kan kustı.

"Acı içinde öldü. Ona ben baktım."

Deri zırhı yoluma çıkıyordu, ben de bir parçasını kesip kenara fırlattım.

"Bu hızlı olmayacak. Bu senin için acı verici olacak. Ama bana şimdi sorarsan, bu işi çabucak bitiririm."

"Sen ölürken kalbini söküp yiyeceğim." Bana sapladı. Kılıcı yan tarafımı sıyırdı.

"Sevimli." Onu yürüyüş yoluna geri sürdüm ve üzerindeki kanlı deri parçalarını kestim. "Beni anlamanı istiyorum."

İttim. Engellemek için hamle yaptı ama ıskaladı ve ben de kılıcımın bıçağını uyluğunun iç kısmına doğru kaydırarak femoral damarını kestim.

Kılıcı yan tarafımı sıyırdı ve ben de Sarrat'ın kabzasını yüzüne saplayarak sol gözünü oydu. Göz küresi patladı ve Hibla'nın gözünün beyazı yanağına kaydı. Tökezledi ve ben de hançerini kemerindeki kınından çıkardım. Bak, şimdi iki bıçağım var. Sana zarar vermek için daha iyi.

"Bu intikam değil."

Ürperdi ve kılıcını düşürdü. Et kemiğinden yukarı doğru sarmal çizdi. Yer değiştirmeye çalışıyordu. İleri atıldım ve orta kısmını kestim, bir, iki, üç. Eti tuttu. Hibla'nın üst yarısı savruldu.

"Bu bir ceza."

Bir şekil değiştireni kan kaybından öldüremezsın demişlerdi.

Onu parçalara ayırmakla ilgili bir şey söylemediler.

Bana doğru hamle yaptı, pençelerini çıkarmış devasa bir canavar gibiydi. Aralarına daldım ve Slayer'ı çenesinin altından deforme olmuş ağzına doğru kaydurdım. Pençeler beni tırmaladı ama umurumda değildi. Hibla'nın hançerini karnının alt kısmına sapladım, çekip çıkardım ve kurtuldum. Dişlerini göstererek kükredi. Kılıcımı savurdum ve yumuşak, kolay bir ritme girdim. Dünya kılıcıma ve önündeki hedefime daraldı. Bir kesik. Hibla'nın eli kaydı. Başka bir kesik. Başka bir et parçası. Geri çekildi ve ben de onu takip ettim, acımasız ve kesin bir şekilde, torunlarını asla göremeyecek olan B Teyze için; onun ölümünü izlemek zorunda kalan Andrea ve Raphael için; büyükannesini asla tanıyamayacak olan Andrea'nın doğmamış bebeği için; benim berbat kâbuslarım için . . .

Bir kesik. Kesik. Kesik.

Ne kadar zalim olabileceğimi görmek ister misin? Sana göstereceğim.

Hibla önüme düştü, bir yaratık kütüğü gibi. İşi bitmişti.

Uzun boylu ve ince yapılı bir adam yürüyüş yoluna fırladı, büyü ona doğru akıyordu. Aynı büyüü daha önce de hissetmiştim, adamın içinden üç gümüş zincir fırlayıp B Teyze'yi yere yapıştırmadan hemen önce. Hibla'nın hançerini kanayan tarafıma doğru sürükledim ve büyücüye doğru fırlattım. Boğazını ısırıldı. Kanımdaki büyüü ateşledim ve bıçak bir düzine keskin çiviye dönüşerek büyücünün boğazını içeriden deldi. Gözleri kafatasının içine yuvarlandı. Yere yığıldı.

Eskiden Hibla olan kanayan et parçasına dönüp baktım. Zaten acı çekiyordu, daha fazla acı çekemezdi. Kılıcımı savurdum ve başının omuzlarından düşmesini izledim. Onu orada acı çekmeye bırakmalıydım ama yapacak işlerim vardı.

Curran'ın kapı aralığından beni izlediğini hissedebiliyordum. Yalnız değildim. Yanımdaydı, sırtımı yaslayabileceğim bir kaya gibi. O bakışa yaslandım ve yukarı baktım.

Kürsü neredeyse önümdeydi. Sarrat'ı kotuma sildim ve öne doğru bir adım attım. Önümde kırmızı bir duvar titreyordu. Bir kan koğuşu. Babam kürsüyü kanıyla mühürlemişti. Eğer bunu kırarsam, bu odadaki hiç kimse onun kızı olduğumdan şüphe duymayacaktı.

Babamın bakışları bana sabitlendi.

Geri dönmek için çok geçti. Elimde bir kılıç vardı ve o bir adım ötemdeydi. Tüm hayatım bu ana kadar çalışarak geçmişti. Bunu yapabilirdim. Ben Nemrut'un kızıydım, Büyük Avcı'nın, Kulelerin Yapıcısı'nın, Halkının Kahramanı'nın ve Düşmanlarının Belası'nın. Babamın krallığı ve onun gibiler, büyüü dünyadan temizleyen felakete yol açmıştı.

Kanlı elimi koğuşun içine soktum. Kasılmalara yakalanmış canlı bir şey gibi titredi ve yarı saydam kırmızı bir duvara dönüşerek katılaştı. Arkamdaki insanlar çığlık attı.

Duvar çatladı ve parçalara ayrıldı. Koğuşun parçaları yağmur gibi yağdı ve eriyerek havaya karıştı.

Acımadı. Hiç acımadı.

Büyü babamdan yayıldı. Kanatlar gibi arkasında yükseldi, her an yıkıcı bir fırtınaya dönüşebilecek parçalara ayrılmış bir kasırga gibi. Kan kalkanının bariyeri onu kontrol altında tutuyordu ama şimdi kalkan kırılmıştı ve Nemrut'un gücünün her zerresini hissediyordum. Nefes almayı unuttum.

Büyükannem tamamen ölmemişti ama kelimenin gerçek anlamıyla hayatta da değildi. Babam yaşıyordu. Semiramis'in büyüü beni iliklerime kadar dehşete düşürmüştü ama bu fırtına karşısında onun gücü sadece bir gölge, endüstriyel bir projektörün kör edici ışığına yakalanmış bir mum gibiydi. Bu öyle bir güçtü ki gökdelen parçalarını toplayıp Mishmar'ın içinde eritebilirdi.

Eğer bu güç bana karşı dönerse, beni yok eder. Beni basitçe var olmaktan çıkarırdı ve ben de yok olurdu.

Demek Hugh kazanamayacağımı söylerken bunu kastediyordu.

Hiç şansım yoktu. Hem de hiç. Eğer şimdi ona saldırır ve Sarraf'ı kalbine gömmeye çalışırsam, sanki hiç var olmamışım gibi varlığımı yitirecektim. Bunu tam bir kesinlikle hissediyordum, yüksek bir binanın çatısında durup aşağıdaki sert kaldırıma baktığımda hissedeceğim kesinliğin aynısını. Atlamak ölmek demekti.

Christopher ve Robert benden bir ya da iki saniye sonra ölecek, Curran buradan asla ayrılmayacak ve Atlanta düşecekti.

"Yap şunu!" Voron zihnimde bana bağırdı. "Yap şunu! Öldür onu!"

Korku hissetmedim, sadece tamamen sakinleştım. Her şey çok basitleşmişti. Eğer gerçek babamı öldürmeye çalışırsam, başta sevdiğim adam olmak üzere herkes bunun bedelini ödeyecekti. Curran'ın bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Atlanta'da onları Roland'dan korumamı bekleyen insanlar vardı. Hayatımı bir kenara atamazdım. Artık tamamen bana ait değildi.

Durdum ve hareketsiz kaldım. Tüm irademi aldım.

Babam bana bakıyordu ve gözleri ne düşündüğümü bildiğini söylüyordu.

"Yap şunu!" diye kükredi Voron'un hayaleti. "Bunun için çalıştın. Seni bu yüzden eğittim!"

İçimde bir şeyler kıpırdadı ve bunun umut olduğunu fark ettim. Yaşamak istiyordum. Curran'ın bundan sağ çıkmasını istedim. Onu düşündüm. Julie'yi düşündüm. Derek ve Ascanio'yu. Andrea ve Raphael'i. Jim'i. Robert'i Thomas'a geri getirmek istedim. Christopher'ın tekrar gülümsemesini ve bana nasıl uçulacağını hatırlamaya çalıştığını söylemesini istedim.

Ölüm sonsuzdur. Ölüm hiçbir şeydir. Ama bir hayat kurtarmak, her şeydir. Annem bunu anladı ve sonunda ben de anladım.

Voron'un benim için bir amacı vardı, ama bu onun amacıydı, benim değil. Onu seviyordum, doğum gününde hala ölümünün yasını tutuyordum ve beni ben yaptığı için ona minnettardım. Ama başkasının amacı için yaşamaktan bıkmıştım. Kendim için yaşamalıydım. Korumam gereken insanlar vardı. Curran, benim için

beni Mishmar'dan kurtarmak için her şeyi yaptı. Şimdi onu Kuğu Sarayı'ndan kurtarmak için intikamımı feda edebilirdim.

Kürsüye doğru yürüdüm ve elimi Robert'ın omzuna koydum. "Onları talep ediyorum."

Babam yavaşça başını salladı. "Al onları."

İki adam ayağa kalktı, gözleri hâlâ cam gibiydi. Döndüm ve kan sıçramış geçit boyunca geri yürüdüm. Beni takip ettiler, otomatik pilottaki iki android. Kapının girişinde Curran babama son bir kez baktı.

"İkinizle de Atlanta'da görüşürüz," dedi babam.

Curran gülümsedi, gözleri yanan iki ay gibiydi. "Eğer bir savaş istiyorsanız, size bir savaş vereceğiz."

Onu geçtim ve yürümeye devam ettim, odadan çıktım, bahçeden çıktım, kışa doğru yürüdüm, Christopher ve Robert beni takip ediyordu ve Curran arkamızı kolluyordu. Kimse bizi durdurmadı.

- - -

Arnavut kaldırımli yolda yürüdüm, Robert ve Christopher da beni takip ediyordu. Beni Mishmar'dan kurtarmak için getirdikleri sıcak tutan giysileri hâlâ üzerlerindeydi ama ben ceketimi Landon'ın arabasında bırakmışım. Soğuk etimi kemiklerimden sıyrırıyordu.

Babamla tanışmışım. Onunla tanıştım ve hayatta kaldım.

Voron'u hayal kırıklığına uğratmışım. Roland'ı öldürmeliydim ama çekip gitmişim ve bunu kasten yapmışım. Voron'un anısına ihanet etmişim. Ve umurumda değildi. Ben yaşadım. Hepimiz yaşadık.

Kendimi özgür hissettim.

"Hayatta kaldık," diye fısıldadım. Kelimelerin tadı tuhaftı. "Hayatta kaldık."

Curran beni kaldırdı ve dudakları dudaklarımı yakarak öptü.

"Hibla'yı ben öldürdüm," dedim ona.

"Gördüm," dedi. "Daha iyi hissediyor musun?" "Evet."

"Döndüğümüzde Martina ile güzel bir akşam yemeği yiyeceğiz," dedi. "Bunun gerçekten iyi bir fikir olacağını düşünüyorum."

İleride nal sesleri yaklaşan bir atı haber veriyordu. Kır bir at tarafından çekilen bir araba görüldü. Naeemah dizginleri tutuyordu. Hızlandım.

"Atla!" diye seslendi.

Kahretsin. "Burada ne işin var? Gelmemeliydin."

"Bir araba almaya gittim."

Olamaz. Saraya bakmak için geri döndüm. "Bizimle gelemeyeceğini bilmiyordu."

Sessizlik hüküm sürüyordu.

"Bilmiyordu."

Cevap yok. Nedense bunun önemli olacağını

düşünmemiştim. "Atla," diye seslendi Naeemah.

Christopher ve Robert'a "Atlayın," dedim. İki adam kıpırdamadı.

Curran onları aldı ve teker teker arabaya yerleştirdi. Naeemah bir battaniye çıkardı ve bana fırlattı. "Al bakalım. Roland fikrini değiştirmeden gel."

Curran onun yanına tırmandı. İki adamla birlikte arabaya oturdum. İki tahta heykel gibi kaskatı kesilmişlerdi. Naeemah arabayı döndürdü ve at takırdarak Jester Park'ın dışına doğru ilerlemeye başladı.

"Ee?" diye sordu. "Nasıl geçti?" "Bir şansım vardı ama kullanmadım."

"Yaşamayı seçtin. Akıllıca bir seçim. Hayatın bir anlamı olmalı. Ölüm sadece bir ölümdür. Eğer orada ölürsen, ölümünün anlamı ne olur? Hiçbir şey. Hiçbir şeyi durduramazsın. Hiçbir şeyi değiştiremezsin." Parmaklarına üfledi ve onları yola doğru salladı. "Ayakkabının altındaki bir böcek. Ama sen yaşadın. Ve şimdi onlar da yaşıyor."

"Çok doğru," dedi Curran.

"Hibla'yı ben öldürdüm,"

dedim. "Öldürülmesi mi gerekiyordu?" "Evet."

"Bu tam olarak bir cinayet değildi," dedi Curran. "Daha çok parça parça cezalandırma gibiydi."

Naeemah ona baktı. "Peki ya sen? Büyücüye kükredin mi?"

"Hayır," dedi Curran. "Atlanta'ya gelirse ona kükreyeceğim."

"Bakın, ikiniz de iyi iş çıkardınız. Bir şeyler başardınız ve hayatta kaldınız. En iyi davranış."

Kahkahalar sonunda serbest kaldı ve soğuk havada yutkunarak güldüm.

- - -

Kuşu Sarayı'ndan ayrıldıktan üç saat sonra SİHİRLİ DALGA geri çekildi. Yirmi dakika sonra önümüzde tek başına bir figür belirdi.

"Lanet olsun," diye küfretti Curran.

Nokta endişe verici bir hızla büyüdü ve sonunda karların üzerinde son sürat koşan Thomas'a dönüştü. Koşarak yanımıza geldi, arabaya atladı ve Robert'a sarıldı.

Robert'ın durağanlığı yüzünden çıldırmadan önce ona, "Etkisi geçecek," dedim. "Roland'la aramızda ne kadar mesafe olursa o kadar iyi."

Thomas bana döndü. "Daha hızlı gitmesini sağla, Konsolos."

Adamlarımızın geri kalanını onları bıraktığımız yerde beklerken bulduk. Eşyalarımızı yükledik ve Atlanta'ya doğru yola çıktık.

Bir noktada arabanın arkasına tırmandım ve uykuya daldım. Rüyamda Noel'i ve çelenkleri gördüm. Uzun parlak ipler halinde etrafımı sarıyorlardı. Jim bana sevimli bir Noel ağacı olduğumu ve Sürü'nün onun adına gösterdiğim çabaları takdir ettiğini söylerken ben kurtulmaya çalışıyordum.

Sabaha yakın bir başka sihirli dalga vurdu. Roland'ın bölgesinden çıktığımız anı hissettim. Yoldaki bir kasise çarpmak gibiydi. Gözlerim açık bir şekilde uzandım ve derin bir nefes aldım.

Gitmemize izin verirdi.

İşimiz bitmemiştir. Atlanta'da görüşeceğimizi söyledi. İşler bundan sonra daha da kötüye gidecekti. Sadece bu da değil, hem Naeemah hem de Thomas itaatsizlik etmişti. Bu kısmi bir itaatsizlikti - ben yerlerinde kalmaları gerektiğini söylemeden önce Naeemah arabayı almaya gitmişti ve Thomas biz Kuğu Sarayı'ndan ayrıldıktan sonra koşarak yanımıza gelmişti - ama yine de ödenmesi gereken bir bedel vardı. Gözlerinin yuvalarından fırlamasını bekliyordum.

"Geliyor," dedi Curran.

Başımı kaldırdım. Önümdeki yolda dönen bir karanlık kümesi belirdi. Karanlık sicim, yılan ve tüylerden oluşan sıkıca sarılmış kasırga, yedi fit yüksekliğe kadar uzanarak kendi etrafında dönüyordu.

"Şimdi ne olacak?" Curran homurdandı. "Hiçbir fikrim yok," dedim ona.

Yığın yarıldı ve yola bir insan tükürdü.

Pantolon ve üzerine rastgele yerlere dikilmiş kürk parçaları olan hayvan derisinden bir tunik giyiyordu. Soluk boya kişinin ellerini ve yüzünü kaplamış, burnunun her iki yanındaki saç çizgisinden dudaklarına doğru iki kırmızı dikey çizgi uzanıyordu. Bu iki çizgiden elmacık kemiklerini takip eden üç kırmızı çizgi kıvrılıyordu. Kırmızı ve beyaz şeritlerle boyanmış bir çift uzun boynuz, uçları aşağıya bakacak şekilde kişinin başının üstünde duruyordu.

Adam bize bir asa salladı. "Nemrut'un kızı!" Bir adam.

"Gözümü sana diktim!"

Adam yere bir şey fırlattı. Kırmızı duman patladı. Rüzgâr dumanı temizledi ve adam gözden kayboldu.

Şaman ninjalar. Mükemmeldi. Artık hayatım tamamlanmıştı. Curran bana baktı.

"Kimliğimi ifşa ettim," dedim ona. "Şimdi bir damla gücü olan her ucube araştırmaya gelecek."

Andrea, "Sanki bir açılma partisi vermişsin gibi," dedi.

"Kibar topluma takdim edildin, ama şimdi

herkes seni öldürmek istiyor."

"Beni bağışla."

"Kate Daniels, bir sosyete kızı." Andrea sırtıttı.

"Hiç komik değil."

"Bu çok komik." Andrea'nın yüzündeki gülümseme kayboldu ve karların üzerine kustu.

"Karma," dedim ona.

"Nemrut'un kızı mı?" Curran sessizce sordu.

"Nimr Rad, eğer teknik bir konuya girmek istiyorsan. Leoparlara boyun eğdiren kişi. Büyük avcı."

"İncil'deki gibi Nemrut mu?" Curran sordu. "Babil Kulesi'ni inşa eden kişi mi?"

"Bu bir alegori," dedim. "Babam ve çağdaşları bir büyü medeniyeti inşa ettiler. Büyük ve kudretliydi, tıpkı yüksek bir kule gibi. Ama büyüü çok güçlü yaptılar ve Evren ilk Değişimi başlatarak bunu telafi etti. Teknoloji dalga dalga dünyaya yayılmaya başladı ve uygarlıkları da kule gibi yıkıldı. Güç sözcüklerinin dili kayboldu."

"Baban tam olarak kaç yaşında?"

"Beş bin yıldan biraz daha eski."

"Neden kuleler inşa ediyor?"

"Bilmiyorum. Sanırım onlara karşı bir şeyler hissediyor. Sanırım kendi bölgesini sahiplenmesinde ona yardımcı olabilirler."

"İddia mı?"

Cadıların bana Yerli kabilelerin soykırımı ve toprak için doğal koruma eksikliği hakkında söylediklerini ve Cadı Kahin'in Roland'ın Atlanta'yı ele geçirme vizyonunu anlattım.

Curran dümdüz önüne baktı, yüz ifadesi asıktı. "İyi miyiz?" diye sordum.

"Evet. Biz iyiyiz," dedi. "Sadece düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var."

Roland'ın kızıyla yattığını bilmek başka bir şeydi. Roland'la tanışmak tamamen farklı bir şeydi. Ve ona meydan okumak. "Neden onu savaş başlatmaya davet ettin?"

"Bilmesi gerekiyordu. Biz hazırız ve onun için pes etmeyeceğiz. Er ya da geç bunun olması gerekiyordu. Geleceğini biliyorduk ve bir süredir de biliyorduk. Eğer ortaya çıkarsa, bununla başa çıkacağız. Hugh ve Erra ile başa çıktık; onunla da başa çıkacağız."

Bir saat sonra Robert ağlamaya başladı. Hiçbir şey söylemedi. Hiç ses çıkarmadı. Sadece arabaya bindi, gözyaşları yüzünden aşağı yuvarlanıyordu. Thomas onunla konuştu, sakinleştirici sözler söyledi. Sonunda Robert sustu ve Christopher ağlamaya başladı.

Yarım saat sonra Robert boğazını temizledi. "Tom?"

"Evet?" Thomas ona doğru eğildi.

"Roland beni tekrar yakalamaya çalışırsa

..." "Yapmayacak."

"Eğer denerse, öldür beni."

- - -

Öğlene doğru ley hattı noktasına ve oraya park etmiş olan iki cipe ulaştık. Naeemah bana daha ileri gitmeyeceğini söyledi.

"Teşekkür ederim,"

dedim ona. "Görüşürüz,"

dedi.

Jiplere bindik ve onları ley hattına doğru yönlendirdik. Sihirli akıntı araçları yakaladı ve güneydoğuya sürükledi. Saatlerce ley hattında ilerledik. Ben uyudum. Çok yorulmuştum. Bazen uyandığımda Jim ve Curran'ın savaş planlarını tartıştıklarını duyuyor, Christopher'ın yüzünde küçük bir gülümsemeyle yanımda uyuduğunu görüyordum ya da Andrea'nın bir kâğıt torbaya kustuğunu duyuyordum. Bir ara Jim ona kusacak bir şeyinin nasıl kaldığını sorduğunda Andrea onu vurmakla tehdit etti.

Sonunda büyü cipi sıkıştırdı, sanki görünmeyen bir güç atomlarımızı bir şekilde birbirine yaklaştırmış gibi bizi içinde sıkıştırdı. Basınç kayboldu ve ley hattı bizi sert zemine fırlattı. Gözlerimi açtım. "Neredeyiz biz?"

"Cumberland." Curran ilerideki bir şeye bakıyordu.
Şehrin kuzeybatı ucuna. Evimizdeydik.
Başımı kaldırdım ve Curran'ın baktığı yöne doğru baktım.
Barabas kaldırımda duruyordu.

"Geleceğimizi nereden biliyordu?"

"Bilmiyordu," dedi Curran.

Arabadan indik ve Barabas koşarak yanımıza geldi.
"Hayatta olduğunuza çok sevindim!"

"Biz de memnunuz," dedim. "Burada ne işiniz var?"

"İnsanlar bize sizin şu saatte geleceğinizi bildirdiler.
Bu ley noktası. Aslında bize tam olarak ne zaman
geleceğinizi söylediler, ki bu çok garip."

Hiç de tuhaf değil. Anlaşılan babam bizi izlemiş. "Halk
bu gece bir Meclis toplantısı yapmak istiyor,
İkinizin ve Sürü Konseyi'nin de hazır bulunmasını istediler.
Aralarındaki baltaları gömmek istediklerini söylediler. İki
saat içinde."

Curran, "Onlara hayır deyin," dedi.

"Denedim," dedi Barabas. "Dediler ki, tırnak içinde,
'Sharrim'in varlığı talep ediliyor. Bu sana bir şey ifade
ediyor mu?"

Curran yemin etti.

Barabas, "Adamlarımızı bölgeyi taramaları ve varlığımızı
tespit etmeleri için gönderdim," dedi. "İnsanların çoktan
yerlerini aldığını bildiriyorlar. Sürü Konseyi beklemede.
İptal etmemi ister misiniz?"

"Eğer gitmezsek işler daha da kötüleşecek," dedim.

"Roland bize yer ve zaman veriyor. Eğer onu görmezden
gelirsek, bizi Keep'te vurabilir ve can kaybı daha büyük
olur."

Curran kolunu bana doladı. "Karar senin."

Şimdilik olabileceğim kadar hazırdım. Birkaç gün, hatta
birkaç hafta daha geçmesi bir şeyi değiştirmezdi. Eğer
teklif edilseydi bir ya da iki yüzyıl alırdım ama masada bu
yoktu. "Siktir et. Beklemekten yoruldum. Hadi şu işi
bitirelim."

Curran Barabas'a baktı. "Konseyi çağırın. Sürü bir duruş
sergileyecektir."

TO harap şehir cipin önünden geçip gitti. Atlanta. Çirkin ve güzel, çürüyen ve yükselen, yaşam ve ölüm aynı zamanda. Ev. İyi ya da kötü, ev. Güneş yeni batmaya başlamıştı ve gökyüzü turuncu ve kırmızı bir cümbüşle yanıyordu. Curran arabayı sürüyordu, yüzü kasvetliydi.

"Bernard'a giden yol bu değil."

Barabas arka koltuktan, "Toplantı Bernard'ın yerinde yapılmıyor," dedi. "Lakeside'a gidiyoruz."

"Lakeside nedir?" Ben sordum.

"Eskiden Kuzey Atlanta Lisesi'nin olduğu yerde yeni bir gelişme var."

"Çelik tüylü domuzların istilasına uğrayan mı?" Bunu hatırladım. Şehrin bölgeyi domuzlardan koruması iki yıl sürmüştü.

"Evet. Söylendiğine göre Champion Heights'ı yapan firma tarafından inşa edilmiş."

Champion Heights, Atlanta'da ayakta kalan tek yüksek binaydı. "Bu bir kule mi?"

"On iki kat."

Güldüm. Yapacak başka ne vardı ki? "Bir şey mi kaçırdım?" Barabas sordu.

Curran'a "Beni bırakıp kaçmalısın," dedim.

"Ne yani, eğlenceyi kaçırayım mı? Hiç şansın yok. Onu yerin dibine sokacağız."

Kazanamazdık. Bunu biliyordum. O da biliyordu. Ama bu sözler için onu o kadar çok sevdim ki, o bile bilmiyordu.

Northside Parkway'e döndük. Zemin yükselerek bir tepe oluşturdu ve tepenin üzerinde bir kule tünedi.

uzun, dar bir göl. Sarı taş ve turkuaz camdan inşa edilmiş olan yapı, batan güneşe bakıyordu ve gökyüzü pencerelerini ateşe veriyordu.

Curran kulenin önüne, muhtemelen İnsanlara ait olan bir sıra siyah cipin yanına park etti. Park alanının diğer ucunda bir sıra sürü cipi duruyordu. Partinin hepsi buradaydı. Şimdi tek yapmam gereken eğlenceyi getirmektir.

"Güvenliği kim sağlıyor?" Curran sordu.

"Derek," diye yanıtladı Barabas.

Burası güvenli olurdu. Ayrıca, Derek muhtemelen ölecekti. Onu ve adamlarımızı binadan çıkarmam gerekiyordu.

İkinci cip yanımıza park etti ve içinden Jim, Andrea, Thomas ve Robert çıktı. Robert'a geride kalmasını önerdiğimde, her iki kurtçuk da ölümcül derecede gücenmiş gibi davrandı. Boşverdim. İnsanları bu toplu intihardan vazgeçirmeye çalışmaktan yorulmuştum.

İki muhafız tarafından tutulan çift kapıdan geçtik. Sağ taraftaki adamlardan daha uzun olanı öne çıkı. Curran bir an için ona baktı ve iki muhafız arkalarını dönüp başka bir yere bakmaya karar verdiler.

Lobiye geçtik.

Barabas bana "Asansör henüz çalışmıyor," diye bilgi verdi. "Alt katlar henüz bitmedi. Sadece en üstteki üç kat bitti."

"Sorun değil. Merdivenleri kullanacağız," dedi Curran.

Merdivenleri tırmandık. Merdivenlerin bir gün beni öldüreceğini biliyordum.

On iki kat hızla geçip gitti. Kapıyı açtım ve yeşil halıyla kaplı geniş bir koridora adım attık. Sol tarafta altı kalfa duruyordu, altı vampir de onların ayaklarının dibinde oturuyordu. Onların karşısında Derek ve sağda da bizim beş savaş sınıfı insanımız duruyordu. Derek bizi gördü ve kendini duvardan itti.

Eğer Derek hakkında bir şeyler biliyorsam, Sürü'nün binadaki tüm gücü bu kadar değildi. Çatıda, alt katta, otoparkta saklanmış adamları olurdu.

"Herkesin ölmesine gerek yok," diye mırıldandım.
Curran Derek'e başıyla onay verdi. "Binayı boşaltın.
Adamlarımızı dışarı çıkarın."

Gözünü bile kırpmadı. "Evet, Tanrım."
"Herkes, Derek," diye ekledim. "Tam bir geri
çağırma." "Emredersiniz, Eşim." Şekil değiştirenlere
döndü. "Tam
evac."

Döndüler ve merdivenlere doğru gittiler. O da onları
takip etti, sesi yükselmişti, üstümüzde ve altımızda
doğüstü duyma yetisine sahip insanlarla konuşuyordu.
"Tam tahliye. Tekrar ediyorum, tam tahliye. Binayı
boşaltın."

Kalfalar birbirlerine baktı. İçlerinden biri, kızıl saçlı
genç bir kız, neredeyse bir kadın, koridorun en ucundaki
kapıya doğru koştu. Curran ve ben de peşlerinden gittik.
Acelelerimiz yoktu. Adamlarımıza Lakeside'dan ayrılmalari
için yeterli zamanı vermek istiyorduk.

Koridor sona erdi. Curran kapıyı iterek açtı ve odaya
girdi. Yüz metre uzunluğunda ve yaklaşık yarısı
genişliğindeki odada, biri sol duvarda diğeri sağda olmak
üzere iki uzun masa vardı; her biri masa örtüsüyle kaplıydı
ve aralarındaki zemin boştu. Sürü Konseyi'nin alfaları sağ
tarafda oturuyordu. İnsanlar sol tarafda oturuyordu. Tanıdık
yüzler gördüm; Mahon ve Martha, Raphael, Desandra.
. . Herkes buradaydı.

Yerimize oturduk. Masanın altına uzandım ve Curran'ın
elini sıktım. O da sıktı.

"Saldırıya uğramak üzereyiz," dedi
Curran. "Biliyoruz," dedi Mahon.

Odanın diğeri ucunda, yedi Ölülerin Efendisi bana
bakıyordu, her birinin elinde arkalarındaki duvara tam bir
sıra halinde dizilmiş iki vampir vardı. Altı tanıdık yüz ve bir
yeni, gri saçlı yaşlı bir adam. Kızıl saçlı kalfa Ghastek'e bir
şeyler fısıldıyordu. Bize ters ters baktı ve el sallayarak onu
uzaklaştırdı. "Lennart'ın binadan kimi çıkardığı umurumda
değil."

Kır saçlı adam ayağa kalktı, bana doğru yürüdü ve tam
karşımda yere diz çöktü. Oops. Görünüşe göre oturmuşum

çok erken.

"Sharrim."

Sesini daha önce de duymuştum. B Teyze ölmeden önce Hugh'un yanan kalesinden kaçmaya çalıştığımızda, Hugh peşimden vampirler göndermişti. Yaşayan ölüleri katletmiş, onları kullanan kılavuzların zihinlerini mahvetmişim ama bir tanesini canlı bırakmışım. O vampir benimle konuştuğunda, bu adamın sesiyle konuşuyordu.

İnsanlar bize bakıyordu. Rowena sersemlemiş bir halde hızla gözlerini kırptırıyor. Ghastek öne doğru eğilmiş, bir lazer hassasiyetiyle bana odaklanmıştı. Landon'ın ona ne söylediğini merak ettim. Belki de hiçbir şey. Bu komik olmaz mıydı?

"Sharrim," diye tekrarladı adam.

Gösteri zamanı. Ayağa kalktım ve ona doğru yürüdüm. Bana baktı, ellerini kucağında kavuşturmuştu.

"Gençsin," dedi Ölülerin Efendisi. "Gücün var ama kontrolden yoksunsun. Sana öğretebileceği onca şeyi bir düşün. Sana açılacak sırları düşün."

Lakeside'in duvarlarının ötesinde bir gücün toplandığını hissettim, sanki ufukta şimşeklerle parlayan uzak bir fırtına gibi. Pencerele gökyüzünü görmeme izin vermiyordu ama bahse girerim fırtına bulutlarıyla çalkalanıyordu. Babam geliyordu.

"Neye dönüşebileceğini bir düşün."

Bunu düşünüyordum. Jester Park'tan Atlanta'ya gelene kadar geçen süre boyunca bunu düşünmekten başka bir şey yapmadım.

Gizemli fırtına yaklaştı, korkunçtu, güç akımlarıyla girdap gibi dönüyordu.

Yakın çevrede yirmi iki vampir vardı. Altısı koridorda, on ikisi odada ve dördü de bitişik odada.

Bu yeterli olmalı. Babama göstermediğim bir güç vardı. Zamanla ilgiliydi.

"Kazanılamayacak bir savaşa girmeye gerek yok."

Fırtına binanın hemen dışında kabarmış, üzerimize gelmek üzereydi.

"Kim olduğunu düşün."

Büyü kasırgası patladı. Dar pencerelerin dışında şimşekler çaktı ve önümdeki duvara çarptı. Taş çatladı. Vampirleri yakaladım ve kendime çektim. Gezginlerin zihinleri kaçak atlar gibi tekmeliyor ve şahlanıyordu. Rowena haykırdı. Ölülerin Efendileri kontrolü ellerinde tutmak için mücadele ederek geri çekildiler.

Ağzımı açtım. "Hesaad." Benimkini.

Güç kelimesi bir kırbaç gibi şaklayarak benden koptu. Gezginlerin direnci yok oldu. Önümdeki Ölülerin Efendisi ayağa kalktı ve kendini sol duvara yasladı. Vampirler bana doğru akın etti.

Önümdeki duvar yarıldı. Taş parçaları geri çekildi, benden uzaklaştı, ayrı tutuldu, uzun bir süre havada asılı kaldı ve aşağıya daldı. Gökyüzü fırtınanın tüm şiddetiyle siyah ve griydi ve bulutların altında gün batımı gökyüzüne karışıyordu. Buz gibi rüzgar beni yıkadı, saçlarımı çekiştirdi.

Vampir yığını etrafımda dönerek ayaklarımın etrafında ölümsüz bir girdap oluşturdu.

Duvarın olduğu yerde altın rengi bir ışık patladı. Üzerinden soluk duman dalları yükseldi. Işık duvarı, sanki biri güneşin koronasından bir parça koparıp Lakeside'a fırlatmış gibi sarı ve beyaz renklerle parıldıyordu. Babamın yüzü duvarı dolduruyordu, devasa, gözleri güçle parlıyordu.

Sesi kuleyi salladı. **"KIZIM."**

Yüzüme doğru kükreyen güce baktım. "Baba." "Baba?" diye ciyakladı biri sol taraftan. Ghastek olabilir kalp krizi geçirmiş olabilir.

Güç Lakeside'da yankılandı ve taşı salladı. **"BANA GEL. YANIMDA DUR."**

Işık ve alev ileri doğru yükseldi ve kendimi kıpkırmızı bir zırh içinde gördüm. Başımda altın bir taç vardı. Büyükanneme benziyordum.

Gücümle ittim ve etrafımdaki vampir kafaları patladı. Zemini ölümsüz kanı kapladı. Sol kolumu kaldırdım ve Sarrat'la kolumu kestim. Benim

Kan akararak ayaklarımın yanındaki koyu yakut sıvıyla karıştı. Büyüm, ölümsüz kanın içinden bir ateşin infilak ipinden aşağı inmesi gibi geçti. Hortlak kanı bana doğru aktı, uysal ve itaatkârdı. Ayaklarımın etrafında kıvrıldı, kıyafetlerimi kapladı, kollarımın üzerinden kaydı ve Sarrat'tan aşağı süzüldü, kılıcı kıpkırmızı kaplarken bıçağı genişletti.

"YERİNİ AL."

"Hayır."

Kan zırhı yükselip bedenimi kapladı. Bir taç taktığım görüntüsü patladı ve paramparça oldu.

Başımı kaldırdım. "Burası benim şehrim. Çık dışarı."

Önümdeki koronal ateş kabardı. Altın ışık ve güçle dövülmüş devasa bir mızrak fırladı ve beni hedef aldı. İddia.

Yeni kanlı kılıcımı savurarak saldırdım. Sarrat mızrağı sapladı.

Büyü isyan etti, patladı ve etrafımda çığlık attı. Çarpışmanın etkisiyle neredeyse ayaklarım yerden kesiliyordu. Bir kasırgayla halat çekme savaşı oynamak gibiydi. Bıçak ellerimde sallandı ve titredi.

Güç mızrağı itti. Babamın büyüünün muazzamlığı üzerime bastırdı, beni ezdi, kemiklerimi toz haline getirdi. Acı parmak uçlarımdan başlayıp üzerime çöktü. Yandım. Başımın tepesinden ayaklarımın tabanına kadar yandım. Gözlerim herhangi bir hasar göremiyordu ama duyularım derimin sıcaktan fokurdadığını haykırıyordu.

Şimdi pes edersem Roland Atlanta'yı ele geçirir. Bunun olmasına izin veremezdim. Bu şehri alamazdı. Tanıdığım insanlar, sevdiğim insanlar, ben ayakta durduğum sürece ona boyun eğmeyecek ve diz çökmeyecekti.

"Amehe," diye fısıldadım bıçağıma. "Amehe. Amehe." İtaat et. İtaat et. İtaat et.

Kemiklerim haykırdı. Kafamın içinde kaslarım lif lif çözülmeye başladı, yıpranmış sinirlerim şiddetli rüzgârda titriyordu. Ama hareket etmiyordum.

Kımıldamam.

"Burası benim şehrim. Bunlar benim halkım."

Dudaklarımda büyümün keskin ısırığının tadını aldım. Burnum kanıyordu. Yanaklarımdan küçük kırmızı damlalar yükseliyor ve Sarraf'ı kaplayan kana katılmak için süzülüyordu. Gözlerim de kanıyordu.

Kollarım titredi. Ayaklarım yarım santim geriye kaydı. Yarım santim daha.

Kaslı bir kol karnımı sardı. Bir diğeri göğsümün üzerine kapandı. Sağır edici bir aslan kükremesi, gururlu ve öfkeli, omuzlarımdan üzerinden gürledi. Curran beni destekledi. Onun büyüsü benimkiyle karıştı.

Ayaklarım hareket etmiyordu.

Babam itti, biz de geri ittik.

Mızrağın bıçağımla buluştuğu yerde ince, acı verici derecede parlak çatlaklar belirdi.

Bu gerginlik vücudumu parçalara ayırıyordu. Büyümün daha da fazlasını vuruşumun gücüne akıttım. Elimden geleni yaptığımı sanıyordum ama içimden fişkırlarak gelmeye devam etti.

Çatlaklar genişledi.

Biraz daha . . .

Mızrak paramparça oldu.

Geri çekilmeye çalıştım ama yapamadım. Büyü içimden akmaya devam etti, bir sel gibi durdurulamaz bir şekilde, daha, daha, daha ... Onu kontrol altına almak için mücadele ettim ama durmayı reddetti. Beni Curran'ın kollarından söküp aldı ve ayaklarımdan havaya savurdu. Kanlı zırhım toza dönüştü. Ellerimde ve kollarımda kelimeler belirdi, koyu mürekkeple yazılmış garip kelimeler. Etrafımdaki hava kırmızıya döndü. Üstümdeki tavan patladı. Vücudum geriye eğildi, kollarım genişçe açıldı, sırtım kavislendi. Bina sallandı, sarsıldı. Altımda insanlar duvarların dibine çömelmiş, gücümünden saklanmaya çalışıyorlardı.

İçimdeki sihir patladı. Sesim devasa bir çanın sesi gibi yuvarlandı.

"HESAAD." BENİM.

İçimden saf kırmızı bir darbe fırladı ve Atlanta'nın üzerinde bir halka şeklinde yayıldı. Patlama dalgası gök gürültüsü gibi bir sesle yuvarlandı. Sonunda dağılana kadar şehrin üzerinden geçerek kenar mahalleleri ve Keep'i geçtiğini hissettim. Büyü toprağa işledi ve o da karşılık vererek bana bir büyü dalgası gönderdi.

Olamaz.

Şehri sahiplenmiştim. Atlanta'yı egemenliğim olarak işaretlemiştim.

Babam gülümsedi ve ortadan kayboldu.

Aşağıya daldım ve hâlâ savaşçı formunda olan Curran'ın önündeki sert zemine düştüm. İkimiz birbirimize baktık. Muhtemelen eskiden çatı olan bir şeyin parçaları etrafımıza yağıyordu.

Curran korkunç çenesini açtı. Kendimi destekledim.

"Gösteriş."

Sadece ona baktım. Beynim hiçbir kelimeyi bir araya getiremiyordu.

Bana sıırttı. "Hadi bebeğim. Eve gidiyoruz."

- - -

Lakeside'in alt katına ve oradan da Pack Jeep'e yürümek beklediğimizden çok daha zor oldu. Birisi bizim için büyülü su motorunu çalıştırmıştı bile. Yolcu tarafına bindim. Çok uyuşmuştum. Otomatik pilotta ilerlemeye devam ettim. Bir şeyler hissetmeliydim.

Rahatlama, korku, bir tür insani duygu, ama hiçbir şey yoktu. Sadece soğuk bir kopukluk vardı.

Curran Jeep Wrangler'ın arkasından yedek bir eşofman takımı çıkardı, insan formuna geçti, onları giydi ve sürücü koltuğuna kayd. Jeep'i parktan çıkardı ve caddeye doğru sürdü. Sürü ciplerinden oluşan bir kervan bize katıldı.

Fırtına bulutları çoktan dağılmıştı. Gün batımı kendini yakmış, gökyüzünde sadece kırmızı bir leke bırakmıştı.

gökyüzü, ölmesinin uzak bir anısı. Üzerimizdeki gökyüzü koyu bir mora dönüştü.

Sonunda ağızım hareket etti. "Yapma."

Curran bana baktı.

"Beni kaleye geri götürmeyin. Bir açıklama isteyeceklerdir. Şu anda bunu yapamam."

Curran bir ofis binası ile bir harabenin arasındaki karla kaplı arsaya keskin bir sağ dönüş yaptı. Araba gıcırdayarak durdu.

Arkamızdaki araç kervanı durdu. Öndeki aracın kapısı açıldı ve Jim koşar adımlarla dışarı çıkıp bizim arabaya doğru ilerledi.

Curran camı açarak büyümlü su motorunun kulakları tırmalayan gürültüsünün aracın içine dolmasına izin verdi.

"Sorun nedir?" Jim motorun gürültüsü üzerine bağırdı.

"Sorun değil," diye bağırdı Curran. "Biz olmadan devam edin."

"Ne?"

"Biz olmadan devam edin!"

"Neden?"

"Çünkü karımla huzur içinde biraz zaman geçirmek istiyorum!" Curran kükredi.

Jim başını salladı, bizi onayladı ve cipine geri döndü.

Curran camı açtı. "Lanet olası bir akvaryumda yaşamak gibi."

Sürü araçları bizi geçti. Curran cipi çevirdi ve ters yöne, güneybatıya doğru sürdü.

"Nereye gidiyoruz?"

"Göreceksin."

Şehir pencerenin önünden kayıyor, kimi yıkık dökük, kimi sağlam ve yeni binaların karanlık silüetleri fenerlerin mavi ışıltısıyla aydınlanıyordu. Artık benim şehrimdi. Gerçekten benim. Onu sahiplenmişim ve artık ondan ben sorumluydum.

Curran'a "Şehri ben talep ettim," dedim.

"Sana bir ofis inşa etmemi ister misin?"

Ne? Ona baktım.

"Üzerinde adınızın yazılı olduğu küçük bir plaketiniz olabilir.

Kate Daniels, Şehir Sahibi."

"Hiç komik değil."

"Size şu banka kuyruğu düzeneklerinden birini getirebiliriz, içinde direkler, kadife ip ve önünde küçük bir yastık olur, böylece insanlar bir sıra oluşturup önünüzde diz çökerek alçakgönüllülükle yalvarabilirler..."

"Duracak mısın?"

"Derek'e şu koyu renk takım elbiselerden ve havacı gözlüklerinden alabiliriz. Tehditkâr görünüp numaralar verebilir. "Kate Daniels'ın önünde eğilmek için yedinci sıradasınız."

"Kolunu yumruklayacağım," diye homurdandım.

"Sana yılanlı bir taht bulabiliriz. Yanında durur ve ayaklarına kapanmayan herkese kükrerim. Kate Daniels'tan korkun. O güçlü ve korkunç bir hükümdardır. Grendel dilekçe verenleri kusmuğuyla yağlayabilir. Harika olacak."

Aman Tanrım. Ellerimi yüzüme kapattım.

"Hadi bebeğim," dedi. "Sadece seni neşelendirmeye çalışıyorum."

"Babamın istediği bölgeyi ele geçirdim. Şimdi tamamen çıldırarak. Sadece bu da değil, bir damla büyü gücü olan her hırslı aptal bu bölgenin hak iddia edildiğini bilecek ve hak iddia edeni arayacak. Şu anda Cadı Kahin, neo-paganlar ve Halk'ın hepsinin felç geçirdiğinden bahsetmiyorum bile. Benim şehri almam değil, sahiplenmeyi engellemem gerekiyordu. Sürü Konseyi kedi yavrusu doğuracak."

"Cadı Kahin ve neo-paganlar beni ısırabilir," dedi Curran. "Bunu atlatacaklar. Sana meydan okumaya gelen olursa canlarına okuruz. Roland'ı halletmenin bir yolunu bulacağız. Ve eğer Sürü Konseyi yavru kedi üretirse, onları büyütmesi için Jim'e vereceğiz. Zaten olgunlaşmaya ihtiyacı var."

Ona baktım.

Ellerini direksiyondan çekti ve yaklaşık on beş santim ayırdı. "Sevimli, pofuduk kedi yavrusu. Jim'in koltuğunda oturuyorlar."

kucak."

Jim'i, küçük pofuduk yavru kedilerle kaplanmış, belalı güvenlik şefi ifadesiyle hayal ettim. Bu çok fazlaydı. İçimdeki uyuşukluk bir baraj gibi yıkıldı. Kıkırdadım ve güldüm. Curran da güldü.

"Sevimli kedicikler, miyav miyav," demeyi başardım. Kafamın içinde Jim parmağını kaldırdı ve bir kedi sürüsünü sertçe azarladı. Aman Tanrım. "Hepsini sertleştirirdi."

"Onları geyik avlamak için Orman'a götürürdü," dedi Curran kahkaha nöbetleri arasında. "Onlar ... saldırırlardı."

Emniyet kemeri izin verseydi iki büküm olurum.

Karanlık bir apartmanın önündeki otoparka girdiğinde hâlâ iki aptal gibi gülüyorduk. Yer tanıdık geliyordu. Oh. Burası benim eski apartmanımdı. Vasim Greg Feldman'dan bir daire miras kalmış ve Tarikat için çalıştığım süre boyunca onu kendime ait hale getirmiştım. Ama teyzem orayı yıkmıştı. Burayı son gördüğümde tamamen yıkılmıştı.

"Orada hiçbir şey yok," dedim ona.

"Yine de gidip bakalım," dedi.

Neden olmasın?

Arabadan çıktım. Şaşırtıcı bir şekilde bacaklarım beni tuttu. Merdivenleri birlikte çıktık. Daireme girişi yeni bir kapı engelliyordu. Mekanik bir şifreli kapı kilidi kapıyı emniyete alıyordu. Kilidin üzerinde, her birinin yanında bir düğme bulunan, birden beşe kadar rakamlardan oluşan bir sütun bekliyordu.

"Dört, dört, bir, iki, üç," dedi Curran.

Düğmelere sırayla bastım. Kilit tıkladı. Kapıyı açtım.

Temiz, mobilyalı bir daire bana bakıyordu. Koridorun zemini ahşaptı. Fenerlerin aydınlattığı kapı aralığından mutfakın bir kısmını görebiliyordum. Yeni meşe dolaplar, eskilerinin kırık dökük enkazlarının yerini almıştı. İçeri adım attım. Sol tarafta, yatak odası olarak kullandığım oturma odası sapasağlam duruyordu. Duvarlar onarılmış ve rahatlatıcı mavi-yeşile boyanmıştı. Koyu renkli, yumuşak bir yorganın örttüğü orta boy bir yatak

duvarda. Üzerinde başka bir fener asılıydı. Yerde pelüş bej bir halı seriliydi. Odanın karşısında, pencerenin yanında, kitaplarla dolu kitaplıkların yanındaki duvara düz bir televizyon seti monte edilmişti. Yorganla uyumlu gri perdeler pencereyi çerçeveliyordu. Cam pencerelerin dışındaki çelik ve gümüş parmaklıklar, büyü ve yükselen ayın ışığıyla reaksiyona girerek zayıf bir şekilde parlıyordu.

Oturma odasından geçip Greg'in yatak odası olarak kullandığı ve benim de kütüphaneye dönüştürdüğüm küçük odaya baktım. Kitaplıklar duvarlara dizilmiş, içlerine konulacak kitapları bekliyordu.

"Birebir aynısı olmadığını biliyorum," dedi Curran radyatörün vanasını çevirirken. Bir radyatör taktırmıştı. Vay canına. Kapıcı sonunda pes edip lanet kazanı tamir etmiş olmalı. "Ama bir gün buraya geri gelmek isteyebileceğini düşündüm."

Birebir kopyası değildi. Yepyeni bir daireye benziyordu ve bu çok daha iyiydi. Eskisine çok fazla anı bağlıydı.

Curran odanın içinde adım adım ilerleyerek yaklaştı. Yumuşak ve kontrollü bir güçle hareket ediyordu. Gri gözleri bana odaklandı. Sanki üzerimde hiçbir şey yokmuş gibi bana baktı.

Yalnızdık. Bir apartman dairesinde. Kapı kilitliydi.

Sarrat'ın kılıfını sırtımda tutan kemeri çözdüm, içinden çıktım ve komodinin üzerine koydum.

Aramızdaki mesafeyi kapattı. Kollarını bana doladı, biri sırtıma, diğeri popomun hemen üstündeki kıvrıma bastırdı. Beni kendine doğru çekti. Göğüslerim kaslı göğsüne sürtündü, bacaklarım sert kalçalarına çarptı ve sert boyu karnıma baskı yaptı. Kollarının arasında sıkışmıştım. Beni toplamış ve hapsetmişti. Vücudu beni hapsetmişti. Zar zor hareket edebiliyordum.

Hayatta kalma içgüdülerim devreye girdi ve kaçmam için bağırmaya başladı. Gözlerim büyüdü. Nefesim hızlandı, göğsümün her yükselişi meme uçlarımı ona doğru itiyordu. Vücudum sanki bir dövüşten önce kaslarımın toplanması gibi gerildi.

kendilerini bekliyorlardı. Kokusunu içime çektim, tanıdık ve cezbedici. Curran yazıyordu. Erkek. Seks. Şehvet içimde iyi yakılmış bir ateş gibi alevlendi.

Kıçımı okşayarak beni kendisine daha da yaklaştırdı. Yırtıcı bir gülümseme yüzünü aydınlattı. Beni yakalamıştı. Ben onundum ve o her saniyenin tadını çıkarmaya kararlıydı. İçimde küçük bir içgüdüsel alarm kıvılcımı alevlendi ve ona sahip olmak için ezici bir ihtiyaçla karıştı, tıpkı bir yemeğe ısı katan baharat gibi. Muhtaç bir sıcaklık içime yayıldı ve bacaklarımın arasında sıvı bir ısıya dönüştü.

"Mmm," dedi. "Kate Daniels, büyük ve güçlü."

Çenemi kaldırdım. Sesim bir meydan okumaydı. "Sizin için ne yapabilirim, Majesteleri?"

Çılgınca bir gülümsemeye sııttı ve beni öptü. Ağzı benimkinin üzerine kapandı, dudakları sıcaktı ve nefesimi kesiyordu. Birbirimize bağlandık ve bu temasın saf coşkusu içimde heyecan verici bir telaşla yankılandı. İddianın sonuçlarından duyduğum korku ve Mishmar'ın karanlık, yırtık pırtık bir kefen gibi üzerimde asılı duran anıları, şehvet, ihtiyaç ve aşk telaşıyla yok olup gitti.

Elini saçlarıma gömdü ve beni kendine çekti. Vücudum sanki uzun süredir uyuyormuşum da aniden uyanmışım gibi dikkat kesildi. Beni öpüşüne bayıldım. Tadını sevmiştim. Dili ağzımın içine giriyor, beni ele geçiriyor, baştan çıkarıyor, baştan çıkarıyor, daha derine, daha derine çekiyordu. Onu çok sevmiştim. Onu söyleyebileceğimden çok daha fazla seviyordum. Kollarımı ona doladım ve ben de onu öptüm. Seni seviyorum. Seni istiyorum.

Birbirimizden ayrıldık. Avını yakalayan bir yırtıcının mutlu yarı hırıltısı ile sevişmek üzere olduğundan emin bir adamın derin kıkırdaması arasında, alçak bir erkeksi ses çıkardı.

"Benim için ne yapabileceğini sana söyleyeceğim," diye hırladı. "Daha iyisi, sana göstereceğim."

Nefesim kesik kesik geliyordu. Meme uçlarım sıkışmıştı. Artık onu içimde istiyordum. "Kendin için bir şeyler talep etmeye mi karar verdin?"

"Evet." Gözleri altın gibi parlıyordu. "Benimkiler."

Üzerime atladı, beni tekrar yakaladı ve öptü.

Elleri vücudumda geziniyor, sırtımı ve popomu okşuyordu. Bu bir öpücük değildi; bu bir saldırıydı. Eğer herhangi bir savunma yapsaydım, onları yerle bir ederdi ama ben hiçbir savunma yapmadım. Sadece ağzımı parçalamasına izin verdim ve bundan zevk aldım. Tadı erkek, ateşli ve istekliydi. Tadı Curran gibiydi, benim Curran'ım. Şimdi biri aramıza bir dağ koysa, sırf bana ulaşmak için dağı deler geçerdi ve ben buna bayılırdım.

Elimi eşofmanının içine kaydırdım, sikinin sert uzunluğunu buldum ve elimi şaftında yukarı aşağı gezdirdim.

Gömleğimi çekti, sütyenimi yırttı ve meme ucumu emerek dişleriyle sıyırdı. Elektriksel bir zevk patlaması göğsümden tüm içime yayıldı. Titriyordum. Parmaklarımı saçlarının arasına soktum. Kot pantolonumu çekip açtı ve elini içeri kaydırды, kısa saç buklelerine, hassas kıvrımlara doğru kaydırды ve parmaklarını içime daldırды. Nefesim kesildi. Kaygan sıvı sıcaklığını yukarı sürükledi ve klitorisimi okşadı. Zevk patlamaları beni sarstı, vücudumda kayarak onu esnek, esnek ve sıcak hale getirdi. Parmaklarına yaslandım, hazzın peşinden koşarken kayboldum, daha fazlasını istedim. Daha fazlasını.

Beni yatağa düşürdü. Yorganın üzerine düştüm. Botlarım uçtu. Kot pantolonumu çıkardı. Çıplaktım, muhteşem bir şekilde utanmadan çıplaktım. Kollarımı kaldırıp onu içeri davet ettim. Gömleğini çıkardı ve küçük bir an durakladı, çıplak, güçlü, kaslı, uzun ve benim. Tamamen benim. Gözleri parlıyordu, altın rengine boğulmuştu. Kasları, teninin sıcak ipeğinin altında çelik gibi gerilmişti. O vücudun her sert yanını ve ezici gücünü biliyordum. Curran'ın vücudu beni şehvetten sarhoş ediyordu, gözleri beni baştan çıkarıyordu ama inatçı ve bükülmez iradesi onu sevmemi sağlıyordu.

Yatağın üzerine diz çöktü, ellerini popomun altına kaydırды ve beni yukarı kaldırdı. Dili hassas sinir demetini yaladı.

Aman Tanrım. Zevk dalgası bana çarptı ve beni altına çekti. Haykırdım.

Dilinin her tıngırtısı içimdeki gerilimi artırıyor. İçim yanıyordu ve onun adını tekrar tekrar inliyordum. Vücudum beklentiyle gerildi, her okşayış beni biraz daha sarıyordu, artık dayanamayacak hale gelene kadar.

"Sen içimdeyken gelmek istiyorum."

"Bunu ayarlayabiliriz."

Üzerime çıktı ve kendini içime soktu. Şaftının sert uzunluğu beni doldurdu. Geri çekildi ve tekrar içime girdi, ben de sırtımı dikleştirdim, daha hızlı ve daha hızlı ona doğru süründüm. Boynunu öptüm, dilim keskin kirli sakallarının üzerinde kayıyordu. Gözlerimi açtım ve onu gördüm, üstümdeydi. Terden sırlıklam olmuşum.

"Daha sert!" Fısıldadım.

Hızlandı, temposu çılgıncaydı, her hamlesinde beni sarsıyordu. Çaresizce sırtını kavradım, tek olmak istiyordum ve hızına uyuyordum. Çok doğru hissettiriyordu. Cennet böyle bir yer olmalıydı. Vücudum onun etrafında kenetlendi. Gerilim çok fazlaydı, neredeyse acı veriyordu. Aniden zirveye ulaştı ve saf mutluluk dolu hızlı kasılmalarla kırıldı. Haykırdım. Curran'ın vücudu titriyordu, gergindi, kasları gergindi.

Uçuyormuşum gibi hissettim.

Hırladı ve kendini içime boşalttı.

Dünyada süzüldük, harcadık ve mutlu olduk. Bir.

- - -

METAL TAKIRDADI. TEKRAR.

Curran başını kaldırdı ve küfretti.

Başımı kaldırdım. Sıcaklığın etkisi geçince ikimiz de dairenin çok daha sıcak olabileceğini fark ettik. Yorgan ve çarşafı üzerimize çekmiştik. Curran bana sarılmıştı ve ben de yumuşak, rahat bir uykuya dalmaya başlamıştım.

Bir tıkırtı daha. Pencereden geldi.

Tanrım, şimdi ne oldu? Birkaç dakika huzur bulamaz mıydık?

"Birinin kafasını koparacağım." Curran yataktan yuvarlandı ve pencereye doğru yürüdü. Hâlâ çıplaktı. En azından ben biraz heyecanlandım.

Etrafımdaki çarşafı birlikte doğruldum.

Perdeleri kenara çekti ve tekrar küfretti. "Ne?"

Kenara çekildi. Penceremizin dışında bir vampir oturmuş, yumruğuyla parmaklıklara vuruyordu. Gardiyanlar aktifken bunu nasıl yapıyordu? Bekle, teyzem tüm korumalarımı kırmıştı. Eğer burayı tutarsak, onları yeniden yapmam gerekecekti. Bu çok acı verici olurdu.

Curran vampire baktı. "Ne istiyorsun?" Vampirin ağzı hareket etti ama ben duyamadım. "Hayır," dedi

Curran.

Vampir bir şey söyledi.

Curran'ın kaşları birbirine yaklaştı. "Ghastek, eğer gitmezsen o şeyin kafasını koparıp kışına sokacağım."

Vampir uzun bir tirada başladı.

Konuşmak istemedim. Uyumak istiyordum. Ama Ghastek artık Halk'ın başındaydı. Eş olmaya geri dönmek istemiyordum. Sadece bir geceliğine Kate olmak istedim.

Ghastek konuşmaya devam etti. Bir yere gitmiyordu. Konuşmaya devam etti. Kaderime teslim oldum. "Bırak girsin. Ne kadar çabuk içini dökerse, biz de o kadar çabuk uykuya dönebiliriz."

Curran pencereyi yukarı kaydırды ve metal ızgaranın kilidini açtı. Vampir içeri süzüldü ve arka ayakları üzerinde bana doğru yürüdü. "Onun kızı!"

"Bu bir soru muydu?"

"Onun kızı! Kayıp çocuk. Sharrim!" Vampir ileri atıldı ve parmağıyla beni işaret etti. "Bana söylemedin! Ölüyorduk ve sen bana söylemedin!"

Omuz silktim. "Bunu anlayacak en son kişi sensen elimden bir şey gelmez."

"Başka kim biliyordu?"

"Bir süredir biliyordum." Curran eşofmanını aldı ve giydi. "Jim benden önce biliyordu. Mahon. B. Doolittle Teyze. Andrea. Barabas. Cadı Kahin biliyor. Saiman en azından şüpheleniyor. Belli ki Hugh d'Ambray olayı çözmüş."

Vampir odanın bir tarafına koştu, döndü ve diğer tarafına koştu. Ghastek ileri geri volta atıyor ve kendi düşüncelerine o kadar dalmış olmalıydı ki, bilinçaltında vampiri de aynısını yapmaya itti.

"Bu temel bir istihbarat çalışması," dedi Curran. "Bunu bir araya getirmeliydiniz. Parçalar oradaydı. Bilgi toplamaya yatırım yapmalısınız. Araştırma ve geliştirmeye odaklandığınızı anlıyorum ama sağlam bir istihbarat ağı olmadan İnsanları yönetemezsiniz. Eğer sen yapamıyorsan, yapabilecek birini bul. Bunu size neden söylediğimi bile bilmiyorum, çünkü gerçekten, cehaletiniz benim mutluluğumdur."

Vampir durdu ve gözlerini Curran'a dikti.

Curran, "Rakibinin hayvanlarla cinsel ilişkiye girme fetişi olduğunu bile bilmiyordun," dedi. "Onunla zirve için savaşıyordun. Kaldıraca ihtiyacın vardı. Eğer onun vur-kaç gezilerinden haberiniz olsaydı, kanıt toplayabilirdiniz. Onu kamuoyu önünde utandırabilirdiniz, kanıtları karısına gönderip evliliğini mahvedebilirdiniz, paketleyip merkeze göndererek potansiyel bir güvenlik ihlali olduğunu bildirebilirdiniz, ona şantaj yapabilirdiniz, onunla özel olarak oturup bu kanıtlara sahip olduğunuzu ama ailesinin onun için ne kadar önemli olduğunu bildiğinizi ve dayanışma için bunları yok edeceğinizi söyleyebilirdiniz. Durumu bu şekilde kontrol ediyorsun, Ghastek. Kontrol etmedin çünkü bilmiyordun."

Ve işte oradaydı, tüm ihtişamıyla Canavar Lord.

"İşin bitti mi?" Ghastek sordu.

"Bunu hak ediyorsun," dedim ona. "Buraya gelip sana neden söylenmediğini öğrenmek istiyorsun. İnsanlar sana sırlarını söylemez, Ghastek. Onları sen bulmalısın."

Vampir bana doğru döndü. "Yaptığın şeyin büyüklüğünün farkında mısın?"

"Evet, biliyorum. Bu yüzden sevdiğim adam ve ben buraya fırtına başlamadan önce sessiz bir zaman geçirmek için geldik. Ve sen bunu bölüyorsun."

"Ona meydan okudunuz. Bunu cevapsız bırakamaz."

"Biliyorum."

"Buraya gelecek ve burayı yakıp yıkacak."

"Biliyorum, Ghastek. Ben onun kızıyım. Onu senden daha iyi tanıyorum."

Vampir ağzını açtı. "Dur," dedim ona.

Vampir durdu, bir pencerenin önünde siluet halindeydi. "Sende mi?"

"Ne var?" Curran söyledi.

Yeteneğin bende olup olmadığını soruyordu. Onun gibi insanları babama bağlı tutan ölümsüzlük vaadi. Vampire baktım. "Yaşıyorsun, değil mi?"

Vampir dondu kaldı, ağzı gevşedi.

Kapı menteşelerinden düştü ve dört şekil değiştiren odaya daldı, kurt Myles en öndeydi.

Curran ayağının üzerinde döndü ve kükredi,

"Durun!" Donup kaldılar.

Curran eşofmanlı, ben çarşafı, belli ki çarşafın altında çıplak, yerde bir vampir ve dört savaş dereceli şekil değiştiren. Elimi yüzüme götürdüm.

Curran'ın yüzü korkunçtu. "Açıkla."

Myles, "Bize gerekli yardımı sağlamamız talimatı verildi" dedi.

"Kim tarafından?"

"Jim."

Harika. Jim bizi takip ettirdi.

Myles, "Odaya bir ölümsüzün girdiğini gördük," dedi.

Curran'ın gözleri altın rengiyle parladı. Yüz ifadesi düzleşti. Öfkesi patlamıştı. Yüksek öfkesini almış ve soğuk bir hassasiyetle damıtmıştı. Şekil değiştirenler kılını bile kıpırdatmadı.

"Vampir kapıyı kırdı mı?" Ben sordum. "Yoksa kapıyı çaldı ve içeri mi alındı?"

Şekil değiştirenler kıpırdamadan durdular.

Curran her kelimeyi tam olarak telaffuz ederek yavaşça konuştu. "İkimizin birlikte tek bir vampirle başa çıkamayacağımızı düşündüren neydi?"

Myles yutkundu. "Bu benim kararımdı. Tüm sorumluluğu üstleniyorum."

"Kaleye geri dön," dedi Curran, sesi ürkütücü derecede sakindi.

Şekil değiştirenler arkalarını dönüp kaçtılar.

Ghastek'in vampiri pencereden kaçtı. Curran ve ben birbirimize baktık.

Benim için yaptığı dairenin kapısını kırmışlardı. Nedense bu beni Sürü Konseyi'nin onun gelip beni kurtarmasını istemediğini bilmekten daha çok etkiledi.

"Tamir ettireceğim," dedi.

Bir dahaki sefere tekrar bozacaklardı. "Sorun yok," dedim. "Bu sadece bir kapı. Kaleye geri dönebiliriz."

"Özür dilerim," dedi.

Ona gülümsedim. "Neye imza attığımı biliyordum." O buna değerci.

- - -

Acele etmedik. Keep'in avlusuna girdiğimizde gece tüm hızıyla devam ediyordu. Biz merdivenleri tırmanırken, Derek peşimizden gelip gerçekleri sıraladı: üçlü devriye, Keep yüksek alarmda, falan filan . . . Dinlemeyi bıraktım.

Sabırımın son damlaları da uzun zaman önce buharlaşmıştı.

Doğruca odalarımıza gittik. Curran kapıyı kapattı. Ben kanepemize uzandım. Geniş oturma odasının penceresinin dışında gece hüküm sürüyordu, Atlanta'da soluk mavi fener ışıklarıyla süslenmiş uzak bir koyu karanlık lekesi vardı.

Ana Sayfa . . .

Kapı açıldı. Barabas içeri girdi, yüzü ciddiydi, gözleri sanki çok uzaktaki bir şeye bakıyormuş gibi hafif dalgındı. Bir sorun vardı. Her zaman kapıyı çalardı.

Barabas, "Beklediğiniz ziyaretçi burada," dedi.

Kenara çekildi ve kapıyı açık tuttu. Derin kukuletalı, sade kahverengi bir pelerine sarınmış bir kişi içeri girdi. Barabas hafifçe eğildi, dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. Şahıs kukuletaı geri çekerek babamın yüzünü ortaya çıkardı.

Neden ben?

Curran Roland'a doğru yürümeye başladı. Gözleri alev alev yanıyordu. Aralarına daldım ve vücudumla onu engelledim.

"Dur."

"Yürü Kate," dedi Curran, sesi sakindi.

Roland gülümsedi. "Kötü bir niyetim yok. Sadece kızımı görmeye geldim. Seyirci yok, büyük jestlere gerek yok. Sadece konuşmak istiyorum."

Curran'ın yüzünü görebilmek için sırtımı ona döndüm. "Lütfen, dur."

Sonunda bana baktı.

"Dur," dedim ona.

Bir adım geri çekildi, kanepenin kenarına yaslandı ve kollarını kavuşturdu. "Ona dokunursan seni bitiririm."

"Oturabilir miyim?" Roland bana sordu.

Büyüsü bir örtü gibi etrafını sarmış, sessizleşmişti. Hâlâ hissediyordum ama artık çok daha insani görünüyordu. Bu onun gizli seyahat versiyonu olmalı. Kimse bilmeyecekti. Evet, doğru.

Kanepeye oturdum. "Elbette."

"Teşekkür ederim." Karşımdaki yumuşak sandalyeye oturdu.

Roland üç katına çıkarılmış devriyelerimizin yanından hiçbir şey yokmuş gibi geçmiş ve Barabas'ı onu içeri almaya zorlamıştı. İnşa ettiğimiz tüm savunmalar, tüm duvarlar, kapılar ve korumalar hiçbir şey ifade etmiyordu. İsteddiği zaman kaleye girebilirdi. İçeri girip Julie'nin yatağının yanına oturabilirdi ve benim bundan hiç haberim olmazdı.

Curran'ın yüzü ifadesizleşti. Canavar Lordu'nun yüzünü bir maske gibi takındı. O da aynı sonuca varmış olmalı. Sahip olduğumuz küçük güvenlik yanılsamaları küle döndü.

Roland oturdu. "İyi yapılmış bir kale. İçerisi dışarıdan görüldüğünden çok daha konforlu."

Duvarlarındaki tablolar çok güzel. Bana aldırmayın, sadece havadan sudan konuşuyorum. "Yukarı çıkarken kimseyi incittin mi?" diye sordum.

"Hayır. Konuşmaya geldim ve eğer halkınızdan birine zarar vermiş olsaydım benimle konuşmazdınız." Roland omzumun üzerinden çıkan kılıç kabzasına baktı.

"Büyükanneni ziyaret etmişsin."

Sarrat'ı çıkardım ve ona gösterdim. Elini bıçağın üzerinden geçirdi, yüzü kederliydi.

"Keşke onu görmeye gitmeseydin. O tehlikeli biri." Evet, öyle. Efsaneye göre büyükbabamı öldürmüştü. Her şey düşünüldüğünde, muhtemelen bunu hak etmişti. "İsteyerek olmadı."

"Bu talihsiz bir olaydı," dedi. "Onun kemiklerini İran'dan çıkarmamalısınız. O özlüyor."

Roland iç çekti. "İran şu anda zorlu bir yer. Eski güçler uyanıyor. Uyuyanlar, ölmüş olanlar ya da belki de tam olarak ölmemiş olanlar. Mishmar şu anda onun için en güvenli yer."

"Kalkmaya çalışırsa onu ezebileceğin kadar yakın mı?"

"Aynen öyle."

Bu gerçeküstü bir konuşmaydı.

"Çocuk nasıl?" Roland sordu. Ne?

"Kanını temizlediğiniz genç kız. O nasıl?"

Öne doğru eğildim. "Onu bu işin dışında bırak. Onunla konuşma, rüyalarına girme, yoksa yemin ederim annemin başlattığı işi bitiririm. Sol göz müydü, sağ mı? Söyle ki hangisini hedef alacağımı bileyim."

"Sol." Roland onun yanağına, sol gözünün altına dokundu. "Annene çok benziyorsun. O da vahşiydi."

"Onu sen öldürdün."

"Evet," dedi. "Onun ölümünün yasını tutmadığım bir gün bile geçmiyor."

"Ve ben doğmadan önce beni öldürmeye çalıştın."

"Evet."

"Ve beni yetiştiren adamı avlayıp öldürmesi için savaş lordunuzu gönderdiniz."

"Evet."

"Ve şimdi de sohbet etmek istiyorsunuz."

Roland'ın gözleri ısındı. "Annemi sevdim. Annemi o kadar çok sevdim ki bir çocuk istediğinde ona bu dünyanın binlerce yıldır görmediği türden bir çocuk vereceğime söz verdim." Uzandı ve elini uzattı.

Curran öne çıktı.

Elimi Roland'ın avucuna koydum. Dokunuşu sıcaktı. Büyü tenimde kayıyordu.

"Doğduğun günden itibaren sana sihrimi akıttım."

Elimde kelimeler belirdi, karardılar ve sonra tekrar eriyip yok oldular.

"Sen daha anne karnındayken bedenine gücün dilini yazdım. Sen benim en büyük başarım, Kalina'ya hediyem olacaktın. Aşıktım ve kördüm. Sonra yaptığım şeyi önceden gördüm. Teyzen Şehir Yiyen'di, büyükannen Babil'in Belası'ydı ve sen . . . Ulusları yok edecektin. Eğer yaşamana izin verseydim, seni annenle birlikte büyütseydim, Kali'nin öfkesi gibi, öfken her şeyi yutacaktı. Annene anlatmaya çalıştım. Açıklamaya çalıştım ama dinlemek istemedi. Sen onun bebeğiydin, kıymetlisiydin. Daha doğmamıştın bile ama o seni çok seviyordu. Yani evet. Seni anne karnında öldürmeyi planladım. Bunu nazikçe yapmayı planladım."

"O zaman sorun yok," dedi Curran. "Onun hayatını nazikçe söndürdüğünüz sürece, sanırım

kırgınlıklar."

Öne doğru eğildim. "Nasıl oldum? Yaptığın canavarla gurur duyuyor musun?"

Roland gülümsedi. Hugh ve Landon haklıydı. Sanki güneş doğmuş gibiydi. Arka bahçenizde bir çukur kazmak ve toprağın içinde ısıltılı bir mücevher bulmak gibi.

"Çocuğum, benim tehlikeli olanım, benim güzel olanım. Şehrine sahip çıktın. Bunu bir yüz yıl daha yapamamalıydın. O kadar gururluyum ki, gururum dağları devirebilir. İzin verseydin, seni dünyaya gösterirdim. Dünyayı sana gösterirdim."

"Senin gözünden görebilmem için mi?"

"Kendi gözlerinle görebilesin diye."

Öne doğru eğildim. "Yürümeye başladığım andan on beş yaşıma kadar her anım seninle ilgili. Eğer senin, çocuklarının ve krallığın hakkında çalışmıyorsam, seni öldürmek için eğitim alıyordum ya da senden saklanıyordum. Dolabımdaki ya da yatağımın altındaki canavarlardan hiç korkmadım. Beni bulacağınızdan korkuyordum. Varlığımın tüm amacı bir gün seni öldürebilmektir."

"İşte buradayım. Bir kılıcın var. Neden onu kullanmıyorsun?"

Bakışlarına karşılık verdim. Yalan söylemenin bir anlamı yoktu. "Çünkü hayatımı Voron'un beklentilerine göre yaşamaktan bıktım. Seni tanımıyorum. Sadece bana söylenenleri biliyorum. Curran'ı ya da sevdiğim başka birini tehdit edersen, bu şehri yok etmeye çalışırsan, ne kadar beyhude olursa olsun seni öldürmek için elimden gelen her şeyi yaparım. Ama bunu ölü bir adam söyledi diye yapmayacağım."

Arkasına yaslandı ve usulca güldü. "Sen gerçekten benim kızımsın."

"Bu bir iltifat değil."

Bana yetenekli ama saf bir çocuğa gülümsendiği gibi gülümsedi. Kafasını tekmelediğimi hayal ettim. Bir saniye sonra ölecektim ama bu çok tatmin edici olacaktı.

"Sevdiğin şehrin geleceği için pazarlık yapalım mı?" diye sordu.

"Bu yüzden buraya geldin, değil mi?"

Ellerini ovuşturdu, gözleri parlıyordu. Mutlu görünüyordu. "Çok iyi. Ne yaptığını biliyor musun?"

"Atlanta üzerindeki hak iddianızı engelledim ve onun yerine hak iddia ettim."

"Şu anda Atlanta'ya giren herkes sizin bölgenizin sınırlarını hissedecek. Bölgenin size ait olduğunu bilmeleri gerekmeyecek, bu da size sürpriz unsuru sağlayacak. Talep edilen bir bölge bir meydan okumadır. Bu meydan okuma benim tarafımdan olmasa bile başkaları tarafından cevaplanacaktır."

"Bunun farkındayım."

"Kendi adıma, görünür bir güç konumunda kalmanıza izin veremem. Sen ve ben bu toprakların işgalcileriyiz. Büyümüz burada doğmadı." Roland başıyla Curran'ı işaret etti. "Sizin büyüünüz doğdu. Zamanın sisleri içinde bir yerlerde ataların bu topraklardaki bir yaratıkla anlaşma yapmış. Kan nesiller boyunca seyreleşmiş ve yeni gelenleriyle karışmış olabilir ama önemli olacak kadar değil. Sen bir tehdit oluşturuyorsun."

Curran, "İşte bu yüzden Sürü'yü yok etmeye çalışıyordunuz," dedi.

"Dürüst olmak gerekirse, gerçekten denemedim," dedi Roland. "Rakshasalar," dedim.

"Gerçek bir tehditten çok baş belasıydılar. Benimle ittifak kurmak istediler. Onları can sıkıcı buldum, bu yüzden ittifakın bir koşulu olarak onlara bir hedef verdim. Beklediğim kadar parlak bir şekilde başarısız oldular."

"Peki ya teyzem?"

Babam öne doğru eğildi. "Eahrratim." Sanki çok güzel bir şey sonsuza dek kaybolmuş gibi kederle adını söyledi. "Teyzen uyanmak istemedi. Kendine rağmen uyandı ve uyandığında kendisinin sadece bir gölgesiydi. Bu yeni dünyayı sevmiyordu. Yaşamaya devam ediyordu ama hayattan vazgeçmesine izin veremezdi. Bize en erken yaşlardan itibaren hayatın değerli olduğu öğretildi. Ölümün gerçekten bir anlamı olmalı. Keşke onu gücünün zirvesindeyken görebilseydiniz. O bir güçtü. Erra bir şeyler yapmak istedi. Ona

Toparlan. Birkaç hafta düşündü ve bir gün bana gidip Atlanta'da eğlenceli bir şeyler bulup bulamayacağına bakacağını söyledi. Bu uzak çağda seni, yeğenini bulduğu için çok heyecanlanmış olmalı. Tıpkı ona benziyorsun."

"Biliyorum," dedim. Ona o kadar çok benziyordum ki, ürkütücüydü. Ama o daha fazlaydı. Daha iri, daha güçlü, daha hızlı ve yapabildiğim her şeyi acınası hale getiren bir büyüye sahipti. Onu öldürmek hayatımda yaptığım en zor şeydi ve bunu yapmak için hem Curran hem de ben gerekliydi. Onun yüzünden Curran'ı neredeyse kaybediyordum. On bir gün komada kalmıştı.

"Meşaleyi devredebilir ve sonunda gitmesine izin verebilir. Kendi soyundan biri tarafından ldrlmenin utanılacak bir yanı yok. Siz dövüşmeden önceki gece beni aradı." Gözleri bulutlandı. "Su Bahçeleri hakkında konuşmak istedi. Bydğmz sarayda, dar patikalarla geçilen, dnmlerce sığ sudan oluşan su bahçeleri vardı. Kum ve ılık sudan oluşan, çiçeklerin açtığı ve kk balıkların ileri geri sıçradığı güzel bir yerdi. Saatlerce içinde yzerdik. En güzel anılarım orada doğmuştu. Oradan bahsettiğinde onu bir daha göremeyeceğimi biliyordum. Hayatını teslim ettiği anı hissettim ve o zaman hala hayatta olduğunu anladım. O şehir Yiyen'di. lmnn çok kolay olduğunu fark etmiş olmalısın."

Neredeyse boğuluyordum.

Roland içini çekti. "Sanırım elimizdeki işe geri dönmeliyiz. Benimle savaşamazsınız. Bu kalenin duvarlarını içindeki herkesle birlikte eriyene kadar dağlayabilirim. Bir gün içinde inşa ettiğin her şey ve hizmet ettiğin herkes yok olacak. şehir bu konuda hiçbir şey yapmayacaktır, çünkü insan önyargısının doğası böyledir."

"Bunu yapmayacak," dedim Curran'a. "Bizi ortadan kaldırmaya karar verdiğinde, bize zehirli polenlerle güzel çiçekler filizlendirecek sihirli tohumlar göndermek gibi ayrıntılı bir şey yapacak. Polenler damarlarımızda kök salacak, acılar içinde öleceğiz ama cesetlerimiz

muhteşem çiçekler. Eğer bir açıklama yapmak isterse, çiçekler sırf eğlence olsun diye kan damlatacak."

Roland gülümsedi. "Ölümün korkunç bir güzelliği olmalı, sence de öyle değil mi?"

"Bizden ne istiyorsunuz?" diye sordum.

"Seni tanımak istiyorum. Sen benim için çok değerlisin, tıpkı senden önce annenin olduğu gibi. Ama Sürü'ye liderlik etmene izin veremem." Curran'a baktı. "Sen tek başına yeterli bir tehditsin.

İkinizin birlikte bu kadar çok şekil değiştirenin başında olması benim için görmezden gelinemeyecek kadar açık bir ifade. Bana aktif olarak karşı çıkıyormuş gibi görüneceksiniz."

"Ve?" Curran sordu.

Roland bana baktı. "Sürüden ayrılmanı istiyorum."

Kalp atışlarım hızlandı. Curran asla sürüden uzaklaşmazdı. O Canavar Lordu'ydu. Onu bir araya getirmişti; ona yasalar ve yapı kazandırmıştı, onu yaşıyor ve nefes alıyordu. Şekil değiştirenler onun insanlarıydı. Onunla kalırsam, Sürü'yle herhangi bir şey yapmayı reddetsem bile Eş olacaktım. Bu asla işe yaramazdı ve babam da bunu biliyordu. İstifa edebilmemin tek yolu Curran'ı terk etmektir.

"Karşılığında, hak iddia ettiğin bölgeyi korumana izin vereceğim," dedi Roland. "Ve şehrini."

"Yeterince iyi değil," dedi Curran.

Aslında bunu düşünüyordu. Mantıklı geliyordu. Kanlı bir savaştan kaçınabilirdik. Pek çok hayatı güvende tutabilirdik.

...

"Pekala, buna bir rakam koyalım. Önümüzdeki yüz yıl boyunca kızımın hak iddia ettiği topraklarda hiç kimseye karşı kişisel olarak doğrudan bir eylemde bulunmayacağıma ya da halkıma herhangi bir eylemde bulunmaları için talimat vermeyeceğime söz veriyorum. Halkımdan herhangi biri size meydan okursa, bunu iznim olmadan yapacak ve gazabıma uğrayacaktır. Bununla birlikte, Atlanta'daki Halkın kurulumunu sürdüreceğim ve işleri her zamanki gibi devam edecek."

Zihnini çalışmaya başladı. "Daha fazlasını istiyorum. Ne senin ne de senin adına hareket eden insanların

benim bölgemde ya da dışında Curran ya da Julie'ye asla zarar vermeyecektir."

"Oldukça cömert davranıyorum. Bu zaten iyi bir takas," dedi Roland bana. "Halkını korumak istiyorsun. Karşılaştığınız en büyük tehdit benim. Beni bir tehlike olarak ortadan kaldır. Eğer reddedersen, kalbimin çiçeği, Atlanta'ya geleceğim ve oraya ateş ve yıkım getireceğim. Omaha'yı temizlediğim gibi Keep'i de temizleyeceğim."

Omaha depremi binlerce kişinin ölümüne neden olmuştu. Ancak bunlar her zaman bir parlamanın, devasa bir sihirli dalganın yol açtığı garip bir felaket olarak görülmüştü.

"Sen . . . ?"

Başını salladı.

"Neden?"

"Bana karşı çıkmayı seçen bir Yerli gücü vardı," dedi Roland. "İlk darbeyi ben vurmadım. Sadece misilleme yaptım. Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Evet."

"Eninde sonunda anlayacaksın. Ne kadar önemsiz olursa olsun hiçbir meydan okuma cevapsız bırakılamaz. Vahşi doğadaki bir çılgılık bile kabul edilmelidir, çünkü birileri onu duymuş olabilir." Roland gülümsedi. "Hayatta kaldığın için şanslıyım. Büyümeni izlemek çok ilginç olacak. Elimizde zamandan başka bir şey yok."

"Bana sevdiğim adamdan vazgeçmemi söylüyorsunuz," dedim.

"Seçiminizi onayladığımı söyleyemem. Güçlü ama aynı zamanda paranoyak ve yabancı düşmanı. Onu yola getirmek zor olacaktır."

Curran, "Bu çok zengin," dedi.

Dişlerimi sıktım. "Beni onaylayıp onaylamadığın konusunda endişelenmeden yıllarca yaşayabilirim. Ve onu eğip bükme gibi bir niyetim yok. Onu olduğu gibi seviyorum. İlişkilerim hakkında yorum yapmaya hakkın yok."

"Ben senin babanım. Ebeveynliğin en büyük ayrıcalığı budur; istediğimiz her şey hakkında yorum yapabiliriz."

"Babam olmanı istemiyorum."

"Elbette istiyorsun," dedi Roland. "Sevilmek istiyorsun, tıpkı hepimizin ebeveynlerimiz tarafından sevilmek istemesi

gibi. Öyle değil mi?

Annen hakkında ne bilmek istiyorsun? Nasıl biriydi? Ailemiz hakkında?"

"Ailemiz canavarlardan oluşuyor."

"Evet. Ama biz büyük ve güçlü canavarlarız. Sevgi fedakarlık ister. Bir şeyi sevdiğinde, halkını sevdiğin gibi, Blossom, bunun bedelini ödemelisin. Ayrıca, seni onu terk etmeye zorlamıyorum, sadece onunla birlikte gelen güç konumunu terk etmeye zorluyorum."

"Bu tam olarak sana meydan okumamı nasıl engelleyecek?" "Bir bölge iddia ettin. Ben de seni misilleme. Bu, izleyenlere sizin üzerinizde gücüm olduğunu ve ilişkimizin bana karşı basit bir isyandan çok daha karmaşık olduğunu gösterir."

"İnanılmaz derecede güçlüsün," dedim ona. "Ama ben senin kızınım. Eğer Curran'a ya da Julie'ye zarar verirsen seni avlarım. Hayatımın her anını seni öldürmeye adanmış ve bunu başarırım. Belki şimdi değil. Belki bir ya da iki yüzyıl sonra. Ama asla vazgeçmeyeceğim. Güçlerin zamanın yarısında işe yarıyor, sihir yapıldığında. Benim kılıcım her zaman çalışır."

Bana söz ver, baba. Söz ver."

Roland, Curran'a baktı. "Öyle olsun. Ama bu vermek istediğim son taviz."

"Bir anlaşmamız var," dedi Curran. Kalbim küçük parçalara ayrıldı.

Roland tekrar gülümsedi. "Çocuklarıma her zaman istediklerini düşündüğüm şeyi verdim. Genellikle güç isterlerdi. Bunun yerine sana ihtiyacın olanı veriyorum. Bunu erken bir düğün hediyesi olarak düşün."

Düğün olmayacaktı. Canavar Lordu ve Sürü tek ve aynıydı. Yürütmeye çalışsak bile başarısız olurduk. Sürü, benim olamayacağım bir yerde, Kalede zaman geçirmesi için onu çekecek ve baskı yapacaktı, ben de benimle kalması için onu çekecek ve baskı yapacaktım.

Roland ayağa kalktı. "İkinizin yapması gereken bazı seçimler var. Sizi yalnız bırakayım. Bu arada ben de düğüne davet edilmek istiyorum."

Curran ve ben aynı anda "Hayır," dedik.

Roland kapının yanında durdu, yüzü bilge, gözleri zamansızdı. "Kendime sık sık neden çocuklarımı hayal ettiğim gibi insanlar olarak yetiştiremediğimi sordum. Sanırım bunun nedeni benimle birlikte olmalarıydı. Güç yozlaştırır, bu doğru, ama hiç kimse onun çürümesine gençler kadar kolay yenik düşmez. Siz bunu böyle görmüyorsunuz ama şu anda size verdiğim şey bir lütuf. Zamanla anlayacaksın."

Elini kapının koluna koydu. "Neredeyse unutuyordum. Suyu ısıtılmak için bir büyü ve ısıtılacak kişinin cehaleti ya da rızası gerekir. Aar natale."

Kelimeler zihnimde klikleştirdi, anlamları açıktı. "Kesmek mi?"

Babam başıyla onayladı. "Bir ısıtılma büyüsünü durdurmak için söylemen gereken tek şey bu."

Dışarı çıktı.

Curran'la kalırsam Atlanta yanacak ve Sürü ölecekti. Bunu durdurmak için hiçbir şey yapamazdım.

Curran, "Onunla savaşmak zor olacak," dedi.

"Evet." Yılın yetersiz ifadesi.

"Konsolos olmak hoşuna gidiyor mu?" diye sordu. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Yanıma geldi, çömeldi ve ellerimi ellerinin arasına aldı. "Kate, Eş olmayı seviyor musun?"

Ondan benim için sürüden vazgeçmesini isteyemezdim. Ama ona yalan da söyleyemezdim. "Hayır. Ben asla Eş olmak istemedim. Sadece seni istedim."

"O zaman sorun çözüldü. Barabas!" Curran aradı.

Kapı açıldı ve Barabas içeri girdi, yüzü şaşkıındı. "Az önce bir adamın gittiğini gördüm. Buraya geldiğimizden beri nöbetçi kulübesindeyim. İçeri girmediğinden eminim. Eğer delirmediysem, hiçbirimiz onu içeri almadık."

Curran, "Sürüye genel bir duyuru yapmanızı istiyorum," dedi.

"Kağıt kalem alayım mı?"

"Hayır, kısa sürecek."

Barabas, "Ben hazırım," dedi.

Curran bana baktı. "Yarından itibaren emekli oluyoruz. Jim bizim onayımızı aldı."

Ne?

Barabas ağzını açtı. Ağzından hiçbir şey çıkmadı. "Acele etme," dedi Curran.

"Sen ne?"

Curran, "İstifa ediyoruz," dedi.

"Yapamazsınız!"

"Az önce

yaptık." "Ama-"

"Detayları sabah konuşuruz." "Ama onlara ne söyleyeceğim?"

Curran iç çekti. "Hangileri?"

"Onlar!" Barabas kollarını salladı. "Herkes."

"Onlara bıraktığımızı söyle. Teşekkürler, Barabas. Hepsi bu kadar."

Barabas gözlerini birkaç kez kırptırdı, arkasını döndü ve odadan çıktı. Arkasındaki kapı kapandı.

"Sürüden ayrılıyor musun?" Buna inanamadım.

"Hayır, biz ayrılıyor. Birlikte. Bu özgürlük,

Kate.

Evrak işlerinden, dilekçeleri sıralamaktan kurtuluruz. Ne zaman istersek bir gün izin alabiliriz. İstedığımız zaman seks yapabiliriz. Sen Cutting Edge'i yönetebilirsin, ben de tavşancıkları yakalamana yardım ederim, Julie'nin oyunlarına ya da her ne halt yapıyorsa ona gidebiliriz, bahaneler uydurmak zorunda kalmadan

...

Elimi dudaklarına koydum. "Ama sen Canavar Lordu'sun."

Parmaklarımı öptü ve elimi ağzından çekti. "Bir süredir Canavar Lordu olmaktan hoşlanmıyorum. Tüm bunları ailem, yani sen korunasın diye inşa ettim. Sonra eşimi kurtarmak için ayrılabilmek için neredeyse kendi Konseyimi öldürmek zorunda kaldım. Sonunda Roland tüm savunmalarımı geçip gitti. Siktir et. Benden bu kadar. Şimdilik seni ve Julie'yi korumanın en iyi yolu bu."

"Tüm bunları sen yarattın. Benim için hayatından vazgeçmeni isteyemem."

Gülümsedi. "Biliyorum. Bunu benim için yaptın. Benimle birlikte Keep'e taşındın. Benim sıram."

Kelimeler birbiri ardına döküldü içimden. "Babamın bizi yalnız bırakmayacağını farkında mısın? Kendine engel olamıyor. Karışıyor. Bize doğrudan saldırmayacak. Bunun yerine, baltası olan eski bir tanrı bulacak ve ona Atlanta'nın kök salmak için iyi bir yer olabileceğini önerecek, böylece onu alaşağı edişimizi izleyebilecek. Onu görmedin mi? Küçük testini geçtiğim için çok mutluydu. Şimdiden beni ve seni nasıl manipüle edip kullanabileceğini düşünüyor."

"Sorun değil," dedi Curran. "Sürü yerine bizimle uğraşacak ve biz de bununla başa çıkacağız. Asıl soru şu: Canavar Lordu olmazsam beni hâlâ sevecek misin?"

Kollarımı ona doladım. "Tabii ki seni sevmeye devam edeceğim, seni aptal. Canavar Lordu kibirli bir pislik. Onu hiç istemedim. Ben sadece Curran'ı istedim."

"Benimle kal," dedi. "Her zaman," dedim ona.

EPILOG

"**I**BUNUN GİBİ" diye duyurdu Julie.

Üç katlı evi inceledim. Kalın duvarları ve pencerelerin üzerindeki parmaklıklarıyla sağlam olan bu ev, Değişim'den sonra sert kahverengi taştan inşa edilmişti. Curran başını eğdi. Emekliliğimizin duyurulması sabah ilk iş olarak Sürü'ye ulaşmış ve muazzam boyutlarda bir bok fırtınasına yol açmıştı. Acil bir Sürü Konseyi toplantısına katılmamız gerekiyordu ama üçümüz onun yerine gizlice Keep'ten kaçtık. Küçük bir lokantada kahvaltı ettik ve sonra bir Sürü emlak ofisine uğradık. Kırk yaşlarında kızıl saçlı bir kadın olan emlakçı Nina konuşma yetisini yeniden kazandığında hemen harekete geçti. Bu gördüğümüz üçüncü evdi ve gerçekten hoşuma gitmişti. Atlanta'nın eteklerinde, Cutting Edge'e sadece üç mil uzaklıkta, beş dönümlük bir arsa üzerinde tek başına oturuyordu. Şeftali ağaçları arka tarafta büyüüyordu ama evin kendisi baharda çimenlik olacak bir alanın ortasında duruyordu. Julie etrafta bir tur attı ve arka bahçede bir havuz olduğunu bildirdi.

"Bunların hepsi eskiden ofis binalarıydı." Nina kolunu sokağa doğru salladı. "Temizlendikten sonra burayı beş dönümlük arsalara bölmeye karar verdiler. Sağda ve solda komşularınız var, ama karşınızda sadece yüz metre kadar ağaç ve sonra Smallish Gölü var. Havuz ve altı binek için ahırlar arka tarafta. Kuzey Atlanta'ya göre burası nispeten güvenli bir bölge."

"Güvenli olması sorun değil," dedi Curran. "Ben güvenli hale getireceğim." "Okulumdan sadece yarım saat uzaklıkta," dedi Julie. "Bu işe gidip gelmemi yarıya indiriyor."

"Bir ata binmen gerekebilir," dedim ona. "Jezebel artık seni götürüp getiremeyecek." Jezebel Sürü için çalışıyordu ve biz bağlarımızı koparıyorduk.

Julie'nin gözleri parladı. "Hugh'un atına binebilir miyim?" "Bunu düşüneceğim," dedi Curran.

Keep'ten ayrıldığı için üzüleceğini düşünmüştüm. Bunun yerine omuz silkti ve aynı okula gidebildiği sürece umursamadığını söyledi.

"İçeri girelim mi?" Nina kapının kilidini açtı. Julie içeri girdi.

"Biraz büyük," dedim.

Curran sırttı. Koluna hafifçe vurdum. "Bu iyi. Bolca mahremiyet var."

"Bunu karşılayabilir miyiz?" Curran'a sordum. Bir kol ve bir bacağa mal olmalı.

"Evet," dedi. "Dolu."

"Ne kadar da kibirliyiz değil mi, Kürklü Hazretleri?" "Teknik olarak, artık bana böyle hitap edemezsin." "Sana nasıl istersem öyle seslenirim."

İçeri adım attık. Zemin kum rengi fayanslarla kaplıydı. Ev aydınlık ve açıktı. Pencerelelerden ışık sızıyordu. Hava taze pişmiş kurabiye gibi kokuyordu. İşte geldik. Burası çok rahat hissettiriyordu. Ve ofis atla yirmi dakikadan daha kısa bir mesafedeydi. Sanki bizim için biçilmiş kaftandı.

"Dört bin metre kare. Açık kat planı," diye sıraladı Nina. "Birinci katta fayans, üst iki katta parke. Baştan sona güzel pencereler, yüksek gümüş içerikli son teknoloji ızgaralar . . ."

Onu mutfağa kadar takip ettik. Neredeyse benim eski dairem kadar büyüktü. Tezgâhın üzerinde bir tabak kurabiye ve küçük beyaz bir not bizi bekliyordu.

Curran, "Kurabiyeler hoş bir dokunuş oldu," dedi.

Nina durakladı. "Bunu ben yapmadım. Bugün bunu göstereceğimden haberim yoktu."

Tezgahtan notu aldım.

Bunu sevdim. Torunlar için bolca yer ve büyükçe bir misafir süiti.
NOT. Kuzey tarafındaki koğuşların güçlendirilmesi gerekmektedir.
~R

SİHİRLİ TESTLER

Kate Daniels'ın Dünyasında Kısa Bir Hikaye

Ilona Andrews

SOMETİMES Çocuk olmak çok zordur. Yetişkinlerin sizi beslemesi ve güvende tutması gerekir, ama onlar Dünyayla kendi görüşlerinize göre değil, onların görüşlerine göre ilgilenmenizi isterler. Fikir sahibi olmanız için sizi cesaretlendirirler ve fikirlerinizi ifade ederseniz sizi dinlerler ama duymazlar. Ve size bir seçenek sunduklarında, bu, önceden eledikleri, özenle seçilmiş olasılıklardan oluşan bir seçkidir. Neye karar verirsiniz verin, temel seçim çoktan yapılmıştır ve siz buna dahil değilsinizdir.

Kate ve ben bu şekilde Yedi Yıldız Akademisi'nin müdürünün ofisinde bulduk kendimizi. Okula gitmek istemediğimi söyledim. Bana on okulluk bir liste verdi ve birini seçmemi söyledi. Okulların isimlerini küçük kağıt parçalarına yazdım, onları mantar panoya tutturdum ve bir süre bıçağımı onlara fırlattım. Yarım saat sonra hala okuyabildiğim tek isim Yedi Yıldız'dı. Seçimimi yaptım.

Şimdi güzel bir ofiste yumuşak koltuklarda oturmuş okul müdürünü bekliyorduk ve Kate iradesini kullanıyordu. Kate'le tanışmadan önce insanların bunu söylediğini duymuştum ama ne anlama geldiğini bilmiyordum. Artık biliyordum. Kate Canavar Lordu'nun eşiydi, bu da Curran ve onun Atlanta'nın dev şekil değiştiren sürüsünden sorumlu oldukları anlamına geliyordu. O kadar büyüktü ki, insanlar ona "Sürü" diyordu. Şekil değiştirenler bir tür bomba gibiydiler: bir şeyler onları sık sık patlatıyor ve şiddetli bir güçle patlıyorlardı. Patlamamak için ayrıntılı kurallar koyuyorlardı ve Kate'in iradesini çok kullanması gerekiyordu.

Bunu Gimdi yapıyordu; dışarıdan bakıldığında çok sakin ve soğukkanlı görünüyordu ama oturduğundan bunu yaptığını anlayabiliyordum. Kate rahatladığında kıpırdanırdı. Sandalyesinde kayar, bir bacağını diğerinin üzerine atar, yana doğru eğilir, sonra geriye yaslanırdı. Şimdi çok hareketsizdi, bacakları kot pantolonunun

içindeydi.

birlikte, sihirli kılıcı Slayer'ı kucağında, bir eli kabzasında, diğeri kınında tutuyordu. Yüzü rahatlamış, neredeyse dinginleşmişti. Sandalyeden doğruca masanın üzerine sıçradığını ve kılıcıyla yönetmenin kafasını uçurduğunu hayal edebiliyordum.

Kate genellikle konuşarak, bu işe yaramadığında da engelleri küçük parçalara ayırıp büyü ile kızartarak bir daha ayağa kalkmamalarını sağlardı. Kılıç onun tılsımıydı, çünkü ona inanıyordu. Onu bazı insanların haç ya da ay-yıldız tuttuğu gibi tutuyordu. Onun felsefesine göre, eğer nabızı varsa, öldürülebilirdi. Benim bir felsefem yoktu ama okul müdürüyle konuşmanın onun için ne kadar zor olacağını anlayabiliyordum. Hoşuna gitmeyen bir şey söylerse, onu küçük parçalara ayırmak okula girmeme pek yardımcı olmazdı.

"Yönetmen içeri girdiğinde iç çamaşırımı çıkarıp kafama geçirsem ve etrafta dans etsem nasıl olur? Sence faydası olur mu?"

Kate bana baktı. Onun sert bakışlarıydı. Kate gerçekten korkutucu olabiliyordu.

"Bu benim üzerimde işe yaramaz," dedim ona. "Bana zarar vermeyeceğini biliyorum."

"Eğer kafanda külotla etrafta zıplamak istiyorsan, seni durdurmayacağım," dedi. "Kendini aptal yerine koymak senin temel insan hakkın."

"Okula gitmek istemiyorum." Tüm zamanımı bir merk ve bir şekil değiştiren tarafından evlat edinilmiş zavallı bir fare olduğum, şımarık küçük zengin kızların yanımdan geçerken alay ettiği ve kendini beğenmiş öğretmenlerin beni telafi kurslarına gönderdiği bir yerde geçirmek mi? Hayır, teşekkürler.

Kate iradesini biraz daha kullandı. "Senin bir eğitime ihtiyacın var Julie."

"Bana öğretebilirsin."

"Yapıyorum ve yapmaya devam edeceğim. Ancak benim öğretebildiklerimin dışında başka şeyler de bilmeniz gerekiyor. Çok yönlü bir eğitime ihtiyacın var."

"Eğitimden hoşlanmıyorum. Ofiste çalışmayı seviyorum. Senin ve Andrea'nın yaptığını yapmak istiyorum."

Kate ve Andrea, insanlara sihirli tehlikeli madde sorunlarında yardımcı olan küçük bir firma olan Cutting Edge'i işletiyorlardı. Tehlikeli bir işti ama hoşuma gidiyordu. Ayrıca, oldukça berbat durumdaydım. Okula gitmek ve düzenli bir işe girmek gibi normal şeyler beni hiç ilgilendirmiyordu. Kendimi bunu yaparken hayal bile edemiyordum.

"Andrea altı yıl boyunca Tarikat Akademisi'ne gitti ve ben de yürüyebildiğimden beri eğitim alıyorum."

"Eğitime hazırım."

Vücudum gerildi, sanki görünmez bir el içimi sıkarak bir yumak haline getirmişti. Nefesimi tuttum.

Büyü görünmez bir dalga halinde dünyayı kapladı. Hayalet el bıraktı ve duysal görüşüm devreye girerken dünya her renkten tonlarla parıldadı. Sihir istediği gibi geldi ve gitti. Bazı yaşlı insanlar hala teknolojinin her zaman kontrolde olduğu ve sihrin var olmadığı zamanları hatırlıyordu. Ama bu uzun zaman önceydi. Şimdi sihir ve teknoloji, sandalye kapmaca oynayan iki çocuk gibi yer değiştirip duruyordu. Bazen sihir hüküm sürüyor, arabalar ve silahlar çalışmıyordu. Bazen de teknoloji hüküm sürüyor ve sihirli büyüler sönüp gidiyordu. Ben büyüyü tercih ederdim, çünkü insanların yüzde doksan dokuzunun aksine onu görebiliyordum.

Gücümün küçük bir damlasını kullanarak Kate'e baktım. Bir kasımı esnetmek gibiydi, bir şeye doğru yönden bakmak için bilinçli bir çabaydı. Kate bir an orada normal, ya da Kate'in olabileceği kadar normal bir şekilde otururken, bir an sonra yarı saydam bir parıltıyla sarılmıştı. Çoğu insanın büyüü tek bir renkte parlardı. İnsanlar mavi, şekil değiştirenler yeşil, vampirler mor-kırmızı bir renk yayardı. Kate'in büyüü renk değiştiriyordu. Mavi ve koyu mordu ve soluk inci gibi altın rengindeydi ve kırmızı dallarla çizgiliydi. Hayatımda gördüğüm en tuhaf şeydi. İlk gördüğümde beni korkutmuştu.

"Okula gitmeye devam etmelisin," dedi Çılgın Kate.

Arkama yaslandım ve başımı sandalyenin arkalığından sarkıttım. "Neden?"

"Çünkü size her şeyi öğretemem ve şekil değiştirenler tek eğitim kaynağınız olmamalı. Her zaman şekil değiştirenlere bağlı olmak istemeyebilirsiniz. İleride kendi seçimlerini yapmak isteyebilirsiniz."

Ayaklarımla yeri ittim ve sandalyemde biraz sallandım.

"Kendi seçimimi yapmaya çalışıyorum ama bana izin vermiyorsunuz."

"Bu doğru," dedi Kate. "Ben daha yaşıyım, daha akıllıyım ve daha iyi biliyorum. Bunu kabullen."

Ebeveynlik, Kate Daniels'ın tarzı. Dediğimi yap. Ona bağlı bir "veya" bile yoktu. Ya da yoktu.

Biraz daha ileri geri sallandım. "Tanrı'nın sana verdiği ceza olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Hayır. Tanrı'nın, eğer varsa, intikamcı değil nazik olduğunu düşünmek istiyorum."

Ofisin kapısı açıldı ve bir adam içeri girdi. Kate'den daha yaşlı, kel, Asyalı yüz hatları, koyu renk gözleri ve kocaman bir gülümsemesi vardı. "Bu benim de paylaştığım bir görüş."

Dik oturdum. Kate ayağa kalktı ve elini uzattı. "Bayım. Dargye?"

Adam onun elini sıktı. "Lütfen bana Gendun deyin. Bunu tercih ederim."

El sıkıştılar ve oturdular. Yetişkin ritüelleri. Eski okuldaki tarih öğretmenim bir keresinde bize tokalaşmanın bir barış jesti olduğunu, silahınız olmadığını gösterdiğini söylemişti. Artık sihrimiz olduğu için tokalaşmak daha çok bir inanç sıçramasıydı. Bu tuhaf adamın elini sıkıp bana sihirli bir veba bulaştırma ya da derime yıldırım düşürme riskini göze mi almalıyım yoksa geri çekilip kaba mı davranmalıyım? Hmm. Belki de gelecekte tokalaşmalar ortadan kalkacaktı.

Gendun bana bakıyordu. Enayi gözleri vardı. Sokakta yaşadığım zamanlarda, onun gibi insanları toplardık, çünkü nazik ve yufka yürekliydiler ve her zaman bir tür sadakaya güvenebilirdiniz. Saf değillerdi.

Kanayan kalpler - siz onların önünde ağlayıp karnınızı tutarken arkadaşlarınızın cüzdanlarını çaldığını biliyorlardı ama yine de sizi besliyorlardı. Dünyada bu şekilde hareket ediyorlardı.

Gözlerimi kısarak büyüsunün rengine odaklandım. Soluk mavi, neredeyse gümüş. İlahi büyü, inançtan doğmuş. Bay Gendun bir çeşit rahipti.

"Hangi tanrıya inanıyorsun?" diye sordum. Çocukken, açık sözlü olmanıza izin verirler.

"Ben bir Budistim." Gendun gülümsedi. "İnsanın anlayış ve merhamet potansiyeline inanıyorum. Her şeye gücü yeten bir Tanrı'nın varlığı mümkün, ancak şu ana kadar var olduğuna dair bir kanıt görmedim. Siz hangi tanrıya inanıyorsunuz?"

"Yok." Bir keresinde bir tanrıçayla tanışmıştım. İşin içinde olan herkes için iyi sonuçlanmadı. Tanrılar inancı bir arabanın benzin kullandığı gibi kullanırlardı; güçlerini ondan alırlardı. Onların motorlarına yakıt vermeyi reddettim.

Gendun gülümsedi. "Talebime bu kadar çabuk yanıt verdiğiniz için teşekkür ederim."

İstek mi? Ne isteği?

Kate, "Sürü'nün iki çocuğu okulunuza devam ediyor," dedi. "Sürü olarak size yardım etmek için elimizden gelen her şeyi yapacağız."

Ha? Bekle bir dakika. Bunun benimle ilgili olduğunu sanıyordum.

Kimse okulun bizden yardım istediğine dair bir şey söylemedi.

"Bu Bayan Olsen," dedi Kate.

Gendun'a gülümsedim. "Lütfen bana Julie de. Bunu tercih ederim." Teknik olarak adım artık Julie Lennart-Daniels- Olsen'dı, ki bu çok saçmaydı. Eğer Kate ve Curran evlenirse, Lennart-Olsen'e dönüşecektim. O zamana kadar Olsen'ın yeterli olduğuna karar verdim.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Julie." Gendun gülümsedi ve başıyla beni onayladı. Onda gerçekten garip bir sakinleştirici şey vardı. Bir şekilde çok dengeliydi. Bana sürünün büyücüsü Dr. Doolittle'ı hatırlattı.

Gendun, "Şehirde istisnai ebeveynlerin çocukları için pek çok okul var," dedi. "Yedi Yıldız, istisnai çocuklar için bir okuldur. Yöntemlerimiz alışılmışın dışında ve öğrencilerimiz benzersiz."

Woo, özel kar taneleri okulu. Ya da canavar çocuklar. Nasıl bakmayı seçtiğinize bağlı olarak.

Büyü sadece bizim çevremizi etkilemiyordu. Bir zamanlar normal ve sıradan olan her türden insan kendileri hakkında yeni ve bazen istenmeyen şeyler keşfediyordu. Bazıları bir şeyleri dondurabiliyordu. Bazılarının pençeleri ve kürkleri çıkıyordu. Ve bazıları sihir görüyordu.

Gendun, "İhtiyat bizim için son derece önemlidir," dedi.

"Yaşına rağmen, Bayan Olsen deneyimli bir operasyonel," dedi Kate.

Ben mi?

"Sağduyulu olmanın gerekliliğini anlıyor."

Anlıyor muyum?

Kate, "Bu davada onu çok etkili kılacak özel bir yeteneği var," dedi.

Gendun bir dosya açtı, içinden bir resim çıkardı ve masanın üzerinden bana doğru uzattı. Bir kız çocuğu. Kızıl saçlarının sarmallarıyla çerçevelenmiş kalp şeklinde güzel bir yüzü vardı. Gözleri yeşildi ve uzun kirpikleri neredeyse kaşlarına değecek kadar kıvrılmıştı. Çok güzel görünüyordu, küçük bir oyuncak bebek gibiydi.

"Bu Ashlyn," dedi Gendun. "Bu okulda birinci sınıf öğrencisi. Çok iyi bir öğrenci. İki gün önce ortadan kayboldu. Konum büyüğü hayatta olduğunu ve araziden ayrılmadığını gösteriyor. Ailesine haber vermeye çalıştık, ancak şu anda seyahatteler ve acil durum irtibat kişileri gibi ulaşılamaz durumdalar. Onu bulmak için yirmi dört saatiniz var."

"Yirmi dört saat sonra ne olacak?"

"Yetkililere haber vermemiz gerekecek," dedi Gendun. "Ailesi Ashlyn konusunda bize büyük bir serbestlik tanımıştı. O hassas bir çocuk ve davranışları genellikle bu hassasiyetten kaynaklanıyor. Ancak bu durumda elimiz kolumuz bağlı."

bağlı. Eğer bir öğrenci kaybolursa, yasal olarak yetmiş iki saat sonra bunu bildirmek zorundayız."

Şüphesiz Atlanta polis teşkilatının Paranormal Aktivite Bölümü'ne bildirin. PAD kaçak bir buldozer kadar kurnazdı. Bu okulu darmadağın edecekler ve tüm özel kar tanelerini sorgu odalarında eriyip yapışkan hale gelene kadar sorguya çekeceklerdi. Kaç tanesi pes edip yapmadıkları bir şeyi itiraf edecekti?

Kate'e baktım.

Bana bir kaşını kaldırdı. "İlgileniyor musun?"

"Size bir ziyaretçi kartı vereceğiz," dedi Gendun. "Öğretmenlerle konuşacağım, böylece araştırmanızı sessizce yürütebilirsiniz. Okula gelmeden önce okulu gezen misafir öğrencilerimiz var, bu nedenle dikkat çekmezsiniz ve diğer çocuklara rahatsızlık vermeniz minimum düzeyde olur."

Bu, beni bu okula sokmak için bir çeşit Kate numarasıydı. Resme tekrar baktım. Hile olsun ya da olmasın, bir kız bir yerlerde saklanıyordu. Bir tür şaka yaptığı için saklanıyor olabilirdi ama bu pek olası değildi.

Çoğunlukla insanlar korktukları için saklanırlardı. Anlayabiliyordum. Daha önce ben de korkmuştum. Hiç eğlenceli değildi.

Birinin onu bulması gerekiyordu. Birileri ne olduğunu umursamalıydı.

Resmi daha yakına çektim. "Ben yaparım."

- - -

ÖĞRENCİ REHBERİM Brook adında uzun boylu, siyah saçlı bir kızdı. Sıska bacakları, kemikli kolları vardı ve sürekli burnundan aşağı kayan yuvarlak gözlükler takardı. Gözlüklerini orta parmağıyla yukarı iterdi, bu yüzden her beş dakikada bir tüm dünyaya kuş atıyormuş gibi görünürdü.

Büyüsü, insan yeteneklerinin rengi olan güçlü ve sade bir maviydi. Ön büroda buluştuk ve bana beyaz bir kol bandı taktılar. Görünüşe göre ziyaretçilerini işaretliyorlardı. Eğer bir sorun çıkarsa, bizi vurmaları kolay olacaktı.

Brook, "Tamam, beni takip et ve hiçbir şeye dokunma," diye beni bilgilendirdi. "Buradaki her şey rastgele korunuyor. Ayrıca Barka okulun her yerine küçük küçük büyü yükleri bırakıyor. Dokunursan seni çarpıyor. Sonra da parmakların bir saat boyunca acıyor."

"Barka öğrenci mi?"

Brook bana "Barka pisliğin teki," dedi ve gözlüklerini yukarı kaldırdı. "Hadi ama."

Merdivenlerden yukarı çıktık. Zil çaldı ve merdivenler çocuklarla doldu.

"Dört katlı," dedi Brook bana. "Okul büyük bir meydan, ortasında da bahçe gibi bir avlu var. Futbol ve halı saha gibi tüm sahalar meydanın dışında. Birinci katta spor salonu, havuz, dans stüdyosu, oditoryum ve kafeterya var. İkinci kat, beşeri bilimler: edebiyat, tarih, sosyoloji, antropoloji, Latince-"

"Ashlyn'i tanıyor muydun?" Ben sordum.

Brook durakladı, sözünün kesilmesiyle bir an için rotasından saptı. "Latince dersi almadı."

"Ama onu tanıyor muydunuz?" "Evet."

"Nasıl bir öğrenciydi?"

Brook omuz silkti. "Sessiz ol. Dördüncü derste birlikte cebir dersimiz var. Başta rakip olabileceğini düşünmüştüm. Sessiz olanlara dikkat etmelisin."

"Öyle miydi?"

"Naaah." Brook yüzünü buruşturdu. "İlerleme raporları geçen hafta çıktı. Matematik notu on yediydi. Bir yedi. Sadece bir derste başarılı, o da botanik. Ona bir süpürge verseniz toprağa saplar ve size bir elma ağacı yetiştirir. Geçen dönem botanik dersi aldım ve o benim notumu iki puanla geçti. Tam 100 aldı. Bunun bir hilesi olmalı." Brook omuzlarını dikleştirdi. "Sorun değil. Gelecek yıl AP botanik dersi alacağım. Onu aşağı indireceğim."

"Sen biraz delisin, bunu biliyor musun?"

Brook omuz silkti ve gözlüklerini bana doğru itti.
"Üçüncü kat, büyü: simya, büyü teorisi-"

"Ashlyn matematikten on yedi aldığı için üzgün
görünüyor muydu?" Belki de notları yüzünden saklanıyordu.

Brook durakladı. "Hayır."

"Ailesi için endişelenmiyor muydu?" Eski yatılı
okulumda kötü bir not aldığımda, Kate beni azarlamak için
okula giderdi. Evimi özlediğimde, bilerek sınıfta kalırdım.
Bazen tek başına gelirdi. Bazen de başkalarıyla. Erkek gibi
insanlarla. Kendime onları düşünmeyeceğime söz verdim,
çünkü onlar aptaldı.

"Ailesiyle aile gününde tanıştım. Ağırlama Komitesi'nden
sorumluydum. Onlar gerçekten yetiştirme ve diğer konularla
ilgileniyorlar," dedi Brook. "Ona kızmazlardı. Dördüncü kat:
bilim ve teknoloji-"

"Dolaplarınız var mı?"

"Hayır. Sınıflardaki sıralarımızda depomuz var."

"Ashlyn'in sınıfını görmeye gidebilir miyiz?"

Brook bana baktı. "Bak sen, bu aptal turu seninle birlikte
yapmakla görevlendirildim. Sözümü kesmeye devam
edersen turu yapamam."

"Şimdiye kadar kaç tur yaptın?" Brook

bana baktı. "On bir."

"Bunları yapmaktan yorulmadın mı?"

"Bunun konuyla ilgisi yok. Bu benim sicilim için iyi."

Doğru. "Eğer bu sefer tura katılmazsan, kimseye
söylemem."

Brook kaşlarını çattı. Belli ki bu düşünce tarzı onu
şaşırtmıştı. Sıcakken ütümü çalıştırdım. "Ashlyn'in
kayboluşunu araştırmak için gizli görevdeyim. Eğer bana
yardım edersen, Gendun'a bundan bahsedeceğim."

Brook bunu düşündü.

Hadi, Brook. İsteddiğini biliyorsun.

"Peki," dedi. "Ama Efendi Gendun'a yardım ettiğimi
söyleyeceksin."

"Paha biçilmez bir yardım," dedim.

Brook başıyla onayladı. "Gel hadi. Ashlyn'in sınıfı ikinci katta."

- - -

ASHLYN'İN EVİ coğrafya sınıfındaydı. Duvarlarda haritalar asılıydı: dünya, Amerika, ABD ve en büyük harita, Atlanta'nın yeni eklentiler ve çarpık, tehlikeli mahallelerle dolu, sihirli bir şekilde çizilmiş yeni haritası.

Sınıfta küçük kümeler halinde birkaç kişi vardı. Etrafıma bakmak için bir saniye durdum ve gözlerimi kapadım. Toplam dokuz kişi, sağında iki kız, daha ileride üç erkek, pencere kenarında tek başına oturan bir kız, bir şeyler tartışan iki adam ve sınıfın arkasında tek başına oturan sarışın bir çocuk. Gözlerimi açtım. Köşedeki siyah saçlı çocuğu kaçırmıştım. Oh neyse, en azından daha iyi olmaya başlamıştım.

Brook ahşap bir masanın yanında durdu. Güzel, büyük ve cilalıydı, mühürlü ahşap kehribar rengine boyanmıştı. Güzelmiş. Çalıştığım yerlerin hiçbiri bu kadar güzel değildi.

Brook, "Bu onun masası," dedi.

Ashlyn'in sandalyesine oturdum. Masanın boylu boyunca uzanan geniş bir çekmecesine vardı. Yavaşça denedim. Kilitli. Önemli değil. Sol bileğimdeki deri bileklikten bir maymuncuk çıkardım ve kilide soktum.

Arkadan gelen sarışın çocuk masaya doğru yürüdü ve masaya yaslandı. Büyüsü koyu, yoğun çivit rengiydi. Muhtemelen bir element büyücüsüydü. Keskin yüz hatları ve mavi gözleri iyi bir şey yapmadığını söylüyordu. Benim tarzım insanlar.

"Merhaba. Ne yapıyorsun?"

"Git buradan, Barka," dedi

Brook.

"Seninle konuşmuyordum." Çocuk bana baktı. "Ne yapıyorsun?"

"Dans ediyorum." Ona söyledim. Aptalca bir soru sor . . .

"Ashlyn'in masasına giriyorsun."

"Gördün mü, akıllı olduğunu ve bunu çözeceğini biliyordum." Ona göz kırptım.

Barka gözlerini Brook'a dikti. "Peki ya Walton'a bunu yaptığını söylersem? Bu senin mükemmel sicilinde bir leke olur."

Brook, "Sen kendi işine bak," diye tersledi.

"Yapmayacak," dedim ona. "Masanın içinde ne olduğunu görmek istiyor."

Barka sırttı.

Kilit tıkladı ve çekmece açıldı. Sıra sıra elmalar doldurmuştu. Büyük Red Delicious, Golden Delicious, yeşil Granny Smith ve aradaki her renk ve şekil, her birinin üzerinde adını bildiren küçük bir etiket vardı. Cortland ve Crimson Gold arasına sıkışmış, büyük kiraz büyüklüğünde bir avuç kırmızı yengeç elması bile vardı. Bu kadar çok elma çeşidinin var olduğunu bile bilmiyordum. Hiçbirinde çürüme belirtisi de yoktu. Gevrek ve taze görünüyorlardı.

Konsantre oldum. Duyusal görüşüm devreye girdi. Elmalar parlak yeşil renkte parlıyordu. Bu bir ilkti. Sağlıklı bir avcı yeşili genellikle bir şekil değiştiren anlamına gelirdi. İnsan büyüsü mavinin çeşitli tonlarında gelirdi. Hayvan büyüsü genellikle makineler tarafından algılanamayacak kadar zayıftı ama ben onu gayet iyi görebiliyordum; sarı renkteydi. Mavi ve sarı birlikte yeşili oluşturunuyordu. Bu yeşilde normal bir şekil değiştirene ait olamayacak kadar çok sarı vardı.

Şekil değiştirenlerin çoğuna, hayvana dönüşmelerini sağlayan Lyc-V virüsü bulaşmıştır. Bazen de tam tersi oluyor ve hayvanlar insana dönüşüyordu. İnsan kurtlar gerçekten nadirdi, ama bir tanesiyle tanıştım ve renkleri de onlara uygun değildi. İnsan kurtlar sıkıcı bir zeytindi, ama bu, bu canlı bir bahar yeşiliydi.

"Ashlyn'in ne tür bir büyüsü vardı?"

Brook ve Barka birbirlerine baktılar. "Bilmiyorum," dedi Barka. "Hiç sormadım."

Her neyse, reklamını yapmadı. Tamamen anlaşılabilir bir durum. Büyünün rengini görmek kolluk kuvvetleri ve büyücüler için paha biçilmez bir araçtı.

Öyle ki insanlar bunu taklit etmek için m-tarayıcı adı verilen bir sihir makinesi yaptılar. Benim sihrim sadece nadir değil, olağanüstü bir şeydi. Mevcut tüm m-tarayıcılardan yüz kat daha hassastım. Ama bir dövüşte, bir duyusal olmak bana hiçbir fayda sağlamadı. Etrafta dolaşp herkese bundan bahsedersem, er ya da geç biri beni kullanmaya çalışacak ve kendimi korumak için duyusal yeteneğimden başka araçlar kullanmak zorunda kalacaktım. Çenemi kapalı tutmak daha kolaydı.

Ashlyn bu tür bir büyü kullanıcısı olabilirdi, nadir bulunan ama savaşta işe yaramayan bir şey.

Yine de elmalara olan takıntısını açıklamıyordu. Belki de onları öğretmenlerine rüşvet vermek için kullanıyordu. Ama o zaman notları daha iyi olurdu.

Solumuzdaki üç kızıdan daha kısa olanı bana ters ters baktı. İçeri girdiğimde katı bir çivit rengi olan büyüğü şimdi soluk kereviz yeşili çizgiler geliştirmişti. Normalde büyüğü imzası değışmezdi. Asla. Kate hariç.

Merhaba, Clue.

Elmalara bakıyormuş gibi yaptım. "Ashlyn'in hiç düşmanı var mıydı?"

Barka bir kalem aldı ve parmaklarının arasında yuvarladı. "Fark ettiğimden değil. Sessiz biriydi. Güzeldi ama kişiliğı yoktu."

Brook gözlüklerini ona doğru itti. "Sapık."

Kız bize doğru bir adım attı. "Ne yapıyorsunuz?" "Dans ediyorum!" Barka söyledi.

Brook ona doğru bakmadı bile. "Kendi işine bak, Lisa."

Lisa ağzını onaylamayan ince bir çizgiye doğru eğdi, ki bu oldukça uygun bir hareketti çünkü dudaklarını büzerek konuşan bir ağzı vardı. İki dar çizgi halinde alınmış kaşlar, doğal olmayan bir şekilde düz saçlar, dikkatlice ayrılmış, o büyük dudaklarda pembe parlaklık... Lisa açıkça kendine özen gösteren bir tipti. Kıyafetleri de güzeldi. Böyle kızlar eski okulumda hayatımı çekilmez hale getirmişti. Asla yeterince toparlanamazdım, kıyafetlerim asla yeterince pahalı olmazdı ve ben

Koridorlarda gezinip herkese onlardan çok daha iyi olduğumu anlatmadım.

Ama eski okulumda değildik ve o zamandan beri çok şey değişti. Ayrıca, çok iyi bir insan olabilir.

Yine de bir şekilde bundan şüpheliydim.

"Bunu yapmamalısın," dedi Lisa tamamen yüksek sesle.

Eğer onu dürtersem, büyüğü daha da damarlanır mı?

Öyle miydi?

Veinier tek kelime bile etti mi? "Ashlyn'i arıyorum," dedim

ona. "O öldü," dedi Lisa ve odayı kontrol etti

göz ucuyla baktı.

Merak etmeyin, herkesin dikkatini çektiniz.

"İşte başlıyoruz," diye mırıldandı Brook.

"Bunu nereden biliyorsun? Onu sen mi öldürdün?" Dürt, dürt, dürt.

Lisa çenesini kaldırdı. "Biliyorum çünkü onun ruhuyla konuştum."

"Onun ruhu mu?" Ben sordum.

"Evet, onun ruhu. Onun hayaleti."

Bu güzeldi ama hayalet diye bir şey yoktu.

Kate bile hiç rastlamamıştı. Ben hiç hayalet büyüğü görmedim ve bir sürü berbat şey gördüm.

"Hayaleti sana onu kimin öldürdüğünü söyledi mi?"

diye sordum. "Kendi canına kıydı," diye açıkladı

Lisa.

Brook gözlüklerini yukarı kaldırdı. "Saçmalama. Tüm bu 'ruhları görüyorum' olayı artık eskidi."

Lisa topukları üzerinde geriye doğru sallandı. Yüzü ciddileşti. "Ashlyn! Göster kendini, ruh."

Barka, "Bu çok aptalca," dedi.

"Varlığınızı gösterin!" Lisa seslendi.

Sarı-yeşil damarlar büyüğünden fışkırıyor, karahindiba sarısı parıltılarla ışıldıyordu. Vay be.

Masa parmak uçlarımda altında titredi. Etrafımdaki sandalyeler tıkırdadı.

Brook bir adım geri çekildi.

Masa bir aşağı bir yukarı zıplayarak dans etti. İki yanımdaki iki sandalye tavana fırladı, bir süre orada asılı kaldı.

ve yere çakıldı.

Güzelmiş.

Lisa bakışlarını bana dikti. "Ashlyn öldü. Kim olduğunu bilmiyorum ama gitmelisin. Onu rahatsız ediyorsun."

Güldüm.

Lisa topuklarının üzerinde döndü ve dışarı çıktı.

- - -

"Yani LISA bir telekinetik mi?" diye sordum.

Brook omuz silkti. "Birazcık. Bunun gibi bir şey değil. Sandalyeyle uçma olayı yeni bir şey. Genelde bir kalemi masanın üzerinden itmek için terlemesi gerekir."

Ve bu yeni gücün, sihrideki o güzel sarı-yeşil çizgilerle bir ilgisi olamazdı, değil mi? Ashlyn'in elmaları gibi, sarı yeşil, ama aynı tonda değil. Bir günde iki tuhaf büyü rengi. Kate'in de dediği gibi, bu müthiş bir şeydi.

"Gitmiyor musun?" Barka bana sordu.

"Tabii ki gitmiyor," dedi Brook ona. "Turu henüz bitirmedim."

"İnsanlar bana gitmemi söylediğinde, burada kalmam için doğru zaman gelmiş demektir," dedim ona. "Lisa'nın Ashlyn ile herhangi bir sorunu var mıydı?"

"Lisa'nın herkesle sorunları var," dedi Brook. "Onun gibi insanlar kendilerini daha iyi hissetmek için herhangi bir zayıflığınız varsa sizinle uğraşmayı severler."

"O bir fiyasko," diye ekledi Barka. "Görünüşe göre fiyaskoymuş. Ebeveynlerinin ikisi de Büyücü Akademisi'nde profesör. İlk kabul edildiğinde, sözde sahip olduğu tüm bu büyük sihirle ilgili büyük bir anlaşma yaptı."

"Bunu hatırlıyorum." Brook yüzünü buruşturdu. "Ne zaman ağzını açsa 'babamın çalıştığı Büyücülük Akademisi'nde' ya da 'annemin Büyücülük Akademisi'ndeki laboratuvarını ziyaret ettiğimde' diyordu. Ugh."

"Tonlarca güce sahip olduğunu iddia ediyordu," diye ekledi Barka, "ama bu güçle bazı ufak tefek şeyler dışında hiçbir şey yapamıyordu."

telekinezi."

"Dur tahmin edeyim, insanlar onunla dalga mı geçti?"

Ben sordum.

Brook bana "Bunların çoğunu kendi başına getirdi," dedi. "Buradaki herkes süper harika sihirlerle sahip değil."

"Sam gibi." Barka omuz silkti. "Ona berrak bir cam parçası verirseniz, büyüsüyle onu buzlu görünecek şekilde aşındırabilir. İlk gördüğünüzde havalı oluyor ama pek işe yaramıyor ve o da bunu pek iyi kontrol edemiyor. Bunu çok da büyütüyor."

Brook, "Lisa'nın kafasında kendisinin süper özel olduğu düşüncesi var," dedi. "Sanki burada hepimiz piyonmuşuz ve o daha yüce bir varlıkmış gibi kendini haklı hissediyor. Kimse kendisine bu şekilde davranılmasından hoşlanmaz."

"Ona sataşıyorlar mı?" Ben sordum.

Barka yine omuz silkti. "Çok kötü bir şey değil. Takılmak için davet edilmiyor. Kimse öğle yemeğinde onunla oturmak istemiyor. Ama bu sadece kendini savunmak için, çünkü söyleyeceklerinizi dinlemiyor. Size özel ailesinden bahsetmek için bekliyor. Sanırım sonunda güçlerini elde etti."

"Ashlyn kaybolduğu zaman mı almış?" "Evet." Barka yüzünü buruşturdu. "Sonra hissetmeye başladı Ashlyn'in varlığı her yerde. Kim bilir, belki de Ashlyn gerçekten ölmüştür."

"Konum büyüsü onun hayatta olduğunu söylüyor. Ayrıca hayalet diye bir şey yoktur," dedim.

"Ve sen hayaletler konusunda bir otorite misin?" Brook sordu. "Bu konuda bana güvenin."

Hayaletler daha iyi olabilir. Midemde bunun kötü bir şey olduğunu söyleyen küçük bir his vardı. Gerçekten kötü bir şey.

Kate'i arayabilir ve iki farklı rengin sihrinin ortaya çıkmasına neyin sebep olduğunu sorabilirdim. Renkler Kate'in renkleri gibi birbirine karışmıyor ya da birbirine akmıyordu. Farklıydılar. Ayırdılar. Birlikteydiler ama karışmıyorlardı.

Ehhh. Bu düşüncenin sonunda bir tür cevap vardı, ama anlayamadım.

Kate'i aramak olmazdı. Bu benim küçük görevimdi ve bunu kendi başıma halledecektim.

Kate gibi düşünmeye çalıştım. Her zaman insanların gizemin anahtarı olduğunu söylerdi. Birisi bir şekilde Ashlyn'in saklanmasına neden olacak bir şey yapmıştı ve Lisa onu aramaya devam etmemi gerçekten istemiyordu. "Ashlyn'in en iyi arkadaşı var mıydı?"

Brook durakladı. "Sheila'yla bazen takılırlardı ama çoğunlukla içine kapanıktı."

"Gidip Sheila ile konuşabilir miyiz?"

Brook uzun uzun iç geçirdi. "Elbette."

"Gidiyor musun? O halde Brook, şunu benim için bir saniye tut." Barka parmaklarının arasında gezdirdiği kalemi Brook'a doğru uzattı. Brook kalemi aldı. Parlak bir ışık parladı ve Brook kalemi bırakıp onun elini sıktı.

Barka kahkahalarla güldü.

"Moron!" Brook'un gözleri gözlüklerinin ardında tehlikeli bir parıltıyla parlıyordu. Sınıftan dışarı doğru yürüdü. Ben de onu takip ettim.

Koridordan merdivenlere doğru ilerledik. "Senden hoşlanıyor," dedim.

"Evet, tabii," diye homurdandı Brook.

Sheila, Ashlyn'in tam tersi çıktı.

Ashlyn'in resminde minyon, sevimli bir kız çocuğu varken Sheila kaslıydı. Erkeksi değil, ama gerçekten kesikti. Onu soyunma odasında voleybol oynamak için dışarı çıkarken yakaladık. Karın kasları olan bir kıza pek sık rastlayamazsınız.

Soyunma odasının içindeki, üzerinde sauna yazan küçük ahşap odanın yanındaki tahta banka oturdu. Saunanın ne anlama geldiğini merak ettim. Birinci sınıf bir soyunma odasıydı; zemin fayans kaplıydı, üç duş, iki banyo, "sauna", büyük dolaplar. Temiz fayanslar hafif çam kokuyordu. Özel kar taneleri için özel soyunma odası.

"Ashlyn'in bu numarayı neden yaptığını bilmiyorum." Sheila sol çorabını çekti.

"Endişelendiği bir şey var mıydı?"

"Biraz gergin görünüyordu."

"Lisa ile bir sorunu var mıydı?"

Sheila ayakkabısının tekiyle durakladı. "Lisa the Dud?"

Tamam, Lisa'yı sevmiyordum. Ama bana öyle deselerdi ben de çok çabuk sinirlenirdim. "Ashlyn'in 'varlığını' hissedenden Lisa."

"Pek sayılmaz." Sheila başını salladı. "Bir keresinde biri Ashlyn'in masasına pati izi bırakmıştı. Gerçekten çok üzülmüştü."

"Ne tür bir pati izi?"

"Kurt," dedi Brook. "Bunu hatırlıyorum. Masasını on dakika boyunca fırçalamıştı."

"Baskı ne kadar büyüktü ve bu ne zaman oldu?"

"Büyüktü," dedi Sheila. "Kase büyüklüğünde. Yaklaşık bir hafta önceydi. önce falan."

Bu büyüklükteki izler bir şekil değiştiren, bir kurt adam, muhtemelen bir werecoyote ya da bir wasjackal olduğunu gösterebilir.

Sheila, "Onunla bir sorunu olan biri varsa o da Yu Fong'dur," dedi.

"Elimizdeki on sekiz yaşındaki tek ikinci sınıf öğrencisi o," dedi Brook. "Şu tuhaf Çinli çocuk."

"Nasıl tuhaf?"

"O bir yetim," dedi Sheila. "Ailesi öldürüldü."

"Bir araba kazasında öldüklerini sanıyordum," dedi

Brook. "Ne olduysa oldu," dedi Sheila bana.

"Bazı nedenlerden dolayı okula gitmedi. Hapiste olduğunu duymuştum ama her neyse. Her neyse, bir gün ortaya çıktı, Gendun Usta ile konuştu ve kendisini öğrenci olarak kabul ettirdi.

İkinci sınıftan başlamak için yeterli kredisi yok. Tehlikeli biri."

Brook, "Çok güçlü," dedi.

"Uber-sihir," dedi Sheila. "Bazen ondan geldiğini hissedebiliyorsun. Derimi kaşındırıyor."

Brook başını salladı. "Tam olarak ne tür bir büyüye sahip olduğundan emin değilim ama her ne ise, önemli bir şey. Okulda üç Çinli çocuk daha var ve Yu Fong'u koruma gibi takip ediyorlar. Onunla konuşamıyorsun bile."

"Ashlyn'in onunla bir sorunu mu vardı?" Nedense Ashlyn'in bu adamla kasten kavga ettiğini düşünemiyordum.

"Ondan çok korkuyordu," dedi Sheila. "Bir keresinde onunla konuşmaya çalıştı ve o da korkup kaçtı."

Tamam o zaman. Sıradaki hedef gizemli Yu Fong.

- - -

"Tuhaf Çinli" arayışı bizi kafeteryaya götürdü, Brook'a göre bu süper sihir kullanıcısı ikinci vardiyada öğle yemeği yiyordu. Brook yolu gösterdi. Onu çift kapıdan geçerken takip ettim ve durakladım. Büyük bir tavan penceresi, yuvarlak metal masalar ve süslü sandalyelerle dolu devasa odaya güneş ışığı veriyordu. Uzak duvarda, beyazlar içindeki birkaç servis elemanı tarafından idare edilen bir büfe masası uzanıyordu. Süslü.

Öğrenciler tabaklarını aldılar ve farklı masalara taşıldılar. Bazıları oturmuş konuşuyordu. Sağ tarafta birkaç ses hep bir ağızdan gülüyordu.

Sol tarafta, geniş bir kapı aralığından daha küçük bir güneşlenme odası görünüyordu. Tam ortasında, tavan penceresinin altında, güneş ışığında parlayan kırmızı yapraklı küçük bir ağaç vardı. Ağacın yanında bir masa duruyordu ve genç bir adam sandalyede oturmuş, masaya yaslanmış kitap okuyordu. Çocuk denilemeyecek kadar yaşlı ama erkek denilemeyecek kadar gençti ve yüzü insanlık dışı bir güzelliğe sahipti.

Durdum ve baktım.

Daha önce de yakışıklı adamlar görmüştüm. Bu adam ... sihirliydi. Koyu renk saçları yüksek alınına doğru taranmış, kıvrılmadan geriye düşüyordu. Yüz hatları kusursuz bir şekilde mükemmeldi, yüzü güçlü ve erkeksiydi, çenesi hatlıydı, çenesinde küçük bir yarık vardı, dolgun dudakları ve yüksek elmacık kemikleri vardı. Koyu renk ve geniş kaşları gözlerini korumak için eğilmişti, iri, güzel ve çok ama çok koyu renkti. Siyah değil ama koyu kahverengi.

Gözlerimi kırptım ve gücüm devreye girdi. Adam soluk maviye sarılmıştı. Tam olarak gümüş değil, ama onu sulandırmaya yetecek kadar.

rengi parıldayan mavi bir griye dönüştürür. İlahiyat. Ya bir rahip ya da bir tapınma objesiydi ve ona baktığımda ikincisine bahse giriyordum. Bu şekilde parlaması bana eski okulumda öğrenmeye zorladıkları Çin mitolojisindeki göksel varlıklardan birini hatırlattı. Bir tanrıya benziyordu.

"Bu o," dedi Brook. "Ve korumaları."

Birkaç adım ötedeki ikinci masada iki çocuk oturuyordu. "Üç kişi olduklarını söylediğini sanıyordum," diye mırıldandım.

"Hui'nin şu anda cebiri var."

Yu Fong'un yanında oturan iki adamı taradım -düz mavi-ve duyusal görüşümü bıraktım. Yüzü yeterince dikkat dağıtıcıydı. Parıltıya ihtiyacım yoktu.

Brook, "Gidip ona seninle konuşup konuşmayacağını soracağım," dedi. "Neden birlikte gitmiyoruz?" Gagalamaydı aldılar bu yerde gerçekten ciddi bir düzen.

Brook dudaklarını sıktı. "Hayır, beni tanıyorlar."

Yolun yaklaşık üçte ikisini tamamlamıştı ki Yu Fong'un muhafızlarından biri sandalyeden kalkıp Brook'un yolunu kesti. Brook bir şeyler söyledi, adam başını salladı ve Brook arkasını dönüp bana doğru geldi.

Tabii ki hayır dediler. Artık geleceğimi biliyorlardı.

Elindekilerle çalışmak zorundasın.

Ellerimi kaldırdım ve parmaklarımı sihirbaz adama doğru salladım. Kitabını okumaya devam etti. Tekrar el salladım ve yüzümde kocaman bir gülümsemeyle ona doğru ilerledim. Kate'in bunu yaptığını görmüştüm ve eğer batırmazsam işe yarayacaktı.

İlk muhafız bir adım öne çıkarak yolumu kesti. Ona sevimli gülümsememi verdim, yanından geçtim ve sanki çağırılıyormuşum ve buna inanamıyormuşum gibi kendimi işaret ettim. Yu Fong'un yüzünü kontrol etmek için omzunun üzerinden baktı. Yumruğumu sertçe karnına indirdim. Çocuk şaşkın bir solukla yumruğumun etrafında katlandı. Elimi kafasına vurarak kafasını aşağı indirdim. Yüzü diziyle buluştu.

Bum! Darbe bacağımda yankılandı.

Onu kenara ittim ve ilerlemeye devam ettim. İkinci koruma ayağa fırladı. En yakındaki sandalyeyi çekip aldım,

salladı ve tam yukarı çıkarken ona vurdu.

Sandalye sert bir çıtırtıyla başının yan tarafına çarptı. Bıraktım ve sandalye üzerine düşerken tökezleyerek geri çekildi. Yanından geçtim ve masadaki boş sandalyeye oturdum.

Über-adam bakışlarını yavaşça kitabından kaldırdı ve bana baktı.

Vay be.

Gözlerinde bir tür ciddi kibir, yakıcı bir yoğunluk ve kararlılık vardı. Sokakta yaşamak insana bu konularda altıncı his veriyor. İnsanları okumayı öğreniyorsunuz. Onu okumak kolaydı: Güçlü ve kibirliydi ve kendisi de dahil olmak üzere gördüğü her şeyi kontrol ediyordu. Hayatın acımasız öğütücüsünden geçmiş ve bunun için daha güçlü çıkmıştı. Ne düşündüğünü bilmenize asla izin vermezdi ve her zaman ince buz üzerinde olurdunuz.

Parmağımın ucuyla masanın yüzeyine dokundum. "Güvenli."

Arkamda bazı itiş kakışlar oldu. Yu Fong eliyle küçük bir hareket yaptı ve sesler kesildi. Dinleyici hakkını kazanmıştım. Vay be!

Başını eğdi ve o karanlık gözleriyle beni inceledi. Tütsü kokusu aldım. Evet, kesinlikle tütsü, güçlü bir tütsü, hafif tatlı bir duman. "Hep merak etmişimdir, tapınılan bir nesneye nasıl hitap edilir? Sana 'on bin yılın efendisi' mi, 'kutsal olan' mı, yoksa 'cennetin oğlu' mu demeliyim?" Şekil değiştirenlerden biri olan Dali bana Asya mitolojilerinin başlangıcını öğretiyordu. Ne yazık ki, daha yeni başladığım için ancak bu kadar ilerleyebildik.

"Ben bir nesne değilim." Sesi hafif aksanlıydı. "Bana Yu diyebilirsin."

Yeterince basit.

"İstediğiniz bir şey var mı?" diye sordu.

"Benim adım Julie Lennart." Büyük silahla da gidebilirdi. Çoğu insan Canavar Lordu'nun son adını bilmiyordu.

Bu yüzden eğer bu ismi tanıdıysa, bu onun bir tür sihir ağır sikleti olduğunun iyi bir göstergesi olurdu.

"Bu kadar küçük biri için ağır bir isim." Yu Fong hoş ve rahat bir gülümsemeyle gülümsedi. Sevimli bir köpek yavrusunun bir kelebekle oynamasını izlerken ya da uşakları düşmanına işkence ederken de böyle gülümserdi. İstedığınızı seçin. "Canavar Lordu bin beş yüz şekil değiştirene komuta eder."

"Aşağı yukarı." Daha fazlaydı ama bunu bilmesine gerek yoktu.

Kara gözleri bana sabitlendi. "Bir gün krallığım daha büyük olacak."

Ha-ha! Evet, doğru. "Efendi Gendun'un bilgisi dahilinde ve onun isteği üzerine buradayım."

Hiçbir şey söylemedi. Parmaklarımın altındaki metal masa sıcaktı. Elimi biraz daha üzerine koydum. Kesinlikle sıcaktı. Kafeterya klimalıydı ve şu anda bile, sihirle birlikte hava oldukça serin kalıyordu, bu da metal masanın soğuk olması gerektiği anlamına geliyordu.

"Bir kız kayboldu. Küçük bir kızdı. Utangaçtı. Adı Ashlyn."

Tepki yok. Masa kesinlikle ısınmaya başlamıştı. "Senden korkuyordu."

"Ben küçük kızları öldürmem."

"Öldürüldüğünü nereden çıkardınız? Öldürüldüğüne dair hiçbir şey söylemedim."

Hafifçe öne doğru eğildi. "Beni rahatsız eden bir şeyi fark edersem, onu görmezden gelmeyi ya da öldürmeyi seçerim. Onu görmezden geldim."

Bu adam çok kibirliydi. "Seni neden rahatsız etti?" "Onu hiç tehdit etmedim. Yaltaklanmak için bir sebebi yoktu. benim huzurumda. Anlamanızı beklemiyorum."

Bu kadar açık bir korku gösterisini neden saldırgan bulduğunu çok düşündüm.

"O korktuğunda, kendini aşağılanmış hissettin. Ona zarar vermek gibi bir niyetiniz yoktu, bu yüzden korku göstererek gücünüz üzerindeki kontrolünüzün kusurlu olduğunu ima etti."

Yu'nun gözleri hafifçe büyüdü.

"Ben Canavar Lordu'nun gözetimindeyim," dedim ona. "Kibirli kontrol manyaklarıyla çok zaman geçiriyorum."

Elimin altındaki masa neredeyse dokunamayacağım kadar sıcaktı. Dayanmaya çalıştım. "Ashlyn seni rahatsız etti. Onu görmezden geldiğini söyledin. Korumaların hakkında hiçbir şey söylemedin. Ashlyn'in ortadan kaybolması için ona bir şey mi yaptılar?"

Yüzü küçümsemenin resmiydi, bu da bana dudak bükme istediğini ama bunun ona göre olmadığını söylemenin kibar bir yoluydu. Canavar Lord'un yüzündeki bu kesin ifadeyi daha önce de görmüştüm. Eğer Curran'la aynı odaya girerlerse, Kate'in kafası patlardı.

Bekledim ama hiçbir şey söylemedi. Görünüşe göre Yu bunu bir cevapla onurlandırmamaya karar verdi.

Kitabından ince dumanlar yükseliyordu. Yanındaki masa benimkinden çok daha sıcak olmalıydı. Bu bir şey olmalıydı çünkü metal artık parmaklarımı acıtıyordu.

"Ashlyn'e zarar verdiğini öğrenirsem, ben de sana zarar veririm," dedim.

"Bunu aklımda tutacağım."

"Aklında tut. Kitabın dumanı tütüyor."

Onu aldı. Elimi yavaşça kaldırdım, tenime üfledim ve gitmek için ayağa kalktım.

"Neden umursuyorsun?" diye sordu.

"Çünkü hiçbiriniz bilmiyorsunuz. Etrafınıza bakın, bir kız kayıp. Her gün sınıfta gördüğünüz bir kız bir şeyden çok korktu ve ondan saklanmak zorunda kaldı. Kimse onu aramıyor. Hepiniz her zamanki gibi işinize devam ediyorsunuz. Bütün bu güce sahipsiniz ve ona yardım etmek için parmağınızı bile kıpırdatmadınız. Orada oturup kitabınızı okuyorsunuz, korumalarınızın arkasında rahatça oturuyorsunuz ve masanızı ısıtarak sihrinizin ne kadar harika olduğunu gösteriyorsunuz. Birinin onu bulması gerekiyor. Ben o biri olmaya karar verdim."

Bunlardan herhangi birinin aklıma yatıp yatmadığını anlayamadım.

"Gerçek güç, rakibinizi öldürmek ya da görmezden gelmek değil, ihtiyacı olanları koruma iradesine sahip olmaktır."

korumanız için."

Kaşlarını hafifçe kaldırdı. "Kim söyledi bunu?"

"Ben söyledim." Uzaklaştım.

Brook bana bakıyordu.

"Hadi," dedim ona, sesimdeki alaycılığı duyabileceği kadar yüksek bir sesle. "Burada işimiz bitti."

- - -

Koridorda pencereye doğru yürüdüm ve nefes verdim. Sinir. Tüm o güç, tüm o sihir içinde kaynıyordu ve o orada öylece oturuyordu. Ashlyn'e yardım etmek için hiçbir şey yapmadı. Umurunda bile değildi.

Brook arkamdan boğazını temizledi.

"Sadece bir dakikaya ihtiyacım var."

Dışarıdan, okulun kare şeklindeki binasının çevrelediği avluya baktım. Gerçekten büyük bir avluydu. Yine de saklanacak bir yer yoktu: banklar, çiçekler, kıvrımlı taş yollar. Kuzey ucunda tek bir ağaç yükseliyor, etrafı eşmerkezli çiçek tarhlarından oluşan bir labirentle çevreleniyor, plastik bir labirentin içinden topu bir deliğe yuvarlamanız gereken o küçük el bulmaca oyunlarından biri gibi yayılıyordu.

"Yanılıyorsun," dedi Brook arkamdan. "Biliyor musun, hepimizin sorunları var. Ashlyn'i aramamış olmam beni kötü bir insan yapmaz. Mage Akademisi sınavlarının ne kadar rekabetçi olduğu hakkında bir fikrin var mı? Doğru krediyi almak tüm zamanımı alıyor. Ve seni tanımıyorum bile! Neden kendimi sana haklı çıkarmak zorundayım?"

Çiçekler tam açmıştı. Mavi asterler, narin sakallı süsenler, krem ve sarı, morumsu örümcek otu - eski okulumda çok fazla bitki bilimi dersi almıştım. Haziran başı için normal. Ağacın küçük tomurcukları tül gibi beyaz ve pembe yapraklara dönüşmeye başlamıştı.

"Onu o kadar iyi tanıyor bile değildim. Onu bu hale getiren sorundan neden ben sorumlu tutuluyorum anlamıyorum."

saklanırdı. Eğer bana gelip 'Brook, başım belada' deseydi, ona yardım ederdim."

"Bu ağaç da ne?" "Ne ağacı?"

"Bahçedeki ağaç." Onu işaret ettim. "Ne tür bir ağaç o?"

Brook gözlerini kırptırdı. "Bilmiyorum. Ölü ağaç. Zaten şu anda oraya ulaşamazsın, büyüyle değil, çünkü çiçek bahçesi korumalı. Dinle, Ashlyn'i aramadığım için gurur duymuyorum. Tek söylediğim, belki de onu aramadım ve muhtemelen aramalıydım ama meşguldüm."

Eminim bir elma ağacıydı. Bazı elma ağaçları geç çiçek açardı ama çoğu Nisan ve Mayıs aylarında çiçeklenirdi. Şimdi haziran ayıydı.

"Bu ağaç ne zamandır ölü?"

"Kendimi bildim bileli. Üç yıldır bu okuldayım ve hep ölü gibiydi. Neden kesmediklerini anlamıyorum. Beni dinliyor musun?"

"Çiçek açıyor."

Brook gözlerini kırptırdı. "Ne?"

"Ağaç çiçek açıyor. Baksana."

Brook pencereye baktı. "Huh."

Botanikte mükemmel yüz. Elmalar çekmecedeydi. Masanın üzerinde kurt izi. Isı yaratan bir çocuktan korkarım, çünkü duman varsa ateş de vardır. Yıllardır ölü olan elma ağacı çiçek açıyor.

Her şey kafamda ağacı işaret eden mükemmel bir ok şeklinde sıralandı.

"Aşağıya inebilir miyiz?"

Brook ağaca bakıyordu. "Evet."

İki dakika sonra yan kapıdan çıkıp iç avluya girdim ve kavisli taş patikadan aşağı indim. Önümde bir büyü hissettiğimde ağaçtan elli adım uzaktaydım. Durdum ve duyusal görüşe daldım. Önümde bir büyü duvarı yükseliyor, soluk gümüş rengiyle hafifçe parlıyordu. Bir koğuş, davetsiz misafirleri uzak tutmak için tasarlanmış bir savunma büyü.

İçinden güç akımları akıyordu.

Bazı koğuşlar yarı saydam bir renkle parlıyordu, hem bir bariyer hem de bariyerin var olduğuna ve içine girmenin acı vereceğine dair bir uyarı. Bu benim görüşüme sahip olmayan biri için görünmezdi. Ve büyüünün yoğunluğuna bakılırsa, ona dokunmak sizi birkaç dakika acı içinde kıvrandıracak ya da tamamen bayıltacak kadar canınızı yakabilirdi.

Döndüm ve Brook beni takip ederken koğuş boyunca yürüdüm. Büyü kavisli çiçek yatağını takip etti.

"Koğuşun amacı ne?" "Kimse bilmiyor," dedi Brook.

"Gendun'a hiç sordun mu?"

"Aslında gördüm. Sadece gülümsedi."

Harika.

İleride, iki ayak genişliğinde bir boşluk koğuşun çemberini kesiyordu. Yanında durdum, içeri baktım ve başka bir koğuş gördüm. Bu sihirli bir labirentti, halkalar içinde halkalar vardı ve hepsinin ortasında elma ağacı vardı.

"Bizi izliyor," diye tısladı Brook.

"Ne?"

"İkinci kat penceresi, solda."

Kafamı kaldırdım ve Lisa'nın bize baktığını gördüm. Bakışlarımız birleşti. Lisa'nın yüzünde garip bir duygu karışımı vardı, kısmen farkındalık, kısmen korku. Beni çözmüştü. Koğuşu bir şekilde gördüğümü ve elma ağacını bildiğimi anlamıştı ve şimdi korkuyordu. Korktuğu ben olamazdım. O kadar da korkutucu değildim. Ashlyn'i bulacağımdan mı korkuyordu?

Lisa'nın sırtından parlak yeşil bir parıltı fışkırdı. Sekiz ayak boyunda bir kurt silüetine dönüştü. Canavar bana ateşten gözlerle baktı.

Kalbim göğsümde korkmuş küçük bir kuş gibi çırpındı. O ateşin içinden kadim bir şey bana baktı. Hayal edilemeyecek kadar yaşlı ve bencil bir şey.

Kurt sarsıldı ve gözden kayboldu. Gözümü kırpmış olsaydım, kaçırabilirdim.

"Bunu gördün mü?"

"Neyi gördün?" Brook sordu.

Ben de onu duyusal görüşümle görmüştüm.

Lisa arkasını döndü ve yürüdü gitti. Alnım buz tutmuş gibiydi. Soğuk parlıtyı cildimden sildim ve elimde ter gördüm. Ew.

Her şey gittikçe daha anlamlı hale geliyordu. Brook'a döndüm. "Kütüphaneniz var mı?"

Bana aptalmışım gibi bir bakış attı. "Gerçekten mi? Gerçekten bu soruyu sormak zorunda mısınız?"

"Yolu göster!"

Brook kapıya doğru yöneldi. Tam kapıya uzanırken kapı açıldı ve Barka yolu kapattı. "Hey!"

Brook onu iterek koridorda ilerledi, dişlerini sıkmış, önüne çıkanı biçecekmiş gibi görünüyordu. Ben de onu takip ettim.

Barka bana yetişti. "Bu kadar hızlı nereye gidiyoruz?"

"Kütüphaneye."

"Yanıyor ve söndürmek için bize mi ihtiyaçları var?" "Hayır."

Barka'nın söyleyecek esprili bir şeyi kalmamış olmalı, çünkü sustu ve bizi takip etti.

Kütüphane geniş bir odayı kaplıyordu. Duvarlarda raflar sıralanmıştı. Gelgit gibi gelen ve giden büyüyle birlikte, e-okuyucular artık güvenilir değildi, ancak kütüphane onları da stokluyordu. Eğer acele bir şey bulmanız gerekiyorsa, e-okuyucular en iyi seçeneğinizdi. Tek yapmanız gereken büyü'nün azalmasını ve teknolojinin yeniden devreye girmesini beklemektir.

Ne yazık ki büyü azalma belirtisi göstermedi.

Raflardaki etiketleri kontrol ederek kütüphanede yürüdüm. Felsefe, psikoloji. . .

"Ne arıyorsun sen?" Brook tersledi. "Ben daha hızlı bulurum."

"Yunan ve Roma mitolojisi."

"İki doksan iki." Brook döndü ve kitap raflarının arasına eğildi. "İşte."

Başlıkları taradım. Yunan ve Roma Mitleri
Ansiklopedisi. Sayı!

Brook'un gözleri parladı. "Kahretsin! Tabii ya. Elmalar. O kadar sade ki, bu kadar aptal olduğum için kendimi tokatlayabilirim."

"Tamamdır." Kitabı raftan çekip en yakın masaya taşıdım ve E harfine ulaşmak için sayfaları çevirdim.

"Neler oluyor?" Barka sordu.

"Ashlyn'i bulmuş. Bir ağacın tepesinde," dedi Brook ona.

"Neden?"

"Çünkü o bir Epimeliad," diye mırıldandım, doğru listeyi arıyordum.

"O bir ne?"

"Bir elma kurdu, seni ahmak," diye homurdandı Brook.

Barka elini kaldırdı. "Sakin ol! Yunan ve Roma üç dönem önceydi."

"Epimeliadlar elma ağaçlarının kurbağaları ve koyunların koruyucularıdır," diye açıkladım.

Barka masaya yaslandı. "Bu biraz rastgele oldu." "İsimleri

Yunanca melas'tan geliyor, yani

Hem elmalar hem de koyunlar." dedi Brook.

"Bu Yu Fong'dan neden korktuğunu açıklıyor," dedim.

"O tamamen ısı ve ateşle ilgili. Ateş ve ağaçlar birlikte iyi oynamazlar."

"Ve birisi masasına kurt izi bırakmış. Kurtlar koyunların doğal düşmanıdır," dedi Barka.

"Birisi onu korkutmaya çalışıyordu." Brook sanki aniden bitkin düşmüş gibi sandalyeye çöktü. "Ve hiçbirimiz bunu görecektik kadar uzun süre dikkat etmedik."

"Lisa'ydı." Kurbağa için girişi taradım. Utangaç, münzevi, falan filan. . . Doğal düşmanı yok. Mitolojik kurtlardan hiç bahsedilmemiştir.

"Nereden biliyorsun?"

"İçinde bir kurt var. Onu gördüm. Bu yüzden güçleri daha kuvvetli. Sanırım bir şeyle anlaşma yaptı ve bence o şey Ashlyn'i istiyor."

Birbirlerine baktılar.

"Tam olarak ne tür bir büyüünüz var?" Barka sordu.

"Doğru türden." Bir sandalye çektim ve Brook'un yanına oturdum. "Eğer Lisa üç başlı bir iblisle ya da bir tür kimerayla anlaşma yapmış olsaydı, bu olasılığı azaltabilirdim, ama bir kurt, bu olabilir..."

"Her şey," diye bitirdi Brook. "İçinde orman olan neredeyse her mitolojide bir köpek vardır. Fransız ya da Kelt, İngiliz ya da Rus ya da herhangi bir şey olabilir."

"Aranızda onun kurt hakkında bir şey söylediğini hatırlayan var mı? Belki ödünç aldığı kitapların bir kaydı vardır?"

"Ben öğrenirim." Brook ayağa kalktı ve kütüphane masasına doğru ilerledi.

Kitabı biraz daha karıştırdım. Dryadlar pek tanınmazdı. Kolayca ürkebilen, güzel, uçarı yaratıklar oldukları düşünülüyordu. Temelde seks objeleri. Sanırım Antik Yunanlıların pornoya çok fazla erişimi yoktu, bu yüzden her ağacın büyük göğüslü uysal bir kız sakladığını hayal etmek eğlenceli olmalı.

Bir şekilde Ashlyn'i sadece o elma ağacından değil, tüm bu durumdan kurtarmalıyım. Lisa'nın yaratıkla bir tür anlaşma yapıp yapmadığından emin değildim. Yanılıyor olabilirdim, onu zorluyor da olabilirdi. Emin olduğum tek şey, tek başıma onunla savaştığım güce sahip olmadığım. Benim büyüüm savaşa uygun değildi ve o şey ... kurdun büyüünün yoğunluğuna bakılırsa, Sürü'nün savaşçıları bile duraksatabilirdi.

Bazen keşke doğuştan şekil değiştiren olsaydım diyorum. Curran olsaydım, o kurdun kafasını koparırdım.

Curran. Hmm. İşte bu akıllıca bir düşünceydi. Kütüphane masasının üzerindeki yığından bir parça karalama kağıdı aldım, bir not yazdım ve okudum. Yapacaktı. Tüm eksikliklerini gösterdikten sonra, sırf beni haksız çıkarmak için bunu yapacaktı. Kendimi çok mutlu hissediyordum.

Brook yüzünde iğrenmiş bir ifadeyle geri döndü. "Elma ağaçları. Elma ağaçlarıyla ilgili kitapları kontrol etti."

"Sorun değil. Barka, bu notu Yu Fong'a götürebilir misin?" Omuz silkti. "Elbette. Tehlikeli yaşamayı severim." Notu parmaklarının arasından aldı. "Sonra görüşürüz!" Brook'a göz kırptı ve gitti.

"Kurtla savaşacaksın," dedi Brook. "Sen tanıdığım en aptal insansın. Bunu hemen yetişkinlere götürmeliyiz."

"Bence Gendun neler olup bittiğini zaten biliyor. Ağacın canlanmasını kaçırmış olamaz. Ashlyn'in kaybolması konusunda telaşlı görünmüyordu ve yer belirleme büyüsünün onun arazide olduğunu gösterdiğini söyledi. Sanırım bunu benim   zmem gerekiyor."

"Senin hayatını tehlikeye atmış olur." Brook gözlüklerini burnuna geri itti. "Ve Ashlyn'in."

"Bunu a ıklayamam. Sadece bunu tek başıma yapmam için bana güvenildiğini biliyorum." Belki de bu sadece benim yapabileceğim bir şeydi.

Belki Ashlyn kendi yaşındaki başka bir kıza güvenebilirdi ama bir yetişkine güvenmezdi. Belki de Gendun'un hiçbir şeyden haberi yoktu. Hiçbir fikrim yoktu. Tek yapmam gereken Ashlyn'i o ağaçtan kurtarmaktı.

Eski okulumda mahsur kaldığımnda, elimde olsa bir ağaca saklanacağım zamanlar oldu. Kate ve Curran'ın ve hatta aptal Derek'in beni kurtarmaya geleceğini biliyordum. Ama okul arkadaşlarımdan hiçbirinin gelmeyeceğini biliyordum. Bazen sadece sizin gibi bir çocuğın umursamasını istersiniz. Ben o  ocuktum.

"Ben de seninle geliyorum," diye açıkladı Brook. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedim ona. Gözlüklerini bana doğru itti.

"Tamam." Sırıttım. "Kendini  ld rt."

- - -

Avluda, koğuşların kenarındaki küçük banklardan birinde bekledim ve göz önünde duran küçük kitabımı okudum. Brook'tan ödünç almıştım. Evrenin dev bir patlamayla nasıl başladığını anlatıyordu. İçindeki iki kelimeyi anlıyordum, onlar da ve ve idi.

Gün sona eriyordu. Öğrencilerin çoğu çoktan gitmişti ve yurtta kalanlar da kampüsü terk etmişti. Garip bir şekilde, hiçbir öğretmen gelip beni sorgulamadı ya da ne zaman ayrılmayı planladığımı öğrenmek istemedi. Bu sadece Gendun'un başından beri neyin peşinde olduğumu bildiğine dair şüphelerimi doğruladı. Belki de bu sorunu benim aracılığımla halletmek için bir tür gizli yetişkin nedeni vardı. Belki de bu bir testti. Gerçekten umurumda değildi. Sadece bekledim ve büyüünün tutmasını umdum.

Alacakaranlık bir gece güvesinin kanatlarında sessiz ve yumuşak bir şekilde gelmişti. Üzerimdeki gökyüzü koyu, güzel bir mor renge bürünmüştü. Yıldızlar yükseklerde parlıyordu ve onların altında, sanki ışıklarından ilham almış gibi, minik ateş böcekleri uyandı ve yapraklardaki sığınaklarından sürünerek çıktı. Yeterince geç olmuştu.

Kitabımı bankın üzerine koydum ve koğuşlara doğru ilerlemeye başladım. Büyü hâlâ devam ediyordu ve duyuşal görüşümü kullanarak odaklandığımda, koğuşların parlayan duvarları hafifçe parıldadı. İlk boşluk boyunca yürüdüm ve durakladım. Takip edileceğimden oldukça emindim. Lisa tek başına görünmez çitlerdeki tüm boşlukları hatırlayamayabilirdi ama bir kurt burnunu ve benim kokumu takip ederdi.

Sürüdeki insanlara koku imzamı nasıl daha güçlü hale getirebileceğimi sormam gerekirdi. Kepekli olsaydım başımı kaşırdım ama kepeğim yoktu. Yine de elimi sarı saçlarımın arasından geçirdim ve ilerleyerek bir sonraki koğuş boyunca dar boşluğa doğru yürüdüm.

Savunma büyülerinin halkaları arasından geçtim, acele etmedim, boşluklarda durakladım ve sonunda ağacın etrafındaki açık alana çıktım. Çiçekler dalları kaplamıştı. Küçük pembe tomurcukların arasında soluk pembe ile kızaran beyaz yapraklı narin çiçekler açmıştı.

Doğru şeyi yaptığımı umuyordum. Bazen doğru şeyin ne olduğunu anlamak gerçekten zordur. Bir şey yaparsınız ve keşke zamanda beş saniye geriye gidip onu geri alabilsem ya da söylemesem dersiniz ama hayat bu şekilde işlemiyor.

Hiçbir şey riske atılmaz, hiçbir şey kazanılmaz.

Cebimden bir Red Delicious elması çıkardım. Meyvenin kabuğu o kadar kırmızıydı ki neredeyse mordı. Çöktüm ve elmayı yavaşça ağacın köklerine doğru yuvarladım. Ağacın gövdesine yaslandı.

Ağacın kabuğu yer değiştirdi, süründü ... Kabuk kılıflı bir bacak gövdeden ayrıldı ve ağacın etrafındaki çimenlere adım attı. Ayak parmakları çimenlere dokundu ve kabuk eriyerek insan derisine dönüştü. Bir an sonra kısa boylu, minyon bir kız çimlerin üzerine çömeldi. Nefesimi tuttum. Ashlyn'in saçları tamamen beyazlamıştı. Sadece sarı ya da platin değil. Bembeyazdı.

Elmayı eline aldı. "Red Delicious."

"Merhaba, Ashlyn."

Yeşil gözleriyle bana baktı. "Merhaba. Demek beni buldun."

"Çok zor değildi."

Korumaların ötesinde bir büyü kıvılcımı parladı. Ashlyn irkildi, gözleri irileşti. "Geliyor!"

"Her şey yoluna girecek."

"Hayır, anlamıyorsunuz! Kurt geliyor." Lisa dış koğuşa doğru yürüdü.

"O burada!" Ashlyn ciyakladı. "Git buradan! Yaralanacaksın."

"Güven bana."

Lisa koğuşların arasından hızla koşarak izimi takip etti. Ashlyn'in önüne geçtim.

Lisa koğuş labirentinden dışarı fırladı ve durdu. "Bana yolu gösterdiğin için teşekkür ederim."

Kendimi onunla Ashlyn arasında tuttum. Lisa bana konsantre olduğu sürece koğuştaki onu kimin takip ettiğini görmek için arkasına bakmayacaktı. "Kurt nedir?"

"Onu gördün mü?" "Evet."

Lisa iç çekti. "Bu bir orman ruhu. Adı Leshii."

"Ormanda yaşayan bir yaratık mı?" Ashlyn kolumu kavradı.

"Ama neden bana zarar vermek istiyor? O da benim gibi."

"Senin kanını istiyor," dedi Lisa. "O zayıf ve senin kanın onu daha da güçlendirecek."

"Beni yemek mi istiyor?" Ashlyn fısıldadı.

"Oldukça. Bak, seninle hiç sorunum olmadı. Sadece Lisa the Dud olmaktan bıktım."

"Anlaşmayı nasıl yaptınız?" Ona sordum.

"Büyücü Akademisi'nden çıkmasına ben izin verdim," dedi Lisa. "Onu bana babam gösterdi. Son büyü dalgası sırasında büyücüler onu hapsetmiş ve üzerinde çalışırken hayatta kalması için ona birkaç ağaç vermişler ama ağaçlar yeterli olmamış. O bir orman istiyor ve ben de insanların beni ciddiye almasını istiyorum. Bu bir kazan-kazan."

"Ashlyn hariç, o da canlı canlı yenecek. Önemli değil," dedim. Kaltak.

"Ne yapmam gerekiyor?" Lisa'nın sesi iyice yükseldi ve daha önce gördüğüm o korkuyu gördüm. Ama şimdi gözlerindeydi ve yüzünün her yerinde yazıyordu. "Onu dışarı çıkardığımda ne istediğini bilmiyordum. Anlaşmaya göre onu içimde taşıyacaktım ve bana güçler verecekti. Onu öldüreceğini bilmiyordum!"

"Sen tam bir moron musun? Her okulda ilk öğrettikleri şey budur," diye homurdandım. "Asla sihirli yaratıklarla anlaşma yapma. O lanet ormanın ruhu! Ne kadar güçlü olduğunu biliyor musun? Ne olacağını sanıyordun ki?"

"Seni dinlemekten bıktım," diye hırladı Lisa. "Bu iş bitti. Kimse senden burnunu ait olmadığı yere sokmanı istemedi. Sana gitmeni söyledim ve sen dinlemedin. Bununla mücadele edemezsin.

Ve şimdi ikiniz de öleceksiniz, peki şimdi kim geri zekalı, ha?"

"Sen korkunç bir insansın," dedi Ashlyn ona. "Her neyse ..." Lisa'nın kolları yukarı kalktı ve sanki düşmemeye çalışıyordu. İçinden acı ve dehşet dolu bir çığlık koptu. Göğsünden hayalet bir kurt fırladı, kocaman, tüylü, yeşil büyüyle parlıyordu. Çimlerin üzerine indi, üzerimizde yükseldi. Kürkü griye döndü.

Kurdun kavernöz ağız aniden kaskatı kesilerek açıldı. Canavar dişleri havayı kirletti.

"Şimdi!" Bağırdım.

Yu Fong koğuştan geçip açıklığa adım attı. Gözleri turuncu renkte parlıyordu ve derinliklerinde küçük alev spiralleri gördüm.

Kurt onunla yüzleşmek için döndü.

Büyü, Yu Fong'dan ateşli bir çiçeğin taç yaprakları gibi fışkırdı.

Kırmızı ve güzel altın rengiyle parlıyordu ve kendini yarı saydam bir canavarın ana hatlarına dönüştürmüştü. Dört kaslı, güçlü bacağının üzerinde duruyordu, kollarında alevlerle dalgalanan devasa pençeler vardı. Vücudunu pullar kaplıyordu. Başı Çin ejderhası ve aslan karışımına aitti ve çenesinin her iki yanında saf kırmızı uzun bıyıklar uzanıyordu. Kıp kırmızı yelelerinin arasından dikenler fışkırıyordu ve gözleri saf erimiş lavdı.

Bu canavarın içinde Yu Fong gülümsedi, sihirli bir rüzgâr saçlarını çekiştiriyordu.

Vay canına. O bir ejderhaydı.

Kurt Lisa'yı hedef alarak saldırdı. Yu Fong kurdun yoluna çıktı ve Lisa'yı yoldan uzaklaştırdı. Lisa çimlerin üzerine düştü. Ejderha ağzını açtı. Alevler bir kasırga gibi kükreyerek patladı. Ateş kurdu yuttu ve tüylü canavar ağzını açarak çılglık attı ama hiç ses çıkmadı.

Kurt Yu Fong'un üzerine atılarak devasa dişleriyle ejderhayı ısırıldı. Yu Fong yumruklarını sıktı. Ejderhadan yükselen alevlerden bir duvar fırladı ve kurdun etrafını sardı.

Isı tenimi yaktı.

Kurt alev kozasının içinde kıvranıyor, kurtulmak için ısıyor ve pençeliyordu. Yu Fong'un yüzü sakindi. Arkasına yaslandı, canavarın içinde usulca güldü ve ateş saf beyaz bir ısıyla patlayarak saçlarımı yaktı.

Ashlyn yüzünü ellerinin arasına sakladı.

Kurt yandı, çatırdadı ve kıvılcımlar saçtı. Bir yığın külden başka bir şey kalmayana kadar yanışını izledim.

Ejderha eriyerek Yu Fong'a dönüştü. Alev yığınının doğru adım attı ve elini üzerinden geçirdi, o kadar zarif ve

güzel, gerçek dışı görünüyordu. Küller bir kıvılcım telaşıyla gökyüzüne yükseldi ve koğuşların ötesindeki avluya yağarak güzel ateş böcekleri gibi yere düştü.

Brook dış koğuşta, "İşte bu kadar," dedi. "Ashlyn, bu battaniye senin için burada."

Yu Fong bize doğru adım attı ve Ashlyn de ağaca doğru bir adım attı.

"Korkma. Sana zarar vermeyeceğim," dedi, sesi yatıştırıcıydı. "Gel, seni giydirelim."

Etrafımızdaki dünya sıkıştı. Büyü, ani bir cereyanla sönen bir mum alevi gibi aniden yok oldu. Koğuşlar kayboldu. Bahçe aniden sıradan göründü.

Peki. Buna ne dersin?

Yu Fong, Ashlyn'i ağaçtan uzaklaştırarak Brook'a doğru yönlendirdi.

Lisa ayağa kalktı. Bacakları titriyordu. Titredi ve topallayarak avluya doğru uzaklaştı. Onu takip etmedim. Ne anlamı vardı ki?

Brook battaniyeyi Ashlyn'in omuzlarına örttü ve onu nazikçe uzaklaştırdı. Çimenlerin üzerine oturdum ve elma ağacının gövdesine yaslandım. Birden çok yorulmuştum.

Yu Fong yanıma geldi ve bana baktı. "Mutlu musun Julie Lennart?"

"Ben Olsen," dedim ona. "Lennart'ı sadece özel durumlarda cebimden çıkarırım."

"Anlıyorum."

"Ashlyn'i kurtardığın için teşekkür ederim."

Yu Fong en yakındaki elma dalına uzandı ve onu yavaşça aşağı çekerek kırılğan çiçekleri, çiçeklerin çerçevelediği insanlık dışı güzellikteki yüzünü inceledi. Biri fotoğrafını çekmeliydi. Çok güzeldi.

"Elbette, şimdi bana bir iyilik borçlusun," dedi.

Pislik. Hayır, biliyor musun, unut gitsin. Güzel değildi. Aslında, hayatım boyunca daha çirkin bir adam görmedim.

"Ashlyn'in hayatını kurtardığını bilmenin verdiği tatmin yeterli olmalı."

"Ama ben sadece onun hayatını kurtarmadım. Sizininki de kurtardım," dedi Yu Fong.

"Ben hallederdim."

Bana attığı bakış, benim palavracı olduğumu düşündüğünü açıkça gösteriyordu. "Bu iyiliği bir gün geri almayı umuyorum."

"Nefesini tutma."

"Burada çok zaman geçireceğiniz için bolca fırsatım olacağını tahmin ediyorum," dedi.

"Burada okuyacağımı sana düşündüren nedir?"

"Arkadaş edinmişsin," dedi. "Endişeleneceksin onlar hakkında." Dalı bıraktı ve uzaklaştı. "Yarın görüşürüz, Julie Olsen."

"Belki!" Ben aradım. "Henüz karar vermedim!" Yürümeye devam etti.

Elma ağacının altına oturdum. Ashlyn ve Brook'u onun şefkatli merhametine bırakmak nedense içimi ısıtmadı.

Bu okula kabul edilebileceğimden oldukça emindim. O kadar da zor olmazdı.

Haklıydım. Kate bana tuzak kurmuştu.

Ama belki de o kadar da kötü bir şey değildi.

PENGUEN'İ ZİYARET EDİN. COM

Okuduğunuz kitap
hakkında daha fazla bilgi
mi arlıyorsunuz?

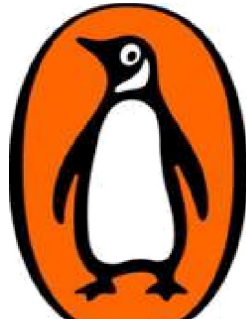
Bulmak için yardıma ihtiyacınız
var

Bir sonraki gerçek okuma?

Ziyaret etmek

[PENGUIN.COM/WELCOME](https://penguin.com/welcome)

kitap Önerileri, okuma grubu
rehberleri, videolar, yazar
röportajları ve daha fazlası
için.

[PENGUIN.COM/WELCOME](https://penguin.com/welcome)